

Учителя Петър Дънов

СИЛА И ЖИВОТ

MON 7

morgan, attente sur les autres le langage parlant
 de faire son à nous. L'usage en se en usage
 une espérance de l'absence à se être plus
 en nous. L'usage en se en langage d'être
 plus, d'être d'être, à se être plus nous
 L'usage en se en usage nous d'être d'être, une
 plus que que d'être d'être à se usage, se
 nous se d'être, L'usage nous d'être se
 d'être, L'usage d'être se usage en usage
 d'être. L'usage à d'être d'être nous
 d'être, L'usage nous d'être se nous
 d'être, d'être se à d'être, se
 d'être se nous d'être d'être se nous
 se usage; se d'être se nous d'être,
 d'être se usage se nous usage
 L'usage en se d'être d'être d'être
 nous se usage nous d'être usage
 usage se usage nous L'usage nous
 se usage, nous d'être d'être d'être
 se usage nous? (...) L'usage usage d'être
 usage usage usage usage usage
 usage nous L'usage en se usage nous

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО

СИЛА И ЖИВОТ

Том VII

Многотомната поредица „Сила и Живот“ е съвместна публикация на издателствата „Захарий Стоянов“ и „Бяло Братство“. В нея за първи път е представена пълна хронология на неделните проповеди на Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) през периода 1914–1924 г. В тях, по собствените му думи, са изложени всички основни принципи на неговото учение, което той нарича Новото учение на Всемирното Бяло Братство.

От езикова гледна точка неделните проповеди, наричани беседи, са стенографирано говорно слово. Стенограмите на беседите са дешифрирани, редактирани и публикувани от различни последователи на Учителя П. Дънов през различни периоди от време, на което се дължат някои езикови и стилови разлики. По-голямата част от съдържанието на настоящата поредица са първите шест сборника с беседи, които започват да се публикуват от 1915 г. със заглавие „Сила и Живот“.

**УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО**

СИЛА И ЖИВОТ

**НАЧАЛА НА НОВОТО УЧЕНИЕ
НА ВСЕМИРНОТО БЯЛО БРАТСТВО**

Том VII

Издателство •ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ•

Издателство •БЯЛО БРАТСТВО•

София, 2013

© Издателство „Захарий Стоянов“, 2013
© Издателство „Бяло Братство“, 2013

ISBN 954-739-740-0 (т. 7)
ISBN 978-954-744-203-0

Съдържание

Пробуждане на човешката душа.....	7
Защо сте тъжни	32
Чий е този образ.....	53
Петимата братя.....	75
Живот вечен	96
Дерзайте, Аз Съм	118
За Името Ми.....	135
Напразно Ме почитат	155
Разпятаго търсите	170
Имаше двама синове	182
След три дни.....	201
Ще дойдем при Него.....	220
Речи само реч	241
Който слуша вас, Мене слуша.....	261
Двата метода на Природата.....	277
Бъдете разумни	288
Съблазните.....	305
Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е земеделецът ..	321
Ще ви направи свободни.....	346
Изпитвайте Писанията.....	365
Който има уши.....	388
Бог на живите	407
Ще хвърля мрежата.....	426
Който люби.....	451
Каквото чух.....	477
Той ги изпита.....	497
Скръб и радост	521
Нашите длъжности.....	545

Пробуждане на човешката душа

Йоан, гл. 14

Да се пробуди човешката душа значи да осъзнае благата, които са ѝ дадени, и да ги обхване.

В света, в който живеете, има известни илюзии, наречени *несъществени неща*. Всички започвате с несъщественото. Вечер много неща изглеждат по-страшни, отколкото са в действителност, защото тогава светлината е по-малка; отгук вадя заключението: съществени неща са тези, които стават в светлина, а несъществени – които стават в тъмнина. Срещаш един човек, който те поглежда особено, и си мислиш: „Защо този човек ме гледа така, какво иска да каже с това?“. Нищо не иска да каже, физиономията му е особена. Гледай маските, които се продават по време на маскарад – едни от тях са опулени, ококорени; други са с премрежени очи, трети – със сърдит вид. Както виждате, и в живота има различни физиономии. Защо този човек се ококорва толкова? Това е илюзия, не е реалност, някой художник е нарисувал тази маска. За теб е важно, когато художникът донесе маската, да бъдеш с будно съзнание, да разбереш действителност ли е това, което виждаш, или илюзия.

В процеса на пробуждането си душата не трябва да разглежда нещата от свое становище, а от становището на Божия Дух, или на Бога – само така тя ще се развива правилно. Душата представлява малка вселена с безброй богатства – дарби и способности. Ще кажете, че душата е малка вселена; да, тя е малка вселена, но с големи богатства. Изкуство е не да изядеш и изпиеш тези богатства, а да ги обработиш.

Искате да бъдете щастливи. На всеки мога да изчисля колко време ще бъде щастлив. Щастието на

един може да продължи един час, на друг – един ден, на трети – една седмица или един месец; малцина могат да бъдат щастливи една година. Например обичаш плодове, предпочиташ да се храниш само с череши и казваш: „Като има череши, щастлив съм“. Колко време ще бъдеш щастлив – докато има череши; щом презреят, щастието ти ще свърши. Една певица се готви да излезе на сцената и мисли, че всички ще се възхитят от нея. Тя живее във въображаемия свят, защото като излезе на сцената, вижда, че не е така, както си мисли. Значи между въображаемия и действителния свят има голяма разлика – във въображаемия няма мъчнотии, там нещата се нареждат лесно.

Понякога си въобразяваш, че си купил една голяма градина от десет декара. Представяш си как я обработваш и насаждаш ароматни цветя и хубави плодни дървета. Представяш си как дърветата растат, цъфтят и зреят, как събираш плодовете и ги продаваш, как скоро ставаш богат и известен човек; лесно ставаш такъв – без труд, само с въображение постигаш всичко. Ако живееш само с въображението си, ще приличаш на онзи млад циганин, който разнасял мляко по къщите и си мечтаел: „Като продам всичкото мляко, ще си купя една кокошка, да ми снася яйца; ще продавам яйцата, докато спечеля пари за една овца или коза; ще продавам млякото на овцата и един ден и нея ще продам; от спечелените пари ще си купя една крава“. Мислел си как ще забогатее и най-накрая си казал: „Като милионер, ще предложа на царската дъщеря да се оженим, а след две-три години ще си родим едно хубаво дете“. Увлечен в мечтите си, той подскочил от радост, гърнето с млякото паднало от главата му и се разляло; заедно с млякото се пръснали и неговите мечти.

Като слушате този анекдот, се смеете, но вие сте този млад циганин. В анекдота е важно млякото, а не детето, което ще се роди в бъдеще. Във въображението нещата стават лесно, но дойде ли до реализирането

им, работата върви мъчно. Докато постигнеш нещо, ръцете ти ще се покрият с мазоли, но каквото придобиеш, ще бъде по-здраво и сигурно от това, за което само си мечтал.

И досега хората живеят с илюзиите си. Човек трябва да се освободи от илюзиите на своите ум и сърце, да реализира своите желания. Физическият свят е поле за реализиране на Божествения свят. Макрокосмосът е Божественият свят, който трябва да се реализира в микрокосмоса, т.е. на физическия свят. Както фотографията отпечатва образа в намален размер, така и физическият свят не е нищо друго, освен отпечатване на Божествения свят в намален размер.

Понякога илюзиите са толкова необходими, колкото и реалните неща. Какво ще придобиеш, ако знаеш всичко, което ще стане? Обичаш приятеля си, вярваш му, идеализираш го, но един ден се усъмниш в него и се разочароваш в приятелството; казваш: „Разочаровах се, но поне влязох в реалността“. В кой случай беше по-щастлив – когато вярваше в приятеля си или когато се разочарова? Имаш син или дъщеря, на които възлагаш голяма надежда, но един ден се усъмниш в тях; съмнението в твоя ближен е съмнение в Бога и съмнението в Бога е съмнение в самия теб.

Човешкият живот още не е поставен на здрава основа. Причината за разочарованието не е външна. Искаш да живееш по-добре от своя ближен, искаш да живееш по-чист, по-свят живот от мен – право ли е това? Като живееш добре, ще желаеш същото и на другите, иначе ще се разочароваш, ще страдаш и ще се мъчиш. Ако съм възискателен към себе си, ще бъда такъв и към другите. Да бъда към себе си снизходителен, а към другите – възискателен, това не е правилно – ти си служиш с две мерки; ще си служиш с една мярка и от нея ще разбереш кое е право и кое не е, кое е грешка и кое – добродетел.

Нашите погрешки и нашите добродетели пред Бога не са такива, каквито ние ги определяме – как ще докажем това? Забелязано е, че когато материалните работи на човека се оправят, духовните му работи се объркват. И наистина, на повечето търговци материалните работи вървят добре, но вижте ги какво представяват в Духовния свят; бедният човек няма пари, няма къща, но разговаря с Бога и с ангелите, сърцето му е пълно с благородни чувства и светли мисли.

И тъй, вие трябва да имате правилни разбирания за нещата. Докато не дойдете до новото разбиране за Живота, всякога ще живеете в заблуждения. Не е лесно да се освободите от заблужденията, трябва да се знаят изходните пътища; ако не ги знаете, все едно, че сте в лабиринт, от който никой не може да ви извади. Човек трябва да знае изходния път в живота. Колко пъти се е обърквал! За нищо и никакво две сестри се скарват, не могат да се търпят, не могат да се споразумеят, а после търсят път как да възстановят отношенията си, как да възвърнат любовта, която са имали помежду си. Коя е причината за това? Човек не се е познал; той живее едновременно в трите свята, поради което се натъква на различни мисли, чувства и действия и не може да ги съчетае, т.е. хармонизира. Ако работи само с физическия си ум, той не може да разбере духовните и Божествените работи; ако работи само с физическото си сърце, не може да разбере умствените и Божествените работи. Ако с ума си не можеш да схванеш Божествените работи, защо ти е този ум? Значи към физическия си ум трябва да присъединиш и Христовия ум, за да разбереш Божествения свят – сложна работа е това.

Как ще се справим с трите си ума? Ние с един ум не можем да се справим, че ще се справим с три! Физическият ум е у нас, а Божественият – над нас, и ние трябва да се държим за него; започнете с Божествения ум, останалите са негови помощни средства. Същото

се отнася и до сърцето – казано е в Писанието: „Ще му отнема каменното сърце и ще му дам плътско“, или, с други думи: ще му отнема човешкото сърце и ще му дам Божествено. Няма защо да се сърдите на някого – каменно е сърцето му, как ще разбереш света с такова сърце? Каменното сърце не може да направи човека щастлив – то е студено, хладно, покрито с дебел сняг и лед; то е цяло гробище, покрито с кости. При такова състояние на сърцето може ли човек да бъде щастлив? Ще се отнеме това сърце и ще му се даде ново.

Да се върнем към практическата страна на живота, която сами можете да разберете. Да допуснем, че си затруднен (затруднението е резултат от неразбирането на законите и отношенията в Природата), стоиш на брега на една широка и дълбока река и си въобразяваш, че лесно може да я прегaziш, но като опиташ да я преминеш, виждаш, че си в опасност – водата те носи и всеки момент може да се удавиш. Започнеш да викаш, да ти дойде отнякъде помощ. Умен трябва да бъдеш! Ще забиеш един голям кол на брега на реката, ще завържеш на него едно дълго, здраво въже, ще се хванеш за края му и внимателно ще стъпваш във водата. Постепенно ще навлизаш все по-навътре и ще опитваш дълбочината на реката – така ще направиш сондаж. Ако забележиш, че дълбочината се увеличава, ще се върнеш назад. В случая въжето представлява човешкия ум, за който трябва здраво да се държите – умът може да ви спаси и при най-неблагоприятни условия.

Днес колкото и да се говори на хората за Духовния свят, те мъчно могат да го разберат. Под *Духовен свят* разбирам Света на ангелите. Там всичко става с магическа сила, с магическа бързина – достатъчно е ангелът само да повдигне пръчицата си, за да постигне желанието си. Щом дойдат гости, той веднага вдига пръчицата си и пред тях се нарежда богата трапеза с хубави, вкусни плодове; гостите се нахранват

и си разотиват, ангелът отново вдига пръчицата си и трапезата изчезва.

Какво ще бъде вашето положение, ако само с едно вдигане на пръчицата трапезата се слага и вдига? Реален ли е този свят? Има нещо реално и нещо нереално, така е според вашето разбиране. Единственото реално нещо са ангелите, с които можете да разговаряте; те наистина вдигат и слагат пръчицата си. И на физическия свят единственото реално нещо е Бог, Който вдига и слага пръчицата Си. Като я вдигне, каквото пожелае, става; щом я свали, всичко изчезва. Някоя жена плаче, иска да си има детенце; Бог казва: „Дайте едно детенце на тази жена“. Детенцето се ражда, жената се радва, повива го в пелени, къпе го, милва го, казва: „Моего пиленце, моята кукличка, ангелчето ми, един ден ще стане голям гений“. В далечното бъдеще може да стане гений, но сега е кукла, с която си играеш. Ти го храниш, обличаш, учиш, но като получи каквото му е нужно, ритне те и казва: „Не искам да те виждам, да не си ме раждала“. – „Защо Бог ми даде такъв син?“ Това, което наричаш твой син, е жива кукла, не е онзи истински син, роден от Дух и вода. Първо Бог дава живи кукли на хората и след като се справят с тях, ще им даде синове и дъщери, живи души. Когато дойдат тези души, те няма да ви връзват и ограничават, няма да ги къпете, както къпете сегашните деца по два пъти на ден. Те няма да бъдат малки и безпомощни, а 33-годишни моми и момци, в пълния разцвет на развитието си. Има ли нужда да учите тези свои синове и дъщери? Възможно ли е да родиш 33-годишен момък или мома? Те няма да се раждат от майка и баща, а по дух.

Казано е в Писанието: „Роденото от Духа дух е; роденото от плътта плът е“. Кой човек е роден от Бога? Казано е: „Роденият от Бога грях не прави“. Да се родиш от Бога, това значи да се прояви Божественото в човека. Питаш: „Аз кукла ли съм?“; ще мислиш и сам

ще си отговориш – това е философия, която трябва да разберете. Нека всеки си зададе въпроса: „От човек ли съм роден, или от Бога?“. Докато се съмняваш, че си роден от Бога, ти си жива кукла; като се убедиш, че си роден от Бога, ще усетиш как се освобождаваш от товара си и придобиваш нова светлина и топлина.

Какво прави човек, когато се притесни? Той започва да търси подкрепа отвън – дано дойде някой да го утеши, да му каже истината. Може да се намери такъв човек, но ти сам трябва да разбереш Истината. Казваш: „Как ще разбере Истината, когато тя постоянно се изменя?“; аз говоря за Вечната неизменна истина. Менят се само преходните, временните неща. За Бога се казва, че е вечен, неизменен. Това, което се променя, е проявената реалност; това, което е вечно и неизменно, е същественото, т.е. непроявената реалност. И в човека има неща, които не се менят; те показват, че той е произлязъл от Бога.

Изменното и неизменното представляват двете фази на живота, т.е. двете реалности. Ще кажете, че това е философия; да, философия, но тя дава възможност на човека да познае същественото в живота. Като се натъкне на противоречия, човек казва: „Кукла ли съм аз, или жива душа?“. Ако всеки ден ти втълпяват различни идеи и те разиграват както намерят за добре, не си ли една кукла? Днес си социалист, утре – комунист; днес си баща, утре – майка; днес си брат, утре – сестра; днес си учител, утре – актьор. Ако всеки ден се залъгваш с различни неща, не си ли кукла?

Написал си една книга, в която отричаш Бога. Мислиш ли, че със своите аргументи можеш да убедиш хората в това; мислиш ли, че със знанието, което имаш, можеш да оправиш света? Това е забава. Аз мога, без да напиша книга, да докажа има ли Господ, или не. Ти си безверник, философстваш и убеждаваш хората, че няма Бог. Един ден тръгваш на път и замръкваш в гората. Нощта е тъмна, студена, ти нямаш

хляб, няма къде да се подслониш. Аз живея в гората, където прекарвам в работа и размишления. Минаваш покрай моята колиба и казваш: „Моля ви се, можете ли да ме приемете да се стопля?“. Отварям вратата и те приемам добре – накладвам огън, стоплям вода, давам ти да измиеш краката си, да се стоплиш, давам ти дебели дрехи да се завиеш; след това сядаме двама-та да се нахраним, след което започваме да разговаряме. Питам те:

- Сега вярваш ли, че те нахраних?
- Не вярвам, докажи го.
- Ако те набия, ще вярваш ли, че съм те бил?
- Пак няма да вярвам.
- Като те ударя няколко пъти, ще повярваш.

Следователно, докато живеят в изобилието на благата, хората не вярват, че съществува Бог. Тогава Бог казва: „Ударете няколко тояги на този човек!“; щом го наложат с тоягата, той казва: „Страшно нещо преживях и разбрах реалността на нещата“. Значи започва да вярва, но по отрицателен път – това е крив метод.

Съвременните хора постепенно навлизат в нова фаза на живота и започват да разбират проявите на Божията Любов. Какво изисква Любовта от всеки човек – да обича, без да очаква да го обичат. Да любиш Бога, без да очакваш нещо от Него; искай от Бога да живее в теб и да проявява Любовта Си чрез теб. Ако нищо не искаш от Бога, нищо няма да ти даде. Сам пожелай да се обърнеш към Него.

Единственият, Който преобразява хората, е Бог. Какъвто и преврат да стане в теб, не казвай, че Бог го е направил – това не се доказва, по този въпрос може само да мълчиш. Че Бог живее в мен – и по това не говоря. Нека всеки сам се убеди в Истината. Щом Бог живее в мен, и обкръжаващите ще възприемат моята Любов; тя е в такова изобилие, че всякога остава излишък. Пий от водата на моя извор колкото искаш, яж от плодовете на моята градина до насита; от каквото се нуждаеш, ще го намериш при мен. Не се осигурявай

за утрешния ден, аз имам всичко – ела при мен, да задоволиш нуждите си!

Христос казва на учениците Си: „Вярвайте в Бога и в Мен вярвайте!“; това значи вярвайте в Абсолютното, което не се изменя. Вярвайте и в мен, който обяснявам причината за промяната на нещата. Днес се правят опити да се обясняват причините за противоречията в науката и във философията. Науката е едната страна на реалността, а философията – другата; те се стремят да обяснят Абсолютното, метафизичното, неизменното. Целта на науката и на философията се заключава в това да познаят реалността и да я приложат. Една от задачите на ученика е да опита и познае Бога. Каквито и опити да правите, все ще се усъмните в Него.

Казва ти се: „Днес ще се спреш на еди-коя си улица и ще чакаш там; в 10 часа преди обяд ще мине еди-кой си господин“. Вие ще спрете на определеното място и ще чакате; не го познавате, но ще очаквате да дойде, да ви помогне. Какво ще стане с вас? Изваждате часовника си и от време на време поглеждате кога ще стане 10 часа, за да се срещнете с човека, но между вашия часовник и този на господина, когото очаквате, има разлика от около половин час – без да иска, той ще закъснее. Вие се тревожите и си казвате: „Ето, не се състоя срещата“, а той е точен, идва на определеното време; ако часовникът беше сверен, никога не би закъснял, а че часовникът не е верен, вината не е негова. Докато се смушавате вътрешно – в ума, в сърцето и в душата си, той няма да дойде скоро.

Изобщо колкото повече човек се тревожи и съмнява, толкова по-голямо е разстоянието между него и ближния му; щом сърцето ви започне да се успокоява, а умът ви – да се стабилизира, той е близо до вас, скоро ще се срещнете. Има моменти в живота, когато в човека проблясва вътрешна радост; той се примирява с всички противоречия и казва: „Готов съм за всякаква работа, готов съм на всичко“. Щом кажеш, че си

готов да направиш всичко, каквото Бог иска от теб, ти си на правата страна, ти си в реалността на живота. В този момент ще дойде онзи, когото очакваш; той ще ти донесе мотика, ще ти предаде първия урок, а ти ще изпиташ голяма вътрешна радост, че си намерил своя Учител. Той ще ти говори за новия живот, за неговия вътрешен смисъл. Който е намерил своя Учител, той е познал радостта и смисъла на живота, всяка врата е отворена за него. Невъзможно е да те мразят хората, ако Бог живее в теб. Където влезе Бог, или ще Го приемат, или ще бягат от Него – едно от двете, това е закон. Защо трябва да бягат от Бога? Защото Той казва: „Никой да не стои на пътя Ми! Който е настрани от пътя Ми, свободно ще минава и заминава“.

Едно нещо искам да направя за вас: да вложа в умовете ви Живата вяра; чрез нея всеки може да опита има ли Бог, или няма, това е въпрос на съзнанието. Условията, при които сегашният човек се развива, изискват Абсолютна вяра в Онзи, Който не се изменя или привидно се изменя. Защо е нужна тази Вяра? Като вярваш в Бога, ще вярваш и в себе си, а Вярата в Бога и в себе си ще ви доведе до границата на Царството Божие. Ако се спреш пред тази граница и се запиташ: „Да вляза ли, или не“, ти си пропаднал вече – това е съмнението, което спъва човека. Божественият свят изключва всякакво съмнение и колебание; ще си кажеш определено и категорично: „Ще вляза в Царството Божие“. Веднага ще скъсаш връзките си със света, ще заключиш куклите си, наследство на по-малките, в сандъка и няма да мислиш вече за тях. Пред теб се открива нов, красив свят.

Без съмнение и колебание! Вие пристъпвате бавно и сигурно към Шестата раса, където ви очаква среща със светли ангелски души, които не обичат никакво колебание и съмнение. Казано е в Писанието: „Двоеумният е непостоянен в своите пътища“. Така постъпват много хора – дойде някой да слуша беседа, но като

не му се хареса нещо, отива при теософите. Какво е теософията, какво ще му даде тя? Теософията е премелване на жито, т.е. превръщането му в булгур. Говориш за астрално, за ментално, за причинно тяло, видял ли си тези тела? – „Не съм ги видял, но така е писано.“ Това не е знание. Всяко учение, което се проповядва, трябва да се опита, да отговаря точно на фактите. Ако всичко, което проповядвате, е вярно, защо не се повдигнахте, защо не се спасихте? Защо индусите, които проповядваха толкова учения, не се повдигнаха, защо очакват нов Учител? Значи това, което им се проповядва, не ги задоволява, това е забава за тях; те наистина очакват нещо, което да ги задоволи и повдигне.

Хората се женят и мислят, че вършат сериозна работа – и това е забава. Казват на момата: „Ще ти намерим един добър момък, умен, завършил два факултета, и ще те оженим за него“. И момъкът казва на момата: „Ние сме богати, имаме две големи градини, ще си направим нова къща“; той ѝ обещава все хубави работи, за да я залъже. Момата слуша, радва се, довольна е, най-накрая се оженват, но работата не върви добре; от година на година животът им се влошава – защо? Защото с лъжа работите не се нареждат. Същото става и с религиозния: като православен, той посещава църквата, целува кръста и иконите, една-две години е доволен, но и тук работите му не се нареждат – липсва му общението на душата с Бога. Като приемеш Любовта, няма да ме питаш какво мисля, а ще знаеш това. Каквото говориш, трябва да почива на Истината. Който има Любов, постъпва с другите като със себе си; той мисли доброто на всички; достатъчно е да влезе някой в дома му, за да се свърже с него в името на Любовта.

И днес има връзка между хората, те си общуват, стремят се към Великото, но и в тях има червеи, които прегризват нишките на техния живот. Червеите са вашите заблуждения, освободете се от тях! Ние ще

направим първия опит, но ще си послужим с известни правила, които са свободни и се прилагат по закона на Любовта; тези правила са ефикасни и устойчиви, но въвн от Любовта те са палиативи. И Христовите ученици вярваха в Него, но щом се усъмниха, те се отклониха от пътя си и създадоха Вселенските събори¹. Често запитват и нас: „Вярвате ли в Съборите, иконите, кръста?“. Ние сега се учим да вярваме, и то в Божията Любов, която е неизменна, да вярваме още в Божията Мъдрост и Божията Истина. Ще вярваш и ще прилагаш. Как ще приложим любовта си към Бога? Как ще Му благодарим за този хубав ден, за тази красива гледка, която виждаме, как ще благодарим на Бога за всичко, което ни е дал? В това именно се изразява Божията Любов – Бог ни наблюдава, угощава ни, дава ни всичко необходимо; същевременно Той ни дава и мотики за работа, като ни изпраща на лозето да копаям, където на чист въздух вместо да почиваме, ние работим с радост и доволство.

Някои не са разположени добре към нас – протестират, хулят ни, не ни искат, но чрез борчетата² Бог им казва: „Няма да безпокоите тези хора. Който се осмели да ги безпокои, нищо няма да остане от него – само ако повдигна пръчицата Си, нищо няма да остане от вас“. Бог казва и на владиците, и на свещениците: „Каквото знаете, задръжте го за себе си, но няма да закачате тези хора“. – „Те са еретици!“ – „Не, те са Мои деца, Аз ги познавам; няма да ги безпокоите, те са единствените, които Ме слушат.“

Питам кои деца са възлюбени на Бога – здравите или болните? Докато си здрав, ти слушаш Бога; щом заболяеш, не си послушен. Светът е голяма болница, а Бог – главният лекар в болницата. Той има нужда от здрави деца и който не изпълнява правилата на болницата, въвн от нея! Лекарите не разрешават въпросите. Моите деца са здрави и няма защо да стоят в Църквата – болницата. Първо, там те ще се простудят.

Църквата е за болните хора – и след това очакват от нея спасение. Той се е заблудил в кръста, в иконите; няма защо да се занимава с тях – иконата, това е все едно портретът на твоята възлюбена или възлюбен. Какво трябва да направи момата, като дойде нейният възлюбен – щом го види, тя трябва да остави портрета настрана и да отиде при него да си говорят. Ще кажете, че Бог е в Църквата; извинете, това не почива на никаква истина – ние не се нуждаем от икони, а направо отиваме при Бога, Той да ни даде работа. Той ни вика за една велика, свещена работа.

Като слушате да говоря така, казвате: „Колко учени хора има в света, колко учени хора има и в България!“. Навсякъде има учени хора, но повечето са натоварени камили – натоварят една камила, тя върви и пъшка.

Ние не се нуждаем от много владици, един владика ни е достатъчен. Като ме укоряват, владиците сами изпадат в противоречие – казват, че съм се провъзгласил за Христос, а всъщност като се наричат архиепери, те се провъзгласяват за Христос. Според мен един архиепери има в света – Христос; никой друг не може да се нарече *архиепери*. Обръщам се към владиците и казвам: „Снете одеждите си и се облечете в дрехите на ученици!“. Нека се смирят, нека осъзнаят, че не са в състояние да оправят България! Как ще я оправят? Ще кажете, че ще излязат между народа да проповядват. Какво ще му проповядват? Един от народа ще му каже:

- Дядо владика, имам болно дете, помогни ми!
- Викай лекар!
- Дядо владика, помогни ми, обърках сметките си!
- Иди при банкера, той ще ти помогне.

Така не се говори. Който излезе да проповядва между народа, трябва да има Божествена сила; има ли тази сила, с едно докосване до главата на страдащия

владиката ще го благослови. Той ще каже на селяните: „Братя, работете усърдно, тази година ще бъде плодородна, ще даде изобилно жито и плодове, голямо благословение ще се излее върху вас“. Ако владиката говори така на хората и думите му се сбъднат, неговата проповед има смисъл. Хората не се нуждаят от много говорене, но от братство и равенство, от Любов. Аз не говоря за обикновената любов, но за Любовта на Бога и на Христа. Христос казва: „Ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди. Ако вярвате в Бога, и в Мен ще вярвате“.

Питате на какво се дължат недоразуменията. В древността имало един Учител, adept, който изпитвал учениците си по два начина. Първият бил следният. Той извиквал един от способните си ученици и му казвал: „В еди-кой си ден ще тръгнеш със съучениците си на път. Ще отидете в едно от съседните села, където ще ви посрещнат много добре: ще ви дадат нови, чисти дрехи, за да се преоблечете, ще ви нахранят, ще ви приготвят чисти легла за спане и на сбогуване ще ви дадат пари за път, като ви поканят и друг път да ги посетите“. Учениците тръгвали за селото, но оставали изненадани – селяните ги приемали точно обратно: още с влизането им в селото пускали кучета да ги гомят, вдигали тояги и ги удряли жестоко по гърбовете; едва можели да се спасят с бяг. Всички се пръсвали и след излизане от селото се събирали и се връщали при Учителя си. Започвали да разказват през какви страдания са минали. Най-способният ученик питал: „Учителю, защо ни каза едно, а излезе друго? Как ще ни обясниш това, защо не ни каза, че ще ни бият така жестоко – да бяхме си сложили по една мека дреха на гърба, да не усещаме болка от тоягите“. Учителят мълчал, нищо не отговарял.

След няколко дни той давал задача на други ученици, която се решавала по втория метод. Казвал им да отидат в едно от съседните села, но да бъдат гото-

ви, защото там ги очакват страдания, тояги и гонене. Те се приготвяли за това посрещане, но още с влизането им в селото оставали изненадани: селяните излизали да ги посрещнат, приемали ги в домовете си, където ги гощавали добре, оставяли ги да пренощуват при тях. Учениците се чудели защо ги посрещат с такава радост, когато очакват гонения, бой. Връщали се при Учителя си и го запитвали защо не им е казал истината. Той пак мълчал. След това извиквал и двете групи ученици и им казал: „Първата група мина през страдания, защото някога, в далечното минало, те са постъпили с тези селяни зле. Имали са възможност да им услужат, да ги нахранят и посрещнат добре, но не са изпълнили задължението си; сега изкупват грешката на миналото си. Втората група ученици в миналото са постъпвали добре със селяните: услужвали са им, помагали са им; днес жънат плодовете на своите добри постъпки“.

Днес повечето хора минават по пътя на първата група ученици – ликвидират със своята карма. Те трябва да бъдат готови да разрешат кармата си по закона на Любовта. За да се справите лесно, ето какво ще ви моля: не говорете лошо едни за други. Ако някой е от невъздържаните и не може да не говори лошо за другите, поне другите да бъдат внимателни – да не се обиждат. На първите казвам: въздържайте се да говорите лошо за близките си! На ония, за които се говори лошо, казвам: не се обиждайте! И който обижда, и който се обижда, и двамата не разрешават задачите си. Тогава кармата ще разреши вашите задачи; тя е строга и неумолима, като дойде, ще ви научи как се решават задачи. Ако очаквате кармата да разреши вашите задачи, нищо няма да постигнете. Кой е пътят за създаване на бъдещата култура – пътят на Любовта.

Сега свещениците са се опълчили против нас и мислят, че ще им отговорим със същата мярка³. Не, ние отговаряме на свещениците: не искаме вашите

икони, не искаме да влизаме във вашите църкви, не искаме вашите кандила и обреди – кръщение, венчаване. Всичко хилаво, слабо, което вие изхвърляте вън от църквите си, ние ще го приберем и ще направим нещо хубаво от него. Ние не се интересуваме от набожните, нека те си стоят в църквите. Ние ще приемем в Новото учение хромите, сакатите, слепите, т.е. онези, които никой не иска. Младите са вън от Църквата, тях ще приемем ние. – „Те са млади, зелени, нищо не могат да направят.“ Те не са зелени; това, което расте и се развива правилно, не е зелено – такъв е законът на развитието. Под *зелен* разбирам онзи, който се развива; зеленият цвят е символ на растене.

Христос работи в света, но хората не Го виждат. Те искат да Го видят като човек, да Го пипнат, да Го усетят физически, но ако Той пълни сърцата с красиви и възвишени чувства, какво повече искате от това? Искате да Го галите, да Го целувате, да Го носите на ръце? Това не е идея. Какво печели детето, ако цял ден го носите на ръце? Крив е възгледът на хората, където очакват Христос да се роди отново като малко дете; Той се е родил и се ражда в сърцата и в душите на хората. Днес Христос не може да се роди от жена. Ако очаквате идването на Спасителя, отворете душата си, там ще се роди Той. При това Христос се ражда едновременно в много души. Когато се роди в своята душа, ти ще бъдеш полезен както за себе си, така и за обкръжаващите – това е възкресение, това значи пробуждане на човешката душа. Когато Христос живее в душите на хората, всички ще оживеят, ще станат и ще си подадат ръка като братя.

И тъй, вярвайте в Новото учение, което ще ви изведе на добър край. Не допускайте никакво съмнение в себе си, сложете настрани и най-малкото съмнение, тогава в ума ви ще блесне нова светлина. Направете опит да се убедите в думите ми. В какво може да се съмнявате, от какво се плашите? Стариият строй си оти-

ва; той е дреха, която се замества с нова, която е приготвена вече. Старият строй неизбежно ще се смени – той не е същественото в живота; същественото е човешкият дух и човешката душа, съществени са човешките ум, сърце и воля – условия за работа. Бъдещата култура е на човешкото сърце. Под *сърце* не разбирам афекция на чувствата – това не е Любов. Че си се въодушевил – и това не е Любов. Любовта е неизменна, постоянна сила, която повдига човека и уравновесява енергиите в него. Прояви Божията Любов, прояви разумната си воля! Оплакваш се от простуда, кашлица, хрема, ревматизъм, не можеш да си помогнеш. Защо не приложиш волята си да се излекуваш?

Вярвайте в Бога и в Мен вярвайте; тук има две течения: *в Бога* и *в Мен*. Едното течение идва от клоните, т.е. от горе надолу, от ума към сърцето, а другото излиза от центъра на Земята, т.е. от корените към клоните. Да допуснем, че страдаш от болки в гърдите. Ако попаднеш в течението, което идва от горе надолу, т.е. от мозъка, чрез концентриране на ума ти ще прекараш това течение към центъра на Земята, към сърцето, да стане движение; тогава ще си помогнеш, ще се освободиш от болестта. Не се плашете, че ще се свържете със Земята. Не се страхувайте нито от Земята, нито от Слънцето. Течението, което идва от Слънцето, трябва да мине през центъра на Земята; в това движение се образува един светъл кръг, който се движи правилно и с него човешкият ум постепенно се разведрява. Щом се излекуваш, ти вече може да обърнеш течението от долу нагоре.

Забеляваш, че твоята духовна природа заяква, но волята ти отслабва; за да усилиш волята си, обърни течението от центъра на Земята към Слънцето. Където се кръстосват двата кръга, там се явява истинската култура, истинският живот. Не мислете, че течението, което иде от центъра на Земята, е вредно; то е вредно, когато постоянно тече през вас и вие възприемате не-

говата енергия. Знайте, че навсякъде в Природата има прилив и отлив. Това става и в човешкото сърце – то предизвиква едно приятно настроение в човека и трае от една минута до един час или най-много до един ден, след което се сменя, т.е. изгубва се и в човека наставя реакция – тъмнина, мрак. Който разбира закона, като попадне в тъмнината, т.е. в нощта, ще си запали огън. Щом дойде течението от долу нагоре, лесно ще се справиш с него, ако имаш запалена свещ или огън; материалът, който е събран, ще се използва като гориво.

Като стават смени на теченията, вие казвате: „Не мога да се справя с тях, изгубих вярата си“. Нищо не си изгубил. – „Станах лош.“ Не си станал лош, това са временни състояния, през които минават повече младите, отколкото старите; тези течения наричат *настроения*. В момата и момъка настроенията се сменят по няколко пъти на ден. Когато дойде време момата да се жени, тези настроения се сменят по сто пъти на ден. Тя казва: „Ще го взема, ще се ожения за него“ – това е течението на сърцето; при друго течение казва: „Не го искам, черен ми е станал“. Майката на момата казва: „Ще го вземеш, дъще“; после и тя казва: „Ще го взема“ – пак е под влиянието на сърцето. Значи ту ще го вземе, ту няма да го вземе. Майката казва: „В чудо се видях с тази моя дъщеря – ту го иска, ту не го иска“. Такова нещо са теченията, които идат от центъра на Земята към Слънцето. Момата е на кръстопът. За да разреши въпроса правилно, тя трябва да излезе от него, иначе не може да направи своя избор. Най-голямата грешка в женитбата се заключава именно в кръстосването на тези течения. Започнеш ли да се колебаеш, не решавай въпроса – остави го настрана.

Думата *женитба* има съвсем друг от този смисъл, който сега ѝ се дава. Под *женитба* днес се разбира осигуряване, тя е осигурително дружество. Някой се осигурява за 10 000 лева, друг – за 20 000, трети – за 100-200 000. Човек, сам по себе си, е осигурен; той трябва

да вярва на своя дух, на своята душа, на ума, на сърцето и на волята си. Така трябва да говорят майките на своите синове и дъщери. И в новата култура хората ще се женят, но не под влияние на другите. Ще дойде някой да те съветва: „Вземи този момък, вярвай в него, не се страхувай“. Момата трябва да вярва на своя дух, на душата си, на ума, сърцето и волята си; и тогава, като се кръстосат два ума, две сърца и две души, които се разбират, ще дойде разумният живот. Така трябва да се проповядва на всички. Говорете истината без никакво колебание.

Има въпроси, върху които колкото и да ви говоря, не всички можете да ги разберете еднакво, защото мозъците ви не са еднакво развити. Някои от вас трябва да мислят дълго време за Бога, за Възвишения свят, за да се преустроят мозъците им. В мозъка им има особени наслоявания, които препятстват за възприемане на Истината; това са особен род психически вещества, които гният, както физическите вещества. По закона на поляризирането те трябва да се пречистят. Когато мозъкът се освободи от тях, тогава носът, очите, ушите, устата ще започнат да се развиват правилно.

Който не разбира това, погледне към някого и казва: „Отличен човек е този, много нещо може да допринесе той“. Лъжеш се; погледни: очите му са криво-гледни, носът, устата – деформирани, трябва да работи много върху себе си, за да може да се очаква нещо от него. Той казва, че се е обърнал към Бога, че е Негов служител; не вярвайте, той има много полици, които не е изплатил и няма намерение да плаща. Аз вярвам в обръщането на хората към Бога, ако и кесията им е обърната, т.е. отворена; докато не отвориш кесията си, не можеш да се обърнеш към Бога. Когато Христос дойде на Земята, хората ще имат обща кесия и тя ще бъде отворена, ще бъде извор, който постоянно тече и разлива водата си наоколо, за да пои всички растения, и всеки ще се ползва от благото на този извор – само

така светът ще се комунизира и реформира; всеки ще внася своите придобивки в общата каса.

Пазете се да не изпаднете в заблужденията на миналите реформатори. Имаме право да комунизираме само своя труд, т.е. това, което сега печелим. Днес хората печелят всеки за себе си и желаят да печелят така, като използват труда на миналите поколения; не, вие трябва да призовете хората на миналото, да вземете и тяхното съгласие, да ги питате готови ли са да приобщат своите печалби към вашите. Ние нямаме право да разполагаме с досегашните блага. Всички, които са се опитвали и опитват да комунизират богатата на миналите поколения без тяхно съгласие, нищо не са постигнали. Всички ще работим и това, което спечелим, него ще използваме общо. Това е Учението, което Христос е проповядвал на хората. Той поучавал в Любовта и Мъдростта, всеки да знае докъде се простират неговите права и задължения – така могат да се разбират добре майки и дъщери, бащи и синове, братя и сестри, учители и ученици, господари и слуги. Как ще се съгради новото общество, ако между тях няма разбирателство?

Мнозина ни обвиняват, че нашето Учение било криво. Къде е правото, истинското учение? Вашите учения оправиха ли света? Не само че не го оправиха, но още повече го развалиха. Днес обществата се разлагат, а не се оправят. Ако вашите учения са прави, защо воювате, защо разрушавате градовете, защо гробищата са пълни с гробове и кръстове, защо има толкова много болници на Земята? Ако ние сме на крив път, готови сме да тръгнем по вашия, но покажете ни резултатите на вашите учения! И вие сами ще се убедите, че пътят, по който вървите, е крив – нищо повече. Този път трябва да се оправи – как? Като се обърнете към Бога и възприемете Неговата Любов, която е Любов на абсолютно безкористие.

И религиите трябва да се пречистят; има нещо Божествено в тях, но то се губи между големите заблуждения и те трябва да се филтрират. Сегашните религии са на формите, религии на човешките интереси, днес всички съзнават това. Има ли любов между владиките и богомолците, между свещениците и техните пасоми? Ако владиката посети едно село, веднага ще дойде заповед как да го посрещнат; селяните ще се разтичат, стражарите – също. Защо? Владиката посетил селото. Ако владиката има любов към селяните, той трябва да се яви между тях като прост гражданин, без никакви одежди. Вместо да отиде между народа, да разбере нуждите му, владиката ще влезе първо в църквата.

От хиляди години свещениците влизат в църква, четат молитви и какво постигнаха с това? Кога хората започнаха да си строят църкви? Когато изгубиха Рая, когато изгубиха Църквата в душата си; щом изгубиха духовната си Църква, те започнаха да си строят каменна. Ние се нуждаем от Църква в душата ни и там да поставим Бога като Любов, като Първосвещеник. Една Църква ще има в бъдеще, един Свещенослужител; тя ще бъде толкова голяма, че ще събира всички хора на Земята. За такава Църква се говори в Откровението. Може ли да си представите колко голяма трябва да бъде тя? Тогава хората ще имат едно верую, един възглед, но толкова широк, че ще обхваща всички възгледи на миналото. Всички сегашни форми и вярвания ще отстъпят на новото, те са изиграли своята роля. Нямам нищо против старите форми, но те изгубиха своето значение, за тях няма място.

Новото, което иде – Царството Божие, изисква съвършени форми, нови възгледи и вярвания. Старото ще се снесе от гърба на хората като стара дреха и ще се смени с ново. Дядото, който е умрял и са го заровили в гроба, един ден ще възкръсне. Пак дядо ли ще бъде? Не, той ще се роди като младенец, с нови сили за жи-

вот. Това е Новото учение – Учение на Любовта, Учение на Мъдростта и Учение на Истината. Това е Учението, което бъдещата култура носи на човечеството.

В бъдещата култура няма да има полици, няма да се подписват *платец* и *поръчители*. Нямам време да ви опиша какво носи бъдещата култура. Тогава хората няма да комуникират с железници, параходи, аероплани, автомобили, както сега. Например искаш да изпратиш писмо до свой приятел; то ще бъде написано на особена, фина материя и ти чрез силата на своите ум и воля ще го изпратиш точно там, където трябва; то ще се пренесе чрез пространството и ще стигне право до твоя приятел. Ако приятелят ти е на хиляда километра от теб, за една минута писмото ти ще бъде на неговата маса. Имаш нужда от един килограм картофи; няма да ходиш от една бакалница в друга да купуваш, но веднага ще намериш на масата си нужното количество картофи. Как са дошли? Някой твой приятел е възприел мисълта ти и веднага е изпратил картофите. Имаш нужда от ябълки – и те идват по същия начин. Искаш да видиш приятеля си, да си поприказвате; сядаш на стола си, отправяш мисълта си към него и се понасяш в пространството – след една минута си при него. Като си поприказвате, ти насочваш мисълта си към своя дом и се намериш в пространството; и да е затворена вратата на къщата ти, свободно ще минеш през нея. В бъдеще ключовете няма да имат сила, всеки ще влиза и излиза и през затворени врати. Това носи бъдещата възвишена култура на хората.

Ще кажете, като турците, че това са странни работи. И да вярвате, и да не вярвате, така ще бъде. Тогава отношенията между мъжа и жената ще бъдат правилни, хармонични. Всички хора ще работят с Любов; малко ще работят, много ще придобиват. И тогава ще имат ниви и градини за обработване, за разходки, но работата и учението им ще дават добри плодове. Хора-

та на Шестата раса ще се разхождат не само по Земята, но и по другите планети; те ще пътуват по Слънцето, по Луната и ще изучават живота на планетите. Какъв свят ще бъде този? Какъвто не сте и помислили. Както сега има същества от Шестата раса на Земята, така и в бъдеще ще има хора от Земята в Шестата раса, в новата култура. Тя е готова вече, но постепенно слиза на Земята.

Християнството в сегашната си форма приготвя хората за новата култура, за възвишения живот. Този живот иде вече, но и от вас се иска да направите едно малко усилие. За да не се съмнявате в новото, трябва да правите опити – без опити нищо не се постига. Всички трябва да се подмладите, да станете млади по ум – със светли идеи, млади по сърце – с благородни и възвишени чувства, и млади по воля – с добри и правилни постъпки. Бъдещето е в ръцете на младите, на децата, и Христос казва: „На такива е Царството Божие“. Всички трябва да бъдем Божествени деца. Всички съмнения, раздори, недоразумения да сложим настрана; да впрегнем на работа онези сили, които досега не са проявени. Много работа предстои на човечеството. Тогава хората ще придобиват храната си по нов начин и ще се хранят по нов начин, ще отопляват и осветяват къщите си по нов начин. Това са задачи на Шестата раса. Тя иде със своя програма и като я реализира, ще остави нещо ново на човечеството. Тя носи културата на истинското братство между хората и народите.

Христос казва: „Вярвайте в Бога и в Мен вярвайте“. Тази Вяра изисква хора със светли умове, с чисти сърца и със силна воля. Всеки човек трябва да има три допирни точки: с Любовта, с Мъдростта и с Истината. Любовта носи живот, Мъдростта носи светлина и знание, а Истината – свобода и условия за проява на волята. Съзнателният живот иде чрез закона на Любо-

вта, интелигентността иде чрез закона на Мъдростта, а свободата и силата на волята – чрез закона на Истината. Това са задачи, които ще се реализират от Шестата раса – тя има методи за изпълнение на своята програма. За себе си тя е реализирала всичко; ние ще възприемем нейните задачи и ще ги осъществим.

По какво се познава идването на Шестата раса на Земята? По особеното лазурно сияние, което се забелязва на небето по целия Балкански полуостров. Това сияние е резултат на особени психически влияния, които действат в пространството и променят даже атмосферата. Това показва, че целият Разумен свят, всички Разумни същества усилено работят и пречистват както физическата, така и духовната атмосфера на Земята. Те създават добри условия за растене, за развитие и за работа на хората. Както лозето се чисти от изсъхнали и гнили листа, от паразити, така и Невидимият свят подготвя онези хора, които искат да служат на Бога; той им дава добри условия да растат и да се развиват, като им казва: „Не се страхувайте, още малко и всичко ще се нареди, ще тръгне по нов път“.

Сега питате: „Новата култура има ли отношение към старата?“. Има, разбира се; новата култура ще се ползва от придобивките на старата и ще създаде нова наука за ума, сърцето и волята. Старото ще мине, новото ще дойде. Нова светлина иде; тя ще преобрази възгледите на хората за материалния свят, тя ще ни покаже, че има и други начини за изучаване на Природата. Който иска да влезе в новата култура, трябва да учи, да работи съзнателно, да се готви за новите условия. Питате вярно ли е това, което говоря. Вярно е, но според вас не всичко е вярно. Не е така; за да познаете кои неща са верни и кои не са верни, трябва да правите опити, да проверите тяхната истинност.

Вярвайте в Бога и в Мен вярвайте! Ако думите Ми (т.е. думите на Духа), пребъдват във вас, вие ще бъдете Мои ученици. Ако думите на Христа пребъд-

ват във вашите сърца и ако вие, чрез вашата любов, разумност и воля, пребъдвате в мен, Отец ми, Който е неизменен, и аз, който се проявявам чрез Него, ще дойдем и ще направим жилище във вас и ще ви се из-
явим; това значи *Ще ви научим на своите пътища*.

Иде Новата култура, иде Шестата раса, иде Божественото в света.

25 март 1923 г., София, Изгрев

Защо сте тъжни

И рече им: „Какви са тези думи, които си приказвате помежду си, като пътувате, и защо сте тъжни?“

Лука, 24:17

Защо сте тъжни? На всеки зададен въпрос може да се отговори по три начина: от материалистично, от духовно и от Божествено гледище. Под *материя* разбираме това, което можем да пипаме и да усещаме, което е най-близо до нас. Значи ние можем да отговорим на зададен въпрос от материалистично, от идеалистично и от философско гледище, т.е. от гледището на чистия разум. Първия отговор могат да разберат всички хора, втория – половината, а третия – малцина.

Явяват се въпросите: „Жив ли е Христос, или не е; на Земята ли живее, или на Небето?“. Ако ги зададете на религиозните хора, те ще отговорят в един глас: „Христос е жив, но къде е – не знаем“; ако зададете същия въпрос на светските хора, те ще кажат: „Христос е умрял, както умират всички хора, и никъде не е“. Половината човечество твърди един факт, другата половина го отрича. Кой от тях е на правата страна? Ще кажете, че религиозните хора са на правата страна, но къде са плодовете на тяхното право? Ако Христос е жив, къде са плодовете на Неговата Любов? Ако твърдите, че Христос е умрял, как ще докажете това? Били ли сте във времето на Христа, за да знаете истината?

На какво основание твърдите или отричате един факт? Как ще отречете факт, който е станал преди две хиляди години? Според мен, най-силното доказателство за истинността на един факт се заключава в това, че той може да се отрече. Само Любовта, Мъдростта и Истината могат да се отричат. Отричането е

най-силното доказателство на това, което съществува, а твърдението – най-слабото; ето защо който отрича Истината е по-силен от онзи, който я поддържа. Който твърди, че Христос е жив, той не е готов да бъде сложен на кладата; който Го отрича, той е смел, готов е на всичко.

Защо религиозните хора са толкова малодушни? Те казват: „Да запазим вярата, да запазим религията си“, но като дойдат изпитанията, готови са да се отрекат. На каква основа е поставена религията? Всяко нещо си има основа. Къщата има основа; кой е поставил основата ѝ и кой има право да живее в нея? Основа на човешкото тяло е костната система; какво представлява тя без човешкия дух, който ще се грижи за нея? В този смисъл и религията е израз на човешкия дух; тя е човешко дело, не е създадена от Бога – религията е сбор от правила и норми, които хората са създавали с векове.

Има нещо Божествено в религията – това са трите велики принципа, на които тя се крепи: Любавта, Мъдростта и Истината. Религия без Любов, без Мъдрост и без Истина е суха кост; тя е останка, която учените изучават, за да разберат как е била създадена в своето време. Под *религия* разбираме онези правилни отношения, които съществуват между човешката душа и Бога, както и между всички хора по лицето на Земята.

Мнозина цитират стиха: „Никой не е видял Бога“, следователно няма защо да се занимаваме с Него. Въщност онова, което е истинско, реално, видимо, съществено, е Бог. Реален е само Бог, а ние сме проява на Неговата Любов. Кое е реалното – дървото или листата му? Дървото живее с години, а листата са преходни – в края на есента те окапват, а напролет се сменят с нови. Понякога и клоните изсъхват, но дървото е същественото. На същото основание казвам: същественото в човека е Божественото начало, т.е. Бо-

жественото съзнание – то мисли, то чувства, то различава нещата. Ще ни възразят, че въпреки Божественото начало хората не се познават; не е така. Където е Божественото, там е Любовта; ако хората се обичат, непременно ще се познават.

Любовта е достъпна за хора с по-висока еволюция, за напреднали същества, каквито са ангелите. Това е мое твърдение, което хората отричат. Според мен живот съществува и на другите планети, не само на Земята. Който не вярва в това, може да го отрече. То е все едно да се говори за Рая и за ада. Вие били ли сте в Рая, били ли сте в ада? Всеки факт трябва да се докаже. Ако поддържах известна истина, също трябва да я докажеш; има отвлечени истини, които мъчно се доказват, но ние говорим за онези факти и истини, които трябва да се обяснят. Говориш за ада – ще обясниш на хората какво представлява той; говориш за Рая – също ще го обясниш. Адът е място на безлюбие; където няма Любов, Мъдрост и Истина, там е адът. И обратно – където са Любовта, Мъдростта и Истината, там е Раят.

Важно е човек да бъде във връзка с Великата истина на Живота, да е свързан с онзи Живот, който произтича от Любовта. Аз не говоря за преходния живот, но за Вечния, за Абсолютния живот. Както и да се гледа на живота – материалистично, идеалистично или философски, той има само едно разрешение. Докато сте в преходния живот, задачите ви имат много разрешения; влезете ли във Вечния живот, там има едно разрешение. Казваш: „Здрав, прав, левет момък съм, няма равен на мен по сила“ – ти си в преходния живот. Има неща, от които се страхуваш. – „От нищо не се страхувам.“ Ами от бойното поле, ами от глада, от смъртта не се ли страхуваш? Засега гладът е най-страшното нещо в живота.

В едно индийско предание се разказва следното: един от главните индушки богове се възгордял и казал

на Брама⁴: „Аз съм равен на теб, не те признавам за абсолютен Бог“. За да го накаже и смири, Брама го поставил на голям огън, където прекарал хиляда години. Като излязъл от огъня, горделивият бог казал: „Равен съм на Брама, пак не го признавам“. Брама си казал: „Има и друг начин, по който мога да те заставя да ме признаеш“; подложил го на глад цели хиляда години и като минал през това изпитание, той се смирил и казал на Брама: „Признавам те за мой господар“.

Затова Христос казва: „Аз Съм Живият хляб, слязъл от Небето“. В този смисъл Бог е най-силен; Той е Живият хляб, Който слиза от Слънцето, т.е. от Небето, и чрез Своята енергия храни всички живи същества. Светлината и топлината са соковете на Божествения живот, който ние възприемаме. След всичко това хората ще се хвалят със своето геройство. Бих желал да бъдете герои не само на физическия свят, но и в Духовния.

Какви са тези думи, които си приказвате, и защо сте тъжни? Ако Христос зададе този въпрос на съвременните свещеници, какво ще отговорят те? Един ще каже, че се е уплашил от владиката. Защо се е уплашил – сбъркал един канон или е изказал неправилно една мисъл. Някой проповедник се смутил.

– Какво ти се е случило? – попитал го Христос.

– Обърках се, пропуснах един важен пасаж от проповедта си и не можах да произведа нужния ефект. Няма да ме оценят като добър проповедник.

Домакинята се тревожи – защо? Козунаците ѝ не излезли както трябва. Богатият се безпокои, че работите му се объркали и е изгубил много пари; бедният се оплаква от безпаричие.

Христос минава и заминава покрай хората, чува техните оплаквания и пита:

– Защо сте тъжни?

– Липсва ни нещо.

Наистина, на всички хора им липсва нещо, всеки е изгубил нещо и го търси. Един го търси в парите, друг – в къщата, трети – в политиката, и като не го намерят, питат: „Не може ли да бъде по друг начин?“. Казвам: едно липсва на всички хора – Любов. Не говоря за любовта между мъже и жени, не говоря и за любовта между приятелите, нито за любовта на свещениците, на държавниците, а за Божествената Любов, която изисква жертва. Който приеме Новото учение, той е готов на всякаква жертва.

Самата еволюция изисква жертви. Съществува еволюция на въплътените души, които живеят в най-гъстата материя на Земята, при най-голямо съпротивление; при тази еволюция се развива най-голяма енергия. Това е най-трудният път – пътят на Мъдростта, съвременното човечество върви по него; макар че на хората се проповядва Учението за Любовта, те вървят по най-мъчния път. Съществува още една еволюция – на девите, т.е. на ангелите; те вървят по най-лесния път, с най-малко съпротивление.

Значи ангелите вървят по пътя на Любовта, а хората – по пътя на Мъдростта. Тези две еволюции ще се срещнат скоро. Има един възел, където ще стане кръстосване на човешката култура с ангелската; там хората и ангелите ще се поздравят. Църквата нарича този процес *възкресение*. Любовта е качество на ангелите. Хората, които от 8000 години минават през областта на Мъдростта, т.е. през изпитания, ще се срещнат с ангелите и ще се опознаят.

И рече им: „Какви са тези думи, които си приказвате?“. И започва Христос да разказва на учениците Си за бъдещето, което иде в света. Той им казва: „Не се занимавайте с обикновени, маловажни въпроси“. Ако Христос дойде сега между народите – между българите, руснаците, французите, англичаните, ще ги попита: „Какво сте придобили от толкова хиляди години, като се занимавате с обикновени въпроси?“. Нужни ли

са пари на умирация? Ако кръвта му е отровена или слаба и може да му се помогне с кръвта на здравия, той ще я предпочете хиляди пъти пред парите – кръв му е нужна, не пари. Кръвта е символ на живота, затова Христос казва: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си“.

Защо сте тъжни? Има причини да сте тъжни. Може ли да не бъде тъжен дом, в който няма Любов? Могат ли хората да не бъдат тъжни в църква, в която няма Любов? Христос казва на учениците Си: „Който иска да стане Мой ученик, нека раздаде всичкото си имане и да Ме последва“.

Да оставим този въпрос настрана. За онези, които казват, че има Бог, за тях е важно, че Той е Бог на Любовта; затова Христос иска от учениците Си да раздадат богатството си на бедните – в името на Любовта, само тогава те могат да Го последват. – „За нас е важно да запазим Църквата.“ Ето как ще я запазите: раздайте имането си на бедните, живеете с честен труд, с това, което сте изработили.

– „Нужна ни е култура и наука.“ За коя наука говорите? Ако науката е изопачила умовете ви, истинска ли е? Друг е въпросът, ако тя облагородява ума на хората. Ако културата не може да повдигне човешкото сърце, истинска ли е? Потърси друга наука, друга култура, които да задоволят нуждите на ума и сърцето! Това е закон в Природата. Даваш на детето си една храна – то боледува; даваш му друга – пак боледува; най-накрая ще му дадеш такава храна, която ще му достави нужните елементи. Дишаш един въздух – не си доволен; дишаш друг – задушаваш се; най-накрая ще намериш такъв, който съдържа необходимите елементи.

На същото основание вие трябва да се домогнете до онези мисли и желания, които внасят живот във вас. Какво лошо има в това, че болните хора, както и здравите, искат чист въздух и здрава храна? Всички хора, от целия свят, от каквато и религия да са, ка-

квито и възгледи да имат, нека се запитат: „Можем ли ние, като мислещи същества, да си подадем ръка?“. Можете, няма сила, която може да се противопостави на това човешко желание. Това не подразбира, че всички хора ще имат еднакви стремежи и разбирания; не, красотата на живота е в разнообразието, смисълът на живота е във великото разнообразие на Природата.

Казано е: „Давайте, за да ви се даде“. — „Как да даваме?“ Отвѣтре, с разположение, с Любов, съзнателно. Не е достатъчно само да даваш, но ще даваш разумно. Някой дава външно, а сърцето му не дава; цял се изпотява, докато му се откъсне нещо от сърцето. Той си мисли: „Лесно се казва да дадеш, но как да стане това?“. Щом дойде до съзнание да дава вътрешно, с Любов, човек изпитва особено повдигане на духа и просветление на ума.

Христос пита учениците Си: „Какви са тези думи, които си приказвате?“. Учениците Му разговаряли върху положението си — те очаквали да се освободят от римското иго, да им се даде царство, но останали излъгани и не само че очакванията им не се сбъднали, но разпънали Христа. В отговор на тяхното разочарование Христос им каза: „Много народи, много Църкви не са постигнали желанията си, но има нещо по-велико от това — да познаят Бога, да приложат Любовта и да вървят в пътя на ангелската еволюция“.

Съвременните движения не са нищо друго, освен стремеж на човешката душа към освобождаване. Който е вързан с въже, иска да се освободи, да се развърже; този стремеж е естествен, но човек трябва да се връзва и развързва правилно. Докато е на Земята, той трябва да бъде здрав; щом влезе в Духовния свят, от него се иска чистота. Ако паднеш в кладенец, кое въже ще предпочетеш: здраво, макар и нечисто, или слабо, тънко, но чисто? На физическия свят се иска здраве; в Духовния свят, където материята е особена, се иска

чистота, а не здраве. Водата например трябва да бъде чиста, а не здрава. Телата ни трябва да бъдат здрави, а сърцата – чисти. Да живееш на Земята и да бъдеш абсолютно чист е невъзможно; аз говоря за външната чистота, не за вътрешната. Колкото и пъти на ден да се миеш, пак ще се изцапаш; колкото и пъти на ден да метеш стаята си, пак ще бъде нечиста, но като живееш в нея, трябва да поддържаш вътрешна, психическа чистота.

Кое е същественото за човешката душа? Същественото е Христос като колективна единица, като идеал за цялото човечество. Христос е Божественото начало в човека, което се проявява във всички пробудени души, Христос е проява на Бога. Той дойде на Земята, за да покаже на хората, че има и друг живот, а също и да им даде начин как да живеят на Земята.

Много отшелници са живели в горите по 50-60 години и на старини са се върнали между хората. Когато Любовта заговори в тях, те се връщат при своите близки, за да им покажат, че единственият път, който води към Бога, е Любовта. Как майката може да отгледа детето си, ако няма Любов; как учителят възпитава учениците си, ако няма Любов и търпение? Любов е нужна навсякъде.

Аз говоря за Разумната любов. Всеки иска да го обичат, но това още не е Любов. Божията Любов всякога дава и не мисли за взимане; тя е извор, който постоянно тече. Дойде някой при мен и ми казва: „Много те обичам!“ Щом ме обичаш, ти си щастлив човек. – „Не съм щастлив.“ Защо не си щастлив? – „Нямам средства да живея.“ Значи това, което наричаш любов, не е истинско; в любовта ти има нещо користоно. Защо ме обичаш? – „Понеже Бог живее в теб, искам да се уча от Него.“ Добре ли живееш с жена си, с децата си? – „Понякога се караме.“ Щом искаш да се учиш от Бога, ще разбереш, че Той изпраща изобилието на Земята и прави хората щастливи.

От Любовта на Разумните същества се ползват всички хора. Те не критикуват никого и казват: „Добри са нашите братя, трябва да им помагаме“. Някой се оплаква: „Много воюват хората на Земята, лоши са станали“. Те отговарят: „Нищо, и това ще се оправи. Хората не са толкова лоши, колкото вие си ги представяте“. Разумните същества наблюдават хората със своите телескопи и виждат тяхното бъдеще. Те знаят, че има начини, по които хората могат да изправят живота си.

Когато Христос се приближи при учениците Си, те не Го познаха. Ако Христос ви срещне днес, ще Го познаете ли? Той ще ви попита: „Какво ви проповядваше днес вашият проповедник?“. Ще кажете, че ви говори за Христа. Какво разбрахте от тази проповед? – „Не разбрахме много. Все за отвлечени работи ни говори, а ние се нуждаем от материални неща. Какъв е този живот с 1500 лева заплата? Дрехите са скъпи, обувки, шапка – всичко е скъпо. Един козунак да направиш са нужни най-малко 50-60 лева – това не е за сегашните времена. Така ли беше едно време?“ От разговор на разговор стигаме до окултизма. Той ме пита какво е окултизъм. Казвам му: Божествена наука, която обяснява причините и последствията на нещата. Според тази наука всичко, което става днес, не е случайно, а е предвидено преди милиони години. – „Възможно ли е това?“ Като учиш, ще се домогнеш до Истината. – „Както виждам, ти си учен човек. Препоръчай ми някой автор, да се поучавам от неговите произведения.“ Много автори има – немски, руски, френски, английски; сам ще си избереш автор. – „Сбогом!“

Казвам: много хора познават Христа, но и много не Го познават. Който Го познава, като Го види, ще Му каже: „Господи, остани с мен!“; който не Го познава, ще иска от Него да му препоръча интересни книги за четене.

Защо сте тъжни? Днес вие се поздравявате с думите: „Христос воскресел“. Радостни ли сте, че Христос

възкресе? Тръгнете из града да питате колко софиянци са видели Христа. Чудно е, ако за 2000 години нито един християнин не е видял Христа! Ще ми възразите, че в Новото учение всичко е добро, само да не се говори за прераждането. Значи злото е в прераждането; казано е: „Ние живеем и се движим в Бога“ – това значи прераждане.

На Земята се раждаме и живеем; щом се оттеглим от земния живот и влезем в Божествения свят, ние умираме. Значи на физическия свят човек умира, а се ражда в Божествения. Като поживее известно време там, слиза на Земята и става обратното: умира за Божествения свят, а се ражда на физическия. Който не разбира този закон, пита: „Може ли дух да се преражда?“. Духът не се преражда, но се вселява, минава от една форма в друга. Духът се явява в различни епохи и времена, за да научи великия закон на Битието, да разбере, че Вселената е велико, обективно училище и всички души – малки и големи, минават през това училище. Като завърши земната наука, човек напуска Земята и отива на друга планета, там да се учи; така ще обиколи всички планети на Слънчевата система.

Това може да ви се каже, може и да не ви се каже, но има напреднали хора, които трябва да знаят какъв е смисълът на живота. Колкото и да разбирате живота, това е външната му страна, а той има и своя вътрешна, субективна страна. Един ден, когато хората развият духовните си очи, ще видят каква висока култура съществува около тях. Съществата на тази култура живеят много по-добре от нас, те възпитават децата си по особен начин. Достатъчно е да надникнете в тази висока култура, за да кажете: „Ето истинската култура! Ето истинският живот!“. Христос казва: „В дома на Отца Моего много жилища има“ – това са жилищата на Разумните същества от възвишената култура. Който живее в едно от тия жилища, ще научи много неща; като се върне отново на Земята, ще поучава и своите близки.

Казвате: „Христос възкръсна!“ – как възкръсна? Чрез законите на Любовта, Мъдростта и Истината. Ето защо, който иска да види Христа, трябва да има Любов в сърцето си. Без Любов нищо не се постига.

Сегашните хора работят повече, отколкото в миналото, т.е. във времето на Адам. Когато е бил в Рая, Адам малко е работел и много е придобивал – защо? Защото е работел с Любов. Един ден Ева се разхождала в Райската градина, където срещнала високоучен адепт, който започнал да разговаря с нея върху научни въпроси. Ще кажете, че това е била змия; не, аз оспорвам това – не змия, а учен човек е срещнала Ева. Първоначално змията имала крака, но като сгрещила, Бог я проклед; след това тя изгубила краката си и започнала да се влече по корем. Ученият стоял пред Забраненото дърво, ядял от плодовете му и питал Ева: „Защо не ядете от плодовете на това Дърво?“, а тя отговорила: „Забранено ни е“. Според мен тя е трябвало да му каже: „Тук има закон и ние го спазваме. Никой няма право да нарушава този велик закон“. Той успял да я убеди да яде от Забранения плод и тя яла – нарушила закона; след нея ял и Адам. И двамата повярвали на философа, че ако ядат от Забранения плод, очите им ще се отворят, ще придобият знание и сила и ще станат подобни на Бога. Те яли от плодовете на това Дърво и останали излъгани – не само че нищо не придобили, но изгубили и това, което имали, и оголеели. Оголването показва, че изгубили Любовта си.

Нека всички християнски Църкви се запитат: любят ли Христа; нека и християните си зададат същия въпрос: „Любим ли Христа?“. Не искам аз да ги питам, но всеки сам да си зададе този въпрос. Днес Христос ви пита: „Приложихте ли Моето учение; дадохте ли образец на Любовта?“. Служителите на Бога могат да приложат Любовта, но те не правят усилия.

Да оставим старите работи настрана. За мен е важно какво мислят младите, как ще живеят те. Ще ка-

жете, че всички искате нов строй. Добре е това, съгласен съм с вас. Какво ще стане, ако имате нов строй, а запазите характера, недъзите си? Лесно се руши старото, но какво ще постигнете със своя лош характер? Какво печелиш, ако разрушиш старата къща, а не можеш да съградиш нова? Природата не позволява това – тя едновременно руши и съгражда.

Христос казва: „Идете и проповядвайте Словото Божие. Аз ще бъда с вас до скончанието на века“. Никой не може да проповядва Любовта, ако не е свързан с Христа; с други думи казано: в човешкото сърце, както и в човешкото тяло, няма място за Любовта. Човек не живее в тялото си – като умре, той излиза от физическото си тяло и постепенно навлиза в духовното; физическото тяло е колибка, в която временно пребивава. Да мислиш, че всякога си в тялото, това е заблуждение.

Учението, което ви проповядвам, е опитано. То крие в себе си онези основни методи, които показват на хората как могат да живеят. И житното зърно показва на хората как човек може да се развива – то казва: „Аз се нуждая първо от почва, т.е. от основа, на която да се закрепя, да пусна коренчета и да започна да градя“. Житното зърно например, както и всички растения, очаква времето си, за да изпълни своята служба. Поради верността им човек ги посажда в земята и те започват да се развиват.

Покълването на житното зърно не е нищо друго, освен отваряне на Божествената врата, откъдето иде благословието. То чува гласа на Бога: „Понеже от векове си верен на своята служба, ще минеш в по-висока еволюция“. Растението или дървото се превръща в животинска клетка, която постоянно расте и се размножава, докато от нея излезе малко животно, което се движи свободно във водата. В далечното бъдеще животното се превръща в човек, който казва: „Едно време главата ми беше заровена в земята; сега е обър-

ната нагоре, към центъра на Слънцето“. Опитай се след това да заставиш този човек да върши престъпления; той казва: „И досега помня времето, когато главата ми беше заровена в земята, и не искам втори път да минавам през същото положение“.

Следователно Новото учение, което проповядвам, има за цел да премахне всички условия за погрешки и болести в човешкия живот. Поне 75% от болестите трябва да изчезнат! Ако Новото учение не може да направи това, къде е неговата сила? Ако то не уравни-веси силите на ума и на сърцето и не успокои хората, нищо не може да се очаква от него.

Съвременните хора се нуждаят от спокойствие. Нервната им система е толкова напрегната, че най-малкото докосване до тях може да произведе взрив. На всекиго липсва същественото – Любовта. Докато Любовта е в човека, той е разположен, внимателен, благороден; щом изгуби Любовта си, става кисел, разпуска пояса си и казва: „Бъдете внимателни да не настъпите пояса ми, че ако някой ме настъпи, не отговарям!“. Щом те посети Любовта, си готов да плащаш дълговете си, да помагаш на близките си; щом я изгубиш, ставаш недоволен, кисел, не знаеш какво да правиш.

Христос се приближи към учениците Си и ги покани на трапезата. Готови ли сте и вие да поканите Христа на трапеза? Готови ли са поне 50% от българските свещеници да поканят Христа на своята трапеза? Ако са готови, пръв аз ще Му изпратя поканата от тяхно име. Обаче те ще кажат: „Не е време още за идването на Христа на Земята, нека си седи на мястото“. Ако попитам английските владици и проповедници дали са готови да поканят Христа на трапеза, и те ще отговорят: „Не е време за това – когато уредим работите си, тогава ще Го поканим, ще Му дадем царски прием и ще кажем: *Да царува Христос!*“. Така не трябва да бъде!

Сега всички седят и спорят къде е Христос – на Земята или на Небето. Казваш: „Христос живее в мен“. В теб ли? Може ли ти, големият грешник, да говориш така? Сега всички мълчат и не искат да кажат, че Христос е жив – не било време за това. Време е да се говори, че сте грешници, че имате слабости, а кога ще дойде време за Христа? – „Когато се подобрят условията на живота, когато станем по-добри и по-умни, когато дойде Новата култура.“ Не е така. Не отлагайте нещата. Не мислете, че ако се храните по-добре, ще имате по-добра култура. По-добър ли ще стане вълкът, ако се храни по-добре? Да се храниш добре е цяла наука – това значи да знаеш как да трансформираш Божествената енергия, която се съдържа в хляба; енергията на храната ще проникне в целия организъм и ще му предаде нещо ново.

Днес повечето хора ядат добре и пак са недоволни; те казват: „Смисълът на живота не е в храненето“. Това е неблагодарност. Храненето е един от главните въпроси и той трябва да се разреши правилно. Влезеш в един дом – мъжът е недоволен и децата са недоволни. Защо? Яденето не било добре сготвено. Жената е недоволна, че не са оценили работата ѝ. Закон е: всякога бъди доволен! Като вземеш в ръката си парче от живия хляб, ти трябва да се проникнеш от велика благодарност към хляба за жертвата, която той прави. Вгълъби се в себе си и кажи: „И аз искам да се жертвам като хляба“.

Ако ви се каже да се самоотречете, ще възразите: „Почакай още малко, ние не сме се разбрали с жените си, не сме възпитали децата си“. Какво значи самоотричане? Това значи да се откажем от отрицателното в себе си, което внася отрова в нашия организъм, да приемем Божественото и да заживеем по нов начин. Влизам в един дом, в първия момент съм спокоен, но не минава много време, забелязвам, че домакинята се безпокои, мисли лошо за мъжа си. Понеже не се е вър-

нал навреме, тя си казва: „Ето, тръгнал е вече по лош път, не води чист живот, не се интересува от мен“. Тя го следи с мисълта си като стражар. Аз ѝ отговарям мислено: „Жено, ти се безпокоиш и страдаш, защото нямаш Любов в сърцето си. Ти се съмняваш в мъжа си, не го познаваш и го държиш в мисълта си като бебе, което се нуждае от грижи; докато постъпваш така, и той няма да те познае. Ти го милваш, целуваш, галиш, но като порасне, той ще си намери друга жена“. И синът, като порасне и се влюби, ще каже: „Не искам да зная за майка си, друг ще се грижи за нея“.

Едно е нужно за вас и за всички българи: да се свържете с Божественото начало. Който е направил тази връзка, добре; който не я направил, да не отлага. Тази връзка ще внесе едно ценно качество у всички – точност. Обещаеш да направиш нещо – ще го изпълниш точно навреме, нито минута по-рано или по-късно – точно навреме! В своите действия Природата се отличава с абсолютна, математическа точност. Изгриването и залязването на Слънцето става с математическа точност. Ако и нашите сърца са отворени за Любовта, всяко нещо в живота ни ще става точно навреме и намясто. По отношение на точността българинът има още много да работи върху себе си – той обещае да отиде някъде в два часа, а пристига в два и половина и се извинява с часовника си.

И учениците на Новото учение не са абсолютно точни. Щом дадеш обещание за нещо, ще го изпълниш. Преди да си го дал, ще мислиш, но дадеш ли го, никакво отлагане! Обещаващ, че ще платиш дълга си на 20-и март; щом дойде 20-и март, ще донесеш парите. Какво става всъщност? Дойде 20-и март и ти не връщаш парите; минава април, май, дългът стои неизплатен и най-накрая идва съдебен пристав да продава вещите ти.

– „Светът е такъв.“ Това не е оправдание. Щом светът е такъв, това показва, че няма Любов между хората

– Любовта регулира отношенията; когато се приложи тя, хората ще бъдат абсолютно точни. Когато обичаш някого, ти си точен – колко пъти с нетърпение вадиш часовника си, когато очакваш своя възлюбен; щом не го обичаш, казваш: „Пет минути по-рано, пет минути по-късно – не е важно“. Божията Любов, Мъдрост и Истина са абсолютно точни. От всички хора се изисква точност.

Христос пита учениците Си: „Постъпвате ли точно според вашите вярвания и разбирания?“. И на вас се задава същия въпрос. Казвате: „Друг път ще отговорим“. Питам ви: жив ли е Христос, или не? Ако е жив, вие сте в критично положение, защото не вярвате. Единственият, който може да ви упъти, да ви помогне, това е Христос; Той казва: „Щом се намерите в затруднение, обърнете се към Мен, Аз ще ви помогна“.

Вие се смущавате от много неща. Оставете настрана смущенията. Важен е новият, т.е. Божественият живот, който прониква в Целокупната природа. Нова врата се отваря, нови условия идват, нов цикъл се създава; който може да влезе в него, той се намира пред велика перспектива. Всеки трябва да бъде готов за новото време. Ако не сте готови, ще закъснеете и знаете ли какво ще стане тогава с вас? Това, което се е случило с длъжниците на един английски лорд.

Стотици хора дължали на този лорд. Той искал да си обясни защо хората не успяват в живота си. Мислел си: „Навярно им липсва вяра“. За да провери това, дал следната обява във вестника: „На 5 април т.г. в 5 часа вечерта каня всички мои длъжници да дойдат в дома ми. Решил съм да простя дълга на всички“. Длъжниците му се събрали заедно по двама, по трима и започнали да разискват върху това ново положение; те си казали: „Той ни изпитва нещо, устройва ни капан, не му вярваме и няма да отидем“. Дошъл определеният ден и час, никой длъжник не се явил. Но точно в 5 часа един беден англичанин се приближил към къща-

ЗАЩО СТЕ ТЪЖНИ

та на лорда и попитал: „Тази ли е къщата на лорда?“. След това похлопал на вратата и попитал дали той е въщи. Веднага вратата се отворила, лордът излязъл, поканил бедния човек, след което казал на слугата си: „Часът е точно пет. Заклучи вратата и не отваряй на никого“.

И сега в света се отваря нова врата за Новата култура – това трябва всички да знаете; Божественото иде в света. – „Къде е то? Как ще докажеш това?“ На опит, а не на теория. Хиляди години се проповядва Божественото учение. Време е да се приеме, да го приложите в живота си. Това се отнася до всички, без изключение: бедни и богати, прости и учени, млади и стари – всички имат еднакво право да използват новия живот.

Казано е в Писанието: „В последните дни изля Духа Си“. Под *Духа* се разбира Любовта – носителка на живота. Това, което се казва за възкресението, е привилегия за всички събудени души – за тях се отваря врата към новия живот. Той е реален, абсолютен. Който влезе в този живот, ще опита неговата красота. Той ще превърне стария човек в нов, както гъсеницата минава в пеперуда, рибата минава в птица, птицата – в млекопитаещо. Съзнанието на стария човек ще се разшири, ще стане ново. Тогава корените на човешкия живот няма да бъдат посадени в земята, както сега, нито в самия човек, а ще бъдат отправени нагоре, към Слънцето на живота, към новия живот, към Божествената Любов. В душата на всички хора ще блесне нова светлина и те ще кажат: „Разбираме вече живота, всичко жертваме за Бога и за Христа“.

Бог, Когото днес проповядвам, не принадлежи само на един народ, Той е Бог на всички народи; Богът на Любовта се разкрива постепенно на всички хора, на всички народи. Той е събудил целия свят, раздвижил е всички култури; Той говори на всички свещеници, учители, майки, бащи, на млади, на стари.

Вие искате да бъдете щастливи – приежете Любовта и я приложете! – „Къде е този Господ?“ На онези,

които ме слушат, още сега мога да кажа къде е и какво иска от тях, но едно условие трябва да изпълните: раздайте имането си, хвърлете шапките от главите си. Като останете боси и гологлави, на всеки ще се даде нова премия – работническа: мотика и сърп в ръка, торба през рамо и на работа; в торбата – парче хляб и нова книга за живота. Елате след това при мен, аз ще ви кажа къде е Господ.

Това е общ закон и за мъже, и за жени. Синът ще дойде при майка си и ще каже: „Майко, благодаря ти за всичко, което си направила за мен. Отивам на работа за Господа. Оставям ти моя дял, живея така, както разбираш“. Така трябва да каже жената на мъжа си и мъжът на жена си, така трябва да каже бащата на своя син и майката – на своята дъщеря. Ако синът последва баща си и дъщерята – майка си, те са на прав път.

Всеки на работа! Не мислете за парите си в банката, не мислете, че сте осигурени. Няма ли да благодарим на нашия Баща, Който е създал света и ни е пратил на Земята да се учим? Докога ще отвърщаме от Него глава и ще Го отричаме? Време е сърцата ви да трепнат за Господа. Ще кажете, че отправяте погледа си нагоре, но не виждате Господа. Бог не е нагоре; като гледаш нагоре, ще видиш таван, покрив, нищо повече. Велико нещо е да намериш своя Баща и да Го познаеш.

Христос казва: „Какви са тези думи, които си приказвате?“. Трябваше ли Христос да пострада толкова много? Защо не се яви Той в Своята слава и величие? Ако говорите за славата на Любовта, Мъдростта и Истината, това е Божия слава. Когато влезете в Божествения свят, тогава ще видите славата и величието на Бога. Днес се проповядва разпнатия Христос. Ние проповядваме за Христа на Любовта, която обхваща всички сърца; ние проповядваме за Христа на Мъдростта, която обхваща всички умове; ние проповядваме за Христа на Истината, която движи света.

Христос казва: „Слушайте големия си брат. Никой не може да дойде при Мен, ако Отец Ми не го е

привлякъл“. Бог привлича всички души. Пред тях се открива необятна светлина, прекрасен свят – с реки, дървета и цветя, със зрели и вкусни плодове; в този свят всичко е живо, всичко расте, цъфти и зрее. Там и кравата сама предлага своето мляко, пчелицата – своя мед. Там канят всички и дават условия да си починат и да се нахранят. Ще кажете, че това е приказка от *1001* нощи. Това не е приказка, а действителност.

Гответе се за Новата култура, която иде. Живият Господ е между хората, приемоте Го! Ако не Го приемоте, Той ще се наложи. Божиите обещания ще се изпълнят – те не търпят обратни решения. Бог, Който е направил света, Който е наредил Свой план, ще го реализира. Хората ще се изменят и ще приемат Божия план. Достатъчно е да мръдне пръчицата Си, за да се събудите в един момент и да прогледате – ще кажете: „Колко сме били глупави! Няма нищо невъзможно за Господа“; и тогава всеки ще бъде готов да помага на бедните, на страдащите, на слабите, да повдига падналите. Ето разрешението на главния въпрос на живота.

Знаете ли колко хора се мъчат днес? Знаете ли какви страдания, какви въздишки има по света? Чували ли сте воплите и стенанията на хората? Знаете ли какво става сега в София? Знаете ли какво става в големите европейски градове? Не е достатъчно само да състрадавате на думи, но трябва истински да се помага. Ние можем в един ден да спасим човечеството – как? Като се свържем с Бога, а не да Го отричаме. Сега е век на безверие, на отричане.

Идва векът на Живата, Реална Вяра, векът на Живия Господ. Да бъдем служители на Новото учение и да кажем: „Господи, ние ще изпълним Твоя план както Си го наредил. Ще приложим Твоите закони“. Когато всички народи приложат Божиите закони, между тях ще настане мир и съгласие, пълно разбирателство, взаимно почитание и уважение. Любовта ще разреши всички противоречия. Напредналите братя и сестри

ще бъдат първи и ще помагат на слабите и изостаналите.

Защо сте тъжни? Аз ще отговоря вместо вас: тъжни сме, Господи, защото Ти не Си между нас; тъжни сме, защото те разпнахме. Христос ще проговори: „Жив Съм!“. Учениците, които Го видяха, изпитаха голяма радост. До вечерта те се върнаха в Йерусалим. Какво представлява Йерусалим – материалният свят. Трябва да влезем в този свят, при страдащите, и да им кажем: „Животът има смисъл; има надежда и за вас да излезете от тежкото си положение – ето, Христос хлопа отвън, отворете Му!“. Той ще влезе при всеки човек и ще му каже: „Стани!“. Млад момък се влюбва в една мома, но понеже тя не отговаря на любовта му, той иска да се самоубие. Влиза Христос и казва: „Стой! Остави револвера настрани и твоята работа ще се оправи“.

Любов се иска от всички. Защо да не отправите любовта си към всички хора? Защо да не дадете от благата си и на другите? Сега е време доброволно да дадете всичко за Христа; ако не го дадете доброволно, след 20-30 години ще го дадете – тогава насила ще ви вземат всичко. Има още време да дадете доброволно, по закона на Любовта.

Ние ще срещнем Христа, ще приказваме с Него и ще Му кажем: „Господи, остани с нас! Открий Истината Си пред нас, да ни зарадваш“. Той ще ви проговори и ще влезе вътре във вас. После ще отидете в Йерусалим, Той ще ви придружава и ще ви каже: „Мир вам! Жив Съм! Ето ръцете Ми, за да се уверите. Елате с Мен!“. Като Го видите, ще се зарадвате.

Бъдещето носи нова, велика култура, която ще обърне всичко на добро. Всичко старо ще се измени. Ще дойде Любовта в света и всички ще се зарадват, че Бог е жив, че в Него няма измяна и промяна. Един е Бог на Любовта, Мъдростта и Истината. Той призовава всички българи, всички народи на богатата трапеза

– великата култура, която иде в света. Той призовава всички владци и свещеници да Му служат, да слушат Неговия глас.

Поздравявам ви с Христа, Когото ще срещнете по пътя за Йерусалим.

Какви са тези думи? Защо сте тъжни?

8 април 1923 г., Великден, София

Чий е този образ

И казва им: „Чий е този образ на надписа?“.

Матей, 22:20

Чий е този образ? За да познаем който и да е предмет или което и да е живо същество, трябва да имаме някакъв образ; от своя страна, образът трябва да има известни качества, по които да се познава. Когато и да срещнем днес – млад или стар, учен или прост, духовен или светски човек, всички имат известна цел, но тя не е определена. Даже целта на видни философи и учени, които са създали стройни философски системи, неопровержими теории, не е определена. Каква форма трябва да има идеалният живот – и те не знаят. Всеки философ започва съчинението си с гръмки, величествени изречения, но колкото приближава към края, гръмките думи стават все по-слаби, по-несигурни, докато краят представлява един сапунен мехур. Там е грешката на хората – всички започват тържествено, с гръмки думи и свършват безславно. Християнинът казва: „Християнин съм, следвам пътя на Христа“; проповедникът казва: „Аз съм проповедник, поучавам хората“; владиката казва: „Аз съм ръкоположен за Божи служител, никой не може да ме смени“; ученият разчита на своето име, на авторитета си – и в края на краищата всички свършват зле, като пукната стомна. За да бъдеш последовател на Христа, трябва да имаш Неговите качества, Неговия образ.

Чий е този образ? Много образи има в света, но два от тях са отличителни: единият образ е на кесаря, другият – на Бога; единият образ е на светския човек, а другият – на духовния. Под *духовен човек* разбирам човек с висока интелигентност и култура, човек с ви-

соко съзнание и добродетели; неговите мисли, чувства и действия са строго определени; той има една мярка, с която си служи в живота. Светският човек си служи с много мерки – според случая той казва: „Ще приложа една от мерките, че както дойде“. Понякога и религиозният постъпва като светския – и той носи в джоба си много мерки и когато никой не го вижда, според случая прилага една от многото; като види, че го следят, изважда правата мярка и си служи с нея.

Христос пита: „Чий е този образ?“. Какво се разбира под *образ*? Образът – това е човекът, т.е. изразът на неговия живот. Физиогномистите се стремят да определят какво представлява човекът, неговият истински образ, неговото лице, но още са далеч от възможността да създадат положителна наука, да дадат точни, определени данни за истинския човек. Ръцете и краката на човека имат две страни, т.е. две лица – горно и долно. Защо лицето има само една страна? Значи човек има всичко пет лица – двете лица на краката са повече скрити; двете лица на ръката се виждат, на тях са написани много неща и който може да чете, лесно ще разбере с какъв човек има работа. Най-открито е лицето; понякога и то се закрива с воал, с маска, но обикновено е открито. Интелигентността, дейността и волята на човека са написани на лицето му. Ако искате да знаете как действат мозъкът, дробовете и стомахът на човека, ще ги намерите пак на лицето: за мозъка ще съдите по челото, за дробовете – по носа, за стомаха – по бузите, а за волята – по брадата. Природата е начертала на човешкото лице различни ъгли, по големината на които може да изучавате не само сегашния, но и миналия живот на човека. Човешкото лице представлява жива геометрия, която наричам трансцендентална, или Божествена геометрия. Наричам я жива, защото всички ъгли в нея са в постоянно движение.

Както ъглите на човешкото лице, така и движенията на тялото му имат определено значение. Напри-

мер изнасянето на ръцете встрани означава: „Шшшт, тишина!“; така постъпва майката, когато иска да смири децата си. Свалянето на ръцете долу показва, че си свършил работата си; ръцете напред означават: „Какво искаш повече?“. Това са движения, чрез които се определя интелигентността на човека.

Казват за някого, че има красиви очи. Красотата на окото не зависи само от външната форма, но и от неговия поглед. Сегашните хора се страхуват от онази наука, чрез която се изразява вътрешното естество на човека. Да се занимаваш с очите, ушите, носа, устата – това е свещена наука. Вие се страхувате да се докоснете до нея, затова и аз няма да я засягам. Има неща, за които и милиони да ми дават, няма да ви кажа.

Знаете, че най-свещеното нещо след главата на човека е лицето му. То е външната страна, т.е. образът на човека. Понякога енергиите в човека се събират на лицето и тогава по него може да се чете като по книга. Когато тези енергии са възходящи, човек се чувства разположен, вдъхновен; щом ги изгуби, губи вдъхновението си и пада духом. Той губи цвета на лицето си, става мрачен. Видите ли, че някой пее от сърце, ще знаете, че той е хармонизирал своите енергии. Ако изведнъж го стреснат, пребледнява. Белият цвят означава чистота, но в случая не е намясто.

Христос пита: „Чий е този образ?“. Да познаваш образа на човека и да го разбираш – това е цяла наука, необходима както за обикновения човек, така и за духовния. Човек трябва първо да познава себе си. Не е лесно да станеш духовен или да направиш друго такъв. Човек се ражда духовен, не може после да стане такъв, защото това е резултат от дейността му отпреди хиляди години – векове и хилядолетия са нужни, за да се създаде един духовен човек. Така е създадено и човешкото лице.

Ако искате да познаете себе си, носете си по едно огледалце и често се оглеждайте. Разгневих се – вед-

нага се огледай, да видиш какви промени стават на лицето; понякога си добре разположен – пак се огледай. Сравни израза на лицето си в първия и във втория случай. Ти си търговец, минаваш за религиозен – говориш на хората меко, деликатно, а всъщност кроиш лош план. Огледай се веднага в огледалото – на лицето ти се отбелязва не външната деликатна обхода, а скритите лоши намерения. Ако често постъпваш така, тази черта се предава и на бъдещото поколение. Природата пише всичко на човешкото лице. И най-малките промени в човешкия живот се отразяват на него. Като констатираш тези факти, мнозина се обезсърчават.

Помни: най-великото нещо в живота е човек да съзнава своите погрешки. Ти мислиш, че си благороден; благороден си, но в сравнение с животното, а в сравнение със светиите и ангелите ти си като животно. Кой християнин е готов да раздаде имането си? Всеки ще каже: „Да си помисля малко“. Когато дойде на Земята, Христос раздаде всичкото Си богатство на хората, без да мисли, че остава последен бедняк. Той работи между онези, на които раздаде богатството Си, които не Го оцениха и в края на краищата Го разпнаха на кръст. Кой Го поставиха на кръста? Учените равини, първосвещениците; те Му казаха: „Ти си Учител, но не познаваш живота, не си практичен, искаш да разрушиш това, което ние сме съградили. За такива като теб ние имаме кръст“.

Чий е този образ? Това означава: „Чии са тези мисли?“. На въпроса *Чий е този образ?* се явяват два отговора, две направления. Значи на кого е правото – на този или на онзи? Така и Църквите спорят коя е на правата страна. Според мен всички християнски Църкви си имат особени школи и воюват помежду си. Как воюват – на думи. Аз наричам това *словесна картечница*; така те изучават изкуството да плашат своя противник, да го омаломощават, да му докажат,

че нищо не знае. Понякога и да си крив, искаш да убедиш противника, че си на правата страна.

И при мен са идвали свещеници, проповедници, за да ме убеждават, че не съм на прав път. Казвам: „Радвам се, че срещам човек, който е на прав път“.

Питам го:

– Жена ти здрава ли е?

– Не е много здрава.

– Децата почитат ли те?

– Е, такъв е светът днес.

– Като проповедник, слушателите вярват ли в това, което им говориш? С пари ли проповядваш, или без пари?

– С пари, разбира се, не съм толкова глупав.

– Вярват ли в кръста твоите слушатели?

И след всичко това при мен идват хора, които сами не знаят как да живеят – те ще дават мнението си, че не съм на прав път! За мен най-голямото доказателство, че съм на прав път, е това, че ме мислят за заблуден. Когато глупавият каже, че съм глупав, аз си отговарям: „Умен съм“. Глупавият ще те сравнява със себе си, защото мисли, че всички са като него; не е така, има разлика – моят и неговият път са съвършено различни. Казвате: „Умни трябва да бъдем“; да бъдем умни, но както Бог ни е създал.

Един свещеник върви по брега на река и иска да премине на отсрещния бряг. Тук, там – не намира мост. – „Чудно нещо, как Общината не се е погрижила да направи мост над тази река!“ Много просто – ще си събуе обувките и ще мине реката. Той мисли как ще се събуе, как ще накваси дрехите си. Какво би направил, ако го гонеха? За да се спаси, ще прегази реката, без да мисли, че ще се измокри. Сега и вие, които разсъждавате като свещеника, бягате и прегазвате реката. Търсите ли мост тогава? – „Ама неприятел го гони.“ Питам ви: нали вярвате в Бога, нали Божиите пътища са отворени за вас, нали носите Истината в себе си – защо бягате?

ЧИЙ Е ТОЗИ ОБРАЗ

Чий е този образ? – този въпрос еднакво засяга всички ни. Има един велик закон, който Бог е вложил в света, но за всеки човек отделно: Той има по един образ за всеки човек; милиони образи има, но всеки един се отличава с най-малки подробности. Има един Принцип, който прониква целия човешки живот. Той следи престъпленията на хората и ги изнася безпощадно. Хората мислят, че като влязат в другия свят, като души, нямат вече образ. Не – и духът има образ, и душата има образ.

Чудя се на окултистите, като казват, че духът няма образ. Вярно е – плътски образ няма, но духовен има. Който е развил духовното, вътрешното си зрение, вижда образа на духа, но който няма такова зрение, нищо не може да види. Мравката не може да види човека, но подобните на нея мравки вижда; значи и духът има свой образ, и душата има свой образ, и умът, сърцето и волята също имат свои образи.

Религиозни спорят днес за Царството Божие, но аз виждам, че спънката за правилното разбиране на този въпрос не е у светските хора. Религиозните спъват пътя към Царството Божие, застанали са напред него и не отиват по-нататък. Светските хора им казват: „Вървете напред! Искаме да разберем какво нещо е Бог“, а религиозните, застанали напред в този път, искат да наложат своите възгледи на света. Как може това? Най-напред те нямат образ за Бога!

Един велик художник представил в картина идеала на човека като висок планински връх. В подножието му са се събрали много хора и всички имат желание да го изкачат, но егоизмът им не позволява на никого да тръгне към върха. Един се запътва към него, но всички го дърпат, не му дават да се изкачи – всеки иска да бъде пръв на върха.

Така съвременните хора си пречат едни на други, да не би да излезе някой напред. Всички съвременни учени, владици, свещеници, проповедници – католи-

ци, православни, протестанти, брамини, от милиони години са около тази планина и говорят за Господ, но нито един не е отишъл при Господ, нито един не Го познава. Като казвам, че нито един не е отишъл, разбирам тези, които са около върха. За да излезеш от този тържествен път и да го напуснеш, трябва да минеш през съвсем друг път – Христос го нарича *тесния път*. В проповедите е опасността. Даже мнозина от моите слушатели казват: „Това така се говори, но не му е дошло времето да се приложи“. Вие може би сте по-красноречиви от мен, може някой път да проповядвате, хубаво да говорите, но като дойде до прилагането, веднага се спирате.

Сега не мислете, че понякога, като говоря за вашето богатство, то ме интересува. Ако е за богатство – аз имам знание за всички богатства, скрити в земята. Ако исках да парадирам, както правят хората, бих употребил това богатство – и скъпоценните камъни, и златото, и среброто. Електричеството, което се образува в земята, и магнетизмът, и това, което иде от Слънцето – всичко имам на разположение. Ако искахме по този начин да влияем на хората, ние бихме употребили това богатство, но тези неща са отживели в нашия ум. Има неща много по-велики от златото; има неща много по-велики от всички скъпоценни камъни, от електричеството, от магнетизма. За съвременния свят златото е импулс, стимул в живота, но в душата на един духовно събуден човек всички тия богатства не съществуват.

Ако искаме да използваме златото, трябва да го превърнем в нашите мисли в органично. Като внесем това злато в света, ние ще принесем полза на човечеството. Където да отидете днес, навсякъде се говори за силата на златото. В Америка казват: „Всесилен е доларът“; в България Славейков⁵ е възпял парата: „Парице, парице, всесилна царице!“⁶; идете в Македония, навсякъде чувате: „Пари, пари!“⁷. Хванали един

американец, проповедник, в Македония, държали го един месец скрит в гората и за да го освободят, искали пари от мисионерите. Един ден той опитал да им проповядва, като се надявал, че ще им въздейства, за да се освободи. Главатарят го слушал известно време и казал: „Ние знаем това, но пари, пари искаме от теб, само така ще те пуснем. Затова те хванахме – пари ще дадеш“.

Чий е този образ? Днес от всички се изисква да бъдем във всичко последователни. От мое гледище светът ще се оправи, когато хората разберат, че трябва да работят безкористно, без пари. Най-напред това се изисква от всички служители на Бога – от свещеници, проповедници, ходжи, брамини. Така са решили за тях на Небето: даром ще работят и ще станат слуги на човечеството. Владиката не е поставен от Господа да развежда мъже и жени – това не е Христовото учение, това не е проповядвал Христос. Православната църква трябва да различава Христовото учение от съборното. Евангелската църква трябва да разреши, че глава на Църквата е Христос. Над Него има друга глава – това е Бог, и в името на тази Глава аз проповядвам. Сега предстои съдба на света и първи свещениците и проповедниците ще изпитат тази съдба.

„Чий е този образ?“ – пита Христос. Ще кажете: „Така, както говорите, нашият народ не може да се повдигне“. Как ще се повдигне вашият народ? Ако ме слушате, аз ще ви дам един морал, с който може да се повдигне. Аз мога да ви дам начин за копане и оране и да благословя тази земя да дава много повече жито, отколкото е давала досега, но за това се изисква благородно сърце, просветен ум, а не порочен ум, какъвто е сега – да се надхитрявате. Ако аз съм като онези проповедници, които твърдят, че съм на погрешен път, щях да им докажа противното. Но аз им казвам: „Братя, нека започнем един пост и да видим кой ще издържи най-дълго“. Всички проповедници и свещеници в

целия свят ще започнат този пост; ще постим един, два, три, четири, пет, шест до десет дни, след това ще продължим 20, 30, 40 дни. Колко владици, колко свещеници ще издържат 40 дни пост?

И тъй, на всички вярващи християни ще кажем: „Да постим!“ Понеже висшите духовни лица спорят, ще видим колко дена пост могат да издържат. И като постят, да бъдат весели и бодри; през цялото време на поста да бъдат такива, но не привидно – никакво недоволство или неприятност да не се прочете на лицето им, така трябва да бъде! С издържане на поста ще докажем коя вяра е най-права.

Да допуснем, че издържат този изпит и кажат: „Не ни коства много да постим“. Добре. Сега ще започнем с раздаване на имането. Един ще даде хиляда лева, друг – две хиляди, трети – пет хиляди, четвърти – десет, двадесет хиляди лева. След като раздадем имането си, ще кажем: „Господи, свършихме работата си“. Не, още искат от нас – да отидем на нивата. И ние ще кажем: „Елате, братя, да разработим тази земя, да наедем ниви, да посадим градини със зеленчуци, плодни дръвчета да посадим“. С труд и пот на лицето ще изкарваме прехраната си; не само това, но ще пеем псалмите на Давид⁷ и ще работим. Няма да пеем в църквите, а като излезем сутрин на работа, всички заедно ще пеем нашите и други религиозни песни. Тогава лозята, нивите, градините, обработени по този начин – с радост и хармония, ще дадат голямо плодородие и който яде от техните плодове, няма да боледува.

Като ме слушате да говоря така, мнозина ще кажат: „Тия неща са неприложими, това е утопия“. Вчера един приятел казваше, че спорил с някого, който казал: „Според вашите умове и след два милиона години едва ли ще се разбере този човек“; не, това Учение е дошло вече, може да се приложи още сега.

Чий е този образ? Сега ние трябва да създадем нов образ. Понякога аз се спирам да говоря. Дойде

някой при мен и ми казва: „Каж ми истината!“, аз се спирам. Дойде друг: „Каж ми лошите качества“. Ти искаш да ти кажа какъв си; ако след като ти кажа погрешките, ти се приближиш до Бога, добре е за теб, но ако се обезсърчиш и оттеглиш от Бога, по-добре е да не ти ги казвам. Ти още не си събуден, не познаваш своето лице, но всяка душа има дарби, заложби, които могат да пресъздадат нейния образ. Например всяка Църква развива известен център: Православната църква развива само сърцето, вследствие на което се явяват аномалности, стигат до фанатизъм; Евангелската църква развива ума, а Католическата – сърцето и волята, там има военна дисциплина, искат строго подчинение. Дисциплината на света е нищо пред дисциплината на католицизма.

– „Ако нашите сърце, ум и воля се развият, приближаваме ли се към Бога?“ Приближавате се, но ако умът е насочен в крива посока, какво ще постигнете? Защо са борбите между различните Църкви, от какво произтичат те? Понякога за мен се произнасят недобре, смятат ме за противник на Църквата, но вие защо не можете да живеете помежду си? Владичите и свещениците защо не могат да живеят в любов помежду си, коя е причината за това? Моята работа не е да се занимавам със свещениците и владичите. Българите казват: „Който се занимава с чужди работи, той оголява“. Аз засягам принципно тази логика, да се види, че искат с лъжа да докажат, че Бог е с тях. Покажете ми образа на Христа! Всеки ден аз виждам този образ, Той ми се изявява. В Него има благородство.

Пристигнал един пътник в село, където имало трима свещеници и десетина учители. Похлопал на вратата на единия свещеник, той му казал: „Нямам място за теб“; отишъл в къщата на втория свещеник – и там същия отговор; похлопал на третия свещеник – „Нямаме излишно място“. Отишъл при учителите, но и те не го приели. Най-накрая отишъл при един

беден селянин и му разказал как никъде не са го приели. – „Заповядай у дома на гости.“ Такива са учителите и поповете! Къде е Христовият образ – у бедния българин; той казва: „Ела, приятелю, ти си мой брат. Аз не познавам това учение, но зная как да посрещам странници и да ги угостя“.

Питам сега: каква е нашата задача? Нали трябва да бъдем изразители на Божията Любов, нали трябва да внасяме мир в света? Но ще възразите: „И Природата е немирна“. Има известна дисхармония в Природата, но това са останки от минали култури. Например наследствените черти, особено извратените наследствени черти, са останки от минали човешки култури.

Как са се образували планините в Природата? Много човешки култури са заровени под тия планини. Едно време Земята е била Рай, но със своя лош живот хората са я направили развалина. Бог трябва да я преустрои. Един поет се възхищаваше и казваше: „Колко е красива тази земя!“, но тя представлява една развалина и само благодарение на това, че тук-там има растителност – дървета, цветя, не се вижда нейната грозота. И ще ми кажат, че Земята била красива. Къде е красотата ѝ? Събуйте си обувките и с боси крака се изкачете на планината, да видите и изпитате тази красота. Казвате за някой извор: „Красив е този извор!“; бих желал да постоите там два-три часа, да почувствате красотата му. „Чудни, ароматни цветя!“ – казвате вие; постойте между тях известно време, за да почувствате упоението им.

В образа на Природата има нещо красиво, което не виждаме. Има една невидима ръка, която прави това съчетание, което ние правилно схващаме – това е образът на Бога, Който се изразява в Природата. Понякога Природата ни се вижда по-хубава, небето и Слънцето ни се виждат по-хубави, по-светли, а друг път Природата е мрачна и сериозна. Стават ли тия промени в Природата – не; когато ние не живеем добре, хвърляме сянка и виждаме образа на Бога мрачен.

Всичко в Природата е живо. Тя ни говори, но ние не разбираме нейния език. Спреш се при едно дърво, то ти казва: „Ти защо взе кравата на онази вдовица? Тя плаче, знаеш ли това?“. Минаваш покрай един извор и спираш да пиеш вода. Изворот ти говори: „Ти пиеш моята вода, но аз съжалявам, че влизам в теб. Онзи ден ти обра и уби брата си“. – „Но аз съм жаден, трябва да пия!“ Ала като се върнеш вкъщи, чувстваш се неспокоен, съвестта те бори и после философстваш какво е съвест. Мислите, желанията, действията, които ни занимават сега, на кого са? На Бога ли са? Досега аз не съм срещал още общество, където хората да бъдат снизходителни към другите. Даже у най-религиозните виждам користолюбие. Казвате: „Той не знае да говори“. А кой знае да говори? – „Той не е идеален.“ А кой от вас е идеален? Знаете ли какво значи да имате Божествен мир, онова Божествено благоволение, онази висша Любов, онази висша интелигентност? Знаете ли как се чувствам, че съм във връзка с вас и вие – във връзка с мен?

Сега, като ме слушате, казвате: „Покажи ни начин как да подобрим живота си, как да добием хляба“. Тук не е въпрос за хляба; хлябът ви е осигурен, въздухът е осигурен, водата е осигурена, къщите ви са осигурени – всичко е осигурено.

Христос казва: „Чий е този образ?“. На кесаря. Дайте кесаревото на кесаря. Ако моят образ е свещен, аз ще го покажа, ще го дам в изобилие, да видите чрез него какъв е Божият образ. Този образ се запечатва навсякъде, нищо от него не се губи, Той никога няма да се изгуби. Казвал съм, че законът в другия свят е: там няма кражби. Касите на хората са отворени, но заминалите от Земята, като отидат там и видят някъде торба с пари, задигнат я и я скрият, а хората от онзи свят виждат това и се подсмиват. След малко торбата се вдигне във въздуха и отива на мястото си; така тя се вдига и слага десет пъти, докато разбереш, че там не може да се краде.

Вашият образ е Божествен – във всеки ваш живот ще го виждате. Питате: „Как е възможно толкова много души да живеят заедно?“. Да, всички човешки души – те са 60 милиарда – могат да се съберат да живеят в една черупка и да бъдат щастливи; всички тия души могат и да се разпръснат из целия Космос – те знаят законите на разширяването и на смяляването. Човек, който има това знание, живее във вътрешна хармония. Ти можеш да се смалиш и да бъдеш щастлив, а можеш да се разшириш и да бъдеш нещастен, но и в едното, и в другото състояние трябва да бъдеш щастлив.

И тогава казва Христос: „Чий е този образ?“. Вижте какъв е образът на вълка. Ясновидецът гледа някого: отвън има човешки образ, а отвътре – не. В бъдеще например мога да ви дам фотографията на някого, лицето на когото отвън е благородно, а астралното му, вътрешното лице, е на вълк; отвън е благовиден, а отвътре носи образа на някое животно – вълк, котка. Вие не можете да повярвате, но ще отидете на онзи свят и ще си видите фотографията. Всички, без изключение, ще си видят вътрешния образ.

Мнозина си мислят, че служат на Господа, но знаете ли какво значи да служиш на Господа? Да се приближа до вас без абсолютно никаква задна цел да ви използвам, да имам искрена Любов към вас, да ви желая доброто и да се моля за пробуждане на вашето съзнание – тогава аз мога да служа на Бога. И да знае законите, вълкът не може да се превърне в овца, а овцата постепенно ще се превръща и ще добие човешки образ. Ако разгледаме черепа на вълка, ще видим отбелязани места, че е вълк. Френолозите имат голяма заслуга за това разпознаване. Като вземат един череп, те напълно могат да опишат чертите и способностите на човека. Има много френолози в другите страни. Ако не вярвате на моите сведения, аз ще ви ги дам затворени в плик и като отидете в Америка, Германия, Италия, Англия, Индия, навсякъде можете да вземете

показания от техните френолози и като се върнете, ще сравните техните показания с моите и ще видите доколко се съгласуват.

Навсякъде науката говори едно и също, затова трябва да се стремим към Любовта – Любовта към Бога е велика наука. Най-напред трябва да познаем Бога в света, а това значи да развием своето лице и после да развием всичките свои дарби. Сега са ни нужни художници. Къде са великите художници? Знаете ли в какво се състои великото изкуство? Досега никой художник не е нарисувал едно ангелско лице. От 2 000 години рисуват Христа, но още никой не Го е нарисувал вярно. Гледам образа на Христа и нарисувания образ – това не е Христос, този образ е измислен от художника. Къде е истинското изкуство?

Дошъл в София един американец, минава за велик музикант. Действително, той свири много хубаво, има голяма техника, но едно развито музикално ухо може да забележи известни дисонанси. Не всеки може да забележи това, но ухото на един светия, на един ангел забелязва тия дисонанси. Значи има още по-велика музика – Божествената музика. Щом я чуеш, всичко забравяш и като се върнеш вкъщи, ще кажеш на жена си: „С мен всичко е свършено, отсега нататък ще служа на Господа“. Апостол Павел се моли на Господа, плака, като казваше: „Господи, доста са моите тръне“; най-накрая, за да му покаже Господ, че този трън му е необходим, прати го в Третото Небе на училище, да чуе тази музика, и като се върна, той каза: „Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. И сега вече не живея в седмата глава, а в осмата“.

Сега аз бих желал всички като Павел да отидете на Небето. Ще кажете: „Може ли?“; всеки един от вас може да отиде на Небето. Христос е готов да ви вземе на Небето, да присъствате там на концерта и като се

върнете, да говорите като Павел. Но на вас това ви се вижда невъзможно и казвате: „Сериозно ли говориш? Не знаеш ли, че ние не можем да отидем там? После, ние не сме готови“. Как, от 2 000 години не сте готови за един концерт? – „Ние сме големи грешници.“ Това е измама на черната ложа. Никакви грешници! Ние любим Бога – нищо повече. Да не ни забавляват с това, че сме грешници.

Чий е този образ? Ние трябва да имаме правилно схващане за нещата. Съвременните хора учат една философия, която няма нищо общо с възвишения, идеален живот. Ако взема едно житно зърно в ръката си и започна да го милвам и целувам от една, от друга страна, мислите ли, че то ще разбере моята любов? Не, това са залъгалки. Като го целувам, аз ще го разваля, нищо няма да излезе от него. Любов отвътре е нужна! Ето в какво е Любовта – ще взема зърното, ще го посея в хубава почва, ще го заградя, ще го поливам и то ще разбере моята любов. Като поникне, ще се зарадва и ще каже: „Аз съм ти много благодарно, виждам сега Слънцето много добре“.

Идват при мен и казват: „Учителю, искаме да бъдем щастливи“. Всеки от вас може да бъде щастлив – два пръста земя ще ви сложа отгоре, най-напред ще се разпукате, както пилето – яйцето, ще претърпите вътрешни страдания и ще си покажете навън главичката, нагоре, към Слънцето, както у Павел стана пропукване, и най-накрая ще отидете на Небето. Този е истинският образ, който можем да създадем. Може да запалите хиляда свещи в църквата, но това е само подготовка; може да направите хиляда поклони в живота си – и това е подготовка; може да раздадете всичкото си имане – и това е подготовка. Ако в душата ти не се отпечата великият образ на Любовта и не осъзнаеш, че си във връзка с Бога – най-великият, най-разумният, най-интелигентният – нищо не може да постиг-

неш. Значи една мисъл трябва да ви занимава – че сте свързани с Висшето съзнание, на което можете всякога да разчитате и упоавате. Всеки може да се свърже с това Съзнание – казано е в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога“.

Сега аз говоря за онези от вас, които имат желание да ме слушат. Казвам: оставете вашата философия настрани и не казвайте, че не сте готови да следвате това Учение. Направете следния опит – вгълбете се в себе си и кажете: „Господи, готов съм още сега да изпълня Твоята воля, която движи всичко живо в света“. Под *всичко живо* разбирам не само хората, но и растенията, и животните. Кажете: „Ако съм намерил благодат пред Теб, нека да почувствам радостта Ти в името на Твоята Любов, Мъдрост и Истина“. Знаете ли какво ще почувствате? Ще олекнете и в душата си ще изпитате такъв трепет, какъвто никога не сте чувствали. Така всички утайки и наслоявания от миналото – омраза, съмнение, раздори, сами по себе си ще отпаднат и вие ще се почувствате възродени, готови за всякаква работа. Ако си богат, ще кажеш: „Зная вече как се живее“.

Като говоря така, аз не искам да си играя с чувствата ви – за мен те са свещени. Велико е да опита човек тези чувства! Това е идеалът, към който всеки се стреми. Той укрепва младите, а обновява старите. Лицата и на стари, и на млади трябва да бъдат бодри, свежи, да лъха от тях чистота. Като се върнете по домовете си, огледайте се, да видите такива ли са вашите лица.

В един момент човек може да преобрази лицето си – обърни се към Господа и кажи: „Господи, сложи ме в огъня на Твоята любов“. Като те сложи Той в този огън от тридесет и пет милиона градуса, ти ще станеш чист като кристал – няма да остане помен от твоите грехове. Ще станеш млада мома или млад момък на

33 години, който разрешава всички велики въпроси. Може ли при това положение да плачеш?

Някой плаче, че колата му се е счупила; минават покрай него мнозина, едни му дават пари да си услужи, други го утешават; най-накрая минавам и аз:

– Какво има, братко?

– Колата ми се счупи.

– Не плачи, ще ти помогна.

Взимам триона, теслата, започвам да поправам колата и за половин час свършвам работата.

– Колата е готова, ти можеш да продължиш пътя си.

Който не може да поправи колата си, той плаче. Вие плачете ли пред Бога? Има един плач, наричам го свещен – плачеш, защото не знаеш Великата истина. Къде е тази Истина?

Сега и аз се обръщам към вас, младите, и казвам: младо поколение, слушайте ме, герои се искат сега, герои трябва да бъдете! Желая да излязат измежду вас моми и момци с диамантена воля и с кристално чисти добродетели. Днес искам да направя опит с всички: да ви сложа в огъня на Божията Любов, с тридесет и пет милиона градуса топлина, и като излезете от него, да покажете на всички религиозни хора какво нещо е религията, какво значи да живееш в Бога. В огъня на Любовта ще сложа и 16-те синодални старци и като ги извадя от там, ще ги питам поотделно: „Кой владика си ти?“. Няма да остане нито един владика: нито софийският, нито видинският, нито варненският; България ще остане без владици. Ние страдаме от много владици, а се нуждаем само от един – този на Любовта; само един свещеник ни трябва, останалите ще бъдат братя, нищо повече. Това Учение е проповядвал Христос. Жив е Христос!

Днес тонът, с който говоря, е малко енергичен. Това показва, че трябва да се въодушевите, да прие-

мете Христа. Това не става насила. Онези от вас, които искат доброволно да следват правия път, без да ги питам, ще ги поставя в ретортата; може да плачете колкото искате, но после ще ми благодарите.

Това Учение е реално и опитано. То се отнася до напредналите хора, у които съзнанието е вече пробудено. Не се оплаквайте един от друг, но възлюбете се. Ние проповядваме Божията Любов, която може да преобрази света и да разреши всички тънотии в живота. Огънят на Любовта ще произведе преврат във всички хора; без този огън нищо не може да се постигне.

Някои посещават беседите и казват, че ще ги заблудим. Те доброволно се заблудиха. Ако някого сме оцетили, нека дойде при нас, ние ще му платим; ако колата му е счупена, ще я поправим. Ще знаете, че ние проповядваме Божествено учение. Не го проповядвам само аз – хиляди същества го проповядват, и то по различни начини. – „Докажи това!“ Ще го опитате. Казвате: „Дотук проповедта вървеше добре, но от тук нататък има нещо особено. Особен човек си ти“. За такъв човек се казва, че дъската му е мръднала, че обича да преувеличава нещата.

Имало един американски проповедник, който винаги преувеличавал фактите. Като знаел тази своя слабост, казвал на приятеля си: „Моля те, когато държа проповедта си, бъди близо до мен, за да ми дадеш знак, ако преувелича някой факт“. Един ден проповедникът говорел за силата на Самсон и увлечен в разказа си, изнесъл един случай от живота му: някога Самсон уловил 300 лисици, които вързал две по две за опашките им и на мястото, където ги вързал, сложил по една свещ. „Опашките на лисиците били дълги по три метра...“ – като чул това, приятелят му дал знак, че преувеличава, и проповедникът казал: „Може да не са били три метра, но два...“; приятелят му пак дал знак. Проповедникът скъсявал, скъсявал опашките на ли-

сиците и като стигнал до 30 сантиметра, казал: „Повече не скъсявам!“.

Казвам: ние проповядваме едно Учение, в което няма нищо преувеличено, затова няма да скъсяваме опашката на лисицата. И вие ще говорите истината, няма да се страхувате. Има нещо, от което всички хора се страхуват, то е по-силно от човека. Някой сънувал нещо, събужда се и цял трепери. Защо трепери, нали сънят не е реален? Лош бил сънят – какво от това? Значи има нещо смътно, необяснимо, от което всички хора се страхуват.

Чий е този образ? Желая всички да имаме образа на Бога; желая всички да се познаваме по дадената дума. Даваш дума, обещаеш нещо – ще го изпълниш както трябва. Ще бъдеш точен като Бога, ще бъдеш справедлив като Бога, ще бъдеш чист като ангелите, ще бъдеш готов за работа като светиите.

Сегашните хора още живеят в заблудението да очакват любов един от друг. Отворете сърцето си за Бога, за Неговата Любов, тогава и хората ще ви обичат – те са множеството, чрез което Бог се проявява. За да познаете хората, първо трябва да познаете Единия. Значи за да разбереш множеството, първо трябва да разбереш единството. И аз се приближавам към вас чрез Бога. Разбирам ви и влизам във вашето положение. Като цитирам стиха на Христа, в който се казва да раздадете имането си, аз зная за какво ще се изложите. Който не е готов за това, ще се обърка. Да раздадеш имането си, но не по форма, а от съзнание, от Любов. Павел казва: „Ако раздам имането си, а Любов нямам, нищо не струвам“. Само любещият може да раздаде богатството си.

Любовта струва повече от всичкото имане. Най-голямото богатство се крие в Божията Любов. Божията Любов е в сила да превърне желязото в злато и златото – в желязо. Онези, които проповядват Божиято Слово, са силни, всичко могат да направят; те не

си служат с оръжия, с каквито си служи светът. Има нещо по-силно от оръжието – това са мислите, чувствата и постъпките на хората; с тях може да се воюва, но не и с оръжие. Как воюва светът – това е негова работа, той е свободен и ние не го обвиняваме, но които следват Христовото учение, те си служат с методите на Любовта. „Не убивай!“ – казва Мойсей, а Христос казва: „Всеки, който се гневи на брата си, ще бъде наказан“. Следователно ние ще храним към брат си най-възвишени и благородни чувства.

Ще кажете, че като говоря така, аз ви осъждам. Не, това е правило, което еднакво важи и за мен, и за вас. Бог, Който е създал света, иска да живеем в мир и съгласие. Той е строг към всеки, който не изпълнява Неговите закони. С хиляди години човек ще изкупва своите погрешки и престъпления. Вложете в себе си образа на Любовта, този образ внася в човека мир и радост. Питам: колко от вас сте готови да влезете в огъня на Любовта? Ще кажете, че всички сте готови; може да сте готови, но не сте точни, а ако закъснеете половин минута, ще изгубите условията – в този огън се влиза точно навреме и се излиза точно навреме. Някои светии са живели по 20-30 години в пустинята в очакване на именно този момент – да влязат в огъня на Любовта. Небето се отваря и затваря точно навреме; щом се отвори, влез, без да му мислиш много. Ще влезеш, ще излезеш и паша ще намериш.

Чий е този образ? У вас ще остане мисълта: „Вярно ли е това, което ни се говори?“ Направете опита, който ви казах, и ще се убедите, че великото, възвишеното в света е във връзката на човешката душа с Бога, с майката на Любовта. Тази връзка осмисля живота. Лицето на такъв човек е светещо; той е виждал Бога, той е идеалният човек в света.

Какво ще кажете за момъка, който постоянно носи в сърцето си образа на своята възлюбена? Той е

кротък, нежен, мил, внимателен с всички, носи и поезия, и музика в себе си – това значи да носиш образа на своята възлюбена. Мислите ли, че ако образът на Бога влезе във вашата душа, няма да произведе велика промяна във вас? Няма по-велика сила от Любовта. Когато момата търси любовта, всъщност търси свещения образ на Бога; когато момъкът търси любовта, и той се стреми към свещения образ на Бога. Всички хора търсят този свещен образ, той е възлюбеният на човешката душа.

Свещен е животът, когато имаш този образ. Радост, музика и песен е животът, когато го имаш. Когато придобиеш този образ, ще бъдеш абсолютно здрав. Хората боледуват и страдат, защото още не са го познали; на тях трябва да се проповядва положителната, Божествената наука. Ето какво зная аз: в скоро време, тази година, в свещения огън на Любовта ще влязат 4 444 души българи. Знаете ли на какво ще прилича България, когато те влязат и излязат? Като влязат и излязат, след тях ще се отвори една врата и други ще влязат, след тях още други. Българите, които влизат и излизат през тази врата, ще придобият нещо особено. Който ги види, ще каже: „Това са българите“. За кои българи говоря? За онези, които са минали през 35 милиона градуса Божествена топлина.

Днес аз поздравявам ония, които ще минат през свещения огън на Любовта. Като влязат и излязат, аз ще им кажа, както Христос каза на Петър: „И ти, като се обърнеш към Бога, утвърди твоите братя, обърни и тях“.

Чий е този образ? Той е свещеният образ на нашия Баща, Който ни е дал вечния живот. Той е свещеният образ на Великата и Безгранична Любов; Той е свещеният образ на великата и безгранична Мъдрост; Той е свещеният образ на великата, неизказана Истина, която озарява целия живот, която радва не

само Земята, но и цялото Небе, която радва сърцата на всички ангели. Това е образът на новото възкресение. Да се стремим към този образ! Смелост и решителност!

Запита Христос: „Чий е този образ?“. Образът на този свят прохожда, образът на Бога влиза в света. Сега аз поздравявам тези 4 444 души!

15 април 1923 г., София

Петимата братя

Защото имам петима братя, да им засвидетелства, щото да не би да дойдат и те на това мъчително място.

Лука, 16:28

Защото имам петима братя – в този стих са важни петимата братя. Каква роля играе числото 5? За онези, които не са запознати с висшата математика, то няма никакъв смисъл; казваме: *пет крини жито, пет ябълки, пет круши, пет златни монети* и др. В числото 5 има идея, то е идейно. Ако наредим числата от естествения ред по три в една група, ще имаме: 1, 2, 3 – първа група; 4, 5, 6 – втора група; 7, 8, 9 – трета група. Каква роля играе числото 5? Единицата е творчески принцип – това, което твори; тя означава още киселина, която руши, тя приготвя материята. Числото 2 е основа, числото 3 е резултат, т. е. завършен плод. Като дойдем до числото 4 и продължаваме да броим нататък, имаме същия закон: четворката е киселина, петицатата е основа – майката, а шестлицата е резултат. Числото 5 се среща често в Библията.

Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място. Всяка истина трябва да се разбере в своите прояви, следователно и числото 5 трябва да се посее, за да се прояви; като го посеем, ще разберем качествата на почвата. Посейте в земята една ябълкова семка или едно житно зърно, за да разберете богата ли е почвата, или е бедна. Опитът показва качествата на нещата – киселината например се познава по разрушителната ѝ сила. Някои хора искат целият им живот да мине в музика и песен, да бъдат щастливи; те трябва да знаят, че щастието се изкупва с жертви – ако щастието е на единия полюс на живота, на другия полюс стои жертвата.

Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място – значи единият брат, богатият, който е вече в това мъчително място, мисли за петимата си братя; те са почвата, основата на живота и единият работи за петимата, за да не се развали почвата. Братът, който е на мъчение, има една добра черта – желае доброто на петимата си братя; той иска да ги избави от това място, да предотврати техните мъки. Обаче Авраам му казва, че неговите братя трябва да слушат Мойсей и пророците. Кой е Мойсей – световната власт и политиката, която тя прокаква; Мойсей е законът, който оформя нещата. А пророците? Те представляват религията, науката, културата, които дават подтик на човека да се развива. Пророците работят за правилното провеждане на Мойсей, те го оформят, затова Авраам казва: „Те да слушат Мойсей и пророците“.

Имам петима братя. Едно съвпадение: и човек има пет сетива – осезание (или докосване), обоняние, вкус, слух и зрение. Петте сетива са свързани с петте свята, или петте вида материя, които се различават по степента на своите вибрации, или трептения. Материята, която работи с чувствата, е доста груба, това всеки е опитвал; колкото по-възвишени са чувствата на даден човек, толкова повече тяхната материя се облагородява. Ако двама приятели се хванат за ръце, чувствата им преливат от единия в другия; като отпуснат ръцете си, връзката между чувствата им не се прекъсва. Ако в момента, когато двамата приятели държат ръцете си, край тях мине човек с груби чувства, и двамата ще изпитат известно страдание, сякаш някой иска да прекъсне връзката им; това показва, че чувствата наистина са нещо материално, което се отразява и върху физическото тяло на човека. И при вкуса се образува връзка, но по-фина от тази при хващане на ръцете; и при целувката се образува връзка. Като знаете това, образувайте хармонични връзки. Когато

се целуват, хората не обичат да ги виждат други, да не внесат нещо нехармонично в тях. Връзка се образува още и чрез обонянието – с миризмата си цветята привличат хората и насекомите и така създават връзки. Казва се за някой търговец, че има нюх, т. е. отдалеч помирихва нещата и ги нагажда според интересите си. Има ловджийски кучета, които отдалеч подушват заека – тук го търсят, там го търсят, докато го хванат и го занесат на господаря си; това е нюх, помиришване. Когато двама търговци се срещнат с цел да се сдружат, и двамата правят усилия, настройват носа си да помиришат дали ще има печалба от дружбата им. Като правят някакви сделки, те искат да мине незабелязано, никой да не ги знае – ако ги знаят, ще им развалят работата.

И тъй, съществуват пет вида връзки: първата произтича от докосването, или осезанието; втората произлиза от обонянието; третата – от вкуса; четвъртата – от слуха, т. е. от разумната човешка реч, а петата произтича от зрението. Последствията на първите три връзки са 75% лоши, а само 25% – добри; последните две са по-идеални. Ето защо връзка, създадена въз основа на слуха и зрението, е по-устойчива от първите три. Където има докосване, вкусване, връзките са слаби, не издържат дълго; там има ядене и пиене, наздравница, тези връзки се развалят лесно. Връзки, които имат за основа удоволствието, не са разумни, последствията им не са добри; там започват добре, но свършват зле.

Имам петима братя, да не би да дойдат и те на това мъчително място. Добро е желанието на богатия да помогне на петимата си братя, но Авраам казва, че ще ги свърже с Мойсей и пророците. Питам: как можете вие, културните хора на XX в., да осмислите своя живот? Политиците искат да осмислят живота си по особен начин, но още не са успели. От осем хиляди години хората воюват, разрушили са много гра-

дове; те убиват, затварят, но живота си още не могат да осмислят. И в миналото, и сега хората се мъчат и не могат да се освободят от мъчението си. Само богатият ли се мъчи днес? Всички се мъчат – и богати, и бедни, кой не се мъчи? – „Кога ще отидем на мястото на мъчението?“ И сега сме там, няма какво повече да ходим. – „Като умрем, ще отидем ли и ние на мястото на богатия?“ Чудни сте, вие и сега сте там. Мислите ли, че ако ви хване Член четвърти, не сте на мястото на богатия?

Кой е отец Авраам? Той представя разумните хора, които се отличават от неразумните по своите принципи. Разумните са хора на мира и на Любовта, а неразумните – на размирието и убийствата. Разумните казват на неразумните: „Ние можем да ви помагаме и съчувстваме, можем да бъдем между вас, но не можем да служим на вашите методи и разбирания“. Казвате: „Да се примирят всички хора, да подобрят живота си“. Как ще се примирят, как ще се примириш с онези, които живеят в омраза, насилие, убийства? Ние живеем в братство и равенство, в мир и любов, как ще се примирим тогава? Лазар показва, че ако човек от нисшата култура, с нисши разбирания, влезе между хора с висша култура, той не може да живее с тях в братство и равенство. Лазар е човек от висша култура и попадна между хора от нисша; цял живот той прекара пред вратата на богатия, който не му даваше нито трошица от своята трапеза, умря и се върна в културата на мира и Любовта. В която и държава да влезете днес, навсякъде ще видите две различни разбирания: едни поддържат насилие, камшик, затвори, бесилки, други поддържат Христовия закон. От осем хиляди години хората все бесят, колят, но какви са резултатите им? Цялата Земя е покрита с гробища и няма място, което да не е опръскано с човешка кръв или кръв на животното. Земята е толкова нечиста и опетнена! Небето е решило да потопа всички континенти на Земята – новата култура не може да расте и да се развива на тази

нечиста Земя; нужна е една почивка, едно пречистване на Земята.

Сегашните хора не подозират при какви опасности живеят и търсят само удоволствия. Никой не иска да прави зло, всеки има красиви желания, благородни подбуди, но няма разбирания, не знае как да живее. За обяснение на горната мисъл ще ви приведа следния случай. Влизаш в църква, слушаш какво се проповядва там. На излизане започват да разискват върху думите: „Син Божи ли е Христос, или не?“. Ако си позволиш да кажеш, че Христос не е Син Божи, ще те нарекат еретик. Питам онези, които признават Христа за Син Божи: прилагат ли Неговото учение? Не е въпрос кой е Христос и какъв е Той, важно е, че никой не може да познае Бога и Христа вън от Любовта. Където отсъства Любовта, там е насилието, но колкото и да разчита една държава на своите мощни оръжия, щом насилието се шири в нея, тя е място на мъчение, тя е адът в света. Имаш хубав, здрав кон, всеки ден го товариш с хиляда килограма и се радваш, че може да ти служи. Конят пъхти, поти се, но ти не искаш да знаеш и казваш: „Отличен е моят кон, много работа ми върши“; конят тегли ли, тегли, но ти не влизаш в положението му.

Сега ще дойда до положението на жената от старата култура. Млада мома се влюбва в един момък и започва да му говори: „Ти си ангел, мой спасител, аз ще живея само за теб; моето сърце е твое, ще те обичам с всичката си душа“. Той слуша и си мечтае как ще живеят в бъдеще. Среща приятеля си и му казва: „Знаеш ли каква мома срещнах? Обича ме, готова е да се жертва за мен“. Приятелят му го слуша и мълчи, нищо не казва. Момъкът хвали момата на майка си, изнася нейните качества, любовта ѝ към него. Майката казва:

– Синко, тази мома не е за теб.

– Как си позволяваш да говориш така? Тя е ангел, няма подобна на нея.

– Ще видиш, ще се убедиш в думите ми.

Те се оженват и не минава една година от женитбата, тя започва да се проявява – да изисква от него нов костюм, модерни обувки, златни украшения. Дали той има средства, или не, тя не иска да знае – казва му: „Моите съседки имат хубави дрехи, обувки, украшения и аз искам същото. Имаш или нямаш пари – не е важно, ще ми доставиш всичко, каквото искам“. И сега тя е ангел, но на старата култура – на безлюбието. За да има мир въщи, той задоволява желанията ѝ, докато един ден го слагат в затвора за дългове. Съседите казват: „Добра, благородна жена е тя, но той излезе лош човек“. Аз пък казвам: добър човек е той, но жена му го прати в затвора. Оттам той вика:

– Жено, ела да ми наквасиш гърлото!

– Не влизам в затвора – отговаря жената.

Така постъпват и мъжете, така постъпват и църковниците, така се постъпва навсякъде в живота.

Днес повечето хора говорят за Бога, за морал, за честност, а какво ли не се крие зад тези думи. Религиозният казва: „Вярвай в Бога!“. В Бога вярвам, но в теб не вярвам. Отиваш в един магазин, за да си купиш плат. Питаш търговеца:

– Вълнен ли е този плат?

– Да, вълнен е.

Купиш плата и като се върнеш въщи, изследваш го, за да видиш наистина ли е вълнен, и се оказва, че само една трета е вълна, а останалото – памук. Занаяш плата на търговеца и го питаш:

– Защо ми каза, че платът е вълнен?

– Откъде да знам, че имало и памук?

– Щом не знаеш, кажи си истината!

Преди години бях в един провинциален град. Срегнах се с един общар евангелист, който знаеше добре цялата Библия. Понеже имах нужда от обувки, запитах го:

– Приятелю, можеш ли да ми ушиеш едни обувки?

– Мога, ще ти уشيا такива обувки, каквито никога не си носил. Ще бъдеш доволен от тях и ще ме помниш завинаги.

Той ми взе мярка и определи кога ще бъдат готови. На уречения ден отивам да взема обувките си и обущарят ми предлага ново положение – дава ми готови обувки, които направил за един офицер; понеже не му били по мярка, оставил ги на обущаря да ги продаде на някого. Опитах ги, дойдоха ми по мярка. Попитах го:

– Здрави ли са?

– Много здрави, ще ги носиш с години.

Взех обувките, платих му колкото искаше и си отидох, но останах изненадан – след един месец обувките се скъсаха, кожата се напука. Занесох обувките на обущаря и го запитах:

– Защо се пукна кожата толкова скоро? Нали каза, че е здрава?

– Откъде да зная?

Случват се такива работи. Сега в което и общество да влезете, която църква и да посетите, навсякъде ще видите все напукани кожи.

Един ден отидох при един светски обущар. Занесох му кожа за обувки с молба да я прегледа и да се произнесе за здравината ѝ. Той прегъна кожата на няколко места, обърна я на другата страна, пак я прегъна, пречупи я няколко пъти и веднага кожата се напука. Той каза: „Тази кожа не е здрава. Ето, аз ще ви покажа коя кожа е здрава“. Взе една от своите кожи и я подложи на същите опити – огъва я, machка я, обръща я на една и на друга страна и най-после каза: „Ето една здрава кожа“.

От примера с двамата обущари аз вадя следното заключение: във всеки човек има две култури – стара и нова, две естества – нисше и висше. Към нисшето естество се отнасят нисшият ум и нисшето сърце, със свой определен стремеж; към висшето естество се от-

насят висшият ум и висшето сърце – също със свой определен стремеж. Няма човек в света, в когото тези две естества да не са се изявили.

Един интересен случай от човешкия живот показва какви са резултатите от проявата на нисшето естество в човека. Млад момък, Моис Бекето, бил назначен на пост да охранява един голям мост, през който минавали влаковете, да отваря и затваря ключа на моста според нуждата. Когато влакът минавал, Моис затварял моста и след заминаването му пак го отварял. Щом свършвал работата си, той бил свободен да се прибере у дома си. Млада красива мома, някоя си Хенриета, се влюбила в този момък и започнала често да го посещава. Няма нищо лошо в това, но тази любов му причинила голяма пакост. Един ден, когато бил на поста, Хенриета дошла при него и започнали да разговарят; увлечен в чувствата си, той забравил да затвори моста, а в този момент експресът пристигал. Момъкът не успял да затвори моста навреме и експресът паднал в реката. Кой е причина за това нещастие? Сляпото човешко естество, т. е. нисшето начало в него.

В заключение на това казвам: много проповедници и владици, религиозни и светски хора, учени и прости така се увличат в своите интереси, в парите, в удоволствията, че като минава Христос през моста, те стоят захласнати и забравят да го затворят; Христос минава, но те не Го виждат. Казвам: не е време сега да се любите – тренът минава, затворете моста! Като мине тренът и отворите моста, можете да се любите колкото искате. – „Какво станало после с младия момък, Моис?“ Осъдили го на десетгодишен строг тъмничен затвор.

Какво представя Мойсеевото учение? Законът; той не търси причините на нещата, но изследва фактите обективно, както са в действителност. Какво си мислил, какво е било състоянието ти – законът не иска да знае това, всяко нещо трябва да става точно

навреме! В старата култура, в която и досега хората живеят, се проповядва само насилие. Нужна е старата култура, нужно е насилието, но кога? Когато копаяш лозето, когато ореш нивата – ще насилиш ръката си, ще насилиш плуга и ралото. Ако чрезмерно насилваш ръката си, ще те заболи. Ако копаяш на нивата цели 10-15 часа, не правиш ли насилие – не насилваш ли мускулите си? Ако ядете чрезмерно, не насилвате ли стомаха си? Въпреки това всички хора се стремят да доведат Царството Божие на Земята. Помнете: Царството Божие няма да дойде на Земята. – „Защо?“ Земята е условие за идване на Царството Божие, но тя няма да влезе в това Царство. – „Искаме да знаем Истината!“ Има истини, които не мога да изнеса, нито мога да доказвам, те са опасни – защо? Защото не можете да ги разберете.

Ще ви разкажа една легенда. В далечното минало, когато се създавал светът, явил се и снегът в чиста, бяла премяна. Той запазил чистотата си с хиляди и милиони години. Един ден се явил при него приятелят му и казал:

– Знаеш ли, че в света се е явило едно красиво, светло Слънце, с приятна светлина и топлина, които възрастват всичко живо и носят навсякъде радост и веселие?

Снегът казал:

– И аз искам да преживея тази радост, да почувствам това веселие.

– Не може, то не е за теб – отговорил приятелят му.

Най-после снегът се наложил. Завели го при Слънцето, което му се усмихнало кротко и благо. Какво станало със снега? Чудо – той започнал постепенно да се смаява, да се губи, докато се стопил и нищо не останало от него. Като видял това, снегът започнал да плаче.

Следователно, ако и вашите разбирания са като на снега, Слънцето ще ви стопи и от вашата бяла премяна няма да остане нищо. Кои семена възраства Слънцето – само онези, които са минали вече през старата култура. Ледът, снегът, студът са символи на старата култура, те представят Мойсеевия закон. Иде Слънцето на Живота, при което снегът ще се превърне във вода, както е станало навремето. В новата култура снегът няма да бъде толкова студен, колкото е сега; той ще стане по-топъл, ще се топи, ще се превръща във вода, която ще полива градината. Мойсеевият закон трябва да се видоизмени, да приеме друга форма, насието трябва да изчезне.

В древността един от египетските фараони на име Кухи Бентам бил един от посветените членове на Бялото Братство. Той имал дъщеря – Изис Бухи, която посвещавал в знанието на Бялото Братство. Тя изучавала закона на четирите щастливи дни на годината; първият ден бил в началото на пролетта, вторият – в началото на лятото, третият – в началото на есента, а четвъртият – в началото на зимата. За да изучи законите на щастието, Изис Бухи взимала уроци от Мелсадек – Учител на Бялото Братство. Тя отивала на урок през четирите щастливи дни на годината. На всеки урок той ѝ давал по няколко скъпоценни камъка, между които имало три особени; тя трябвало да изучава всички скъпоценни камъни, но с трите от тях се занимавала специално. Принцесата слагала камъните в сандъче, дадено от Учителя ѝ. Задачата ѝ била следната: взимала сандъчето със скъпоценните камъни и обикаляла града с цел да посети всички къщи, в които имало бедни, болни, сакати; трябвало да види какво влияние ще оказат скъпоценните камъни върху страдащите. Като влизала в къщата на един от страдащите, тя изваждала сандъчето и му казвала:

– Хвани един от тези камъни и виж какво влияние ще окаже той върху теб! Който и камък да пипнеш, за теб е.

Всеки камък носел специално благо за човека. Един от камъните бил камъкът на Любовта. Години наред тя посещавала бедни и болни, но никой не се докосвал до този камък – на вид той бил прост, обикновен, с нищо не издавал своята стойност.

И до днес се разнася това сандъче по света, но никой още не е сложил ръката си върху камъка на Любовта. Преди пет-шест хиляди години се разнасяло това благо в Египет, във времето на посветените, и тази година Христос отваря сандъчето и предлага на хората да се докоснат до тези скъпоценни камъни. И в църквата се отваря сандъчето. Страданията, през които минава сегашното човечество, не са нищо друго, освен отваряне на сандъчето с благата на Живота, които Бог е определил за човешката душа.

Учените от миналото и сега спорят върху въпроса има ли човек душа и дух – едни приемат, че има, а други отричат. Някои учени отиват още по-далеч – те отричат даже съществуването на ума и сърцето. Повечето учени поддържат съществуването на ума и на сърцето не в смисъла на физически органи *мозък* и *сърце*, но като органи на умствения и духовния живот на човека. Според религиозните има душа, но тя е лишена от форма; не, душата има форма, тя е много красива. Тялото е създадено по образ и подобие на душата, но е изопачено. За да се оформи като душа, човек трябва да мине през всички форми на Живота, от най-ниската до най-високата. Ясновидецът вижда това през утробата на майката – той може да проследи всички форми в развитието на ембриона, докато стигне до формата на човека. Като говорим за човека, разбираме същество, което още не е завършило своето развитие; като човек той е завършил развитието си, но не и като душа.

След всичко това се казва, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. За да стане това, нужни са още хиляди години. Питам: колко пъти ще се завър-

ти Слънцето около своя център в милионите години на човешкото развитие, ако само за едно обръщане са нужни 20 милиона години? Оттук можете да си представите колко време е нужно на човека, за да придобие истинския образ и подобие на Бога. Слънцето ще се обърне най-малко 50 пъти, Земята – хиляди и милиони пъти, а Луната – още повече, може би милиарди пъти. Какъв ще бъде животът ви, ако сте при условията на Луната или на Слънцето? Доказано е, че животът на Слънцето не е толкова сложен, както на Земята; животът на Луната е още по- сложен от този на Земята. Можеш ли при трудните условия на живота да мислиш за Бога, за някаква благородна идея, за идване Царството Божие на Земята? И за това можеш да мислиш, но временно. Тъкмо се предадеш на тези идеи и децата започват да викат: „Татко, мамо, хляб искаме, дрехи, обувки искаме!“. Ще се занимаваш ли дълго време с тези идеи?

Често религиозните хора казват, че Бог ще оправи работите им. Така е, от Божествено гледище животът на Земята е уреден вече, но какво ще кажете за вашия живот? И вашият живот може да се нареди – как? Нека всички българи кажат: „Да заработим с общи усилия, да побратимим труда си!“. Нека всеки има своя къща, свой дюкян, своя нива, но да сподели печалбата си по братски с всички, които са работили заедно. При това положение ще има ли бедни? Идеята за братство и равенство ще се приложи, когато хората дойдат до вътрешно съзнание, че са братя, а това не се постига с външни закони, но чрез законите на една висша култура. Това е културата на Авраам, в лоното на когото влезе бедният Лазар. Докато живее в ограничителните условия на богатия, човек не може да изпълнява Божиите закони.

Христос, като говори на учениците Си с притчи, казва: „Направете си приятели от богатството на неправдата“. Преди няколко дни ми зададоха следния

философски въпрос: какво ще стане с даден предмет, ако отнемат някои от неговите качества? Питам: какво става с почвата, върху която се посадят различни дървета и растения? Макар че те отнемат известни елементи от нея, в края на краищата почвата пак си остава почва; и като не дава, и като дава нещо от себе си, почвата не престава да съществува – и без растения тя пак си съществува. Качествата са проява на субстанцията, която съществува сама по себе си, т. е. и без своите прояви. Ще кажете, че Любовта е проява на Бога. Не, Бог е Любов, следователно вън от Любовта Бог не съществува. – „Какво е Бог вън от Любовта?“ Мъчение. – „А вън от мъчението?“ Небитие. – „Що е небитието?“ Самота. Когато е сам, човек не спори – всякакъв спор се преустановява. Ще ви дам следните мисли: Да любиш Едного – това е свобода, а да любиш мнозина – това е робство; да служиш на Едного – това е свобода, а да служиш на мнозина е робство. Казват: „Да служим на Англия, на Франция, на Германия, на България“. Кой народ, като слугува на тази или онази държава, е свободен? За да бъдем свободни, ние трябва да служим на онази велика идея, която обхваща всичко в света.

Имам петима братя, да не би и те да дойдат на това мъчително място. Казват, че богатият ще бъде на вечно мъчение. Не, аз виждам, че неговото съзнание се пробужда. Авраам отговори на богатия: „Има начин, чрез който и ти можеш да излезеш от мястото на мъчението“. – „Кой е този начин?“ – „Мъчението и страданието – ще се мъчиш и страдаш, докато научиш уроците на съвременната култура, след това ще дойдеш при мен.“ Това, което казват евангелските проповедници и православните свещеници за мъчението, не е вярно. Според тях човек ще се мъчи в ада толкова години, колкото време е нужно за изпаряване на водата от океана, като се изпарява всяка година по една капка. Кой проповедник или свещеник е чул това от

Господа? Чии думи са тези? Знае ли някой какво наказание е определил Бог за грешниците? На Земята има закони, по които съдят хората. Тогава по кой Божествен закон осъдихте грешниците на толкова милиона години? Божият закон гласи: докато се противиш на Божията воля, докато не приемаш Любовта в себе си, ще страдаш; в момента, в който приемеш Любовта в себе си, Бог ще те прости и страданието ще те напусне. Опитай този закон, признай в себе си, че Бог е Любов, и ще излезеш от мястото на мъчението, ще почувстваш, че всички хора са твои братя. Следователно, ако искаш да се разшириш, приеме Бога в себе си като Любов.

Богатият казва на Авраам: „Отче Аврааме, прати Лазар при петимата ми братя да им засвидетелства, да не би да дойдат и те на това мъчително място“. Ако богатият прояви грижа към своите петима братя, не трябва ли и вие да помислите за своите петима братя? Вие сте тези петима братя и аз ви проповядвам: слушайте, братя, приемете Любовта, за да не бъдете и вие на онова мъчително място. Много от вас сте на мъчение, като богатия. И когато той се обърна към Авраам с молба да изпрати Лазар да накваси гърлото му, Авраам каза: „Не мога да направя това“. Аз отивам по-далеч и казвам: готов съм не само да наквася гърлото ти, но и да ти подам ръката си и да ти кажа:

- Вярваш ли в Бога?
- Вярвам.
- Готов ли си да се жертваш за брата си?
- Готов съм.
- Дай си ръката тогава!

Това може да стане в един ден, в една минута, но такава, в която енергията е толкова интензивна, че да се равнява на интензивността на 35-те милиона градуса топлина на Любовта.

В Природата съществуват два процеса на пречистване: бавен и бърз. Мойсеевият закон е бавен процес;

там има клане, бесене, убиване. Законът на Христа, т.е. законът на Любовта, е бърз процес; който служи на този закон, той влиза заедно с Христа в Рая. Така стана и с разбойника, който беше с Него на кръста – той каза: „Аз вярвам, че Ти Си Бог на Любовта, приеми ме в Царството Си“. Христос слезе от кръста и отиде до дъното на страданията, където придоби такова разширение, че колкото дълбоко слезе, толкова високо се издигна.

Много хора, като слязат долу, до 35 милиона градуса огън, придобиват голям стремеж да се повдигнат нагоре. Това не трябва да ви плаши, бъдете смели и решителни да се повдигнете нагоре. Всички вие трябва да проповядвате онази велика, съзнателна Любов, която е в сила да преобрази живота ви. Как ще приложите тази Любов? Направете следния опит: някой ви дължи 10 000 лева; опитайте да видите можете ли да му простите дълга – кажете си: „Мога ли, в името на Любовта, да простя на този човек десетте хиляди лева и да ги забравя?“. Ако можете да му простите, вземете полицата, подписана от поръчителите, и я сложете в огъня, да изгори. Направете опита, без да се колебаете. Някои искат да влязат без опити в Царството Божие; не, без опити не е възможно. Ще влезете в огъня и ще изгорите всичките си полици, т. е. всички недоразумения, всички огорчения и обиди, всичко това ще изчезне и като излезете оттам, ще имате чиста, кристална Любов. Който има тази Любов, той е готов на всякакви жертви.

Днес проповядвам на жените: вие трябва да обърнете мъжете си към Господа. Спасението на света е във вашите ръце – в ръцете на жените, вие сте емблема на Любовта. Вие трябва да изправите изопачените умове на мъжете си – как ще стане това? Като внесете Божията Любов в сърцата си – ще обичате мъжете си. Ще обичаш мъжа си – едного, без да му ставаш роб; ще обичаш Едного, т.е. Бога ще обичаш в него. За ня-

кои жени казвам: откакто жените влязоха в новото учение, те забравиха мъжете си. Аз искам жените на Новото учение да бъдат идеални; искам всяка да бъде спретната, смела и решителна в проявата на своите добродетели; искам жената да бъде умна, съобразителна, да схваща добре нещата и пред никаква мъчнотия да не се колебае.

Желая всяка жена на Новата култура да се отличава по нещо: по вървежа си, да бъде пластична, да бъде подвижна; където минава, всички да казват за нея: „Ето една благородна жена, сърце има тя“. Ако я срещне мъж, който отива да пие или да върши престъпление, да каже: „Отказвам се от лошото си намерение. Не искам да върша повече престъпления“. Искам жената да бъде изповедник на мъжа, да го погледне строго и да каже: „Пътят, по който си тръгнал, не е прав, не ми харесва този път! Ела с нас в пътя на Любовта“. Какво прави сегашната жена? Като види мъжа си, тя казва: „Хайде да му намажа колата“. Няма какво да му мажеш колата, това е Мойсеевият закон; колкото и да я мажеш, тя все ще скърца. Мъжът не се нуждае от мазане, друго нещо иска той – да бъде почитан и уважаван. Жена, която уважава и почита, има Любов в себе си и дава и на другите от изобилието си. Ще кажете, че тя се жертва; не, тя дава от изобилието си, жертвата подразбира друго нещо. Божественото не трябва да се жертва. Не мислете, че мъжът иска много; неговата торба е малка, той не иска много. Щом жената започне да дава, мъжът казва: „Стига толкова!“. Божественото дава от изобилието си, за да задоволи нуждите на всички страдащи.

Жената на Новата култура трябва да възпитава децата си преди да се родят, още като са в утробата. Тя трябва да каже на сина си: „Синко, като излезеш на бял свят, в лицето на майка си, на сестра си и на жена си ще виждаш Божието лице. Ще гледаш на тях с благоговение, няма да допускаш никакви лоши мисли и

чувства“. Какво казва съвременната майка на сина си и на дъщеря си? Тя казва на сина си: „Синко, не вярвай на своята възлюбена, тя има интерес от теб, не те обича“. На дъщеря си казва: „Дъще, не вярвай на своя възлюбен, той ще те излъже“. Каква култура е тази, която се основава на безверието, какво може да се очаква от нея? Въпреки съвета на майката те се оженват и после не живеят добре. Как ще живеят добре? Жената не вярва на мъжа, а мъжът не вярва на жената. И аз, като проповядвам на синовете и дъщерите ви, възпитани в дух на безверие, те казват: „Не му вярвай!“. Какво ще стане, ако и аз, като проповядвам, кажа: не вярвайте на тези? Аз съм искрен и като казвам *Не им вярвайте*, имам предвид да вярвате в онова висше, Божествено съзнание, което се преплита с вашето – това е съзнанието на Бога, Който живее по особен начин във вас. Има светли моменти в човешкия живот, както и в Целокупния живот, когато Бог се проявява в Своята пълнота; тогава и мъжът, и жената, и децата са радостни и весели, сякаш са на Небето. Прояви се Бог за момент и после се оттегля, след това идат споровете, недоразуменията. Бог ту се проявява, ту се оттегля, за да ни възпитава.

Той иде. „Търсете Ме – казва Бог, – докато Съм близо до вас.“ Бог изгрява между хората и залязва както Слънцето. Понеже сега изгрява, иде нова култура на Земята. Вие, жените, които ще оправите света, кажете на синовете си: „Синко, вярвай в момата, която си избрал за своя другарка, тя е отлична мома. Живейте добре, за да ви благослови Бог“. Кажете и на дъщерите си: „Дъще, вярвай на своя възлюбен, той е отличен момък“. – „Ами ако не излезе така?“ Как да не излезе? Щом в сърцето на момата и на момъка е проговорил Бог, ще им вярвате. Не разваляйте Божиата работа. Ако Бог е проговорил на момата, ти кажи на сина си: „Синко, вярвай на Бога, вярвай на тази душа, която те обича, вярвай на Любовта!“.

Ако ние вярваме на Бога, Който ни говори, това се отнася до нас, ние печелим от това. Като ви проповядвам, аз възприемам мисълта на новите посетители – те си казват: „Дали този човек говори истината? Дали не иска да ни оплете като другите?“. Много просто – ако аз не говоря истината и искам да ви оплета, ще имам същия резултат като тях: например ще ви построя една къща, която след десетина години ще се събори. Истината всякога може да се опита, няма нищо скрито-покрито в света. Това, което мислим, чувстваме и вършим, непременно ще се опита, всички неща ще се опитат, без изключение.

Всички трябва да бъдем благородни, искрено да пожелаем нашите братя да не минат през това мъчително място. Понеже сандъчето със скъпоценните камъни е отворено и Христос предлага на всички да пипнат по един камък, гледайте да пипнете камъка на Любовта, аз ще ви съдействам за това. Бъдете смели в Любовта, не се страхувайте! Иде новата Любов в света. Тя ще изтрие всички грехове на хората, тя ще разреши всички противоречия и недоразумения, тя ще донесе нещо ново, за което никога не сте мислили, тя ще внесе такъв мир в душите ви, за който нямате понятие. Това не е илюзия, а действителност.

Да опитаме Бога, Който е създал света, да опитаме Бога, Който работи в света и Който във всеки момент ни говори! Този е един от щастливите дни на годината. Няма да се мине много време и дъщерята на Бога ще дойде. Тя ще мине покрай вас със скъпоценните камъни и ще ви пита: „Кой камък ще пипнете?“. Няма съмнение, че ще пипнете един от лъскавите камъни. Аз ще издам тайната, ще ви кажа кой е камъкът на Любовта, за да пипнете него; ето тайната: сложете ръката си върху най-простия камък – той е камъкът на Любовта. Понеже изнасям тайната, ще ме глобят. Не съжалявам, че ще платя глоба, но съжалявам, че сте хора на съмнението и ще кажете: „Той изпитва ума

ни, не може простият камък да бъде камъкът на Любавта“. Който вярва, нека пипне най-простия камък; който не вярва, да пипне най-блестящия. Който върви по своя ум, ще пипне простия камък; който върви по чужд ум, ще пипне един от лъскавите.

Днес казвам на жените: внесете в умовете на мъжете си повече светлина! Само жената може да направи това. Мъжът не може да спаси друг мъж – жената ще го спаси; жената развали мъжа, жената ще го спаси; жената развали света, жената ще го оправи. Първо жената вкуси от Забранения плод и заради нея Бог изпъди и Адам от Рая; ето защо жените ще спасят света. Мъжете не са виновни за развалата на света. Жените са по-умни от мъжете, затова ще си признаят погрешката и ще кажат на мъжете: „Понеже ние станяхме причина да ни изпъдят от Рая, ние ще ви върнем наново там. Ние ви въведохме в света, дадохме ви възможност да придобиете знания и опитности. Минахте през страдания и сега ще ви върнем пак в Рая; втори път не правете същата грешка“.

Сега пак казвам на жените: вие сте спасението на света. Както едно време проявихте голяма любознателност – пожелахте да ядете от Плода на скъпоценните камъни, сега слушайте Христа. Той стои под Дървото на живота и като минавате покрай Него, пита ви:

– Защо не ядете от плода на това Дърво?

– Забранено ни е.

– От кого?

– От нашия Баща.

– Не, Той казва: „Яжте от плода на това Дърво! Ако ядете от неговия плод, ще светнете и ще се върнете в първичната слава на Живота“.

– Дай ни тогава от този плод!

– Яжте – казва Христос – и на мъжа си дайте, и той да светне и да се върне в своята първоначална слава.

Наближава това време, Христос иде с отворено сандъче. Жените ще спасят света; никакви проповед-

ници и владици, никакви свещеници и попове – жените ще спасят света, разбирате ли това? Така е казано в Писанието, така е поставен този въпрос.

Казано е: „Ще изпратя Духа Си“. Щом дойде Духът, няма да има никакви спорове. Духът работи сега в жените, затова те са по-религиозни и по-духовни от мъжете. Наблюдавайте – където стъпи женски крак, всичко тръгва напред: и наука, и религия, и музика, всичко върви добре. Жената е почва, на която всичко вирее. Ако изчезне тя, всичко спира: и наука, и религия, и музика, и поезия, и изкуство – почва няма. Поетът пише, докато носи жената в ума си; отнемете ли жената, перото му престава да пише. И завоевателят вади смело оръжието си, докато носи жената в ума си; щом отнемете жената, той изгубва смисъла на живота си и слага оръжието. В умовете на всички хора стои жената – тя е Любовта, тя е тяхната идея.

Аз не разглеждам жената като външна, физическа форма, но като жива идея. Наближава великият момент, когато жената ще мине край Дървото на живота. Там стои Христос и като мине първата жена край това Дърво, Той ще я попита: „Защо не ядете от този плод?“. Обръщам се и аз към жените и казвам: не бъдете мекушави! Смелост се иска от вас. Сега Бог ви говори, а не хората или духовете; разперете крилете си, вдигнете главите си нагоре! Когато Бог ви говори, вие сте смели и решителни; когато хората ви говорят, вие се гушите. Вие, жените, не се свивайте! Докато се криете, няма да ядете от плода на Дървото. Сега Бог изпраща жените в света, за да го спасят, разбирате ли това? От 8000 години Бог е изпратил жените на Земята, за да спасят света. Тогава излязохте от Рая и сега трябва да се върнете там. Време е вече да спасите мъжете си, стига сте ги водили след себе си! Мъжете представят Мойсей, а жените – пророците. Слушайте Мойсей и пророците, но по обратен път!

Старият човек все гледа назад, към младините си, а младият гледа напред – да стане като дядо си. Кой е

на правата страна – младият или старият? Казвам: на правата страна са всички ония, които гледат към Любовта. Бог е Любов и когато Той влезе между нас като Любов, ние не трябва да говорим за Любовта. Христос казва: „Хлябът, Който ядете, е Любовта“. Наистина, хлябът спасява.

Жените трябва да работят. България се нуждае от жени на новата култура, България се нуждае от силни и решителни жени. Жената не воюва, но тя е смела. Ако воюва, е фурия – където мине, нищо не оставя, всичко помита по пътя си. Когато жените наточат ножовете си и излязат напред, тогава светът ще се оправи. Казвам на жените: извадете ножовете си, наточете ги! Те са калени, минали са през 35 милиона градуса огън, защо не ги употребите? Време е да ги приложите. Христос казва: „Жените ще спасят света“. И Наполеон казва: „Франция се нуждае от майка“; аз разбирам *майка* в широк смисъл.

Новата култура изисква жени не в обикновения смисъл на думата, но жени на новото – решителни, светещи жени: жени със светли умове, с широки сърца, с диамантена воля. Тия жени ще казват на синовете си: „Синко, вярвай на своята възлюбена, няма в света подобна на нея, вярвай й!“. На дъщеря си ще казват: „Дъще, вярвай на своя възлюбен; няма подобен на него; помни, че от него си излязла, вярвай му!“. Това е Учението, което трябва да проникне в душата ви, то е сила.

Бъдете смели! Освободете се от своите заблуждения, ние сме сити на заблуждения. Приемете Учението, приложете го и въпросът е разрешен. – „Как ще се разреши?“ И политически, и научно, и религиозно, и обществено. Светът ще се преобрази по естествен начин.

22 април 1923 г., София

П Е Т И М А Т А Б Р А Т Я

Живот вечен

*И някой си големец Го попита и рече:
„Учителю благи, какво да сторя, за да
наследя живот вечен?“*

Лука, 18:18

Животът е скрита, неизяснена сила. Единствено-то реално нещо, което засега знаем, е животът. Ние знаем, усещаме, мислим за него, без да можем да си го обясним. Обикновените хора, даже и философите, имат специални теории, с които, като си служат за изясняване на някакви истини, повече ги замъгляват; така и вие – вместо да изяснявате нещата, повече ги замъглявате. Ето защо, за да се прояви животът, са нужни известни условия.

Какво представлява културата? Тя е известна необходимост за проявяване на самия живот. Ако попитате земеделеца защо оре земята, фабриканта – защо седи във фабриката си, държавника – защо създава държавата, философа – защо философства, защо са създадени толкова религиозни системи, какъв отговор ще получите? Всички зададени въпроси имат отношение към хората на Земята; и религията има отношение към живите хора, тя не е за мъртвите; и фабриките не са за мъртвите хора, но за живите – всичко е за живите хора.

Живот вечен. Въпросът за живота е ясен, лесно може да се разреши, но човешкият ум е зает със странични работи, които пречат на това. Ако българин разрешава този въпрос, той ще се спъне от думата *българин*; ако свещеник го разрешава, ще се спъне от думата *свещеник*; ако философ го разрешава, ще се спъне в своята философия. Това показва, че светът е пълен с противоречия и хората живеят повече в тях.

Човешкият живот е пълен със задачи, и то повечето неразрешени. Питам: така, както наблюдаваме човешкия живот, правилно ли се проявява, или неправилно? Не се проявява правилно – защо? Защото е обикновен. Но има и вечен живот, за който не се говори.

Кой живот е обикновен? Кратковременният. Внезапно сърцето ти спре и животът ти свършва. Живееш 20-30 години и чуваш, че някъде влак дерайлирал и пострадали десетки хора; някъде станало наводнение и завлякло хора, къщи, добитък. Къде отиде твоят живот? Ще кажете, че животът на отделния човек се слива с Целокупния живот. Какво представлява Целокупният живот? Ето още един неразрешен въпрос. Не трябва само да се каже нещо, но то трябва да бъде ясно, да почива на законите на логиката.

Аз имам особена логика, особени доказателства, с които мога за пет минути да ви докажа истината. Построявам мост над една голяма, дълбока река. Един философ иска да мине по него, но не се решава – не знае дали е здрав. Той спира пред мен и ми казва: „Докажи ми математически, че мостът е здрав“. Ако започна да му доказвам това с изчисления, ще изгубя много време. Казвам: „Ето, имам един слон, ще го доведа и ще го накарам той пръв да мине по моста. Ако слонът не се колебае и свободно мине, мостът е здрав; ако има най-малката несигурност в здравината на моста, слонът не би направил и една стъпка“. Щом той мине през моста, след него могат да минат хиляди философи, с багажа и колата си заедно – здрав е. Слонът е най-доброто доказателство – щом мине от единия до другия край на реката, мостът е здрав. Това е вътрешно решение на въпроса.

Що е животът? – слонът ще ви отговори на този въпрос. *Може ли да се разчита на живота?* – ако слонът мине свободно през моста, можете да разчитате. Аз говоря специално за индивидуалния живот, защото има живот на клетките, на органите, на систе-

мите, на индивидите. Значи за доказването на живота в неговите разнообразни прояви са нужни специални условия. Ние сме в четвъртата категория – в живота на индивидите.

Казва се, че този живот произтича от Любовта. Какво представлява Любовта – Целокупният живот. Проявеният живот, т.е. животът на индивида, е семка на Любовта; посеи тази семка в земята, за да разбереш Живота – тя ще израсте, ще цъфне, плод ще даде и от него ще познаеш Живота в неговите разклонения.

За да растем, да се развиваме и да разберем живота, са нужни условия. Според някои едно от условията е да вярваме в Бога. От осем хиляди години без вяра ли живеят хората? – „Е, да си създадем държава.“ Досега без държава ли живяхте? – „Да си създадем общества.“ Досега не са ли съществували общества? – „Дом, семейства са нужни.“ Досега без семейства ли сте живели? – „Трябва да се възпитаваме.“ Досега без възпитание ли сте били? От осем хиляди години се явиха множество философски и педагогически системи на възпитание, но нито една от тях не е дала това, което Животът изисква – защо? Защото във всички досегашни системи все има нещо ограничено, неразбрано, недоказано.

Всяка философска система разглежда въпросите от свое становище, а всеки въпрос трябва да се изяснява от гледището на цялото човечество като общ, велик организъм. Значи човечеството е велик организъм, държавите – негови системи, обществата – органи на тези системи, а индивидите – клетки на системите. Човекът се е отделил от общия организъм и мисли, че може да разреши въпросите на живота самостоятелно; не, той трябва да разбере своето предназначение като част от целия организъм, там да намери своето място. Какво ще стане с организма, ако всяка клетка иска да живее самостоятелно – ще се разпадне. Ето защо и чо-

век, като клетка от великия организъм, трябва да знае мястото и службата си в него и да не се отделя.

Учителю благи, какво да сторя, за да наследя живот вечен? Този големец иска да влезе в онези специфични условия на Живота, да разбере неговата същност, за да придобие безсмъртието. Приятно ли е на младия, който се е радвал на живота, играл е, веселил се е, да забележи един ден, че краката му треперят и силите го напускат? Няма ли да мисли той за младите си? Защо не може вече да гледа на живота с очите на детето или на младия? Има причини за това, но къде се крият те – във възпитанието и разбирането на хората. Щом детето започва да учи, майката му говори: „Учи, синко, учи, старини ще дойдат, после иде и смъртта, тежък е животът“; значи още в ранна възраст детето започва да мисли за старини – като порасне, да спечели повече пари, за да се осигури.

Според вас старостта е живот на бездейност, на особен род леност. Старият все за младините си говори: как бил млад, как играел на хорото, как любил момите; когото види, все за младините си говори. Питам: какво е разбрал той от младините си и какво разбира сега от старините си? Какво намери на хорото – своята възлюбена. Любиха се, ожениха се, но не намериха Любовта; ако бяха намерили Любовта, щяха да намерят и Живота. Щом всички хора остаряват и не са доволни, това показва, че не са намерили Живота. И на Христа се зададе този важен въпрос: „Що да сторя, за да наследя Живот вечен?“.

Сега ще ви занимава с един важен въпрос, за разбирането на който ще си послужи с няколко примера. В градината на един богат чифликчия расли и се развивали красиви редки видове цветя. Целият дом – чифликчията, жена му, децата, слугите, се грижели за тези цветя: поливали ги, разкопавали ги, чистели ги от бурените. Всичко правели с радост и веселие и

цветята се радвали и казвали, че никой няма такива добри условия като техните.

Някъде в полето расла самотна слива, която често въздъхвала и казвала: „Никой човек не се грижи за мен, никой не ми се радва, но пак не съм сама – небето мило ме поглежда, Слънцето ми се усмихва и дъждецът ме оросява“. Господарските цветя се радвали и веселили, докато един ден ги сполетяло голямо нещастие – господарите им заминали някъде, напуснали чифлика, напуснали и цветята. Главичките им тъжно увиснали надолу и започнали да вехнат.

– Защо сте тъжни? – запитала ги самотната слива.

– Господарите ни заминаха, няма кой да ни полива, няма кой да се грижи за нас.

– Вижте моето положение, то не се изменя – небето всякога ми се радва, Слънцето всякога ми се усмихва и дъждецът навреме ме полива.

Градинските цветя изсъхнали, не оставили никакъв спомен от себе си, а самотната слива продължавала още да живее. И хората, като градинските цветя, един след друг изсъхват и изчезват. Страхливите се събират в общества, за да живеят заедно, заедно да се окуражават.

Човек е сам в живота и трябва да разрешава въпросите си като самотната слива, а не като градинските цветя, оставени на грижата на своите господари. Страхът е чувство, което само предпазва човека от опасности, но не разрешава въпросите. Доказано е, че хора, които живеят при богати, благоприятни условия, умират по-рано от онези при неблагоприятните условия. Например английските лордове, живеещи при добри, богати условия, постепенно се израждат и става нужда да се заместват с нови лордове в Камарата⁹. А обикновените хора от народа не се израждат – естествено се размножават; те са при условията на полската слива, те носят живота в себе си. И религи-

ята като форма постепенно се изражда, но не и като принцип.

Мнозина не разбират какво е религия. Знаете от физиката какво са скрипците, макарите; знаете, че с помощта им се изкачват големи тежести. Скрипецът като индивид слиза долу, вдига тежестта и пак се изкачва горе – това прави по няколко пъти на ден. Принципът е горе, а формите – долу. Той ще слиза и ще се качва, ще повдига формите. Казваш: „Моят принцип не ми позволява да се движа“. Принципът не се движи, но ти, като кука на този принцип, ще помагаш – ще слизаш и ще се качваш. Такова нещо е и религията – кука, която повдига индивидите. И християнството изисква да си помагаме. Значи ще се движиш – ще слизаш долу, ще вземеш някой паднал човек и ще го повдигнеш нагоре като товар, ще го занесеш при по-благоприятни условия. Можеш ли да направиш това? – „Мога.“

И аз мога да направя човека щастлив само с една дума – ще му кажа: имай Вяра! Важно е как ще кажеш тази дума. Имай такава Вяра, както жадният при вида на пълното шише с вода! Давам шишето на жадния и казвам: пий от моята вода! Всяка дума трябва да се каже с Вяра, с пълно съзнание. Това, което говориш, трябва да съответства на Истината.

Животът се предава с живот. Ние, които живеем на Земята, сме оградени с Божествения, с Вечния живот. Ако не спазваме законите и правилата на този Живот, той ще ни изхвърли вън от себе си. След всичко това питате: „Има ли живот след смъртта?“. В правия смисъл на думата след смъртта няма живот – смъртта е извън живота, тя е нещо случайно. Да умре човек под-разбирам да се спрат условията на живота. Всъщност възможно ли е това? Ако можете да се свържете с общото течение на Великия живот, и на смъртно легло да сте, животът отново ще потече у вас. Затова е нужна Вяра, по-силна от най-големите смущения, които нарушават равновесието в човешкия организъм.

Кое нарушава равновесието в човека? Безверие-то. Имаш десет хиляди лева в банката, но ако банката пропадне, ти губиш равновесието си – значи си вярвал в банката, в парите, а не в Бога; разчитал си на парите повече от всичко друго. Понякога изучавам хората като ясновидец и разбирам на какво разчитат те. Някой върви по улиците смело, с вдигната глава, от нищо не се смущава, защото има пари в джоба си. От време на време напипва чека си и казва: „Докато нося чека в себе си, добре ми е – мога да си хапна и пийна колкото искам“; щом изхарчи парите, главата му увисва надолу и той започва да философства – мисли откъде ще дойдат други пари. Като получи нов чек, пак вдигне главата си, после пак клюмва. Аз мога лесно да изправам тази глава, като му дам стотина златни монети, но това не е съществено, а механично решение на въпроса.

Преди хиляди години в Египет живял знаменит художник, крайно беден човек, на име Бар-Един-Бу. Един ден, като се разхождал в гората, срещнал царската дъщеря Изис-Шемриха, една от най-благородните моми в Египет. Той се влюбил в нея и решил да нарисува картината на изгряващото Слънце, която да ѝ подари (по това време египтяните се кланяли на Слънцето). За да я нарисува, първо се нуждаел от платно, но нямал пари да си купи, затова отишъл при един виден тъкач на платна и му казал: „Моля те, можеш ли да ми послужиш с едно голямо платно, за да нарисувам изгряващото Слънце? Като забогатея, ще ти го платя“. Тъкачът се казвал Зеен-Бу. Той помислил малко и дал платно на художника, като решил в себе си щом картината бъде готова, да я пожелае пръв. Художникът благодарил, взел платното и си отишъл.

Нови мъчнотии се изпречили пред него – нямал четки и бои. Отишъл при един голям производител на бои, по-хубави от сегашните, и му казал: „Имам желание да нарисувам картината на изгряващото Слънце,

но нямам четки и бои. Услужете ми, за да я нарисувам, и като забогатеея, ще ви се отблагодаря“. Търговецът Меел-Ру си казал: „Ще му услужа, но картината ще бъде моя“.

Художникът, доволен, че си е набавил всичко, започнал да се приготвя за работа, но почувствал нужда от още едно нещо – рамка за платното. Отишъл при търговеца Будра-Ху, на когото казал: „Моля те да ми послужиш с една хубава рамка за картината на изгряващото Слънце, а като я нарисувам, ще ти благодаря за услугата“. Търговецът му услужил, но и той, като другите търговци, си казал: „Картината ще бъде моя“.

Като се снабдил с необходимите неща, художникът се предал с любов и увлечение на работата си и след известно време картината била готова. Из целия Египет се разчуло, че знаменитият художник Бар-Един-Бу нарисувал така хубаво картината на изгряващото Слънце, както никой друг художник до това време.

Пръв тъкачът се явил пред художника и му казал: – Картината е моя, защото аз дадох платното.

Факт, платното е на тъкача – веществено доказателство.

След него дошъл търговецът на бои и четки, за да иска картината.

– Моя е картината – казал той. – Боите и четките, с които си рисувал, са мои.

Най-после дошъл търговецът на рамки и казал:

– Картината е моя. Аз направих рамката с именно това условие.

Художникът се намерил в чудо как да разреши въпроса. Всеки има право на картината, всеки има веществени доказателства. Кое е вещественото доказателство на художника? Четирима души искат картината – на кого всъщност принадлежи тя?

Питам: къде е животът? В платното ли? Не е в платното – то е условие. В четките и боите ли е жи-

вотът? И в тях не е – те са само условие. В рамката ли е? И там не е – тя е само условие. Как ще докажете, че художникът е взел участие в картината? Платното е ням, пасивен свидетел на работата на художника; четките, боите и рамката също са пасивни свидетели. Единственото доказателство за участието на художника в картината е фактът, че боите са върху платното, а не в кутия, както търговецът ги е дал, и са поставени в известно съчетание – това е работата на художника.

Картината *Изгряващото Слънце* била поставена в един от големите салони на Египет, осветявана по особен начин с електрическа светлина, да я гледат всички и да се учудват на ефекта, който давала светлината. Ето защо се явил и пети претендент за картина на име Озирис. Той казал: „Ако не бях аз – да осветя картината, тя щеше да остане невидяна от никого в един от тъмните ъгли на бедната стая на художника“.

Всеки казва, че ако не е бил той, картината нямало да съществува. Питам: на кого се пада картината? На художника ли? Не. На търговеца на бои и четки ли? Не. На онзи, който прави рамки ли? Не. На този, който осветява салона ли? Не. На кого се пада тогава? На царската дъщеря. Тъкачът, бояджията, рамкаджията и този, който осветява салона, са поданици на фараона. Всичко, което се произвежда в царството му, е негово; то принадлежи на него и на царската дъщеря – Изис-Шемриха.

Сега и вие седите и казвате: „Животът е наш“. Не е ваш животът – вие сте художникът, който рисува живота на платно. Какво е платното? Човешкото сърце. Какво са боите? Човешкият ум. Какво е рамката? Човешкото тяло. А художникът? Това е човешката душа, която работи. Кой е Озирис? Човешкият дух, който осветява пътя на самия човек. Всичко това се съчетава в Целокупния живот, всичко това принадлежи на Любовта, но не на ограничената човешка любов, а на безграничната Божия Любов, която включва всичко в себе си и осмисля живота.

Когато Божията Любов дойде в света, хората ще се почувстват свободни, радостни и весели. За тази Любов се казва, че ражда живота. Тогава страхът ще бъде вън от вас. Защо трябва да се страхувате и от какво се страхувате? От живота ли? Вие сте майки и бащи и казвате: „Страх ни е децата ни да не умрат от глад“. Щом сте заобиколени от братя и сестри, трябва ли да се страхувате от глад? Как може да се страхувате от глад, щом вярвате в Бога? Вярата ви в Бога показва, че сте свързани с Целокупния живот, а щом е така, кой няма да ви се притече на помощ? Това всеки може да опита.

Един ден седя в стаята си и чета философска книга. По едно време гледам – иде една котка с мишка в устата си. Оставих книгата настрана и започнах да наблюдавам какво ще стане с мишката. Котката започна да си играе с нея. Мисля си: „Мишката може да попадне в устата на котката, как мога да я спася? Ако имам малко дроб, ще дам на котката и тя ще пусне мишката, но е интересно може ли някой друг да я спаси?“. Както си играеше, котката задряма и изпусна мишката, която, без да чака много, избяга и се скри в един сандък близо до котката. Като се събуди, котката потърси мишката и пак я улови. Питам мишката: „Защо не избяга далеч от котката, а се скри в този сандък?“. Котката пак заспа и изпусна мишката, която избяга и се скри в друг сандък, пак близо до котката. Събуди се котката и отново хвана мишката. Трети път заспа, но мишката разбра, че трябва да бяга далеч – този път не се скри в сандък, но избяга и се спаси. И на вас казвам: не се крийте в сандъците – те са опасни места. Котката се събуди, потърси мишката, но не я намери; сви си опашката и продължи пътя си.

Съществува Промисъл в света, Който се грижи и за най-малките същества. Ако на съвременния човек се каже, че и малките същества проявяват известна разумност, той ще каже, че това е някакво съвпадение.

Как се обяснява съвпадението на нещата? Чрез закона на разумността. Това, че съвпаденията и случайности-те не могат да се обяснят, не значи, че са произволни; те са прояви на един по-висок свят, но се отразяват и в нашия, но понеже не стават често, наричаме ги случайности. Те не вървят по общите закони, познати на всички, ала това не показва, че не се подчиняват на никакви закони; други закони ги управляват. Учените доказват, че и най-малките частици на материята – електроните, се подчиняват на един велик, разумен закон. Въпреки това днес мъчно можеш да убедиш човека, че има Божи промисъл в света; той казва: „Ако аз сам не наредя живота си, горко ми, да очаквам на някакъв Промисъл“. Отчасти е така: човек урежда сам живота си 25%, обкръжаващите – дом, приятели, общество, го уреждат още 25% и Разумната природа – 50%. Но има и други външни сили, които помагат на човека; главният фактор в света са силите на Вечния живот, чрез който се проявява Великата разумност.

Да вземем една съвършено гладка топка и да прекараме пръстите си върху нея – няма да усетим нищо, защото навсякъде е еднаква. Казвате, че тази топка няма нищо индивидуално в себе си. Да вземем друга топка с няколко остри, издадени части. Като прекараме ръката си върху нея, ще усетим издадените ѝ части и ще кажем, че тя има нещо индивидуално в себе си. Питате: „Кога човек проявява своята индивидуалност?“. Когато излезе от общите условия на живота – тогава се натъква на известна мъчнотия. Защо иде мъчнотията? Защото той се е индивидуализирал, т.е. излязъл е от общото течение на Живота; сега не остава нищо друго, освен да влезе в общите условия на Живота. Какво придобива човек при общите условия? То е все едно пъпката да остане завинаги в самото дърво, да не се прояви. Ако пъпката остане завинаги пъпка – не се прояви, не цъфне и не върже, животът ѝ няма смисъл. Следователно има смисъл да се индиви-

дуализираш, но ако можеш да цъфнеш, да вържеш и да дадеш плод. Опасно е, когато човек си остане пъпка и се отдели от условията на Вечния живот. Можеш ли така – отделен, да цъфнеш и да дадеш плод?

Вяра е нужна на човека, без Вяра той е осъден на смърт. Ще кажете, че имате Вяра. Аз мога да опитам Вярата на всеки човек. Казваш, че вярваш в мен, като на абсолютно честен човек. Как ще постъпиш с мен, ако при всяко влизане в дома ти вадя от касата ти по няколко златни монети? Докога ще ме търпиш и докога ще ми вярваш? Ако взема всичкото ти злато и ти не изгубиш доверието си в мен, наистина имаш Вяра. Вярващият не се колебае, пред нищо не се спира, той следи какво ще стане с него, като му се отнеме богатството: ако животът му се подобри, казва: „Добре стана, че ми отнеха богатството“; ако се влоши, казва, че отнемането на богатството му не е правилно. И Бог постъпва по същия начин. Имаш няколко деца, Бог дойде, вземе най-доброто от тях; плачеш, страдаш и най-накрая се утешиш. Не минава много време и второто дете умира; пак плачеш, роптаеш против съдбата, но нищо не помага. Изгубваш всичките си деца, утешаваш се с жена си, но един ден и нея задигат за другия свят. Остават ти няколко приятели, на които разчиташ, но и те си отиват един след друг. Обезсърчен, отчаян, ти се питаш какъв е смисълът на живота.

Да уповаваш само на Бога – ето смисъла на живота. Да любим само Бога – ето смисъла на живота. В любовта си към Бога, към Едния, ти се освобождаваш; в любовта си към многото се заробваш. Да служиш на Бога – това е Свобода; да служиш на мнозина – това е робство. Каква свобода очакваш, ако служиш на много господари? Свободата е вътрешен процес.

Следователно ще служиш на Бога, Върховния закон, съзнателно и с Любов. Който не разбира този закон, мисли, че като се отдели от дома си – от майка, баща, жена, деца – служи на Бога; той иска да бъде

господар на себе си, никой да не му заповядва. Няма защо да бягаш от условията. Ако спазваш законите на Вечния живот, ти си господар на себе си, сам можеш да наредиш живота си. За да оздравее, болният трябва да пречисти кръвта си и сам трябва да се заеме с тази работа. Как – като диша чист въздух, като излага гърба си на Слънце и яде чиста, здравословна храна. Има и други методи за пречистване на кръвта. От човека зависи какви методи ще приложи, за да пречисти кръвта си не в продължение на месеци и години, но в един ден; според съзнанието си той си служи с един или друг метод. Казано е: „Ако имате Вяра, ще правите по-големи чудеса от Мен“.

И тъй, когато придобие Живата вяра, човек коренно се изменя: очите му стават ясни, мускулите на лицето – подвижни, нещо особено лъха от него; той става отзивчив към страданията на хората, нежен и внимателен към всички. Щом има тази Вяра, Любовта го посещава.

Не плачете за страданията на хората, но им помагайте. Детето на една майка се разболя, имаше висока температура, около 40°, и тя плачеше, чупеше ръцете си, не знаеше какво да прави. Казвам на майката: „Не плачи, но помогни на детето си: дай му очистително, след това нека изпие една-две чаши гореща вода. Като се пречисти стомахът му, свари му лека картофена чорба или компот от ябълки или сливи. Разтрий го малко, за да се стопли добре. Като направиш това, детето ще оздравее“. Изобщо болестите се дължат на отклоненията, които хората са правили и правят; щом влязат в правия път, болестите постепенно ще ги напуснат. Днес повечето хора са безверници, поради което са усложнили живота си. Аз говоря за безверието в широк смисъл на думата. Има официални безверници, има и безверници, които минават за хора на Вярата.

Учителю благи, какво да сторя, за да наследя живот вечен? Животът се проявява отвътре навън,

т.е. от центъра към периферията. По какво се познават проявите на Живота – по разширяването. Който носи Живота в себе си, той постоянно се разширява. Ето защо, за да се прояви Животът, нужни са му широки области на проява. Цялата Вселена е създадена само за един човек. И ако ме пита някой защо са създадени Небето и Земята, казвам: те са създадени за мен, при условие че разбирам законите, които управляват света. За кого е направена най-хубавата цигулка? За добрия и вещ цигулар, който свири хубаво и радва хората със своето свирене.

Кажеш ли, че не можеш да работиш, не можеш да свириш, не можеш да разрешиш въпросите, ти си на крив път. „Е – казваш спокойно, – ако не ги разреша аз, децата ми ще ги разрешат.“ Колкото си ги разрешил ти, толкова и те ще ги разрешат; каквото могат да направят майката и бащата, това ще направят и децата. Аз казвам същото и за себе си: щом признавам, че имам Божествен произход, трябва сам да разреша въпросите, не трябва да ги оставям на други. В Бога всички въпроси са ясни и разрешени. Сега и вие искате да разрешите въпроса за живота, но търсите разрешението му в книгите; не, търсете го в Божествения принцип, търсете го в себе си, не и вън от себе си. Ще кажете, че човек трябва да расте; вярно е, трябва да расте. И от книгите може да расте, но накъде ще се обръща? Като расте, човек трябва да се обръща към Слънцето – първоизточник на живот и енергия; после ще търси почвата, за да използва от нея влага и хранителни елементи.

Как може човек да устрои своя живот? Аз не говоря за мъже и жени, но изобщо за човека. Всеки иска да живее, и то добре да живее, всички искат да намерят смисъла на живота. На този въпрос може да се отговори с две думи: смисълът на живота се заключава в общение с Бога. Под Бог разбирам Живота. Не говоря за онзи Бог, в когото хората вярват. Аз говоря за

онзи Бог, при Когото трябва да отиваш с чисти ръце, без никакви престъпления; с ум светъл, свободен от всякакво заблуждение; със сърце девствено, свободно от най-малкото лошо чувство. Ще отидеш при този Бог чист като девица, без никакъв порок. Тази чистота може да се постигне в един момент. Кое желаеш повече: да имаш един добър приятел или каса, пълна със злато? Една добродетел струва повече от всичкото злато в света.

Следователно, ако имаш един добър приятел, пази го като зеницата на окото си. Който няма поне един приятел в живота си, той е най-нещастният човек в света.

Христос е говорил на хората преди две хиляди години, сега къде е? Той се обръща към Господа с думите: „Отче, тези овце са Твои. Ти Ми ги даде и Аз гледам нито една от тях да не погине“. Това значи: „Животът, който Ми даде, е Твой и Аз гледам да не го изгубя“. Някои казват, че Христос е оставил овцете, дадени му от Бога, други да ги пасат, а Той отишъл на Небето. Вярно ли е това? Христос има особено мнение за пастири, които оставят овцете си на други. Той казва на учениците Си: „Идете и проповядвайте Словото и Аз ще бъда с вас до скончанието на века“. На друго място е казано: „В последните дни всички ще оживеете и ще чуете гласа Му“. Ако Христос ви проговори и вие се усъмните в думите Му, моят слон ще ви докаже истината – как? Накарайте го да мине през моста – ако той мине и не падне във водата, мостът е здрав.

Следователно, ако Учението, което ви се проповядва, осмисля вашия живот, дава ви здраве, разумност и светлина и ви прави свободни, следвайте го. Това е Учението, което всяка душа търси – то посочва истинския живот на човека. Кой е истинският живот? Онзи, който събужда хората и ако са натоварени, отнема товара им. Срещам много натоварени хора; от големия товар те заспиват. Истинският живот отнема товара на хората.

Новата култура изисква хора с нов идеал, с нови стремежи, с правилни отношения. Подайте ръката си на страдащите, на непробудените души! Не мислете само за ядене и пиене – това не разрешава въпросите. Бъдете в хармония помежду си – това всеки човек, всеки народ може да направи; това се иска от българите, това се иска от всички народи. Хармония е нужна както на семействата, на обществата, така и на всички народи; щом имате хармония, нищо друго не ви остава, освен да сеете – ще имате голямо плодородие, изобилна жътва. Без хармония нищо не се постига. Защо идва глад между народите? Поради отсъствие на хармония; омразата, антагонизмът, завистта между хората кой да управлява, кой да вземе надмощие между държавите, са причина за глад, лишения и мор.

Държавите се борят помежду си коя от тях да вземе първенство. Ако е въпрос за предимство на държава, има една държава над всички – тя е Божествената; има едно царство на Земята – Царството Божие и Неговата правда. Христос казва: „Търсете първо Царството Божие и Неговата правда“. В това Царство няма убийства и затвори. Който приеме Неговите принципи, ще придобие свобода. На свободните хора ще се даде Земята, те ще я наследят. Нека партиите си съществуват, нека религиите се развиват, но един дух трябва да владее между тях. Един Принцип ще ръководи цялото човечество, на един Принцип ще служи бъдещата култура. Кой е този Принцип – да вярваме в Бога? Не, Вярата още не е разбрана, аз имам предвид Принципа на Любовта; по-силна дума от нея няма.

Нека всички станем последователи на новата религия – на Любовта. Ако срещнеш гладен човек и носиш в торбата си един хляб, спри го и кажи: „Братко, седни при мен, да си разделим хляба – така и двамата ще бъдем с празни торби. След това ще срещна друг, който ще раздели хляба си с мен, и тогава неговата торба ще се изпразни. После ще срещна трети и той

ще раздели хляба си с мен“. Светът ще се оправи, когато хората отворят пълните си торби, за да споделят взаимно благата си. Светът още не се е оправил, защото хората продължават да се придържат към учението „Човек за човека е вълк“. Новата култура заличава това учение и пише: „Човек за човека е брат“ – така трябва да се мисли и живее.

Миналата неделя говорих за жените. Ще кажете, че повдигнах жената. Аз говоря за жената – носителка на Любовта, която още не е дошла на Земята, сега се готви да дойде. Тя цялата сияе от радост, тя е жената на бъдещето, а не на настоящето. Като дойде, първо ще хване жената и ще я пита: „Дъще, какво правиш, защо забрави Майка си?“. Сегашните дъщери ще се изменят и ще станат дъщери на тази Дева-майка. Може ли, като живеем на Земята, да бъдем девствени? Може и трябва да бъдете чисти, абсолютно чисти. Като вляза в дома на своя ближен, отношенията ми към него, към жена му и децата му трябва да бъдат абсолютно чисти, неговите интереси да бъдат и мои. Ако изменя на този принцип, аз изменям на Бога, изменям на своя живот.

Има една мярка в света – великият морал; с нея ще мерим своите отношения, както и тези на своите близни. Какъв морал е този – ти да се криеш на топло, а да изпращаш другите да се бият за България? Лесно се насърчава човек да се жертва за отечеството. Ти защо не се жертваш? Значи другите да се жертват, а ти да живееш, да се разполагаш нашироко. Не е така. Ако трябва да умираме, всички да мрем; ако трябва да живеем и да бъдем свободни, всички да бъдем свободни.

Учителю благи, какво да сторя, за да наследя живот вечен? Христос му посочи първо Мойсеевия закон, после каза: „Иди и продай имането си и го раздай на бедните“. Този въпрос е костелив орех. Бедните, като слушат този стих, обръщат се към богатите и си мислят: „Чувате ли какво се говори?“. Богатите гледат

настрани, втречени в една посока, и си мислят: „Ние сме готови да раздадем богатството си, но можете ли вие да го използвате разумно?“. Важно е може ли богатият с любов да разреши този въпрос, може ли да раздаде имането си, без да му трепне сърцето?

Ето как разбирам този въпрос. Когато богатият дава имането си на бедния, последният трябва да се откаже от него; богатият ще настоява, а бедният ще отказва – това е правилно разрешение на въпроса. А така: богатият не дава, бедният иска – това е криво разрешение. Богатството на сегашните хора не е тяхно, а събрано от труда на хиляди и милиони хора, които са се трудили, вложили са своята енергия, следователно и те имат дял в него. Как смеят богатите да ядат труда и енергията на милионите поколения без тяхното позволение? Животните, на които кожата са одрани, ще кажат на Господа: „Господи, този търговец забогатя от нашите кожи“. Проповедниците ще възразят, че животните са създадени за човека; те казват и че в Църквите трябва да има богати хора, да дават повече. Колкото едното е вярно, толкова и другото. Нима бедният не прави жертви? Понякога той дава повече от богатия.

Сега вие седите и мислите кой ще ви гледа на стари години; това не е важно, според мен важен въпрос е как може да използваме Вечния живот. Ако си беден, бъди смел да умреш в леглото си от глад; бъди смел да изпаднеш в положението на последен бедняк и да не кажеш дума против Господа. Колкото и да е студено навън, ако можеш да понесеш беднотията с Любов и търпение, да приемеш съдбата си безропотно, няма да усетиш никакъв студ. При силната Вяра и студът не е студ. Може да направите опит: ако имаш Вяра, и при най-големия студ, когато дърво и камък се пука, в стаята ти ще бъде топло и без огън ще ти бъде добре; който влезе в контакт с теб, и той ще се стопли. Който има Вяра, и последен просяк да е, ще дойдат отнякъде неговите приятели и ще го вземат у дома си.

За всичко благодари и вярвай, че и при най-големите мъчнотии ще излезеш на добър край, Бог няма да те остави. Всеки човек е предметно учение за другите. Днес Бог ти казва: „Ще излезеш гол и бос на улицата, ще скръстиш ръцете си и ще стоиш. Покрай теб ще минават хора, ще те гледат като предмет за изучаване“. На другия ден друг ще бъде предметно учение. И владиката, който благославя хората и минава за заместник на Христа, като дойде смъртта, пуснат го в гроба и го опяват. И Христа унижиха, разпнаха Го, и Той прекара три дни в гроба, след което възкръсна. Владиката, като влезе в гроба, ще опита своето учение, ще опита вярата си; ако възкръсне, втори път няма да го използват за предметно учение.

Днес всички хора се нуждаят от ново разбиране за живота; не говоря за онова обикновено, детинско разбиране. Казвате, че този е праведен, онзи е грешник. Праведен е онзи, на когото сърцето е отправено към всички хора. За мен се казва, че едно говоря, а друго върша, имал съм свои планове. Да, моите планове не са като техните; моят план е да се въдвори Царството Божие на Земята. Плановите биват или човешки, или Божествени; човешките планове са временни, а Божествените – вечни. Питам: защо вие не опитате Бога и Неговите планове?

Чудни са понякога религиозните и духовните хора – като станат такива, те напускат службата си; не, именно сега ще работиш, и то без пари. Може ли да бъдеш учител без пари? Може, разбира се – като уволнен, тръгни по улицата и събирай децата, да ги занимаваш; с една група ще работиш половин час, с друга – половин час. Ще бъдете учители амбуланти. Сега вие чакате да ви назначат официално и тогава да влезете в клас да преподавате – това са идеалните условия. Какво ще правят онези деца, на които никой не може да помогне? И религиозните очакват да дойде Христос, да прояви Своего благоволение към тях.

Новата култура изисква от хората няколко неща: да се справят с неврастенията си, в скърбите си да бъдат радостни, в сиромашията си да бъдат благородни. Когато нямаш нищо в джоба си, да считаеш, че си богат. Ще кажете, че това е изкушение. Не е изкушение – какво по-голямо богатство от това да знаеш, че никой не те преследва, никой не ти завижда? Павел казва: „Нашето богатство не е на Земята, то е във Вечния живот“. Под *Вечен живот* разбирам Божествения, където се крие богатството на Целокупния живот. За този Живот се казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което Бог е приготвил за онези, които Го любя“.

Желая всички да сте опитали живия Господ на Любовта. Не Го търсете в църквата – ако искате да го намерите, търсете го вън от църквата, както търсите чистия въздух вън от градовете; мястото на чистия въздух е в планината. Христос казва: „Истинските поклонници не ще се кланят нито в Йерусалим, нито на тази планина, но ще се кланят в Дух и Истина“ – това иска новият, разумен живот.

Новите открития в света говорят за една закономерност. Нищо не е случайно – никой не се е раждал без време и никой не е умирал без време; човек се ражда навреме и умира навреме. За всяко нещо, което става, има причини. Дали имаш деца, или нямаш – и за това има причини. Определено е на човека да стане учител, свещеник, музикант и др. Не говоря за фаталност, но за съзнателно определяне на нещата.

И тъй, Новият живот носи нови условия. – „Тогава да влезем в новите условия.“ Вие вече сте влезли, имате новите условия, сега започнете да работите върху себе си. Имаш един вътрешен страх – съмняваш се, подозираш; остави страха и съмнението настрани! Завистлив си – остави завистта настрани; злобен си – остави злобата настрани; не говориш истината, икономисваш я – остави тази икономия настрани; искаш да станеш богат – остави това желание настрани!

Освободи се от всичко отрицателно и бъди готов да изникнеш, както посятата семка изниква от земята. Какво ще стане с тази семка, ако преди посяването ѝ я завия в златен, сребърен или калаен лист – ще израсне ли тя? Ако я поставя в циментов прах, ще израсне ли? И ако вие сте обвити като семката в много обвивки, ще се докоснете ли до новия, тоест до Божествения живот? Всички обвивки – златни, сребърни, калаени, циментови, трябва да паднат и да остане само семката на живота, да се посее в Божествената почва. Когато Божествената Любов, Божествената Мъдрост и Божествената Истина започнат да действат, семката ще изникне в почвата, в теб ще се яви ново прозрение и ще кажеш: „Сега мога да направя всичко за Бога“.

Едно нещо искам от вас: да задържите в себе си семката на Новия живот, която тази сутрин се посява във вас. Посята ли е наистина тази семка? Посята е, разбира се; тази сутрин посях семката във вас и ако вие още философствате, моят слон ще дойде да разреши въпроса. Щом мине слонът, мостът е здрав. Щом изникне семката, не я човъркайте, не казвайте, че и тя е като обикновените семки. Чакайте я да израсне, да цъфне, да върже плод и като вкусите от плода ѝ, да приемете онези елементи, необходими за изцеляване на вашите болки.

Колко въпроси смущават умовете ви днес! Млади и стари, всички са длъжни да разрешат задачите си чрез Великата Божия Любов. Пред вас се открива велико бъдеще. Земята влиза в нови условия, които вие не можете да си представите. И Луната, която виждате, и тя започва да се изменя; след време ще се яви нова Луна. Сегашните астрономи не забелязват тази промяна в Луната, но ще дойдат нови, които ще живеят и на Луната, и на Земята. Казано е в Писанието: „Ще създам ново Небе и нова Земя; ново Слънце и нова Луна“. Иде новото в света – нови условия, нов живот. Бъдете готови за тях.

Сега ви остават още три години до големите изпитания; ще преживеете тия три години и какви са те – сами ще видите. След това положението постепенно ще се подобрява, съзнанието ви ще се пробуди и ще се въведе нов ред и порядък в света. Иде Новото, иде Великото в света; какво е това Велико – ще видите. След три години Слънцето влиза в нов знак, в нова епоха, която ще трае 25 000 години – Слънцето влиза във Водолей. Това е предсказано астрологически още във времето на Христа: когато Слънцето влезе във Водолей, в душите на всички хора ще се вложи нещо ново – нов подтик, нов стремеж; народите ще се обединят, ще дойде Шестата раса на Земята – синовете на Царството Божие, и тогава оръжията ще се обърнат в плугове, Земята ще се превърне в райска градина. Пред вас се открива живот на 25 000 години.

Учителю благи, какво да сторя, за да наследя живот вечен?

Отговарям: не скърбете! Изтърпете изпитанията на трите години, та като дойде Новият живот, да влезете в тия 25 000 години. Тогава ще се греете на новото Слънце, ще се радвате на новата Луна, ще живеете на новата Земя и ще познаете Бога така, както никога не сте Го познавали.

29 април 1923 г., София

Дерзайте, Аз Съм

Дерзайте, Аз Съм. Не бойте се!

Матей, 14:27

Физическият живот се отличава с контрасти, т.е. с противоречия. Философите обясняват тия противоречия по един начин, религиозните ги обясняват по друг, а обикновените хора (хората на всекидневния живот) – по трети. Противоречията се дължат на раздвояването на човешкия ум, поради което той се движи в полюсите на живота – между радост и скръб. Скръбта е трън, а радостта – плодно дърво. И апостол Павел се оплаква от трън в плътта си.

Поради противоречията, на които човек се натъква, в душата му се явява страх. Няма живо същество на Земята, което в даден момент да не е изпитало страх. Казваш: „Аз съм безстрашен“; в известно отношение си безстрашен, но в друго си страхлив. Някой войник се хвърля смело, безстрашно в боя, но оставите ли го два-три дни гладен, той ще изпита страх. Има хора, които се страхуват от безпаричието; чуваш да се казва: „Как, да нямам пет пари в джоба, да нямам възможност да се кача на трамвай или да вляза в сладкарница, да изям една паста – това е нещастие! Как може да минеш покрай една кебапчийница и да не се отбиееш да хапнеш две-три кебапчета, а след това да влезеш в съседната бирария и да не можеш да изпиеш една чаша бира? Как може да се разнася приятната миризма на кебапчетата и ти да нямаш пет пари в джоба си?“. Там е грешката на хората – че вярват в парите.

Аз говоря на съзнателните хора, на които съзнанието е пробудено, които имат стремеж към нещо. В каква посока е насочен техният стремеж – не е важно, човек трябва да се стреми; той трябва да мисли, да

чувства и да действа. В какво направление е неговата мисъл – не е важно; ще мислиш – нищо повече!

Дерзайте, Аз Съм. Не бойте се! Както гордостта е аномалия в човешкия ум, така страхът е аномалия в ума и сърцето едновременно. В животинското царство страхът е на първо място, животните се ръководят от него. Христос казва на учениците Си: „Не бойте се!“; защо се уплашиха те – защото видяха Христа да ходи по морето. Какво страшно има в това? Виждаш, че човек ходи свободно по водата – защо трябва да се плашиш?

За да се страхува човек, има някаква дълбока причина. Казваш, че не се страхуваш от хората, но като срещнеш кредитора си, на когото дължиш десет хиляди лева, сърцето ти трепва. От него ли се страхуваш? От полицата си – в нея се крие някаква сила, която те плаши. Срещаш разбойник и се страхуваш; от него ли се страхуваш, или от револвера му – от револвера. И от вълка не се страхуваш, но от зъбите и ноктите му. Все има нещо, от което човек се страхува.

Кое отличава човека от животните? Неговото съзнание и съвестта му. Центърът на съвестта в човека, т.е. различаването на правото и кривото, се развива върху центъра на страха; където е страхът в животното, там е съвестта в човека – значи съвестта е присадка на страха. Лъжата се ражда от страха. И двете – страхът и лъжата, са анормални прояви в човешкия живот. Днес навсякъде чувате да се казва: „Без лъжа не може, тя ще оправи работите“. Това е криво разбиране, абсурд. Защо не може без лъжа?

Млада жена разказа един случай от живота си. Като се оженила, тя казала на мъжа си: „Искам да живеем без лъжа“; и той имал същото желание. Един ден за една малка случка тя се принудила да излъже. Една сутрин в 9 часа отишла на гости у свекърва си. Вечерта, като се върнала вкъщи, мъжът ѝ я запитал:

ДЕРЗАЙТЕ, АЗ СЪМ

– Къде беше днес?

– У майка ти.

– Кога отиде?

– В 11 часа преди обяд.

Излъгала, а после си помислила: „Какво ще стане, ако мъжът ми разбере, че съм отишла в 9, а не в 11 часа, както му казах?“. Защо излъгала – и тя самата не знае. Няма човек на Земята, който говори напълно истината – сегашният век е на страха.

Хората се страхуват да говорят истината, няма смели хора днес. Има смели, но скрити зад картечницата, да не се виждат главите им – те не излизат направо срещу неприятеля, а от засада. Едно време хората се биеха гърди срещу гърди, сега се крият. Защо днес няма смели хора? Защото съзнанието им е по-развито и страданията им са по-големи.

Христос казва: „Дерзайте, Аз Съм. Не бойте се!“.

В света трябва да има един Велик принцип, на който хората да поставят живота си, нужна е една Реалност, на която да се разчита; когато се излезе от нея, човек ще познае и опита нещата. Има няколко начина, с които могат да се опитат нещата, но затова умът трябва да бъде здрав, положителен, да се основава на новата философия на живота; вън от тази философия и религията даже води към заблуждение, което отклонява хората от правия път. Това може да ви се вижда чудно, но факт е, че религията не е спазвала основните принципи, вложени от нейните основатели. Хората се заблуждават и се увеличат от формите на религията. Кой е принципът, на който се основава всяка религия – Любовта. Как трябва да се изяви тя – в сладки думи, милване или галене? Ако галиш някого, в това може да има някаква тенденция – искаш да го привлечеш към себе си, имаш някаква задна цел.

Понякога мотивът може да е морален. Майката например милва детето си безкористно, но като го гали, тя го разваля. В галенето има нещо анормално.

Милването, галенето, сладките думи развалят човека. Повечето хора обичат да ги милват, гаят, да ги ласкаят. Няма по-голям майстор в галенето от вятъра; който иска да научи това изкуство, нека се учи от вятъра – той пръв го е изучил. Който иска да изучи изкуството на милването, да се поучи от слънчевите лъчи. Вятърът гали, а Слънцето милва. Понякога вятърът може така да разхлади човека, че той да се проскуди и да заболее. Докато вятърът е тих, ти казваш: „Колко ми е приятно!“, но като дойде пневмонията, не си доволен.

Когато си болен, излез на слънчевата светлина; тя ще те милва, ще внесе нещо в душата ти, както и в организма ти. Във всяко наше действие може да различаваме дали то милва, или гали душата ни. При милването или галенето действието е на мястото си. Аз не отричам нито милването, нито галенето; в този смисъл вятърът е толкова необходим, колкото и Слънцето. Галенето подразбира известен стремеж на човешката душа, но това не значи, че трябва да се дойде до неговия краен предел. Един познат пише на своя приятел: „Ако искаш да растеш и да се развиваш, трябва да бъдеш далеч от Слънцето; ако си близо до него, нищо не можеш да постигнеш“, а той му отговаря: „Ако искаш да четеш, трябва да бъдеш близо до светлината“. Кой от двамата е по-прав? И двамата са прави.

Никога не стой под сянката на дървото или под сянката на човека. Това е правило, което всеки може да опита. Много болести се дължат на сенките. Всеки лъч, попаднал върху човека, се поглъща от организма му и после отново излиза във вид на мъртва светлина. Под сянката на цветето, на дървото или под сянката на къщата пак има светлина, наречена мъртва. Следователно вие трябва да бъдете под влиянието на преките слънчеви лъчи, а не на косвените, тоест на лъчите на сянката. Никога не стойте на сянка, нищо не вирее под нея!

ДЕРЗАЙТЕ, АЗ СЪМ

Тези правила могат да се обобщят, да се опитат и да се превърнат в знания. Някои искат и ние да влезем в Църквата. Църквата е влияние на хората, или сянка, а ние не искаме да стоим под сянка, искаме свобода. Само в Бога няма сянка и когато се казва, че трябва да обичаме Бога, то е, защото ще бъдем вън от всякаква сянка. Бог е вечният живот. С хората не е така – колкото и да са чисти и свети, те все хвърлят сянка. Ние трябва да бъдем далеч от сенките на хората, за да може Божествената светлина да прониква направо в сърцата, умовете и в душите ни – само така може да разберем Великата Божия истина.

Христос каза на учениците Си: „Не бойте се!“. Защо учениците Му се уплашиха? Защото видяха, че Той ходи по морето. Тогава беше вечер, нямаше светлина. Морето – това е светът. Ти си в света, гладувал си няколко дни, срещаш един свой приятел, който ти казва: „Не бой се, аз съм!“, и ти се зарадваш, че си срещнал приятел. Кое е това лице, което срещаме в света? Това е лицето на Любовта, то е познато на всички, в него няма никакви промени.

Христос казва: „Дерзайте, Аз Съм!“; това значи: „Без страх!“. Като дойдат донякъде, мнозина се страхуват и казват: „Чакай!“; те се страхуват да продължат по-нататък. Питат се: „Дали този човек говори истината?“. Чудни са тези хора – само за пет минути могат да разберат дали говоря истината, или не, това не е голяма философия. Дайте едно цвете на малкото дете и за пет минути то ще определи качеството на цветето. Истината не се нуждае от много доказателства.

Сега аргументират, доказват, разискват кой е крив и кой – прав. Няма криви неща, но има един червей у хората – съмнението; той се дължи на друг недъг в тях – страха. Ако вярваш в Бога, Който живее във всички хора, няма защо да се съмняваш. Като казвам, че Бог живее в хората, нямам предвид техните тела, а тяхната разумност. Аз нямам предвид хората на ме-

ханичния живот, но онези, които живеят разумно и разсъждават правилно. Ако желанието ми е да оберая някого, за какви отношения може да се говори тогава? Под отношения разбирам искрени, морални; такива са отношенията на същества, които живеят по Божествен начин.

Сега ще ви приведа един мит, за който няма да правя никакви коментари. Когато Брами създал света, той се зарадвал на величието, което се открило пред него, затова изпратил първата си дъщеря, най-хубавата – Зората, да види света. Като влязла в него, тя така светнала и озарила всичко наоколо, че сам Брама се влюбил в нея и за да я вижда, излизал рано сутрин да я посреща. Това произвело потресаващо впечатление на всички богове и те се усъмнили в Брама. Той се огорчил от недоверието към него и започнал да плаче; толкова много плакал, че от сълзите му се явила водата, а от нея – сегашният човек. И сега, ако питате защо плаче човек, ще ви кажа: вие плачете, защото е заплакал вашият баща, Брама.

Какво представлява съмнението? То е язва, която разяжда всички народи, всички общества – научни и религиозни; тя разяжда всички домове, отношенията между братя и сестри, между приятели и възлюбени – навсякъде съмнение. За Бога говорят, за любов говорят, за наука говорят, но съмнението е на първо място. Малка причина е нужна, за да се яви съмнение. Казват, че Антихрист щял да дойде в света. Този Антихрист от хиляди години е в сърцата на хората, той управлява света; кога не е бил Антихриста в света, та сега щял да дойде? Как ще дойде – със стомна в ръка, която всички хора ще целуват? Антихристът е от паметвека в света. Сегашните страдания, войни, кражби, убийства не са ли негово дело? И за нас казват, че хората трябва да се пазят от нас, че сме антихристи.

Съмнението не се дължи на нашата зла воля, то е стар навик. Как ще се явите пред Бога със съмнени-

ето? Какво добро носите? За какво благородство можете да говорите, ако всеки ден се явявате пред Бога – пред Великата Любов, със сърца и умове, пълни със съмнение? Ако вашето понятие за мен е извратено, с какво ще се похвалите? Ако за себе си имате лошо мнение, какво печелите? Днес мислиш, че си добър, благороден човек, а на другия ден изменяш мнението си – какво печелиш от това? Ти си готов да се усъмниш във всичко; говориш за нещо идейно, но и в него се съмняваш. Това говори за отсъствие на всякакви принципи. Ако поставим днес на изпит когото и да е, млад или стар, той непременно ще се усъмни в идеите си и ще каже: „Не съм бил на правия път“. Кой е правият път?

Дерзайте, Аз Съм с вас! Това е великото, което ние знаем и което сме опитали. Има нещо в нас, което всякога ни нашепва: „Дерзайте, Аз Съм с вас!“; и при най-големите несполуки в живота ви, в най-голямото отчаяние и противоречие вие чувате нещо дълбоко, определено да ви казва: „Не бойте се, вашата работа ще се оправи“. И наистина, както ни се каза, така стана.

Важно е да няма раздвояване на вашето съзнание. От раздвояване на съзнанието ви произтичат много болести и нещастия; и полудяването се дължи на същото. Внеси в човека силен контраст, разколебай го в неговите убеждения и вярвания и той веднага ще полудее. Достатъчно е в дома на една честна, съвестна и страхлива жена, която държи в съзнанието си само една мисъл – за своя мъж, да влезе чужд мъж, с лоши намерения, за да полудее тя.

И в света съществува само един принцип – Бог; вън от Бога няма друг принцип. Всичко друго, което има за цел да раздвои човешкото съзнание, е дегизирано. И мъжът може да се дегизира и да влезе вкъщи като чужд човек, за да изпита жена си. При вида на чуждия мъж тя може да полудее.

Няма същество в света, което може да измени нашите работи; никаква сила не може да ги измени. Пътят, по който вървим, е строго определен и в края на краищата той ще ни изведе към целта. Това може да стане в далечното бъдеще, но всички хора ще се примирят и всички противоречия ще изчезнат. Сега ние няма да се спираме, да обясняваме противоречията на хората. Те са необходим закон в еволюцията на човечеството; противоречията са задачи, които имат своите добри страни. При сегашните условия на живота страхът не трябва да съществува, но въпреки това ние постоянно се страхуваме. Някои искат първо да уредят живота си и тогава да търсят Бога, но така никога няма да го намерите; вие ще намерите Бога само в нещастията и страданията си – в това се крие съвременната нова философия, която трябва да се приложи в живота.

Сега и майките говорят за новите идеи, за новата наука, но те пуснали ли са корени в живота ни? Да кажем, че си гладувал три-четири дни, влизаш в една стая и на масата виждаш двеста лева; слагаш ги в джоба си и казваш: „Аз съм гладен, имам право да взема тези пари, да се осигуря за няколко дни“. Нямах право да взимаш чуждите пари. – „Аз откраднах парите, защото се съмнявам в добротата на домакините и не вярвам, че те биха ми помогнали. Иначе нямаше защо да крада, щях да им кажа, че съм гладен. Не искам да кажа, че съм гладувал, за да не се урони достойнството и честолюбието ми.“ Като краде, не се ли уронва достойнството му? В случая се явяват две съмнения: в домакините и в себе си. Първо се явява съмнението, а после се извършва кражбата.

Като се натъкват на противоречия, мнозина започват да четат Библията и Евангелието, да видят как са постъпвали Авраам¹⁰, Давид при решаване на своите задачи. С това искат да се оправдават, а после отиват при свещениците да се изповядат. Противоречията са

резултат на ред погрешки от миналото. Каквото и да правите, ще разрешите противоречията си – те са изпити за вас. Аз имам доверие в човека, в чийто дом съм влязъл, и вие трябва да имате вяра в хората. Ако дъщерята на домакина е болна, ще сложа ръката си на главата ѝ и ще я излекувам. Баща ѝ ще ми каже: „Сега ще заколя една кокошка, ще я сготвим и ще се нахраним добре“. – „Нали си вегетарианец, как ще ядеш кокошка?“ Предпочитам да ям кокошка, отколкото да взимам пари.

Има вегетарианци, които не ядат месо, а взимат пари от хората – те са смешни със своите идеи. Ще говорят за вегетарианство! Аз говоря за вегетарианство в пълния смисъл на думата. Какво е това вегетарианство, при което цял ден се тревожиш? Това е едностранчиво вегетарианство. Казват: „Ние сме окултисти, вегетарианци“; други са православни, католици, евангелисти; трети се делят на духовни, светски и спорят кой от тях е на прав път. Това е частично разглеждане на въпросите. Вегетарианците са тревопасни животни, а другите – месоядни. И едните, и другите имат право да съществуват. Под *кокошка* разбирам да те угости някой от благодарност за доброто, което си му направил.

Христос казва: „Дерзайте, Аз Съм!“; на кого казва това – на учениците Си. Казваш, че Христос е бил велик човек, следователно и ти можеш да бъдеш като Него. Радвам се, ако и ти си велик човек – тогава няма защо да ти се говори, ти сам знаеш истината. Ако си велик, защо искаш да се жениш, защо искаш да си имаш приятели, защо искаш да имаш слуги, на които да заповядваш? Величието на човека не е в някое външно или вътрешно качество. Например светлината е велика, защото прониква навсякъде и всички имат нужда от нея. Понеже не можем без нея, тя всякога ни заповядва. Никой не се плаши от светлината, защото тя носи здраве; всички я обичат – и добрите, и

лошите. Само престъпникът се плаши от светлината – защо? Защото тя разкрива престъпните му дела.

Вие се нуждаете от правилна, нова философия за живота. Коя е тази философия няма да спорите; коя вяра е по-права – и за това няма да спорите. Един принцип има в света. Той освобождава съзнанието на човека, внася разширение в неговия ум, прониква навсякъде – в сърцата, в умовете и в душите; на него се основава целият живот; аз го наричам Божествен принцип. Който е в съгласие с него, животът му е поезия, музика, песен; той е смел, решителен, с благородни и възвишени чувства. Като се отклони от този принцип, човек става подозрителен, във всичко се съмнява; той се страхува за живота си, безпокои се, че идват старини, че няма пари и т.н.

Който вярва в Божествения принцип, той знае, че богатството е в земята – във всеки момент може да си извади злато колкото му е нужно. Където има заровено злато, там са най-хубавите места в Природата. Ние знаем къде е заровено богатство в земята, но не вадим, освен в крайни случаи. – „Щом е така, ние сме готови да станем последователи на твоето Учение.“ Може да станете мои последователи, но за това се иска ценз. Ако започнете да вадите златото с време и без време, ще се изложите на голяма опасност – ще се наруши икономическото равновесие на държавите, ще настане страшна криза в света. Част от богатствата на Земята е вложена във всеки човек и се изразява във вид на дарби и способности, чрез които всеки може да преживее известно време на Земята. Ние не сме оставени на произвола на съдбата – в душата на всеки е вложено нещо хубаво, с което задоволява своите нужди. Светът е така нагласен, че ако не се страхуваш, ти ще намериш хубавото място в Природата, от което ще останеш напълно доволен.

Не се страхувайте, но като майки и бащи, като братя и сестри трябва да признаете факта, че Божест-

ДЕРЗАЙТЕ, АЗ СЪМ

веното е вложено в човека. То трябва да се изпита, изобщо Божественото учение трябва да се опита. Не е достатъчно само да се каже, че имаш Вяра, но Вярата изисква опити. Ако аз бях възпитател и учител, щях да кажа на учениците си: „Има един Божествен принцип в света“. Как ще се докаже това?

Направете следния опит: в продължение на един месец се откажете да получавате пари от родителите си. През това време идете някъде да работите и не се страхувайте как ще се прехранвате; като работите безкористно и с любов, животът ви ще се подобри. Мога да ви предскажа какво ще ви се случи. Изпълнете всички правила и ако се яви някаква дисхармония в живота ви, ще дойдете при мен, да ми кажете какво ви се е случило.

Сега лесно се казва: „Така е рекъл Бог“. Той говори чрез хората, направо още не ви е говорил. Питам: говорил ли ви е Бог в църквата? – „Не ни е говорил, но е говорил на пророците.“ Някой пророк чел, изучавал Писанието и дошъл до убеждението, че Духът му е говорил. Знаеш ли какво значи да ти проговори Духът? Когато Великият Божи Дух проговори на човека, в неговия ум се явява светлина, а в сърцето – широта, и той обиква всички хора, всички цветя, дървета, листа, клони, мушици, за него всичко е красиво. Когато в човека заговорят духовете, той става ексцентричен и разсеян.

Божественият Дух гледа еднакво на всички. Тогава човек разбира живота по друг начин: не вижда погрешките на хората, защото знае, че те могат да се изправят в един момент. Когато великият художник започне да рисува своята картина, може ли по магически начин веднага да изпъкне навън хубавото, красивото? Не, в първия ден той само нахвърля боите с четката си; и да не харесате картината му, само се усмихва. Вторият ден гледаш картината – пак същото положение. Той ще ти каже: „Не бързай да се произ-

насяш; щом свърша картината, тогава ще си кажеш думата“.

И вие се произнасяте бързо за живота, но той не е завършен още; милиони години са нужни, за да се завърши сегашният живот, да му се даде израз. След това може да се говори за вечния живот. Физическият живот е отчасти завършен, но сега наставка нова епоха, нови условия, при които животът ще се развива правилно. Всички противоречия и страдания са материали за бъдещия живот. Какво ще кажат канарите, след като вие, с вашите експлозивни, ги разрушавате? Вие ще им кажете, че ги използвате за градивен материал. Какво ще кажат дърветата в горите, като ги сечете всеки ден? Вие употребявате и тях като градивен материал. Като използвате труда на животните, те ще кажат: „Какво искат тия хора от нас?“. Ще им кажете, че и те трябва да вземат участие във вашата култура. Както вие използвате нисшите същества, така и вас използват Висшите същества – те ви впрягат на работа, а вие мислите, че сте свободни. Аз виждам какви тежки хомоти носите. Професор, съдия, учител – всички сте впрегнати на работа.

Кажете ми: кой от вас е свободен? Какво става с човека, като остарее – краката и ръцете му започват да треперят; това не е ли впрягане, не е ли ограничение? Влезеш в една гостилница, усещаш миризмата на печена пуйка, но кесията ти е празна – това не е ли ограничение? Навсякъде има ограничения и за да се освободим от тях, трябва да приемем Божествения принцип и да кажем: „Дерзай, аз съм!“ . Тогава и аз, като видя, че нямате пари, ще кажа: „Дерзай, гостилничарят ще те кредитира. Ти си честен човек, имам вяра в теб. Ще дойдеш втори път в тази гостилница“. Приятелят казва: „Дерзай, върви и ти по морето. Бог всякога те кредитира; усъмниш ли се в Него, ще потънеш“.

Който не разбира това Учение, отива в друга крайност, очаква всичко от Господа – значи, ако Бог ми-

ДЕРЗАЙТЕ, АЗ СЪМ

сли за теб, ти не трябва да работиш; не, това е крива философия. Бог ще промисли за мен само когато насяда 200-300 дръвчета; Бог ще промисли за мен, когато завърша университет; Бог ще промисли за мен, когато работя на лозето и стана опитен лозар; Бог ще промисли за мен, ако познавам добре занаята си – правя хубави коли; Господ промисля за Своите разумни деца, които учат добре и Го слушат. Всеки от вас трябва да знае по едно изкуство и по един занаят, не е достатъчно само да се молите и да мечтаете. Като правиш осите на колата, не можеш ли да се молиш? Като ви гледа, Бог казва: „Тези хора нищо не вършат, само се молят“. Така правят и богатите хора, като казват: „Да си направим къщи, да си купим имоти, да имаме рента за препитание“; това е добре за богатите, но не и за онези, които живеят в техните къщи и нямат средства за препитание.

В сегашните хора има нещо, което куца; то трябва да се изправи. Време е хората да се преобразят – възгледите и принципите, върху които е изграден животът им, трябва коренно да се изменят. Не е въпрос да събаряме и да рушим, но да съградим нещо по-хубаво. Старата къща нека си остане, а ние да съградим нова; ако новата къща е по-хубава от старата, тогава имаме право да я съборим. И Природата постъпва така: едновременно руши и съгражда – държи старите форми, докато съгради новите.

Днес Природата създава нов тип човек. Чертите на лицето му се отличават от стария тип: носът, очите, пръстите му – всичко се отличава. Като ме слушате да говоря така, вие казвате: „Какъв ли е новият тип човек?“. Като вас, но се отличава по това, че в него няма страх, няма съмнение, няма омраза. В душата на новия човек има милосърдие, разумност и където отиде, той е готов да помогне на бедни, на страдащи. Като направим добро, се крие, никой да не знае какво е направил; хората на новата култура са толкова скромни, че не

искат да изпъкват – каквито и импулси и стремежи да имат, те не им дават външен израз. Новият човек се отдава в служене на Бога, той не мисли за женитба.

Каква е разликата между женения и неженения? Според мен, още с раждането си човек се е оженил, родителите са го оженили вече – как? Като са му дали формата, с която вече е свързан. Казваш, че не искаш да се жениш; какво искаш да правиш тогава? Можеш да се ожениш, но не като баща си и майка си. Откажи се от старата форма на женитба, в нея има само съмнения и разочарования.

Наскоро получих писмо от един доктор в провинцията, който в последно време изпаднал в големи съмнения: подозирал жена си в измяна и мислел, че синът и дъщеря му не са негови деца. Той ми пише: „Моля ти се, освободи ме от този вътрешен кошмар; ставам, лягам, по цели нощи не мога да спя“. Светът е пълен с такива лекари. Новата култура ще освободи хората от крайните съмнения и подозрения. Казвам на младите, че един ден ще им поговоря за брака и безбрачието и върху девствеността и те ще си съставят ясна представа за Новото учение, за неговия морал.

Ние имаме един морал, който изключва всякаква погрешка. За постигане на новия живот се иска търпение и послушание към Онзи, Който всякога ви говори. Той казва: „Дерзайте, Аз Съм!“. Кой е Той? Бог на Любовта. Когато Любовта се прояви, човек става смел, силен, безстрашен, благороден.

Любовта към Бога може да се прояви моментално. За разлика от другите чувства то се познава по това, че никой не може да му отнеме неговия обект. Всяко чувство, на което обектът се отнема, е неправилно. Бог, като обект на човека, никой не може да Го отнеме. Ще вярваш в Бога, за да Го запазиш като обект в себе си. Казваш: „Изгубих вярата си в Бога“. Съжалявам. – „Изгубих вярата си в хората и в себе си.“ Съжалявам. Който има Любов към Бога, никога не губи вярата си нито в себе си, нито в хората.

ДЕРЗАЙТЕ, АЗ СЪМ

Питат ме: „Кое е най-силното доказателство за съществуването на Бога?“. Това, че аз чувствам, мисля, живея и се проявявам; всички други доказателства нищо не струват, те идват само в подкрепа на първото доказателство. Кажете си тогава: „Моят живот е израз на Великото начало в света, но и аз мога да бъда израз на това Велико начало“. Какво ще стане, ако вие се усъмните в Бога, както боговете се усъмниха в Брама? Той ще започне да плаче и вие ще заплачете с Него. Какво ще стане със сина, който разплаква баща си, или с дъщерята, която разплаква майка си? И младата снаха се оплаква от свекърва си, защото искала от нея послушание. Добре, но утре и снахата ще стане свекърва – тогава? Въпросът трябва да се разреши основно – ако свекървата е лоша, опитай се да я възпитаваши и учиши, да ѝ станеш професор; тя ти е дадена като задача – ще я учиши, ще ѝ обясняваш какви са причините за отношенията помежду ви. Ще я сложиши в огъня с 35 милиона градуса топлина – да се стопи, без да изгори; като излезе от този огън, тя ще те обикне. Голям е този огън, в него всичко се топи и пречиства. Всяко нещо, което изгаря, образува дим и сажди; това, което не изгаря, а се топи, пречиства нещата.

Христос казва: „Любете враговете си!“; това значи: хвърли врага си в огън от 35 милиона градуса, да се стопи и пречисти. Като излезе от огъня, от враг той ще се превърне в приятел. Голям огън е нужен за всички. Оплакваши се от мъжа си – сложи го в този огън, да се стопи и очисти; нека знае той, че ти имаш такъв огън. Ако обичаш мъжа си, той сам ще иска да го сложиши в огъня на Любовта. Ако се страхуваш да не изгори, страхът ти не е намясто – той ще излезе от огъня млад, пречистен и ще ти благодари, че си се погрижила за него. Който влезе в огъня на Живота, само той може да разбере неговия смисъл.

„Дерзайте – казва Христос, – Аз Съм с вас.“ Днес от всички хора – млади и стари, се изисква да следват

новата философия на живота. Който не я следва, остава назад в развитието си, ще говори едно, а ще върши друго. Чувате как майка утешава съседката си, която е изгубила детето си, но се случи, че умира и нейното дете. Тя изпада в голямо отчаяние, плаче, вайка се, неутешима е – къде остана нейната философия? Нали утешаваше съседката си, защо сега сама не се утеши? Защо ще плачеш за сина си или за дъщеря си, като те са в другия свят, ти можеш да разговаряш с тях, те ще ти пишат писма. Дъщерята пише на майка си: „Мамо, светът, в който съм сега, е много хубав. И тук има университети, професори, които ни учат“. Ако майката каже някъде, че получава писма от онзи свят, ще ѝ се смеят. Даже и вярващите в Църквата не са готови да признаят, че умрелите са живи и разговарят с близките си.

Когато някой иска да му кажа нещо за другия свят, аз се въздържам, нищо не говоря, защото ако му кажа какво има там, няма да повярва, а ще каже: „Мръднала е дъската на този човек“. Другият свят е по-реален от физическия. Имаш приятел, когото обичаш, но един ден той умре, а ти се питаш: „Къде отиде той, къде е неговото съзнание?“. Приятелят ти е жив, не е изчезнал, както мнозина мислят. Нищо в света не се губи, само отношенията се изменят.

Дерзайте, Аз Съм с вас! – това значи: мислете, чувствайте и действайте дълбоко и право. Желая, когато излизате сутрин на изгрев и видите вашия баща Брама, че гледа Зората, да не се усъмните в него. Ще кажете, че са били на изгрев и са се кланяли на Слънцето. Какво лошо има в това да посрещнеш изгряването на Слънцето – източника на живота? Че хората се кланят на парите – това е в реда на нещата; че си посрещнал Слънцето – това било идолопоклонство. Ако посрещането на Слънцето е престъпление, ние вършим най-малкото в сравнение с престъпленията, които хората вършат. Питам тогава: каква култура е тази, в която стават такива големи престъпления?

ДЕРЗАЙТЕ, АЗ СЪМ

Христос казва: „Дерзайте без страх, без съмнение!“. Като наблюдавам хората, виждам, че на мнозина лицата са потъмнели. На един лицето потъмняло, защото кесията му се е изпразнила; на друг – къщата се е съборила; лицето на мъжа потъмняло, защото жена му не го обича; лицето на жената потъмняло, защото мъжът ѝ не я обича – навсякъде срещам хора с потъмнели лица. Всички вярват в Бога, за Него говорят, а лицата им потъмнели. Аз зная каква е тяхната вяра, зная какво ги вълнува. Някой говори за светли идеи, а в ума му се въртят 4-5 къщи; друг говори за идеи, а в ума му се въртят търговски сделки и печалбите от тях; свещеникът говори за идеи, а в това време философства, разсъждава върху политиката и търси начин как по-добре да се нареди. Бог казва: „Съблечете старите дрехи на тези философи! Съблечете ги и ги оставете голи“. Как ще останат голи? Всички хора трябва да останат голи, като Адам, и след това да облекат дрехата на Светлината, в която няма никакво съмнение, никакъв страх. Сега сте облечени, но сте порочни; тогава ще бъдете голи, но чисти като Светлината.

Желая на всички да светнете, да бъдете носители на Светлината. Тогава всеки ще чуе гласа на Онзи, Който казва: „Дерзайте, Аз Съм с вас!“.

„Дерзайте!“ – това е най-хубавото, най-великото, което мога да ви дам днес.

13 май 1923 г., София

За Името Ми

*Защото Аз ще му покажа все, какво
има да пострада за Името Ми.*

Деяния на Апостолите, 9:16

Съвременните хора не вярват в Истината, защото са лековерни. Лековерието е причина за безверието. Материалистът вярва само в материята, а отрича духа; и за себе си казва, че е материя. Той вярва, че ще живее и ще умре, а не вярва, че има бъдещ живот; вярва, че зад гроба има смърт, а не вярва, че зад смъртта има живот. Значи хората вярват в невъзможното, а не вярват във възможното. Кое е невъзможно и кое – възможно? Да умреш е невъзможно, да живееш е възможно; да не вярваш е невъзможно, да вярваш е възможно; да мислиш е възможно, да отречеш мисълта е невъзможно. Казваш: „Отказвам се да мисля“. Ще мислиш – нищо повече.

Мнозина поддържат мисълта, че и без Вярa може. Ако можеш да спреш Слънцето в неговия път и звездите – в тяхното движение, ще спреш и живота. Без Вярa животът е пустиня, затова без Вярa не може. Днес повечето хора нямат Вярa, но въпреки това са лековерни. Например какво по-голямо лековерие от това да очакваш щастие на Земята – то е толкова трагично, колкото и комично. Въпросът за щастieto на Земята е драма и трагедия, които се превръщат в комедия. Такова нещо е и човешкият живот – виждаш, че героят умира на сцената, а на другия ден го срещаш здрав и читав; на сцената го осъждат на десетгодишен строг затвор, а на другия ден е свободен; на сцената положението е трагично, а в живота – комично. Според нас тези неща са естествени, затова гледаме на живота като на драма и трагедия, които свършват с комедия.

НАПРАЗНО МЕ ПОЧИТАТ

Преди години дойде при мен един млад образован човек – недоволен от живота, не намирал смисъл да живее; казваше ми, че не вярва в нищо и намира, че всичко, което става в света, е произволно и случайно. Аз запитах:

– Какво ще кажеш, ако ти се даде една млада, красива, разумна мома? Ще повярваш ли, че Бог ти я дава?

– Ще повярвам в Бога, ще Му служа, само да имам това щастие.

Значи той не вярва в Бога, защото не е намерил възлюбената си, но щом я намери, е готов да вярва във всичко.

Мнозина казват, че вярват в Бога, в Христос, че велики идеи ги вдъхновяват. Който много говори за идеите си, за Вярата си, всъщност в нищо не вярва. Според мен всеки си има по един Христос на Земята, в Когото вярва; той може да бъде в мъжка или в женска форма – важно е, че от него очаква своето щастие. Казвам: нито една жена, нито един мъж не са в състояние да ви направят щастливи. Не че не желаят, но не могат. Никое управление не може да ви направи щастливи. Кой държавник не иска да има ред и порядък в своята държава? Никой свещеник, никой философ не може да направи хората щастливи. Защо няма щастие на Земята? Защото хората са прекъснали връзката си с Бога; техните идеи са механични, прикрепени с обръчи, връзката между тях е неустойчива – това ги прави недоволни и нещастни.

Като се говори за апостол Павел, виждаме едно интересно съчетание на прояви в неговия характер. Той е човек на ума, високоинтелигентен, а същевременно краен фанатик – стигал дотам, че бил готов да преследва всеки, който не вярва като него, затова гонел християните и ги предавал на първосвещениците. Питам: вярванията на евреите можеха ли да ги спасят? Те вярваха в Мойсей, затова не приеха Христа. Бяха им

дадени толкова много обещания; няма народ в света, на когото са дадени толкова обещания! Откакто им се дадоха обещанията, нещастията започнаха да се трупат върху главите им – няма народ на Земята, който да е страдал толкова много, както евреите. Интересно е за къде се отнасяха обещанията, които Бог им даде: за Земята или за Небето?

Млад момък обича една мома, готов е да се жертва за нея, но щом се свържат, тоест щом се оженят, Любовта ги напуска. И двамата са си обещавали най-хубави работи, но нищо не могат да изпълнят – значи Любовта, тоест Божият закон, няма нищо общо с женитбата. Ако Любовта е израз на духа, ако Бог е Любов, защо, като е свързал две души, те непременно искат да се оженят? Да се осигурят ли? Щом Бог живее в тях, защо трябва да се осигуряват? Значи те искат да се осигурят пред външния свят, пред обществото, пред хората, да не би един от тях да измени на Любовта.

Годежът, женитбата са актове на недоверие. Ако и двамата едновременно ги желаят, това е друг въпрос. Обикновено или единият желае да се свърже с женитба, или родителите им, които изказват недоверие към момъка или момата и настояват да ги оженят. Като се оженят, осигурени ли са, остават ли верни на Любовта си? Хората се женят, за да няма две жени в дома.

Навсякъде се проповядва моногамия, тоест еднобрание, но спазва ли се то? Не се спазва, защото няма Любов между хората. Много естествено – ако дадете на човека храна, каквато организъмът му изисква, той няма да търси друга; ако му дадете храна, каквато организъмът му не понася, след половин час той ще я повърне и ще търси друга. Полигамията, т.е. многоженството, показва, че хората не са на прав път.

В прочетената глава от *Деянията на Апостолите* срещаме един интересен психологически факт. Павел, който е бил толкова ревнив за своята отеческа

вяра, който е искал да я наложи на всички, именно той е бил избран от Бога за разпространител на Неговото слово. Бог се явил в Дамаск на Ананий¹¹, ученик на Христа, и му казал: „Иди на улицата, която се казва *Прав*, и попитай за някого си на име Савел. Иди, защото създ избран Ми е той, да носи името Ми пред народи и царе и пред синовете Израилеви. Защото Аз ще му покажа все, какво има да пострада за името Ми“.

Питате защо е необходимо страданието. То е първият фактор, който поставя мислите, желанията и действията на човека на тяхното място; страданието е най-хубавата разтривка, която намества мускулите и костите на човека, поставя ги на местата им. Щом те боли нещо, търсиш човек да те разтрие, за да мине болката. Без страдание нещата не се наместват, но това не е същественото му предназначение. Страданието е велика сила, която оправя и пречиства пътя на човека към Божията Любов. Който не страда, не може да опита и познае Любовта; за да опиташ Любовта, първо ще минеш през страданието – това е контраст, но контрастите са необходими.

Аз ще му покажа все, какво има да пострада за името Ми. Павел нанасяше страдания на другите, но Бог каза: „Аз ще нанесе тези страдания на него, ще му покажа все, какво има да пострада за Името Ми“. Сегашните народи не са ли в положението на Павел? Кой народ при реализиране на своите идеали не е пострадал? Българите например постигнаха ли своите идеали? Един българин ми казваше: „Ние, като народ, не съзнаваме своите интереси, в това отношение главите ни са дебели, мъчно увират. Съседните народи първо своите интереси имат предвид“. Всеки народ, който мисли само за своите интереси, прилича на онзи селянин, който бил заставен да държи една гредна на рамото си, докато дойде някой да го замести.

Един българин на име Стоян си правел колиба. Като я построил до едно място, трябвало да намери кол, да подпре една голяма гредата. Положението било такова, че трябвало да подпира гредата с рамото си, за да не се събори колибата, но нямало кой да му донесе кол. В това време минал един селянин и го попитал:

– Стояне, какво правиш?

– Поддържам тази гредата, докато намеря подходящ кол.

Като разговаряли известно време, Стоян се обърнал към него с думите:

– Приятелю, можеш ли да ми направиш една услуга?

– Мога.

– Поддръж малко гредата, докато отида в селото за десетина минути, да си свърша една работа.

Стоян отишъл в селото, където се забавил доста, а селянинът поддържал гредата. И да искал да я пусне, не можел, колибата щяла да се стовари върху гърба му. Такова е положението на всеки народ и човек, който има предвид само своите интереси.

Помнете: в живота и в Природата има други фактори, други сили, които решават въпросите, а не човек; ние не сме господарите в света, има други същества, по-силни от нас. Малките народи не могат да определят съдбата си. Може ли малкият народ да бъде политически фактор? Без да иска, той е в зависимост от големите сили, защото няма средства, пари няма, а без пари е икономически затруднен. Турците казват: „Който дава парите, той свири на свирката“. Без пари нищо не става, затова се казва, че без пари не може. Изобщо, големите народи управляват малките.

Зад големите народи пък има други сили и фактори, които направляват техния живот и съдбините им. Проследете историята от дълбока древност до днес, да видите кой голям народ е постигнал целта си: къде е Египет със своята култура; къде са Асирия и Вавилон?

Те бяха велики сили. Да дойдем до по-новите времена – къде е Римската империя? Дотук спирам, няма да разглеждам новите времена. През всички времена и епохи една Велика разумност е движила цивилизацията и културата на народите. Тази сила е вървяла от Египет, минала е през Асирия и Вавилон – образува-ла е крива линия, после е минала през Гърция, оттам – в Рим, стигнала е до Франция, Германия, Англия, оттам отива в Америка, после в Русия, за да се върне пак в Египет. Днес всички европейски народи се стремят към Египет. Азия е опорната точка на това движение.

Аз ще му покажа все, какво има да пострада за Името Ми. Да пострадаш за Божието Име – това е идейното в твоя живот. Който не може да пострада за своите идеи, той не разбира смисъла на живота. Който мисли, че сам може да нареди земния си живот, той не знае, че този живот се нарежда на друго място. По какво се познава, че животът на даден човек е уреден? По какво се познава, че едно плодно дърво живее – по това, че цъфти, връзва плод и плодът узрява. Следователно, ако човек не цъфти и не дава плодове, животът му не е уреден. И без да цъфти и връзва, дървото пак съществува, но постепенно изсъхва и животът в него престава да тече. Така има два вида хора: едните страдат, но цъфтят, връзват и живеят; другите нямат страдания, не искат да страдат, но не цъфтят и не връзват – те са изложени на изсъхване, могат да съществуват, но живот няма да имат в себе си.

Често хората поради невежеството си изпадат в положението на онзи гръцки зидар, който дълго време роптал против Зевс. Това е мит. Зидарят се качил да поправи стената на един гръцки храм, но се подхлъзнал, паднал и счупил десния си крак. Докато боледувал, все роптаел против Зевс, като си казвал: „Аз мислех, че Зевс, който е създал света, е умен, мъдър бог. Обаче той е създал света неразумно – ето, паднах

и счупих крака си. Какви са тези закони?“. Един ден в отговор на неговите роптания му се явил Зевс и го запитал:

– Какво искаш от мен?

– Първо искам да ми поправиш крака, след това искам да отмениш закона за падането на телата.

Зевс го изслушал и си отишъл.

Още на другия ден зидарят бил здрав и се качил на стената да довърши работата си. Вдигнал чука да забие гвоздеите, но те не помръднали; вдигнал инструментите си и както замахнал с тях, така си останали да висят във въздуха. Той пак се разгневил на Зевс. Хвърлил чука, гвоздеите и инструментите си, но всички увиснали във въздуха. Най-накрая се засилил сам да ги вземе, но и той увиснал във въздуха.

Така висил един-два дни и пак започнал да разговаря със Зевс:

– Какво е това чудо! Гладувам вече няколко дни, ще умра от глад; не мога да отида при жена си, при децата си.

Зевс му отговорил:

– Нали искаше да отменя закона, който счупи крака ти? Молбата ти е изпълнена. Кракът ти ще бъде всякога здрав, но ти ще висииш във въздуха.

Засрамен, зидарят казал:

– Виждам сега, че първото положение беше по-добро от второто.

Казвам: да страдаш – това значи да пуснеш дълбоко в земята корените си и да работиш; да страдаш значи да имаш противоречия, противодействия, да придобиеш опитност за великите закони, които регулират живота. Противоречията, които сега съществуват, в бъдеще няма да се повтарят. Да мислиш – това значи да насочиш клоните си нагоре, във въздуха.

Питате: можем ли да минем пропастта, без да паднем в нея? При сегашните условия не може. Птицата може да мине пропастта, без да падне в нея, макар

че не стои по-високо от човека; тя може да премине и през реката, без да е по-умна от човека. Един ден, когато човек научи законите да владее клетките си, да разширява и смалява тялото си, да го разпръсва в пространството и пак да събира частичките му, той ще минава през всички пропасти без препятствия. Чрез силата на волята си ще може да лети във въздуха като птица, да минава през океани, да пътува от Земята до Слънцето.

Казвам: човек може да отиде и до Слънцето. Как е възможно това? За невежия е невъзможно, но за умния – възможно. Има адепти в Индия, които могат да отиват до Слънцето. Който отиде до Слънцето, сърцето му престава да тупти, пулсът спира. Ще каже-те: „Може ли човек да живее, след като спре сърцето му?“. Може, разбира се. Когато първоначално човек се зараждаше, сърцето му туптеше ли – не.

Ако разглеждате човешкия зародиш, ще забележите, че туптенето на сърцето и дишането са последните процеси; докато се оформи в утробата на майка си, дълго време човек не диша и сърцето му не бие – тези функции се изпълняват от сърцето и дробовете на майката. Когато поиска да стане независим, той излиза от утробата на майка си и тогава сърцето му започва да работи и дробовете – да дишат; той заживява разумен живот. Онзи закон, който е накарал сърцето да бие, действа и сега. Ти можеш да спреш биенето на сърцето за половин час и след това то пак да започне да функционира. Сърцето тупти поради онзи жизнен ток, който минава през него, но ти можеш да изместиш този ток и сърцето ти да спре; след половин час пак ще пуснеш тока и сърцето ще започне плавно да бие. Това са въпроси, които се отричат от съвременната наука, но в бъдеще тя ще ги признае.

Аз ще му покажа колко има да пострада – за какво? За Името Ми. Най-великото, най-реалното нещо в света е името. Като обичаш някого, ти му даваш

най-красивото име. И ако искате да разбирате нещата, трябва да ги обичате; без обич никаква наука не се поддава. В изкуството, в музиката – всичко се постига с обич. Например някой мъж иска жена му да се облича хубаво; накарай жена си да те обича и тя ще се облича хубаво. Мъжът иска къщата му да е чиста; накарай жена си да те обича и къщата ти ще свети от чистота. Има ли паяжина в една къща, по това ще познаеш дали жената обича мъжа си; щом остане тук-там паяжина, любовта на жената е спаднала на 10-15°. Някой се пита: „Как да позная дали жена ми ме обича?“. Прегледай стаята си и ако има паяжина, ще познаеш докъде е любовта ѝ. Аз мога да позная дали мъж и жена се обичат – като вляза в една къща, гледам има ли паяжина, или не. И по други признаци познавам дали се обичат, но няма да ги кажа. Когато жената обича мъжа си, ще гледа да облече такъв цвят рокля, какъвто и той обича; ако не го обича, ще прави всичко обратно – той има нужда от спокойствие, а тя нарочно ще облече червена рокля, за да го дразни. Защо не облече синя рокля? Синият цвят внася спокойствие в човека; небесният цвят действа особено успокоително на нервната система.

Едно от важните правила за живота е следното: всички хора – мъже и жени, деца, братя и сестри, свещеници, учители – трябва да любят Бога. Имате ли един приятел, трябва да желаете първо той да люби Бога. Аз говоря за Бога като външна и вътрешна светлина; Той е жива светлина, от която всички се нуждаят. Ако жена ти люби Бога, и теб ще обича; ако пожелаеш да бъдеш обект на нейната любов, ти си развалил вече своето щастие. За да бъдеш обект на жена си, трябва да я обичаш, да разбираш нейната душа и да бъдеш толкова внимателен, че с нищо и никога да не накърниш нейното чувство. Някой казва: „Дълбока е душата на жената“. Да, дълбока е, но и душата на мъжа е дълбока.

Следователно обектът на нашия живот трябва да бъде страданието. Аз считам за герои тези от съвременните хора, които издържат страданията, и ви питам: готови ли сте да страдате? – „Аз не искам да страдам.“ Момъкът, който се жени за една мома, е длъжен да ѝ представи всички противоречия, на които тя би се натъкнала в съвместния живот с него. Да ѝ каже: „Представи си, че един ден може да те оставя, може да се влюбя в друга жена, изобщо животът ти да бъде невъзможен с мен“. Той трябва да изнесе пред нея черните страни на живота и ако след всичко това тя му каже: „Каквото и да бъде, аз обичам само теб и не се отказвам от теб“, тя е на прав път и ще може да живее с него добре. Главно да бъде доволна от него при всички условия, но ако още отначало си обещават един на друг щастлив живот, те са на крив път. Младите трябва да започнат съвместния си живот при най-малки възможности.

Страданието е една неорганизирана сила в нас и докато я организираме и пуснем в действие, тя ще произведе в нас отрицателни резултати. Ако можем да издържим на всички противоречия в живота, ние сме в Божествената Любов. Нека съвременните религиозни обяснят защо Бог, Който е свършен, всемъдър, е допуснал тия противоречия. За да опита нашата любов. Господ пита: „След всички страдания можете ли да Ме обичате? Ако Ме обичате, значи вашата любов е истинска. Защото ако Ме обичате, след като Съм ви дал най-големите блага, това е много естествено; ако всеки ден ви правя услуги и вие Ме обичате, това е в реда на нещата“.

Така е и в Природата. Хората искат да се осигурят в живота. Момата казва: „Искам да се омъжа, да не остана самотна в този свят“. Ала често Господ противодейства на нашите желания – даде ти един мъж, родиш четири-пет деца, но след няколко години мъжът ти умре, след това и децата. И ти, която не искаше да

останеш самотна кукувица, изпадаш в положение на самотна. Питате след това: „Къде е Божията Любов?“.

Земята не е място за любов, тя е място само за изпитания, т.е. ние не можем да живеем на Земята и да имаме Божественото състояние на Рая, а можем да изпитаем и най-ужасните страдания. Значи тия състояния се сменят последователно – това зависи от нас. Онзи, който разбира законите, лесно може да се справи със страданията. Онзи, който обича, който разбира моя закон, на него трябва да покажа всичко, каквото има да пострада заради моето име. В какво е вашето достойнство, ако не сте готови да пострадате за великото Божие име, за Божествената любов?

Някои ще кажат, че аз живея за българския народ. Виждали ли сте българския народ като колективна единица? Виждали ли сте дървото орех, събрано в черупката на един орех? Като казвам, че едно дърво може да се събере в една черупка, това ви се вижда неправдоподобно. Един цял народ може да се събере вътре в своя узрял плод. Знаете ли как е представен българският народ в Невидимия свят? Ще кажете: „Как, има ли български народ в другия свят?“. Има, разбира се. Народите са умове на Великия Божествен организъм, но съвременните хора не разбират така нещата.

Защо хората искат да бъдат щастливи? Щастieto трябва да обуславя нашия бъдещ живот. Искаме да живеем в бъдещето, но преди всичко трябва да разберем Великия съзнателен живот. Ние още не сме живели съзнателен живот. Ако в съзнанието ни биха се наредили всички 400 000 форми, започвайки от най-нисшите и стигайки до най-висшите животни, щяхме да видим, че в тия форми развитието на съзнанието е ограничено. Затова трябва да се минава от една форма в друга при по-благоприятни условия. Тази форма, до която сме достигнали, не е последната; човек има да мине през още 35 милиона форми. Знаете ли каква култура има в тези 35 милиона форми? Човешката

душа трябва да мине през тия форми, за да се разшири – това представлява задача за съвременната наука.

Вие казвате: „Има ли смисъл животът?“. Има, има – сега сте още в предисловието на живота си. И когато дойде страданието, задайте си въпроса и си кажете: „Господи, искам да ми покажеш какво трябва да пострадам за Твоето име“. Запитайте се: „За какво страдаме?“. Страдаме за Господа. Ако сме в състояние да страдаме за Господа, едновременно ние разрешаваме въпроса и принципно, и по форма, и по същество, и по съдържание, и по смисъл; ако у нас не е залегнал този принцип, по никой начин не ще можем да го разрешим.

Например как можете да докажете, че някой ви обича? Можете ли да определите диагнозата, по която се познава това? По какво познавате, че вашият мъж ви обича? Не искам да хвърлям ни най-малко сянка върху вашите чувства, но питам: какви са външните признаци, по които се познава истинската Любов? Истинската Любов се познава по следното: ако съм беден, отида при приятеля си и му кажа, че имам голяма нужда от пари, и той ми даде последните си хиляда лева; ако ми даде своята дреха, тъй като моята е скъсана; ако сподели с мен своето легло – това са признаци на Любовта. Докато човек постъпва така, той има идеална Любов; постъпва ли другояче, това не е истинска Любов. Докато жертвам всичко за онзи, когото обичам, моята Любов е нормална и Божествена; обърна ли другия лист на нещата, тя не е Божествена.

Имахора, които обичат да цитират стихове от Евангелието и да поучават другите какво е казал Христос; ако постъпват така, те нямат Любов, по този начин не могат да заставят хората да се жертват за Любовта. Аз зная много по-добре от вас какво е казал Христос. От това, което е говорил Той, е написана само една микроскопична част. Защо Църквата не изнесе другите неща, които са изказани от Христа? Защото и това

малкото, което е изнесла, не приляга на хората. Там се казва: „Ако имаш две ризи, дай едната на сиромаха“. – „Е, дотам не сме достигнали!“ На друго място: „Ако те ударят от едната страна, дай и другата“. – „И дотам още не сме достигнали.“ Това са малките работи, но има много по-големи, по-страшни – страшни, но благородни, те са за безстрашния човек, за героя.

Безстрашният човек може да се издигне с аероплан на 5-6 км височина, а страхливият би изгубил съзнание при такава височина. И за доказателство дали момъкът и момата, които ще се женят, са герои, нека се издигнат с аероплан. Ако тя изгуби съзнание още на първия километър, той да не се жени за нея; ако обаче стигнат до 5 км височина и тя не се уплаши, а предложи да направят още една разходка, на по-голяма височина, тя е другарката, с която ще може да живее и да споделя всичко. Същото се отнася и до него: ако изгуби съзнание още в началото, той не е човекът, с когото тя ще сподели всички трудности в живота.

През целия живот Господ изпитва умовете и сърцата ни. За да влезем в Царството Божие, да ни даде всички блага, Господ трябва да ни изпита. Той ни познава добре, опитал ни е. Има един стих в Библията: „Господ, като направил човека, разкалял се“ и сега Той е поставил хората при такива условия – да преминат през всички сита и след като ги изпита, тогава ще ги приеме в Царството Си, ще им даде сила, знание и мъдрост да управляват света.

Апостол Павел отиваше да бие Христовите последователи, но Господ заповяда него да бият: удариха му три пъти по 39 и след това той написа много хубаво послание, в което казваше: „Братя, не си отмъщавайте!“. Първо казваше: „Огън, страдания за тях!“, но като го набиха – „Братя, не си отмъщавайте, казано е, че отмъщението е Божие, но вие живеете в Любов!“. Той разбра страданието и след това написа за Любовта

в 13-а глава от Първото Послание към Коринтяните: „Любовта дълго търпи, благосклонна е, не завижда, не безобразства, не дири своето си“. Дойдоха му нови мисли, но кога? Колко страдания мина апостол Павел, докато дойдат тия нови мисли!

Сега вие, стари и млади, всички ще минете през страдания; не си правете илюзии, че ще ги избегнете. Някои казват: „Да дойдем при вас“. Добре, елате между нас, но като дойдете, ще страдате и ние ще ви научим как да понасяте страданията. Казват: „Каква е разликата между нас и вас?“. Няма разлика, само дето ние знаем защо страдаме, а вие не знаете. Като сме дошли на Земята, ние знаем, че ще дойдат страданията и че законът е неизбежен, не може да се освободим от него, затова ги понасяме съзнателно и с радост. Мнозина казват: „Това е лесно, но в живота е мъчно“. Всяко учение, което не се прилага, е мъчно. Художникът, който рисува картината си, трябва да знае как да я нарисува. Великият цигулар знае как да свири и затова и в бъдеще ще си служи с това изкуство.

Като ви проповядвам за страданието, казвам ви, че в миналото вие сте страдали, не ви е за първи път – учили сте това изкуство. Вие сте страдали, страдали и често казвате: „Косите ни побеляха от страдания!“. Щом косите ви са побелели, вие сте гениални хора. И в Откровението Йоан пише: „Видях 24 старци, на които косите са побелели“; той вижда и Господа с побелели коси. Това показва тяхната опитност – онази велика Любов, която направила косите им бели. Сега, като побелее някому главата, казват за него: „Той е изкуфял вече! Не е за работа, не го бива!“. А кои са за работа? Хората с черните коси. За ония с черните очи казват: „Изгориха ми сърцето!“; за хора със сини очи казват: „Студен е като лед“ – какво означава това? Има нещо съществено, което трябва да се разбере.

Най-първо, Любовта трябва да се изяви чрез закона на страданието; можеш ли да издържиш този за-

кон, ще дойде още по-големият – законът на радостта; ако издържиш и него, ще дойде законът на истинския смисъл на нещата. Трябва да минете през тези две положения – най-голямата скръб и най-голямата радост, и след това ще разберете вътрешния, истинския смисъл на живота. Най-накрая ще дойдете до онова блаженство, до онзи Божествен покой на нещата, който рисуват индусите, където всички неща така се хармонизират, че не може да се изрази с човешки език.

Господ казва: „Аз ще му покажа все, какво има да пострада за Името Ми“. В страданието човешката душа трябва да се повдигне. Често виждам някой паднал духом, навел главата си; защо е навел главата си – или къща си няма, или са го изгъдили от къщата. Какво ще прави сега? Стая няма, пари няма, няма кой да го подкрепи. Ако между всички българи, между всички хора би се вложил този принцип – всички да се съгласят да страдат заради Името на Бога, да Го почитат, не биха ли се разрешили всички въпроси? Не би ли се разрешил жилищният въпрос? Би се разрешил 95%.

Всички, които сме в това Учение, искаме други да тръгнат пред нас, всички да страдат заедно с нас. Не, скрийте се дълбоко във вашите страдания, никой да не ги подозира; в най-големите страдания се старайте да бъдете тихи и спокойни в душата си. Не е лесно изкуство – да страдаш вътре в себе си и да се покажеш спокоен. Изкуство е да страдаш и да си кажеш: „Не съм само аз, милиони хора страдат едновременно с мен. Когато страдам аз, в същото време се продава един вол, за да го колят, или агънце колят; мъж и жена се карат; един си счупил крака, друг си пукнал главата – цял свят страда заедно с мен. Моите страдания са нищо пред техните“. След това идат по-страшните, по-ужасните страдания – моралните. Там е Божествената радост. След тях идва светлият живот на безсмъртието. Господ казва: „След като минете огъня от 35 милиона градуса топлина, иде светлият живот, където няма смърт“.

Защо страдат хората? Знаете ли ангелите колко се радват на тези страдания? Ти си прекарал една тежка нощ, съмняваш се в жена си; толкова много си страдал, че главата ти е побеляла, но през това време страданията ти са така свързани с Духовния свят, че от тях се е образувала една череша. Ангелите взимат плода ѝ и казват: „Колко е сладък този плод“. Те се радват и опитват плода, а ти казваш: „Горе съм сладък, но долу, в корените – аз си зная“. Следователно нашите страдания имат дълбок смисъл – когато ние страдаме на Земята, ангелите горе се радват. Един ден и ние ще опитаем същото положение, ще опитаем тази философия – вие ще опитвате плодовете и ще казвате: „Колко са сладки тези плодове!“, а други ще страдат.

Има ли смисъл страданието? Разбира се, има смисъл – всички плодове са израз на великите страдания в живота; целият живот, всички хора, всичко красиво и възвишено, което е идея за нас, е смисъл само на страданието. Съвременните хора не могат да го схванат и да го разберат и затова не всички могат да страдат съзнателно. Тези, които живеят по-долу от нас, и те страдат. Ние се радваме на техните страдания. Ангелите се радват на нашите страдания, но и те страдат и над тях има по-висши същества, които се радват на техните страдания. Над всички страдания се радва Господ – Той е глава на всичко. А струва си да мине човек от една по-нисша скръб в по-висше страдание и оттам – в една по-висша радост. Да страдаш съзнателно, да знаеш, че твоето страдание един ден ще донесе големи блага на света – това има смисъл.

Господ казва: „Ще му покажа все, какво има да пострада за Името Ми“. Великото Божие Име трябва да бъде във вашите умове, във вашите сърца. Смисълът на нашия живот – това е Великото Божествено Име. Само така може да бъдете герои, само така може да бъдете възвишени, разумни същества, само това е Името, което може да ви издигне. Това е Името, което

може да направи в бъдеще мъжете и жените идеални. Това е Великото име, което може да свърже хората да живеят заедно. И когато аз бъда между вас, да не ме гледате подозрително, изпитателно. В моя ум да няма двусмислени чувства и мисли и да бъда така полезен на вас, както на себе си; да бъда благороден в постъпките си към вас, както към себе си; да бъда внимателен към вас, както към себе си. Навсякъде, във всяко отношение аз се водя по този закон: както искаш да постъпват спрямо теб, така постъпвай и ти спрямо другите.

Сега Господ говори на Ананий, а аз говоря на вас. Господ казва: „Ще им покажа колко трябва да пострада заради Моето Име, за да ги направя известни“. Аз не ви проповядвам особено учение, говоря ви за смисъла на страданието в живота. Ние сме дошли до една фаза, в която се натъкваме на най-тежките страдания, защото това е свършекът на тази еволюция. Сега виждаме брожение навсякъде, целият свят се намира в оскъдно положение, затова има две реакции. Едни бягат от страданията, търсят утеха – ходят по театри, концерти, забавления; това не е истинският път за утеха от страданията и онези, които имат такова разбиране, ще минат неизбежно по пътя на страданията. И знаете ли как ще минете през страданията?

Една млада мома се оженила. Тя не обичала да ходи за вода. Един ден завалял силен дъжд, а трябвало да се донесе вода. Да отиде на чешмата – не иска, ще си накваси дрехите. Тя си рекла: „Като дойде Стоян от нивата, ще го накарам той да отиде“. Дошъл си Стоян от нивата уморен, мокър и попитал жена си:

– Има ли малко водица, да се стопли?

– Няма. Чаках те да си дойдеш и както си наквасен вече от дъжда, иди до чешмата.

Той нищо не казал, взел котлите и донесъл вода. Като влязъл вкъщи, обърнал единия котел и го излял върху нея.

– Сега вече и ти си наквасена, можеш да отидеш за вода.

Всички ще се наквасите; и който не е наквасен, и той ще се накваси. Ако мислите, че ще останете неза-сегнати, много се лъжете; всички ще отидете на чеш-мата за вода под дъжда. И сега още се лъжете – гледа-те да се осигурите в някоя банка. Как ще се осигурите? Утре ще дойде попът с кадилницата. Къде са руските милионери, къде е руският двор? Една династия от толкова години, толкова силна, къде изчезна? Къде са великите князе и княгини? Отидоха си като в магиче-ски сън. Къде са руските дворяни? Има нещо велико, страшно в света.

Господ казва на славяните: „Ще ви покажа все, какво има да пострадате за Името Ми“. Ако можете да пострадате заради Името на Бога, ще ви поверя една велика истина, но ще ви изпитам ще можете ли да преживеете тези страдания. Сега ще направя едно сравнение. Когато Христос дойде за пръв път в света, между евреите, Той ги попита: „Можете ли да работи-те за Мен, за Царството Божие?“. Евреите казаха: „Я го разпнете този самозванец!“. Дойде Христос в Рим-ското царство: „Можете ли да работите за Мен?“. Там пък създадоха Инквизицията за Него. Най-накрая Той дойде при англосаксонците: „Можете ли да работите за Мен?“. Те казаха: „Ние не сме като евреите и рим-ляните, ще работим, но пари искаме“. – „Нали искате, ще ви платя.“ И днес те все за това работят.

Сега Христос иде при славяните. Те стоят с лопа-тите в ръце, последният час е пред тях.

– Искате ли да работите за Мен?

– Готови сме да работим за Теб.

– Идете да работите, да видите какво ви се пада!

И сега славяните казват: „Ние сме родени за стра-дания“. Но след като минете страданията, тогава ще дойде вашата заплата. – „Не се знае какво ще ни даде Господ.“ Той ще ви даде нещо ново, но трябва да се

мине през великото страдание. И сега казват за нас: „Откакто дойдоха тия хора, донесоха страданията“. И без нас страданията ще дойдат. Преди нас нямаше ли страдания? Един велик закон владее в Природата: човешките души се развиват чрез страданията, от които ще научат великите загадки на душата.

Сега готови ли сте да страдате? Много хора не издържат и полудяват от страдания. Считайте, че всичко, което ви се случи, съдейства за вашето добро. В Писанието се казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа“, следователно това трябва да залегне дълбоко във вашите души, във вашите умове, във вашите сърца, във вашата воля.

В каквото и положение да сте, вие трябва да носите мъжки, геройски страданията – само така ще могат да се съградят домовете. Защото като обичаш мъжа си, всичко в къщата ти ще бъде в ред, поддържан грижливо от теб; и мъжът, като обича жена си, всичко ще прави за нея. А сега само спорят и се изобличават: „Помниш ли какво ми обеща?“ – „А ти забрави ли обещаанията си?“.

Аз казвам: ние не се нуждаем от обещаания, а от изпълнение. Има хора бързи на обещаания, а мудни на изпълнение; други – мудни на обещаания, а бързи на изпълнение. Аз бих желал всички да сте бързи на изпълнение, а мудни на обещаания. Сега ние вършим обратното, а после се извиняваме, че не му е времето; щом обещаеш, време е за изпълнение, но преди да обещаеш, помисли добре готов ли си да изпълниш обещаното. И в Писанието се казва: „Господ не благоволява в онези, които обещават, а не изпълняват“.

И аз ще му покажа все, какво има да пострада за Името Ми. И действително, апостол Павел изпълни всички обещаания, геройски издържа всички страдания; той се научи да страда по всички правила и после каза: „Пътя опазих, а сега вече ми остава венецът на живота – онова велико, дълбоко разбиране на живота“.

Бъдете сега всички смели и решителни, да посрещнете страданията, които ще ви се наложат по закона на необходимостта. И за всички страдания да бъдете благодарни. Не философствайте защо и за какво; *За добро е*, кажете – нищо повече.

Бог е Любов.

20 май 1923 г., София

Напразно Ме почитат

*Но напразно Ме почитат, като
учат учения и заповеди человечески.*

Матей, 15:9

Ще прочета глава 15 от Матей, до 21-ви стих. Ще говоря върху 9-и стих: „Но напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди человечески“.

Това, което ще говоря днес, не се отнася до вас, а до най-учените, до най-възвишените, най-благородните хора – до онези, които искат да служат на Бога. Така че ако кажа нещо неприятно, считайте, че то не е за вас, то е за умните, а вие сте само гости, поканени да чуete какво мога да кажа на тях. Между всички проповедници в България аз се различавам по това, че зная на кого служа, че моето Учение е Божествено. Няма да защитавам това Учение, не съм дошъл за това, има кой да го направи. И който се опълчи срещу мен, ще срещне Бога.

По какво се различава човешкото от Божествено-то? Всяко човешко учение ограничава.

Едно време воловете и конете били интелигентни, както хората днес, дори можели да разговарят. Волът казал на коня:

– Кажи ми, моля те, защо господарят ни надяна хомот и ние постоянно му работим – кои са причините за това?

Конят казал:

– Не зная, но ти ми кажи защо господарят ме възсяда, а и седло ми слага отгоре – защо постъпва така с мен?

– Не зная – казал волът. – Ще трябва да изпратим учени хора да изучат психологията на нашия господар.

НАПРАЗНО МЕ ПОЧИТАТ

Чуло магарето това и казало:

– Моля, имайте предвид и мен и попитайте защо ме бият по задницата, а понякога и по главата; защо господарят ме възсяда, а често и децата ме възсядат. Какво зло съм направил, защо е тази несправедливост?

Сега преведете този символ, разгледайте го по отношение на вас. Има хора, които са прозвище в устата на другите. Това се случва не само с простите хора, но и с учените, и с набожните. Срещат се такива противоположности.

По какво се различава човешкото учение от Божественото? По две съществени качества. Човешкото ограничава и умъртвява; ако не вярвате в това, попитайте всички тревопасни, които живеят при хората и работят за тях. Има ли някой вол, който да е прокопсал при човека; кой вол, коя овца, коя свиня или коза е станала философ, писател или музикант? Това са все поданици на човешки учения. Всички тия същества са живели толкова хиляди години при хората и са оглупели. Едно време са били умни, а сега са оглупели, защото се учат на човешки учения.

Хората ще възразят, че Господ ги е създал така; вие бяхте ли там, когато Бог е създавал света? Има различни теории, които тълкуват как е създаден светът. А богословите, които не са видели лицето на Господа, казват, че за сътворението на света Мойсей така писал, иначе писал. Къде е оригиналът на това, което е писал Мойсей, и уверени ли си в това, което е писал? – „Ама има документ.“ Няма никакви документи. – „Но така казва преданието.“ Преданието може да бъде вярно 50%, може да бъде и невярно 50%, затова няма защо да се връщаме назад няколко хиляди години, да търсим какво е казал Мойсей или да отиваме по-далеч. Сега ние можем да проверим истината – имаме такива документи и доказателства, против които и най-дебелите глави на учените не могат да се проти-

вопоставят. Само за пет минути могат да повярват, за това не се изисква голяма философия.

– „Как ще убедиш хората?“ От мен зависи. Представете си, че е вечер и вие четете книга в една стая, където сте запалили лампата, но не разполагате с ключовете на тази светлина. Всички четете, но аз завъртам ключа и вече не можете да четете; обръщате листите на книгата, но не можете. Завъртам ключа, светлината идва и отново сте учени, четете; завъртам ключа – пак сте невежи.

Учени и невежи – това са две състояния. Едни минават за учени, а други – за невежи; едните имат светлина, те са учени, а другите нямат – невежи са. Не се заблуждавайте! Ако вашето учение почива на книгата, трябва да четете от нея; щом затворите светлината, не можете вече да четете, следователно не сте учени. Ако можете да четете при затворена светлина, на тъмно, вие сте учени; очаквате ли светлина, сте прости. Значи едновременно можете да бъдете и учени, и прости. В Божественото учение е обратно – там има свобода, растене, разширение и безсмъртие.

Аз се чудя на съвременните хора, на поквареността на техните сърца и умове. От толкова години изпитвам сърцата и умовете на хора, които минават за духовни; те са в състояние да изтълкуват криво и най-невинната постъпка. Има съвпадение на нещата. Например вървиш по пътя, спираш се и надничаш към едно място – там лежи убит човек. Ти си продължаваш пътя, но те настига един стражар и те пита: „Кой уби човека?“; хваща те и те задържа. Ето едно съвпадение – понеже си първото лице, което хващат на мястото на престъплението, смятат, че ти си го извършил. Как ще се оправдаеш, че не си убиецът? Често вие хващате този, който не е извършил престъплението, и го питате: „Кажи, какво мислиш сега?“ – „Чакай, не съм започнал още да мисля. Смяташ ли, че като седя в тъмнината, аз мисля? Ако започна да мисля, въпросът е решен“.

Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди човечески – значи не можем да служим на Бога с учения и заповеди човечески. В това разбира не има и крайности. Бъдете спокойни, тези думи не се отнасят до вас; считам ви за слушатели от друга планета, затова не ви засяга, вие сте благородни хора. Аз приемам за благороден онзи, който признава своето добро и зло като факти и познава живота си като художник, който рисува една картина и вижда грешките си, не чака други да го критикуват. На онзи, който критикува картината му, той казва: „Ето моята грешка“ – и посочва очите, носа. Онзи художник, който не познава грешките си, не приема критиката и казва: „Няма нищо неправилно; очите са такива, защото светлината не беше пълна“; за всички забележки се оправдава.

Музикантът се оправдава, че не свири добре, защото струните се отпуснали поради влагата. Великият музикант има едно качество, което липсва в другите – като прекара своята аура през цигулката си, струните не се изменят при никакви условия; той е майстор на изкуството си. Обикновеният цигулар постоянно нагласява цигулката си – защо става така? Защото неговата душа не може да мине през цигулката му. Това не се отнася до вас.

Питам учените: вашите души минават ли през тялото ви така, че като изпълнявате вашите длъжности на Земята, да не се изменят струните ви и да държите тялото си правилно, в равновесие? Учените се оправдават: „Науката още не е открила това“.

Какво е открила съвременната наука? Тя е открила начин за приготвяне на ястия, но не е открила още онези процеси, които стават при храносмилането, за да се отстранят всички утайки. При известни условия на хранене остават отлагания на утайки в организма. Методът на Луи Куне¹² препоръчва седящи горещи бани за отстраняване на тези утайки, което става чрез

изпотяване. Питам: колко такива бани трябва да направим, за да се отстранят всички утайки в организма, колко години се изискват за това?

Един писател казва, че има Господ, друг казва, че няма; един казва, че Господ е справедлив, че светът е добре нареден, друг – че Господ не е справедлив и че светът не е добре нареден; един философ казва, че човек за човека е вълк, а друг – че човек за човека е брат и няма по-благородно същество от човека. Кое от тия учения е по-право? Думата *човек* първоначално не е означавала *вълк*. Ако човек за човека е вълк, това е израждане; ако човек за човека е брат, това е повишение на неговото звание, друг елемент се влива в душата му.

Преди няколко дни при мен дойде приятел и ми каза, че учени щели да говорят против мен и моето Учение на събрание. Е, тогава те се заблуждават – учение на г-н Дънов няма; ако говорят против учението на Дънов, те са донкихотовци. Има едно Божествено учение, което ми е познато – това е великото Божествено учение за Живота, с него аз съм запознат от паметивека.

Всяко учение трябва да се изпита. Ще видим какво е казал Христос, какво са казали апостолите, какво – светите отци; ще поставим всяко учение на опит, за да познаем Истината. Христос казва: „Каквото Ме е научил Отец Ми, това говоря; от само Себе Си нищо не говоря“, следователно Той не изнася Свое учение. Божественото учение се познава по един елемент, влязъл в душата, който носи радост, мир, светлина, всички благородни пориви. Влезеш ли в човешкото учение, там има раздвояване, поляризиране, омраза, завист; дребнавости вълнуват хората в човешкото учение – кой да бъде пръв, кой да заеме първо място в обществото, и ако не им се отдаде нужното внимание и място, явяват се претенции, обиди. Говорят за несправедливости, а че бедната вдовица умира от глад,

НАПРАЗНО МЕ ПОЧИТАТ

че оставя сирачета гладни, голи – това е второстепенен въпрос.

Питам сега: кое е същественото и съществени ли са тия неща пред Бога; ако влезем сега в Невидимия свят, колко ще струват там нашите вярвания? Сега ще ви дам един пример. Представете си един учен господин, завършил два факултета, оженил се за една образована мома – и тя завършила два факултета. Преди да се оженят, те си пишат отлични писма, пълни с поезия – тя цитира Шекспир¹³, Гьоте¹⁴, разни философски учения. Той се хвали пред другарите си с добрия избор и намира, че като нея няма друга жена; и тя се хвали с него, че е благороден и умен.

Докато си пишели, работата вървяла добре. Тогава и двамата били в различни градове. Но когато се оженили, явил се нов елемент в отношенията им – оказало се, че тя не знае да готви. Яденето, което му поднесла първия ден, не му харесало, не могъл да го яде.

– Как – казва той, – толкова хубави неща пишеш на книга, а не знаеш да сготвиш едно ядене?

– Но ти ме обиждаш!

И започват спорове и недоразумения. В Умствения свят те живели като ангели, а във физическия свят се сблъскват при яденето. Пишат хубаво, мислят хубаво, но започват зле. Питам тогава: къде е вашата философия за живота?

Казваше ми един брат: „Учителю благи, ти си от Бога пратен, много хубаво говориш, но щом дойде до прилагането, не можем нищо да направим“. А като заживеем заедно, няма вече *Учителю благи*, сърди се и казва, че съм го обидил.

– С какво те обидих?

– Когато дойдох при вас, не ми дадохте първо месо; друг път трябваше да чакам четири часа в двора – към мен не се обърнахте, с други разговаряхте. Може ли така да се пренебрегне един ученик от учителя си?

А какво ще кажеш за ученик, който не уважава учителя си?

Но това не се отнася до вас, а до учените, на които говоря днес и които са минали през тази Школа – те разбират тези работи. В какво се състои вътрешният религиозен живот, в цитиране на стихове ли? Не, душата трябва да влезе в нова фаза. Аз считам за благороден онзи, който, след като е направил ред грешки, знае как да ги поправи. За мен падналите ангели, които са изправили живота си, струват повече, отколкото тия, които никога не са грешили.

Много християни уповават на Църквата, на своя Учител – те да им помогнат, но има нещо, на което не могат да разчитат. Може да славословиш Господа по три пъти на ден – и това да не ти помогне. Трябва да живееш Божествен живот! Има две основни начала, които трябва да приложите. Христос казва така: „Ако думите Ми пребъдват във вас, ако Моето разумно Слово, което е спасило хиляди и милиони същества, което е повдигнало хиляди и милиони ангели в миналото, пребъдва във вас, ако вие пребъдвате в тези разумни условия, които Отец Ми е създал, Аз и Отец Ми ще дойдем да съградим нещо ново във вашия живот и Аз ще ви се изиявя“. В какво се състои това изиявяване? В онова вътрешно, разумно Слово, в онази вътрешна Любов, която ще осмисли вашия живот.

Всеки от вас иска да бъде обичан. Как? Ако дойдете при мен и искате да ви нахраня, аз мога да ви направя най-хубавото ядене, но ако вашият стомах е болен, яденето ще ви се отрази зле, то няма да ви ползва. Първото условие е стомахът ви да бъде здрав. Яденето, което ще ви дам, е приготвено по всички правила на Божествената наука. Съвременните хора трябва да отидат сред Природата, да научат от растенията да готвят и да консервират слънчевата енергия. Сегашното консервиране на храната представлява отлагания, утайки, които причиняват различни болести.

Защо идва смъртта? Заради нашите грешки, заради опетняване на Божествения живот. Хората умират в края на краищата от глад. Всички казват: „Да осигу-

гуриш живота си“ и след като се осигуриш, пак умираш от глад. Как умираме от глад? Като боледуващ, ти пожелаващ да си хапнеш нещо вкусно, което си обичал като здрав. Донесат ти едно, второ ядене, вкусно приготвени, разни плодове – ти ги погледнеш жадно с очите си, но нищо не можеш да хапнеш и така си умираш гладен. Нито едно ядене, нито един плод не иска да се слее с теб и казва: „Нашият живот не може да се слее с твоя, ние не те обичаме, ти си живял грешен живот“. Когато Христос казва: „Аз и Отец Ми ще дойдем да направим жилище в теб, да живеем в теб“, това значи: Бог ще прелее Своя Божествен живот в нас и ние ще възкръснем. Как ще привлечем Бога към нас? След като Разумното Божие слово пребъдва в нас, след като пребъдваме в Разумните Божествени условия, които Отец е вложил в нас, Божественият живот ще се прелее в нас по един естествен начин.

Съвременните учения не са лъжливи по естество, но те нямат методи за прилагане на Божественото учение. Ако попитате българските водачи или водачите на който и да е народ кои са методите, чрез които може да се повдигне един народ, всички ще кажат, че е необходимо да се даде добро възпитание на младите. Но кои са методите, по кой начин може да се постигне това? Те казват: „Свободата трябва да се ограничи, не може да се оставят младите при пълна свобода“. В това отношение те са на крив път. Други поддържат пълна свобода, но и техните резултати довеждат до лош край. И Мойсеевия закон прилагат, и Христовото учение прилагат, но работата не върви; много естествено – Христовото учение е изопачено, няма методи за прилагането му; говорим за Любовта, а прилагаме Мойсеевото учение.

Не е виновна само Църквата за това – всички вярващи трябва да приложат в живота си Христовото учение. Само една душа, която е опитала истинността на това Учение, може да го приложи. Като проповяд-

ваме Христовото учение, ние ще дойдем до това, което Христос е казал: *Ако имаш две ризи, дай едната на сиромасите* – тук не се отнася за дрехите; по-нататък казва: *Ако дясното ти око те съблазнява, извади го* – какво иска да каже с това Христос? Онези, които са писали Евангелието, са извадили един пасаж, без да дадат цялото тълкуване. Не само един човек да извади окото си, но и цял народ да извади дясното си око, светът пак няма да се поправи. *Ако те съблазни дясната ръка, отсечи я* – така не се разрешава въпросът.

Като цитирам тези стихове от Евангелието, вие казвате: „Трябва да мислим върху тях“, но знаете ли какъв е законът на мисълта? Сам човек никога не може да създаде мисъл, само между две разумни същества може да се образува мисъл. Някой казва:

- Аз мисля.
- Къде е другарят ти?
- Няма го.
- Не мислиш.
- Ама аз измислих.

Само между две разумни същества може да се яви разумна, велика мисъл – това е закон. Когато кажем, че мислим разумно, подразбира се, че само между Бога и нас може да се образува разумна мисъл.

Вие питате: „Как да се свържем с Бога?“. Как така – учени хора да не знаят най-простото – да се свържат с Бога? Ето на какво уподобявам съвременните учени. В древността имало един градинар, който посадил в градината си много плодни дървета и впоследствие събирал прекрасни плодове. Искайки да изкаже своята благодарност към господаря си, той сложил на една табла избрани, хубави черешки и тръгнал да му ги занесе. По пътя, понеже било горещо, си хапвал черешки, докато в таблата останала само една. Нея занесъл на господаря си.

– Заповядайте, господарю, това е от моята градина.

– Ами как се яде този плод?

– Ето така – казал той и изял последната череша.

Като не знаел как се яде череша, градинарят му показал.

И учените питат как да се свържат с Бога. Ето, черешата е пред вас, а вие питате как се яде. Това е проста работа, няма какво да се показва как става; и децата могат да разрешат този въпрос, без да питат.

Ние разрешаваме въпроса по форма, по съдържание и по смисъл. Но и в яденето има опасност. Един търговец във Варненско натоварил на колата на един турчин 2-3 коша с череши и го изпратил да ги продаде в близкия град. По пътя турчинът ял череши и гълтал костилките им; почти половин кош изял и все гълтал костилките. Като стигнал в града, той не могъл да слезе от колата; станало нужда да му правят операция, за да извадят костилките от стомаха – цели девет килограма. Та в стомаха на съвременните хора има толкова костилки, че лекарите се чудят какво да правят. Костеливите въпроси в Църквата, в обществото, в държавата трябва да се освободят от костилките.

Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди човечески. Всеки човек трябва да бъде свързан с Бога. Нужна е връзка с Бога, за да се яви разумната мисъл, а след това ще дойде разумното чувство. Свобода може да има само между две разумни същества и когато Бог създаде другарка на първия човек, за да бъде свободен, Адам не можа да разбере този закон; и досега още не сме го разбрали. Жени и мъже, които трябва да живеят като братя и сестри, се изтезават – защо? По единствената причина, че не са свързани с Бога. Жена, която не е свързана с Бога, не е истинска жена; мъж, който не е свързан с Бога, не е истински мъж. Мислите им също трябва да са свързани направо с Бога.

Сега ще ви приведа един пример. Между нас имаше една сестра, която всички считаха за смахната. Не

само това, но те се намесваха, като казваха, че нейните постъпки не са правилни. Аз правех опити с нея, но работите не само не се оправиха, а се влошиха. И какво излезе – тази сестра показва степента на вашата култура, т.е. на вас, на учените хора.

Ред поколения вие водите нечист живот и утайките на този живот остават в последното поколение, което носи последствията от всички минали. Един гений може да е роден от майка, кръвта на която е била нечиста; той ще бъде под гнета на този недъг и едва ли ще може да се освободи от него. За да се създаде велика мисъл, нужна е връзка с Бога. Гениалността на човека не може да му помогне да се освободи от утайките на миналите поколения; за да се повдигне съвременният човек, изисква се Божественото в него, или Единият Бог, да слезе, да се съедини с човека – само това е в сила да повдигне човешката душа. И когато питате какво трябва да се направи със света, аз казвам: всички хора да се съединят с Бога, нищо повече! Христос казва: „Всички хора, които не пребъдват в Бога, трябва да се отрежат“.

И тъй, правилността на нашите мисли, на нашите чувства и свободата ни почиват върху този закон. Не искам да кажа, че не сте свързани с Бога, но на вас, слушателите, казвам: „По плодовете ви ще ви познаят“. Няма какво да се сърдите и оплаквате, няма какво да се оправдавате – всяко дърво, всеки живот ще се познаят по плодовете. Скоро всички ще узреете; сега още сте зелени, но най-късно след четири-пет месеца ще узреете. Едни са като крушата, други – като черешата, като гроздето, като дренките. Ще се познае какви сте по плодовете. Какво се крие в черешата? В нея се крият дълбоки чувства; в черешата се крие законът на свободата. Ако имате запичане, яжте череша, те освобождават стомаха. Ако дробовите ви са слаби и умът ви не работи, яжте грозде – то лекува дробовите. Какво дават дренките? Ако сте безхарактерни и отпусна-

ти, като ядете дренки, придобивате устойчивост и издръжливост на характера; те доставят желязо в кръвта. Бих желал да имате устойчивостта на дренките.

Ние сме вече в последния период на епохата. Веднъж завинаги трябва да ликвидираме с лъжата, с измамата. Било е време, когато Бог е бил снизходителен към нас, като към малки деца, други са ни носили, но сега сме възрастни, законът се е изменил, няма вече кой да ни носи. Бащата казва: „Хайде, синко, вземи мотиката, ще работиш“. – „Ами защо са тези страдания?“ Има и други страдания. На вашето място сега ще дойдат други малки деца – малките мушички, бръмбарчета, птички, – а вие ще бъдете техни по-възрастни братя.

Учените ще кажат: „Това не е писано в нашите книги“. Какво е писано във вашите книги? Ако разгледаме човешкия мозък и вземем съвременното знание, то може да се напечата в 90 книги като Свещеното писание и в мозъка на човека ще остане място за още 900 такива книги. Питам: на празното място какво ще сложим? Значи има предвидено нещо друго.

Ние сме едва в началото на Великата Божествена книга. Отсега ще започнем да изучаваме закона за безсмъртието на душата; ще научим по какъв начин можем да се освободим от своите умствени и сърдечни недъзи, за да придобием светли умове и чисти сърца; да имаме хора с устойчив характер и диамантена воля, да имаме едно общество, проникнато от любов към ближния. И тогава няма да се искат полици и записи, за да получиш пари – при пълно доверие ще даваш пари назаем, без да се съмняваш ще получиш ли обратно сумата; отношенията между кредитор и длъжник ще бъдат братски. Но това е външната страна. Сега извадете от душата си всяко съмнение. Толкова пъти съм ви казвал: благото, което придобия, не е за мен. Всеки човек е като извор, който не може да задържи живота в себе си, не мислете, че можете да го задържите. От

всеки живот, който е минал през нас, излишното ще изтече навън, а върху нас ще остане онази чистота, която ни е необходима. Животът на хората се кръстосва правилно и онези, които противодействат на този закон, попадат в противоречия, откъдето идват всички страдания.

Във Великата школа на Природата, която аз наричам окултна, се прилагат различни методи. Ако сте достойни ученици, тези методи ще ви се поверят. Забелязвам, че малко четете. Много се учат само от това, което е писано във вестниците. Запитайте някои от тези, които се смятат за учени, чели ли са известен автор; те ще ви кажат: „На нас не ни трябва тия неща“. Те не са чели даже и Библията, не са проучвали основно по-важните места, нито са правили своите научни бележки.

Бих желал у всички вас да се зароди желание да четете, а след това да работите – да приложите това, което сте прочели. Четене и прилагане – това са две съществени за вас неща. Вие повтаряте това, което съм казал аз, но аз изнасям това, което казва Живата природа.

Трябва да работите над себе си. Не искам да кажа, че не работите, но не се осланяте на себе си. Едни от вас са завършили преди 20 години университет и не четат, не следят новите научни изследвания. Трябва да бъдете съвременни – целият свят е в движение, важно е сега през какво минаваме; нужна е връзка между миналото, настоящето и бъдещето.

Явява се рязко противоречие между вас, учените, и Новото учение; аз не намирам никакво противоречие. Зло и Добро са две необходимости в света – злото е създадено за Доброто, а Доброто е създадено за злото. Така, както се развива животът, той е на мястото си, но погрешката е там, че ние не можем да го използваме. Дойде някой гост в Братството и между другото казва: „Вие не сте такива, каквито очакваме да бъде-

те“. Добре, ами вие какви сте, какво донесохте? Значи ти си един критик. Трябва да влезеш, сам да опиташ Новото учение върху себе си, да се свържеш с Бога и тогава да кажеш: „Ето, това е Новото учение“. Всеки сам трябва да прави своите опити. Никой няма право да критикува, докато не завърши опитите и не види резултатите – тогава да каже: „Ето какво направих аз“. Всички имате много желания и сте от бързите.

Ще ви приведа един пример. Богат англичанин отишъл в Германия да учи философия. Срещнал се с един германски професор и му казал:

– Господине, аз съм англичанин, не обичам да протакам времето си. Колко години е курсът по философия при вас?

– Четири години.

– Аз бих искал да завърша един курс за шест месеца. Имате ли такъв?

Професорът му казал:

– Когато Господ иска да направи дъб, употребява за него сто години; ако иска да направи тиква, употребява шест месеца. Ако искате нещо солидно, нужни са сто години; вие искате един курс за шест месеца – тиква ще бъдете.

Работа, работа се изисква, сериозно четене трябва. Една, две, три, сто грешки можеш да направиш днес; една, две, три неприятности може да имаш днес – трябва да ги победиш! Ще хванеш една неприятност и ще я победиш. Мнозина се страхуват от дявола; не, ще влезеш в борба с него: ти отгоре, той отдолу, той върху теб, ти върху него, докато ти излезеш отгоре. Той ти счупи ребрата, а ти – рогата му, че като излезе, да каже: „Аз му счупих ребрата, но ми отидоха рогата!“. Две ребра може да ти се счупят, няма нищо, а да счупиш рогата – това показва човек с характер.

Герой е този, който е готов да се бори. А сегашните хора, като чуват за страдания, настръхват им косите. Ще се бориш докрай! Страдания идват – те са изпи-

ти за вас, а вие казвате: „Страх ме е“. Когато не може да победи, човек страда; при победа изпитва голяма радост. Значи в живота човек се бори да преодолее мъчнотиите. Не успееш ли, ще се бориш, докато докараш борбата до крайна победа.

На всички казвам: трябва да се свържете с Бога. Ще ви попитам: направихте ли връзка с Бога? – „Направихме, Учителю, имаме вече връзка с Бога.“ Радвам се, дръжте тази връзка! Както детето е свързано с майка си и чрез тази връзка то се развива, преобразува и оформя своето тяло, така и при връзката ни с Бога Бог ще извае нашите тела, ще ни изведе на добър край. Тогава ние ще видим Неговото лице.

Следователно Божественото учение е Учение на светлина; то е Учение на Свобода, то е Учение на Любавта. Човешкото учение е ограничение; от него всички имате опитности.

Напразно Ме почитат, като учат учения и заповеди човешчески. Всички човешки учения и заповеди трябва да останат на заден план. Всички трябва да се заемат да изпълнят Великото Божествено учение. Всички трябва да имаме само една мисъл – да зачитаме Божията Мисъл, Божията Любав, и да я приложим в живота си. Това е Учението, което сега иде в света.

3 юни 1923 г., София

НАПРАЗНО МЕ ПОЧИТАТ

Разпятаго търсите

А ангелът отговори и рече на жените: „Не бойте се, вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите“.

Матей, 28:5

Ще прочета глава 12 от Посланието към Римляните. Ще говоря върху стих 5, глава 28 от Евангелието на Матей: *А ангелът отговори и рече на жените: „Не бойте се, вие, защото зная, че Исуса разпятаго търсите“.*

Всяко начало има край и всеки край има начало – това е парадокс. Какво е *начало*? Проявление на Битието. Това е начало само за нашето съзнание. Аз разбирам човешкото съзнание в ограничен смисъл. Моментът, в който съзнаем нещата около нас, е началото, а когато схванем и приложим в живота си вече проявеното, това е крайт. То не изчезва, то е наше; и това, което е станало в началото, и то е наше. Следователно крайт съдържа това, което сме придобили. Всякога трябва да се радваме на края, както ученикът, когато завършва учението си с диплома. Главата на човека е един край на едно начало. Краката не са още край, те са начало, но главата е край на един завършен от милиони години живот; тя представлява крива линия и е единствената, по която се отличава човек.

Какъв е стремежът на човешката душа? Всички имат смътно понятие за нея. Физически душата не може да се разбере; тя е една същина, която може да се опита. Единствената реалност, достъпна за нашия ум и нашите чувства, е душата. Духът е нещо непонятно за нас. Как би определил философът Духа – ще каже, че Духът е трансцендентално понятие. Това са само думи. Ако ви накарам да определите думата лю-

бов, какво бихте казали? Когато проявявате Любовта, изпитвате приятност под лъжичката, но Любовта не е усещане. Тя изпълва душата и като влезеш във връзка с нея, ти чувстваш пълнота и влизаш във връзка с цялата Вселена; в нея мислиш правилно, чувстваш правилно, действаш правилно – това е Любов! Престанеш ли да мислиш, чувстваш и действаш правилно, никаква Любов нямаш.

И ангелът среща жените – кой ангел? Ангелът на Любовта, той казва: *Зная кого търсите – Онзи, разпятия човек*. Кой е той? Йешуа, Исус – криво е предадено Неговото име. „Вие, казва, търсите човека на Любовта. Той е бил мъртъв, а сега е жив.“ Допреди Христа всички са били под знака на смъртта, Любовта не е могла да се прояви. Даже сега, като говорят за Любовта, хората още не я разбират. Къде е Любовта, братя и сестри? Най-малката обида – и вие сте готови да се нахвърлите на брата си с най-големите грубости; не че го правите нарочно, но от препълнено сърце говорите. Понякога аз ви обиждам нарочно, да изпитам любовта ви. Като вземете ябълката, понатиснете я, да видите какво ще излезе от нея – сладост; като бутнете една змия, какво ще излезе – отрова; като бутнете една бомба, какво ще произлезе – смърт.

Често се радвате на нещо, което не разбирате. Не се радвайте предварително, защото ще приличате на онзи турски хамалин, който си купил лотариен билет и му се случило да спечели голям английски параход. Той се почувствал щастлив от неочакваната печалба, но като го въвели в парахода, изумен попитал: „Ама това мое ли е?“. От голямо вълнение полудял.

Дайте днес на който и да е човек власт и ще видите, че вече не е такъв, какъвто е бил – до вчера е бил благ, добър с всички, а сега вече подозира всекиго, смразява се с цял свят. Защо му е този параход, който ще го смрази с всички хора? Вие казвате: „Е, да имам аз този параход!“. Защо ти е? Той може да потъне в океана и

ти ще потънеш с него. Дълбокият смисъл на живота се крие другаде.

Казва се в стиха: *И ангелът рече на жените*. Защо рече на жените, а не на мъжете? Бог говори първо на сърцето – Той казва: „Сине Мой, дай си сърцето“. Жената сърце ли е? Всеки мъж и жена имат сърце. Най-напред Невидимото, Вечното започва да говори на сърцето; него търсите вие – проявената Божия Любов. Казват: „Любовта е лъч“; не, Любовта не е лъч, защото всеки лъч има начало и край, а Любовта няма нито начало, нито край – тя се проявява навсякъде, прониква и обхваща всичко, никога не се отлъчва, нито се излъчва, нито влиза, нито излиза. Често казват: „Изгубих Любовта си“. Не се лъжете – онзи, който казва, че е изгубил Любовта си, никаква Любов не е имал, нито е придобил. Любовта не се губи, не се придобива. Светотатство е да казваме, че придобиваме и изгубваме Любовта си – това значи да придобием и изгубим Бога, Който не е наша собственост.

Аз говоря на учениците, които мислят, че имат дълбоки философски разбирания. Който мисли така, той е далеч от разбирането на дълбочината на Царството Божие и онези ангелски мисли, които могат да се схванат само с ангелски умове, а не с такива като нашите. Бога не можете нито да придобиете, нито да изгубите. Как ще придобиеш това, в което живееш, и как ще изгубиш това, в което си ти? Това, което наричаме придобивка, то значи, че си дошъл в съгласие с Бога. *Изгубих го* – това значи, че си дошъл в разногласие с Бога, т.е. изгубваш връзката, която сега съществува между теб и Бога.

Ангелът среща жените. Той ви среща и днес. Аз зная какво търсите – вие търсите щастие. Кой от вас е щастлив? Аз бих желал да срещна щастлив човек. Наричам щастлив онзи, на когото душата е пълна с Любов; той е като извор, постоянно извира. Аз говоря за големите извори, те образуват пълноводни реки, които напояват нашите поля и градини – това значи

да имаш връзка с Бога. Прочетете 12. глава от Посланието към Римляните и размишлявайте върху нея.

Сега вие имате същността, вие сте в Бога, живеете вътре в Него. Имате начало, имате и край. Имате край, понеже имате глава – мислите. И сърце имате. Значи имате два края – глава, която мисли, и сърце, което пулсира. Сърцето е пулсът на целия Космос. Във висшата математика има изчисления, които ние не знаем. Има известни таблици, в които са направени изчисления за пулсирането на сърцата на всички хора. Няма двама души, на които сърцата да бият еднакво: в някои хора, когато сърцето направи 10 удара, явява се един малък помеждутък; в други след 20 удара се явява помеждутък; в трети – след 30 удара; в четвърти – след 100 удара и т.н. А знаете ли какво са тези помеждутъци? Свързване с други светове. В тях сърцето като че ли моментално спира и всичко остава в миг на покой, за да можеш да чуеш една Божествена мисъл, която се предава на душата ти; щом я чуеш, движението на сърцето пак започва – значи целият шум трябва да престане, за да чуеш Божествената мисъл.

Следователно според съотношението на ритъма тази междина показва с какви Светове си свързан – с Млечния път или с други съзвездия. В този момент тия Светове внасят в душата ти различни добродетели. Някой път сърцето на някого престава да бие за по-дълго и той казва изплашен: „Сърцето ми спря!“; не бой се, помеждутък е това, няма нищо. Какво се плашиш – едно време сърцето ти не е туптяло. Има много начини, по които човек може да живее – това е хубостта на живота. Бог може да създаде това сърце и по друг начин, да го преустрои. Ние едва сме започнали живота на сърцето.

И рече ангелът на жените: „Аз зная, че вие търсите Исуса разпятияго“. Знаете ли на какво приличате? На бедния, който търси своя богат роднина, за да му помогне. Защо го търси – за да вземе нещо от него.

Ако роднината беше беден, никой не би го потърсил, никому не е нужен, но като е богат, всички го търсят. И сега всички търсим Исус. Ангелът казва: *Зная защо Го търсите*; поставя един помеждугък и пита: „Вие готови ли сте за тази Любов?“. Аз няма да тълкувам думата в лош смисъл. Когато слънчевият лъч падне върху една змия, тя използва ли този лъч? Тя си прави отрова, за да покоси жертвата си. Също така ако Любовта дойде в неподготвено сърце, то ще излива отровата си, ще е готово да унищожи всички. Тази отрова опитват хората от хиляди години. Следователно ние не търсим богатия роднина от Любов; ние го търсим от користолюбие, да вземем нещо от него, и след като го използваме, той не ни е нужен вече. И в Окултната школа има такива ученици.

Христос имаше осемдесет и двама ученици и един ден, по едно съвпадение, Той им каза: „Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот вечен“. Учениците на Христа се съблазниха от думите Му и казаха: „Ние мислехме, че този Учител е от Бога, а Той не е на Себе Си. Ние не можем да Го следваме“. И седемдесет души се отделиха от Него, като казаха, че не Този е Учителят.

Останаха при Него само 12 ученици и Той ги попита: „Вие искате ли да се отделите?“. – „Не, Учителю, при кого да отидем? Ти имаш думите на Живота.“ В числото 12 сборът от $1+2=3$ показва, че те не могат да отидат никъде. Две вълни, като се срещнат, не могат да отидат напред, не могат и да се върнат назад. Нашите мисли нямат обратни решения – такъв е законът в Природата: две проявени чувства, като се срещнат, по закона на това сливане не могат да се върнат назад; щом се срещнат, те дават нова – трета насока. Числото 3 е един велик закон за проявяване на Божията Любов. Щом твоята мисъл и твоите чувства се съединят с Бога, те дават така наречената еволюция, развитие, проявяване, въздигане, усъвършенстване, разширява-

не на човешката душа. По пътя на това развитие човек трябва да разбере, да познае себе си.

Следователно, като излязоха 70-те, останаха само 12 ученици. Аз наричам излезлите твърдоглави, за които се изискват 10 години, за да узреят. Числото 7 е число на твърдоглавите. Аз казвам: след 10 години няма да остане глава, която да не узрее. Бъдещето е на числото 3. Ще попитате, може би, защо; защото това число е свещено. Костта на един светия свещена ли е, сама по себе си може ли да живее? Като се докосне болен до нея, той може да оздравее, слеп може да прогледа, но тя не може да върне своя живот, не може да оживее; тя може да прави много чудеса, но не може да прояви своя живот, защото е сама.

Христос казва: „Тия, седмината, нека си вървят“, а на другите казва: „Вие тримата, т.е. дванадесетте, искате ли да отидете с тях?“. – „Не, ние разбрахме закона.“ Нека те си отидат в света, където ще учат своето учение, ще създадат свои закони. Те са числото 7, те са от 70-те – множеството, които се бият, които управляват света, които създават законите, които проповядват, че светът ще се оправи с революция, че не може по друг начин. Аз ги наричам *самотни хора*, така ги определя един професор: самото, което лекува хората, а себе си не може да лекува. Ще ви докажа, че и в Природата е така – торът може да даде живот на ябълката, на лозата, на крушата, но на себе си не може да даде. Ще кажете: „Ние като умрем...“; да, като не можете да живеете, ние ще използваме вашия живот.

Ние знаем кого търсите. Кого – Разпнатия, най-силния човек, Който може всичко да направи. И виждаме, че Христос може всичко да направи. Той каза: „Не мога ли да помоля Отца Си да ми изпрати 12 милиона ангели, да оправят света? Мога, но Аз не съм от 7-те, аз съм от 3-те“. И изложи гърба Си на Римското царство, да правят каквото искат с Него; и те Го подиграваха, смееха се: „Ти, Цар юдейски, Спасител на све-

та, Ти ще оправиш света! Ти си дошъл да лъжеш света, да разваляш империи“. И Христос се остави на тях, но втори път не ще могат вече да Го бият и подиграват.

Като Му дадоха да носи кръста, казаха: „Свърши се вече с този богохулник. Света щял да спаси! Дошъл да се препоръчва, че е Син Божи, че ще съгради храма за три дни, а един кръст от 100 кг не може да носи! За такива като Теб имаме закон – разпъваме ги. Като дойдеш втори път, да знаеш какво да говориш“. – „Направете с Мен всичко, каквото искате, след това Аз ще направя Своего.“ И започнаха подигравките и хулите на тълпата: „Нали Си цар, спаси Себе Си, слез от кръста!“. Не, Христос, Който се е качил на такова дърво, не слиза вече. Защо не слиза? Онова дърво, което е пуснало корените си в тора, е мъртвото дърво, което трябва да седи в земята, за да изсмуче всичките сокове. „От това мъртво дърво – казва Христос – ще изсмуча всичките сокове.“ Навсякъде има свещени неща – и в Индия, и в Египет. Те са сила, те са живот, но сами по себе си не живеят.

И този ангел среща жените. Той ходи сега по Земята, между хората, и знае Кого търсите. Прилагането на Христовото учение има една положителна страна. За да се домогне човек до духовния живот, до същността, до безсмъртието, може да приложи най-простия метод; поради неговата простота хората днес не вярват. Турската пословица казва: *И да го видиш, не го вярвай; и да ти го казват, не го приемай.* Ние не сме от тези да отказваме и да приемаме. Аз съм за онзи велик Божествен закон, който сега действа, в който Бог се проявява.

В какво се състои науката на астронома? Той изучава звездното пространство, планетите, слънцата, но той ли ги създава? Не, той буди човешките умове, да видят великото, славното, което ще дойде. Когато някой каже, че ще стане промяна, той ли създава това положение? Не, той само буди човешкото съзнание,

за да разбере това, което Бог прави в света. Христос казва: „Будни бъдете!“ – за какво? Сега е най-опасното време, може да заспите и да останете навън. Божественият влак е точен, само с една секунда можете да закъснеете; затова вашето съзнание, вашите сърца и умове трябва да бъдат будни. Онзи, който е живял хиляди, милиони години на Земята и е прекарал толкова страдания, трябва ли да пропусне този момент, да пропусне влака и да не може да възприеме великото? Ще си прости ли той своята немарливост?

Сега всички трябва да бъдете будни. Има ли защо да се съмнявате? Вие търсите погрешки у другите. Някой не учел добре – откъде знаеш това? За умния всичко е добро, за глупавия нищо не е добро. Умният човек и от най-глупавите работи изкарва нещо. Той прилича на онзи художник, който от дадени криви линии, безразборно нахвърляни, изкарва много хубави картини; от едно колелце ще направи нещо хубаво и интересно. Такова нещо е Божественото в нас – каквото и безобразие да направи дяволът, Божественият Дух преобразява всичко и казва: „Смисъл има в тия неща“. Това е велико изкуство!

Като дойде Разпнатият, т.е. Божествената любов, ще постави всичко в Божествена хармония. Много пъти казваме: „Да се любим, да се обичаме“. Как ще се любите? Аз казвам така: братко, ние ще се съберем, ще повикаме Господа на Любовта и като дойде Той, ще направи всичко. Ние трябва да се обърнем с всичкото си сърце, ум и воля към Бога – Той всичко може. Не дойде ли, всичко е празно; не дойде ли Той, има закъснение и животът се изменя. „Всички днешни страдания – казва Павел – не могат да се сравнят с благата, които ще дойдат, и славата, която ще ни се открие.“ Същият закон е, когато дойде Любовта – страданията, противоречията, терзанията, всичко това не може да се сравни с един любовен момент. Да преживееш един такъв момент, да срещнеш Бога, Когото от милиони години очакваш да зърнеш, и да те проникне един лъч

от Него – това е велико нещо! Спокойни бъдете. Всеки да се вгълби в себе си. Свободни трябва да бъдем. Когато един гледа погрешките на друг, аз зная, че някой му изпраща лоши мисли. Пратете му добри мисли и той ще се развесели и пробуди. Прати му една добра мисъл! Как няма да спи, ако с пръсти му натисна очите? Ако с ръката си му натисна устата, ще може ли да говори? И после казват: „Този брат е неразположен, спи му се“; да, нито един брат не му изпрати добра мисъл.

Зная кого търсите. Всички трябва да направим усилие, за да създадем Божествени условия за работа – да схванем Божествената Любов, чрез която Бог се приближава към нас. Ако Бог те намери буден, когато дойде при теб, ти ще израстеш като семето, ще се развиеш и ще дадеш плод; но ако не те намери на място и буден, ти ще изгниеш и няма да дадеш плод – такъв е Божественият закон. На онези, които Го чакат, Бог дава живот, а онези, които спят, слизат надолу и изгубват условията. Господ не иска това, но вследствие на нашата немарливост ние слизаеме в по-гъста материя, където се образува по-голямо търкане, явява се огън; семенцата ще изгорят при този огън, животът ще се развали, ще дойде смъртта. Когато човек влезе от по-гъста материя в по-рядка, очаква го смърт; и обратно, от по-рядка материя, като влезе в по-гъста, пак го очаква смърт – същият закон.

Сега ни говори ангелът: „Зная кого търсите“. Какво трябваше да направят жените? Да го хванат за ръцете и да го питат: „Къде е Той – Този, Когото търсим?“. А те се уплашиха. Трябваше да хванат капака на гроба с двете си ръце – с Любовта и Мъдростта – и да го питат къде е Той. И ангелът, като видеше тяхното усърдие, щеше да се усмихне и да каже: „Елате с мен!“; щеше да ги поведе не нагоре, а по пътя към Него.

Търсенето е добро нещо. Търсете богатство, знания. По-добре е да работите, отколкото да се лените. А сега: „Това не искаме, онова не искаме“. На всички

е необходим нов стремеж. Душата трябва да се стреми да реализира нещо в този свят. Прав е светът да търси щастие, ние не можем да отречем тази дейност на света – тя е на мястото си. Който не е свършил работата си, изпращат го да я довърши. Светът е университет – едни влизат, други излизат от него; тези, които не са го завършили, пак се връщат да го довършат. Там ще намерите разпнатия Исус, в този университет преподава Той; при най-трудните задачи, при най-трудните условия – там ще Го намерите.

Вие питате: „Кой е виновен?“. Няма виновни хора в света, просто това са хора на науката. Трябва да знаете този закон: насилието ражда насилие; Любовта ражда Любов; Мъдростта ражда Мъдрост; Истината ражда Истина. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери“, „Каквото посееш, такова ще пожънеш“; следователно по закона на Любовта – широка свобода, без насилие. Да оставим душата си свободна във всички възгледи за Бога. Да мислим за Бога както намерим за добре, без да ни налагат никакви символи, никакво верую. Нека ни съградят църква, но да ни оставят свободни – когато искаме да ходим там, без да ни бият камбани. И аз ви казвам: ако искате, може да дойдете да ме слушате в неделя, в 10 часа сутринта. Да бъдем свободни и всичко да става по вътрешно споразумение, по любов. Само тогава няма да има недоразумения, разногласия.

В мен има една черта, с която се отличавам от другите. Аз съм толкова чистосърдечен, че вярвам напълно на хората, а ме лъжат; виждам, че ме лъжат, но пак не се съмнявам. Но в мен има и друга черта – никога не мога да излъжа, затова ме считат за прост и наивен; въпреки това аз никого не мога да излъжа. Казвам: хората трябва да придобият това чистосърдечие, че да може всеки да ги лъже. Брат ми дошъл, бръкнал в джоба ми и задигнал 1000 лв., защото навярно има нужда от пари – има жена, деца, пък аз нямам. Но тия пари

не са мои, той има толкова право да ги вземе, колкото и аз. Обществото си има закони, по които съди провинените; и Бог си има закони. Чисти по сърце трябва да бъдем всички! Да не се съмняваме в Бога!

Слабата страна на учениците е там, че не искате да се лъжете. Не ви коря, но ако дойде при вас ангелът и каже: „Възможно е и Господ да се измени“, вие да отговорите: „Никога!“. Невъзможно е Вечното, Безграничното да се измени. Има едно Начало в света, което никога не може да се измени – това е Бог. Не търсете този Господ вън от себе си, търсете го вътре в себе си – ще Го чуete вътре в душата си. Господ можете да видите в Неговите микроскопични проявления, за което ви трябва особен микроскоп, който увеличава 35 милиона пъти. За моя микроскоп, с който можете да видите проявленията на Бога, е нужно напрежение на ума. И като ги видите, ще кажете: „Каква радост настана в душата ми“. Там, вътре в невидимото, в дълбочините на Битието, Господ работи тайно в човешките сърца и умове. Той работи във всяка клетка, поправя всички охкания, стенания в света и един ден ще докара всичко в ред и порядък. Като поправя болките, Той казва:

- Не бой се!
 - Много боли, Господи!
 - Почакай, потърпи малко, ти си юнак; след половин час болката ще престане.
 - Пари нямам.
 - Ще имаш след половин час.
 - Гладен съм.
 - След половин час ще имаш хляб.
 - Жена ми е болна, ще умре.
 - Не бой се! Тя ще възкръсне, втори път ще дойде.
- Формите се изменят, душата остава същата.
- Чудно, може ли една душа да влезе в друго тяло?

За Бога всичко е възможно. Аз гледам на нещата не от човешко гледище, а от гледището на Бога.

И тъй, ангелът казва: „Зная кого търсите“. Вие търсите човека на Любовта, който носи проявленията на Бога. И ние трябва да го хванем и да кажем: „Кажете ми къде е?“. Сега аз няма да се обръщам към вас и да ви казвам: „Любете Господа“. Зная едно нещо за вас, а именно: Бог ви люби. Дали вие знаете това – не ме интересува, но аз съм видял това под моя микроскоп и съм казвал: блажени са тия хора, че Господ ги люби.

Това е вашето нещастие – че като ви люби Господ, вие не знаете това. Няма нито един човек, когото Той да не люби и знаете ли каква Любов има към вас! Това съм изследвал един, два, три, сто пъти без никакво изменение. Едно се изисква от вас: да съзнаете, че Този, Който ви люби, прави всичко за вашето добро. И в Писанието се казва: „Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа“. Аз казвам друг стих: „Всичко съдейства за добро на онези, които Господ люби“ – този стих е по-силен. И пак ви повтарям: всичко съдейства за добро на онези, които Господ люби. – „Но аз съм го заслужил“; не, то е, защото Господ те люби. Там е нашето щастие – че Бог ни люби, а не защото ние любим Бога. И каквото ни се случи, то е заради великата Божия Любов, която постоянно влиза в нас. Един ден ще се пробуди съзнанието ни и ще познаем, че Бог ни люби.

Аз зная кого търсите. Този човек, Когото търсите, слезе долу да работи и пак отиде горе. Аз виждам как работи Той. Всички хора днес са нещастни, но аз казвам: Бог ви люби.

Това е Словото, което днес ви давам. Виждам, че Господ всички ви люби, затова намирам, че сте много щастливи.

10 юни 1923 г., София

Имаше двама синове

Някой си човек имаше двама синове. И дойде при първия, и му рече: „Синко, иди днес, работи на лозето ми!“.

Матей, 21:28

Някой си човек имаше двама синове. Числото 2 само по себе си не е интересно, но може да стане такова, когато стане положително или отрицателно по количество и качество, по съдържание и смисъл, по живот и смърт. Ако кажа двеста хиляди златни монети, два милиона добре въоръжени войници, два милиона волта електрическа енергия – това е положителната страна на числото 2, но ако кажа, че двеста хиляди души са умрели, две хиляди крави са продадени за клане – това е отрицателната му страна.

Бащата казал на единия си син: „Синко, иди днес, работи на лозето ми!“; синът обещал, но не отишъл. Има хора, които дават много обещания, но нищо не изпълняват; ако са ученици, от тях очакват много, но нищо не излиза. Други нищо не обещават, но в края на краищата от тях излиза нещо. Който много обещава, много се насърчава, но в края на живота си вижда, че нищо не е направил. Какво ще кажете за богатия, който цял живот събира пари, а стомахът му е разстроен и се храни само с овесена чорба? Природата е затворила стомаха му, нищо не може да яде; дворът му е пълен с кокошки и патици, касата му – с пари, а той само гледа и пие овесената чорбица. Какво предпочитате: да имате хиляда милиарда лева и да се храните само с овесена чорба или да имате здрав стомах, с който да опитвате благата на живота?

Всички хора са дошли до едно лъжливо, криво

схващане за живота, за което са отговорни. Колкото и да поддържате заблуждението си, ще се натъкнете на един велик закон в себе си, който определя мислите, чувствата и постъпките на човека и показва кое е истинно и кое – не. Този закон има много имена, аз го наричам *закон за определяне на нещата*. Според мен, Природата в своята целокупност е разумна; във всички свои прояви тя е абсолютно разумна. Ако извадя с дилафа един разгорещен въглен и го сложа в огнището, дървата непременно ще се запалят. Въгленът и дилафът не знаят какво мисля, но зад тях стои една разумна ръка, която ги управлява. И зад оръдията, които действат на километри, се крие разумна сила – човешката ръка, която пък се направлява от човешкия ум. Оръдието и снарядите не са разумни, но разумна сила ги управлява. Следователно зад всяко явление, каквото и да е то, се крие разумна сила – тя го направлява.

Като изучават Природата, някои хора идват до заключението, че всичко е случайно, че съществува съвпадение между явленията и фактите, отричат всякаква закономерност в Природата. Други поддържат обратното – че между явленията в Природата съществува известна закономерност, че нищо не е случайно. Това може да се провери и ще се види, че зад всяка мисъл, чувство и постъпка стои разумна сила.

Отиде при първия си син и му рече: „Синко, иди днес, работи на лозето ми!“; той отговори и рече: „Не искам“, а после се разкая и отиде. Каква е причината, че този, който отказа да изпълни волята на баща си, после се разкая и я изпълни? Отиде и при втория си син и на него каза същото, а той му отговори: „Ще отида“ и не отиде. Коя е причината, поради която вторият син обеща да изпълни волята на баща си, но не я изпълни? И за едното, и за другото си има причина. За всички ни е задача да определим нещата не механично, а от научно гледище, за което се иска външен и вътрешен опит. Каквато и философия, ка-

квито и идеи да имаме, без опит нищо не се постига. Важно е човек да си отговори има ли ум, сърце и воля, има ли душа и дух, с които може да работи. Мнозина отричат съществуването на душата. И това е добре, но никой не може да отрече съществуването на сърцето, понеже чувства болки. Дойдем ли до ума, всеки приема, че има ум; ако го отрече, трябва да признае, че е безумен. Значи въпросът за съществуването на душата и духа е проблематичен. Той може да се разреши по закона за вероятностите. Това е философски въпрос, с който учените от хиляди години се занимават.

Коя е причината, поради която вторият син, след като обещал на баща си да отиде на лозето, не отишъл? Има религиозни хора – свещеници, проповедници, които с десетки години са проповядвали Словото Божие, водили са добър живот и един ден се отказват от убежденията си, изопачават живота си. И обратното се случва: някои с години водят лош живот, но един ден става преврат в тях и те тръгват в правия път. Има богати хора, които от висотата на своето положение постепенно слизат до дъното на живота – започват добре, а свършват зле. Други излизат от дъното на живота, от ниските полета, и стигат най-високото положение, заемат първото място. Мнозина поддържат идеята, че за да се повдигне човек, трябва да има условия – това са условията на Живата, Разумна природа, т.е. Божествени условия, които се отнасят до всички хора. В живота има изкуствени условия – и на богатите, и на бедните, които са създадени от хората и водят другите към заблуждение. Например богатият син, който уповава на парите на баща си, не иска да учи, защото не подозира, че парите са спънка за него; и обратно – бедността е стимул на човешката душа. Ние не отричаме, че богатството и бедността са в състояние да направят човека добър или лош, благороден или жесток. Сиромашията може да го направи мирен, кротък, трудолюбив, но понякога бедността

внася известни недостатъци в човека: прави го крадец, угодник, лицемер, дори в известни случаи може да го накара да продаде своята чест. Не е богатството, което прави човека благороден; не е сиромашията, която създава пороците. Богатство и бедност са условия, при които човешкият характер може да се опита – защо? Ние приемаме, че човешката душа, излязла от Бога, е специфичен елемент на Духовния свят, където е принцип, неразделен от Бога. Това може да се докаже с опит. В човешката душа са вложени ред качества и сили, както и известни дарби и способности, които всякога може да прояви – само така ще се разбере нейното предназначение.

Душата може да свърши своята работа във всеки момент, а може и да се откаже от нея и да свърши точно противоположното. Синът, който първо обещал да работи на лозето, обичал себе си повече от баща си, затова се оженил и отказал да му служи. Той си казал: „Толкова години служа на баща си, нищо не спечелих. Ще се ожения, ще работя за себе си, ще си поживея малко“. Един ден жена му го изпъжда и той, разочарован от живота, казва: „Ще отида пак при баща си, ще поработя на неговата нива, дано изкарам поне хлябаси“.

Това е външната страна на въпроса; като дойде до вътрешната страна, той е поставен другояче, там всеки казва: „За да живее добре, човек трябва да има религия“. Ако иска да живее добре на Земята, човек може и без религия. Нима животните имат религия – рибите, птиците, млекопитаещите имат ли религия? Въпреки това някои животни, например птиците, живеят добре на Земята. Знаете ли какъв е животът на птиците? Живели ли сте между рибите, да знаете какви са отношенията помежду им? Животът на рибите е цял ад: големите гълтат малките, а малките гълтат по-дребните от тях – живот на самоизстребване.

Според Дарвиновата теория¹⁵ птиците са произлезли от рибите. Можете да си представите през какъв ад са минали рибите, докато се превърнат в птици; те си знаят как са превърнали перките си в криле и как са се освободили от ограничителните условия на водата. На същото основание и хората се развиват по закона на необходимостта: поради голямото зло, което ги притиска, те вървят напред, растат и се развиват. Хората се трудят да забогатеят не от любов към труда, а за да осигурят жена си, децата си. Страхът още действа на хората. Те не са дошли до съзнанието да служат на Бога. Вие, които проповядвате за Бога, свързани ли сте с Него?

Като говоря така, аз не ви упреквам, но казвам: щом говоря за Слънцето, трябва да имам връзка със светлината. Тогава как да се свържем с Бога, как да отидем при Него? Има условия, при които човек може да отиде при Бога, има условия, при които отиването при Бога е невъзможно. Представи си, че живееш в херметически затворена стая от стъкло и си лишен от въздух и вода – живи елементи, които хлопат на вратата ти, но не могат да влязат. Само светлината има достъп при теб – защо? Какво е светлината – емблема на великата, възвишената човешка мисъл. Следователно само възвишеното, благородното, чистото може да влезе в непроницаемия чертог, където Бог живее. Затова всичко трябва да се обърне в светлина; ние също трябва да станем светлина. Който не може да отиде при Бога, той е направен от вода и въздух; щом може да отиде при Бога, направен е от светлина. Когато Христос казва, че по-лесно камила може да влезе в иглени уши, нежели богатият – в Царството Божие, Той има предвид именно това: само светлината може да влезе в Царството Божие. Докато имате сегашните тела, докато се храните със сегашните мисли и желания, по никакъв начин не можете да влезете в Живота на безсмъртието, където Бог живее.

Сегашните хора имат странно понятие за живота след смъртта – те мислят, че целият живот е съсредоточен към Земята. Ако се разсъждава така, и рибите могат да кажат, че животът е само във водата и вън от тяхната форма нищо друго не съществува, че техният живот е идеален. Нима птиците нямат право да кажат, че целият живот се крие в тяхната форма и тяхната среда; нима млекопитаещите нямат право да кажат същото? По какво се отличава животът на млекопитаещите от човешкия? Животните нямат училища, църкви, къщи, нямат свещеници, проповедници, учители, но имат военачалници – по-големите запоявдат на по-малките. Досега никой не се е домогвал до някаква писана история на животните. От гледище на животните те си имат съвсем други обяснения.

Как ще си обясните философията на живота на съвременните хора, как се е създала тази философия? Как ще си обясните страданията на хората? Ще кажете, че човек сам е причина за своите страдания – защо? Защото коли и измъчва животните – това е причинило човешкото падение. Човек се е отклонил от своето първоначално състояние. Ще кажете, че Бог е наредил човек да яде месо и затова клането на кокошки, агънца, прасета е в реда на нещата. Днес е така, но в далечното минало не е било така. Има ред причини, които са изменили нещата; нещо жестоко се е внесло в човешкия живот, но зад него има друго нещо – благородно и възвишено. Има закон, който бди за запазване на хармонията в живота; той следи не само за престъпленията на хората, но и на животните, които също се наказват.

В село Чакма, Варненско, пред кръчмата на един селянин имало голямо дърво, на което две лястовички си правели гнезда. Кръчмарят седял пред кръчмата и ги наблюдавал. Едната лястовичка, по-енергична и работна от другата, непрестанно отивала и се връщала със сламчици и кал в устата, с които правела своето

гнездо. Втората лястовичка се изхитрила и очаквала всичко наготово – когато първата отивала да събира материал за гнездото си, другата използвала готовия материал и правела своето гнездо. Първата лястовичка поглеждала към гнездото си, чудела се защо работата не върви. Цели две седмици работила и не могла да довърши гнездото си. Един ден, като се връщала с пълна уста, тя забелязала как другата лястовичка краде кал и сламки от нейното гнездо, хвърлила се върху нея и започнала борба, в която и двете паднали на земята. В това време котката на кръчмаря, която отдавна ги дебнела, се спуснала върху тях и хванала едната. Кръчмарят се заинтересувал, искал да види коя от двете лястовички е пострадала. Крайно изненадан, той видял, че пострадалата лястовичка била крадецът.

Има един велик закон в Природата, който бди над постъпките на всички хора; никой няма да избегне този закон. Природата е разумна; да мислите, че тя е лишена от разумност, е заблуждение. Неразумни са хората, като мислят, че само простите търсят Бога и Го признават. Той отбелязва постъпките на хората, преценява ги и въздава всекиму заслуженото.

Ще приведа още един пример – за една случка по време на последната война на българите със сърбите¹⁶, която ми разказа един познат офицер. Понеже сърбите го ранили, той бил принуден да отстъпи. Паднал на земята и очаквал помощ; покрай него минали повече от 20 войници, но никой не му помогнал – всички минавали, заминавали, без да дадат ухо на неговата молба. Най-накрая минал един непознат войник, на вид нехранимайко, който не му внушавал никакво доверие, но въпреки това решил да се обърне и към него за помощ – от височината вече се задавали сърбите. Офицерът му казал: „Братко, помогни ми!“; войникът се навел, вдигнал го, метнал го на гърба си и го понесъл.

Както виждате, законът следи – последният, в който нямаш доверие, той проявява разумност. Бог в

него му казва: „Вдигни този човек, помогни му, той заслужава да живее“. Не мислете, че онзи, когото познавате и на когото разчитате, може да ви помогне. Всъщност вие не знаете кой ще ви помогне. В сърцето на последния войник живее Бог, в него проговори Божественото. – „От този момент – каза офицерът – аз повярвах в Бога, Който може да помогне и да спаси човека и без приятели, и без познати. Аз уповах на моите войници, вярвах, че те ще ми помогнат; всъщност излязох излъган – на помощ ми дойде един непознат войник, на вид нехранимайко – той ми помогна.“

Сега вие живеете на Земята и едни разсъждават има ли бъдещ живот, или няма, има ли живот зад гроба, или няма; други разсъждават върху въпроса какво обществено положение трябва да заемат, на какъв морал да служат и т.н. Според нас морал е всичко това, което е в съгласие с Великата Божия воля. Моралът е един и общ за всички. Доброто трябва да бъде добро за всички, то не може да бъде добро само за един. Същото се отнася и за религиите, за Църквите. Влизате в една Църква и чувате да се говори: „Тук е спасението на човека, само тази Църква може да ви спаси“. Не е така – всяка религия, всяка Църква може да спасява, зависи от проповедника, както и от онзи, който слуша Словото. Ще напредваш като ученик, ако учителят ти е добър и ти учиш добре; ако учителят е добър, а ученикът не учи, нищо не може да постигне. Бог е велик, всемъдър, всеблаг, но ако ти не изпълняваш Неговата воля, нищо не постигаш. Бог помага на онези, които вървят в правия път. Защо съществува Църквата – за да ви научи да се молите. Защо е създаден светът – за да познаете Бога и Неговите велики дела.

Ще ви приведа един мит от времето на Първата раса, която е живяла на Земята. Днес тази раса е известна под името *Всемирно Бяло Братство*. Белите братя, които я съставляват, са завършили вече своето развитие. Те не са въображаеми, но реални, действи-

телни лица, които имат представители на Земята и се отличават по това, че изпълняват волята на Бога и живеят според Неговите закони, т.е. според законите на Живата Разумна природа. Те живеят и на високите, и на ниските места, между хората.

Първият цар на Белите братя се наричал Бентам Берухи. Той имал единствена дъщеря – Елита. Според обичая, когато завършила своето образование, баща ѝ трябвало да даде на всички братя от царството си тържествено угощение за благодарност, че е завършила с успех. Бог изпратил от Висшия свят трима ангели да донесат подаръци за младата мома. Първият ангел, Амерфил, ѝ донесъл най-хубавия скъпоценен камък; вторият ангел, Зуневил, ѝ подарил от най-хубавите плодове в света, а третият ангел, Табитуил, ѝ подарил прекрасен бял кон. Като видели красотата на Елита, и тримата ангели се влюбили в нея, но всеки криел любовта си дълбоко в себе си. Макар и завършили своята еволюция, ангелите се почудили на тази неземна красота и интелигентност и всеки решил да остане по-дълго време на Земята. Първият ангел си казал: „Ще вляза в скъпоценния камък, та като го носи Елита, да усещам диханието ѝ“. Неговото решение се съобщило в Ангелския свят, Амерфил влязъл в камъка, но се свързал със земята; той усещал диханието на Елита, но почувствал скръб – вече бил вързан. Тя носела камъка на ръката си, но той не можел нито да се изяви, нито да се освободи. Вторият ангел, който донесъл хубавите плодове, намислил да влезе в семката на една ябълка, та като се посади в земята и се развие в голямо дърво, да доставя радост на прекрасната Елита. И неговата мисъл се отбелязала на Небето; влязъл в семката, но се свързал със земята. Третият ангел си казал: „Ще вляза в коня, та когато се разхожда с него, да чувствам нейното присъствие“.

Често хората се запитват коя е причината за тяхното нещастие. Не са изпълнили своите задължения.

Някой е изпратен да работи за издигането на България, заема висок пост, става пръв министър, но забравя своето предназначение. Властта, славата, парите го заслепяват, той казва: „Не мога ли и аз, като всички хора, да се осигуря?“, мисълта му вече се отбелязва в другия свят и той се свързва със Земята. Много изкушения има на Земята, които ограничават, свързват човека. Ако ангелите, изпратени с мисия на Земята, са се поддали на изкушението, колко повече се изкушават обикновените хора! Аз не говоря само за светските, но и за религиозните – и те се изкушават. Страшно е, когато един министър или управляващ стане причина за пропадането на хиляди хора. Защо този министър трябваше да се заслепи пред славата и парите? Не казвам, че парите са причина за нещастията на народа – с тях той можеше да повдигне своя народ.

Ще кажете, че народът е богат, но аз предпочитам да бъде беден и честен, отколкото богат и безчестен. Един стар българин казал на сина си: „Синко, знай, че богатството и на най-честния човек, спечелено с труд и мъка, е половината негово, половината на дявола, а богатството на безчестния човек принадлежи изцяло на дявола, заедно с човека“. Честен ли е този, който се ползва от добитъка и същевременно го коли? Честен търговец ли е този, който е спечелил богатството си от кожите на добитъка? Колко пъти е ставал рано сутрин да оре и копае земята, да приложи своя труд? Той е спечелил благодарение на тия кожи и след това ще каже, че работи и печели честно; не, неговото богатство се гради върху страданието на животните. Виждали ли сте какви сълзи се леят от очите на нещастните животни? И те чувстват, но никой не влиза в положението им. Днес хората не разбират даже положението на другите хора. На какво се дължи това безсърдечие? На безлюбието. Кой религиозен или светски човек е дал път на Великата Божия Любов в своето сърце и душа? Достатъчно е само за момент да

отвориш сърцето си за тази Любов, за да почувстваш страданието на всички живи същества. Само Любовта може да изправи погрешките на човека.

Питам: как ще се оправи светът, как ще се подобри животът? Чрез Любовта – тя е метод, чрез който се разрешават всички противоречия. Аз не говоря за еротичната любов, от която страдат хората. Днес млади и стари не разбират Любовта. Старите казват, че Любовта е за младите; младите пък не я разбират. Аз говоря за Любовта, която ражда Живота. Това, което вие наричате Любов, още не е Любов. Когато Любовта влезе в човека, тя внася в него разширение и мир, прави го здрав и силен. Който живее в Любовта, не може да боледува, ето защо лекарите могат да лекуват всички болести чрез нея; понеже безлюбието е причина за болестите, затова Любовта ги лекува. Аз мога да направя точна статистика, за да докажа истинността на моите твърдения. Оженете най-здравата, най-красивата и благородна мома за човек, когото не обича, и вижте какво ще стане с нея след една-две години. Оженете най-силния, най-благородния момък за мома, която не обича, и за една-две години той ще слезе до дъното на живота. Въпреки това майките и бащите гледат да оженят дъщерите и синовете си за когото и да е, стига да е богат. Те казват: „Да я оженим, да мине по реда си“. – „За кого?“ – „За онзи, който не я обича.“ Не, великият Божествен закон казва на майката: „Ще ожениш дъщеря си за онзи, който я люби като теб“. Нашият Баща, Когото ние днес отричаме, иде при нас и ни казва: „Живейте по закона на Любовта“.

Като слушат беседите ми, някои казват: „Отсега нататък ще живея по закона на Любовта – няма да бия децата си, няма да се карам на слугинята, към всички ще се отнасям с Любов“. Щом си отидат вкъщи, работите излизат другояче: жената се сърди на слугинята, че прегорила яденето, бащата се сърди на децата си – и плесниците започват; след това и двамата казват:

„Това Учение не е за Земята, не може още да се приложи“. Попитайте който и да е свещеник може ли да се приложи Христовото учение и той ще отговори: „Не му е дошло още времето“. Не, закъснели сте даже, времето за Христовото учение беше преди 2000 години.

Любовта може всякога да се приложи. Нещастията и страданията в домовете могат да се премахнат за един момент; нещастията на българския народ могат да изчезнат моментално – как? Чрез Любовта. Нека всички свещеници кажат: „Времето на Христовото учение е дошло, Любовта може да се приложи още сега“. Само свещи ли трябва да се палят в църквата? Да приложим Христовото учение на опит. Ще ме питат православен ли съм, евангелист ли съм. Аз, като те срещна, ще те питам: ти изпълни ли Волята на своя Баща – можеш ли да любиш? Това се иска днес от всички хора.

Сега аз не говоря за държавниците, но за религиозните. Смешно е тези хора, които упоават на Бога, да очакват днес да дойде такова управление, което да оправи света. То е все едно Бог да разчита на слугите Си – те да оправят работите; все едно господарят да упоава на слугата си, учителят – на своите ученици. Не, господарят сам ще оправи своята работа и учителят сам ще реши задачите си. Ще кажете, че говоря против Църквата. Който мисли така, не разбира какво му се говори. Питам: като палите свещи в църквата, приложихте ли Христовото учение? Приложимо ли е то? Христос казва: „Който Ме люби, ще опази Моя закон“. Да оставим Христовия закон настрана. Питам: вие, които минавате за православни, приложихте ли Любовта? Нека българите отговорят живеят ли по Любов. Не живеят още по Любов. Законът на Любовта трябва да се приложи, той е първият закон на Всемирното Бяло Братство. Вторият закон е Мъдростта. Любовта носи живот, а Мъдростта – светлина и знание. Тези два закона работят усилено в света. Ние виждаме как бързо идват последствията на нещата; докато

разбереш причината, последствието идва вече. Третият закон на Бялото Братство е Истината, която носи Свободата. Вън от тези закони не може да се съгради никакво общество, никаква държава. Те са основните принципи, на които се основава бъдещият живот. Вън от Любовта, Мъдростта и Истината никакво учение не съществува. Те имат приложение в цялата Природа.

Синко, иди днес, работи на лозето ми! Лозето е светът. Който отиде да работи на лозето, ще се развие, мускулите му ще укрепнат. — „Защо съм дошъл на Земята?“ Да укрепнат мускулите ти. — „Защо идат мъчнотиите и страданията?“ Да се засили волята ти. — „Не може ли без мъчнотии?“ Ако нямаше мъчнотии, животът щеше да бъде пълен с противоречия. Ще дойде време, когато ще живеете без мъчнотии, но сега те са необходими. Ако днес се освободите от мъчнотиите, животът ви ще се влоши.

В едно семейство се ражда самото дете, ръцете и краката му не се движат. Родителите търсят начин да му се помогне — викат свещеници да му четат молитви, водят го на бани в странство, но нищо не помага. Защо се е родило самото? В това дете са вложени големи пороци. Ако беше здраво, то щеше да извърши кражби, престъпления, убийства и за да го предпази от това, Разумната природа го е завързала — за да смекчи сърцето му. Както и да лекуват това дете по външен път, нищо няма да се постигне. И ако Провидението е поставило хората пред толкова мъчнотии, това се дължи на факта, че те проявяват повече своята зла воля, отколкото доброто в себе си.

Хората не са толкова добри, както си мислят. Как ще постъпиш, ако някой беден похлопа на вратата ти и те помоли да пренощува в твоя дом? Ще кажеш, че няма място, да отиде другаде. Той ще отиде на друго място, но и там ще получи същия отговор. Като хлопа от врата на врата, стражарят ще го хване и ще го заведе в участъка. Докато постъпваш така, дълго време ще се

питаш защо си сакат или болен. Защо има участъци? За престъпниците. Щом има много престъпници, това показва, че хората със своите действия стават причина за престъпността. Не ви упреквам, но всеки трябва да работи върху себе си, да изправи грешките си – само така ще се оправи светът.

Един от законите на Бялото Братство гласи: не се позволяват никакви отношения, никакви сделки между същества, които нямат Любов в сърцето си; ако Любовта не ги свързва и не работи в тях, никакви отношения не им се позволяват. Само Любовта сближава хората. Който престъпва този закон, всякога ще се натъква на мъчности и противоречия. Ще ви дам още един важен закон: когато двама души се свързват в името на Любовта, връзката им трябва да става денем, на светлина, никога вечер; те трябва да бъдат на светло, да виждат лицата си. Българите казват за младите, които се женят: „Дошла е вече сляпата събота за тях“. Под *сляпа събота* разбирам тъмнината в живота. Момите и момците се срещат повече вечер, в тъмнина, да не ги виждат хората, но тъмнината събужда отрицателното в човека. За да не става това, които се обичат, трябва да се срещат денем, на светло, да не се пробуди в тях нито едно отрицателно чувство, нито една отрицателна мисъл. И двамата трябва да бъдат свободни. Ако са роби, да не се женят – защо? Защото робът ражда пак роби. Новото учение гласи: робът да не се жени! Какво ще излезе от двама роби? За кого ще ожениш дъщеря си? Ако я ожениш за роб, по-добре не я жени; ако я жениш за свободен, я ожени. Кой е свободен? Бог. Следователно ожени дъщеря си за Господа. Това ви се вижда странно. Отворете книгата на пророците и ще видите, че това са препоръчвали и те. Това е вътрешната, мистичната страна на въпроса.

Къде е Господ? В коя посока? Направете едно обръщане под ъгъл 90° и ще намерите Господа. Вашият изток не е точен. Сегашните хора са се отклонили от

правия път на 90° и не им остава нищо друго, освен да се върнат в него, в посоката на Любовта. Изток е горе, а не там, накъдето се обръщате днес; където е изток, там е и Любовта. Тя се движи между два полюса – радостите и страданията; където няма радости и страдания, там никаква Любов не съществува. Чрез страданията Любовта приготвя условия за нови блага, за нови радости. Сегашното страдание е условие за бъдеща радост.

– „Как мога да почувствам Господа?“ Направи добро на някого, без да те види и разбере, без да те видят обкръжаващите; след това ще чуеш тихия глас на Господа – Той ще ти проговори, ще одобри постъпката ти. Казано е: „Бог, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве“. Каква по-голяма радост от тази – да ти проговори Бог? Прави добро и не мисли за нищо. Безкористието води в пътя на Любовта. Опитай се да направиш едно престъпление, да видиш как ще се почувстваш – веднага ще чуеш гласа на Господа, Който ще ти каже: „Постъпката ти не е добра, не Съм доволен от теб“. Ще кажете, че това е гласът на съвестта. Както и да го наричате, казвам: няма човек в света, на когото Бог да не е проговорил.

Синко, иди днес, работи на лозето ми – така казал бащата и на двамата си синове. Единият отказал да изпълни волята му, но после се разкаял и отишъл да работи; другият обещал, че ще я изпълни, но не я изпълнил. На друго място Павел казва: „Боя се аз, който се стремя в този живот, да не изостана назад“. Той говори за своето верую, но сигурността е във вътрешните опитности, а не във външното верую. Всеки може да направи опит да се свърже вътрешно с Бога. Въпросът за Бога не е временен, не се отнася само до ума и до сърцето – той има отношение и към човешката душа. Всеки лично ще разреши този въпрос, след това ще дойде до онези методи, чрез които ще работи върху себе си.

Опасно е човек да мисли, че сам може да оправи работите си. Мнозина отричат намесата на Провидението и на съдбата в човешкия живот. Те се питат какво е Провидение. Един прогимназиален учител в казанлъшко село разказва своя опитност. По време на Световната война¹⁷ при едно отстъпление на българите той объркал пътя си и попаднал между гърците. Преди да е забелязан от някого, успял да избяга, скрил се в една пещера, където прекарал цели три дни без хапка хляб. Мислел си: „Ако изляза оттук, гърците ще ме видят и убият. Какво да правя? Досега съм отричал Бога, но в този момент не ми остава нищо друго, освен да се обърна към Него“. И той започнал да се моли: „Господи, ако наистина съществуваш, както съм слушал от майка си и от моите учители, изяви ми се по някакъв начин и аз ще повярвам в Теб. Сега се нуждая от хляб, умирам от глад“. Не минал половин час и ето – една костенурка с парче хляб в устата си се отправила точно към входа на пещерата, оставила го на земята и отминала. Той взел хляба, изял го и като се върнали силите му, благодарил на Бога с думите: „Господи, като се върна при учениците си, ще проповядвам за Теб“. Наистина, като се върнал в селото си, събрал учениците си и казал: „Деца, знайте, че има Господ и аз вярвам в Него“. Той им разказал за случката в пещерата.

Значи едно парче хляб може да убеди един български учител атеист в съществуването на Бога. Всички твърдения на философи, учени, богослови пропадат пред опитността на учителя за съществуването на Бога. И аз мога да докажа това в един момент.

Седят няколко философи в една тъмна стая и разискват върху въпроса има ли светлина в Природата. Аз слушам разискванията и мълча. Когато спорът се разгорещява, казвам:

– В един момент мога да ви докажа, че има светлина.

– Докажи!

Изваждам от джоба си кутия кибрит и една свещ и я запалвам. Има ли светлина? Има, разбира се.

Всеки от вас може да разреши въпроса така. В джобовете си имате кутия кибрит. В нея ще намерите клечките на Любовта, Мъдростта и Истината. Запалете тези клечки и веднага ще се убедите, че има светлина: запалете свещта на Вярата, за да я опитате; запалете свещта на Мъдростта, която носи знанието; запалете свещта на Любовта, която носи живот; запалете свещта на Истината, която носи свободата. Като запалите и трите свещи, ще бъдете абсолютно свободни. При тази светлина ще четете всички книги и ще ги разбирате правилно.

Питам: къде ще бъдете след 100-200 години? Клетките на тялото ви ще бъдат пръснати в пространството и костите ви ще лежат в някой гроб. Човек не е в костите си. Смешно е, като изгори къщата на някого, да го търсите в нея. Човек е вън от тялото си; то е малка къщичка, дадена му за временно използване, и докато е на Земята, душата му обитава от време на време в тази къщичка. В бъдеще човешкото тяло ще е по-съвършено – когато пожелае, човек ще може да става невидим или въздухообразен, или воден, според желанията си. И тогава, щом реши да отиде на Слънцето, веднага ще литне натам. Сега човек вдига главата си, гледа към Слънцето, но не знае какво има там.

Знанието на сегашните хора е относително. Иде ново знание, нова култура в света; Павел я нарича *култура на синовете Божи*, аз я наричам *култура на Божията Любов, Мъдрост и Истина*. Тя ще научи хората как трябва да живеят. Учените ще работят във всички области на науката, изкуствата и музиката; те ще дойдат до преобразуване на материята от едно състояние в друго.

Както виждате, предстои ни сериозна работа и учене. Много усилия, много занимание е нужно на чо-

века, докато разбере това, което е проповядвал Христос. Каквото научите, трябва да го поставяте на вътрешен опит, на вътрешен анализ. Казано е: „Всичко опитвайте, доброто дръжте!“. Бог казва: „Опитайте Ме и вижте, че Съм благ“. Опитът ще покаже Истината.

Лесно е да се отричат нещата, както правят много от сегашните учени. Лесно се казва, че без насилия, без убийства светът не може да се оправи. Опитът доказва ли същото? Ледът може да се строши с чук, но може и да се стопи от топлината на Слънцето – това зависи от степента на човешкото развитие. Да оставим настрана разбиранията на външния свят, но аз се чудя на умовете на християнските народи, които приемат, че Христос е дошъл да спаси света, а от друга страна казват, че Христовото учение е неприложимо. Приложимо е Христовото учение; то носи спасението на света, то носи новото знание, то ще научи хората как да се освободят от страданията.

Тази сутрин вашият Баща иде при вас и ви пита: „Какво ви каза вашият Учител?“, после ви казва: „Идете на лозето Ми да работите“. Ако изпълните Неговата воля, Той ще ви даде Своего съдействие, Той ще бъде всякога с вас. Ние сме опитали законите на Природата и знаем, че тя е разумна. Който не вярва, нека дойде при нас, ще му докажем това с опит; ще направим опит и с растенията – да види, че и те са разумни. Достатъчно е да направиш най-малкото добро на едно плодно дърво, за да видиш как ще ти се отблагодари то. Ако всяка сутрин поливаш една круша, като узреят плодовете ѝ, тя ще ти даде доброволно от тях; ако не се грижиш за нея, плодовете не падат лесно. Като положиш грижи, пред краката ти ще падат най-хубавите плодове, с което тя изказва своята благодарност към теб. Всички живи същества са признателни, важно е да проявят своята признателност. Само посредственият, невежата мисли, че у животните и растенията няма разумност. Повтарям: всяко живо същество е разумно.

Не измъчвайте животните и растения! Който мъчи животните, ще мъчи и хората; който се отнася добре с животните и растенията, с хората ще бъде още по-внимателен – този е моралът на новата култура.

Майките трябва да научат децата си, че Божественият живот прониква в цялата Природа, че Бог е жив и че Божественото е над всичко. Някои от вас са изпратени като делегати от Разумния свят, за да донесат скъпоценния камък; други са изпратени да донесат най-хубавия плод; трети са дошли да донесат най-хубавия кон. Понеже сте се оплели на Земята, объркали сте пътя си, вие се питате: „Защо сме дошли?“. Дошли сте на Земята, за да поздравите царската дъщеря по случай завършването на нейното образование. – „В какво сме се оплели?“ В един външен Бог.

Днес предадох разказа до половината. В друга беседа ще разкажа по какъв начин тримата ангели са се развързали. Тогава и вие ще разберете как може да се освободите от вашите връзки и да влезете в културата на Всемирното Бяло Братство.

17 юни 1923 г., София

След три дни

Господарю, напомнихме си, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: „След три дни ще възкръсна“.

Матей, 27:63

Ще взема една част от стих 63, глава 27 от Евангелието на Матей: *Господарю, напомнихме си, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: „След три дни ще възкръсна“.*

Ако тия думи бяха казани за някой обикновен човек, нямаше да ни учудват, но те се отнасят до вярванията на съвременните християнски народи. Казано е не от прости хора, а от най-учените на еврейския народ – от служителите на Църквата, отлично запознати с Мойсеевия закон. Казват: „Спомняме си за това“ – оттук може да се види какво е било отношението на тогавашното духовенство спрямо Исус. Сегашните християнски народи считат Христос за божество, за Син Божи, и затова ние не бихме желали да знаем как си обясняват те това противоречие. Не само в еврейския народ, но изобщо, като проучваме историята на всички религии, няма Учител, който, като е дошъл в света, да е бил добре посрещнат. Във всички народи, без изключение, са ги посрещали като измамници и лъжци.

Ние, хората на положителната наука, можем да си обясним това много обективно. Има разногледи хора, на които очните нерви не са еднакво дълги, от което впечатленията им от външния свят не съвпадат в един и същ момент и се явява двоен образ – единият се възприема по-рано, а другият – по-късно. Тази аберация, т.е. отклоняване, съществува и в човешкия ум – човек може едновременно да възприеме два образа,

но законът е такъв: не могат да се възприемат наведнъж два противоположни образа в Природата, защото ако единият е хармоничен, другият ще бъде дисхармоничен. Това произтича от факта, че в самия живот има две велики течения. Може да попитате защо става така. За обяснение ще си послужи с една аналогия с това, което става в Природата. Соковете, които идват от корените на дървото, имат едно свойство, а тези, които идват от клоните – друго. Защо корените не са прави както клоните, а лъкатушат в земята? Понеже почвата е по-гъста, за да си пробият път, корените са принудени да изкривяват своята посока, а на клоните, понеже растат в по-рядка атмосфера, растежът е по-правилен. Значи, когато схващанията на хората са материалистични, винаги има известно изкривяване. Например евреите се отличават с краен материализъм, което може да се проследи в тяхната история – братята на Йосиф¹⁸ го продадоха много евтино, Юда продаде Христа за 30 сребърника и т.н.

Тия прояви на човешката душа са необясними за един обикновен човек. Питам ви: не е ли същото, когато братя и сестри, в желанието си да получат по-скоро бащиното наследство, чакат смъртта на родителите си? Не може ли бащата да им даде наследството или част от него, докато е още жив? Знае се какъв е моралният уровен на тия синове и дъщери, които желаят смъртта на баща си и майка си; от такива синове нищо не може да се очаква. Ако се проследи животът им, ще се види, че 90% от тях водят разпуснат живот.

Ние помним, че онзи измамник, когато бе още жив, рече: „След три дни ще възкръсна“. Ние знаем, че Той няма да възкръсне, но е нагласил да дойдат Неговите ученици да откраднат тялото Му и да разгласят навсякъде, че действително е възкръснал. Този въпрос от 2000 г. не е разяснен.

Ако разгърнете цялата християнска литература, ще срещнете различни теории дали е възкръснал Христос, или не. Защото, ако Той не е възкръснал, както е ка-

зал, тогава цялото верую на християните пропада, но ако е възкръснал, веруюто се базира на една основа, на която животът има възможност да расте. Хората така обясняват възкресението, че ако човек легне да спи и после се събуди, може да го считат за възкръснал или ако умре и после оживее, той е пак възкръснал, пак се връща в живота. Възкресението включва в себе си друг закон, то е състояние – душата минава в онова същинско състояние, в което е съществувала, преди да е била vyplътена в материята. Веднъж vyplътена, тя се опорочава.

Всички хора, без изключение, са нечисти, поради което ние трябва да правим големи усилия на Земята, за да можем със силата на Духа да изчистим нашето сърце, нашия ум, нашите действия и желания от това окаляне. Причината за окалянето е в самата материя – тя е от такова естество, че се опорочава. Ако отричате, че материята може да се опорочи, тогава защо изхвърляме част от нея навън? Защо след вкусното ядене на бюреци, на палачинки чувстваме такава неприятност, че понякога не искаме да ги видим; откъде се образува това, вътре в палачинките ли беше? Аз считам, че нечистотиите са в самата материя, като в затворено шише; отпушиш шишето и виждаш какво има вътре.

Човешкият дух трябва да изучи процеса на чистенето. И възкресението е самият процес на чистене, който става само чрез Божествената Любов. Без Любов няма възкресение. Който изгуби Любовта, казва: „Аз съм мъртъв“, но щом дойде Любовта, усеща едно съживяване. Под думите на Христа *След три дена Аз ще възкръсна* се подразбира, че след три дни Той ще внесе Божествената Любов, която включва всичко в себе си; на друго място Той казва: *Когато бъда въздигнат по такъв начин, Аз ще се привлека към Любовта, както и всички, които вярват в Бога.*

Мнозина разбират, че трябва да умрем, за да отидем при Христа, но не е така – под *умиране* се разбира

човек да се освободи от онези свои мисли, които го спъват. Може да умреш и мисълта да те държи и в онзи свят; там може да те спъват и желанията. Човек и в онзи свят няма да бъде свободен. Ако не си привлечен от Любовта, ако не си под влиянието на този велик закон, ти не можеш да влезеш във великия Божествен свят. Това се обяснява така: като доближите железни стърготини до една жица, през която минава електрически ток, всички стърготини ще се полепят по нея – значи има една сила, която ги привлича; друга сила с други свойства не може да ги привлече. Следователно Божественото привлича подобното към себе си – човешката душа се привлича от този Център.

Всички хора имат желание да намерят Истината; всички търсят щастие, здраве, градят къщи, уреждат градини, осигуряват живота си. В човека има нещо дълбоко всадено към живота и той иска да живее. Понякога иска да умре, да се лиши от живота си, но под смърт се разбира да се освободиш от неблагоприятните условия, които спъват растежа ни. Сега нашият живот, докъдето сме стигнали, е драма и трагедия, сега сме в най-лошото положение – в дъното на ада. Няма какво да ви доказвам тази мисъл, достатъчно е да посетите едни от големите европейски градове като Париж, Лондон, за да се уверите в това. В Лондон има един квартал, където живеят повече от 50 000 семейства, децата на които не познават родителите си, там е свърталище на порока; ако някой иска да знае какво е адът, да отиде там. У нас още няма такива квартали.

Ако разгледаме нашата съвременна култура, ще видим, че в нея има много тъмни страни. Някои автори я разглеждат само от светлата ѝ страна, но преценката им е много субективна. Нашите писатели са толкова честолюбиви и горди, че не искат да признаят своите грешки. Ако отидеш в Америка, и там ще ти разказват само за добрите страни на тяхната култура. Но за да се изтъкнат отрицателните страни на аме-

риканския живот, от лицето, което ще ги изнесе, се изисква висок морал, голяма интелигентност. Навсякъде има благородни и честни хора – и в България, и в Русия, и в Англия, и в Германия.

Не е добре и да се изнасят само пороците, защото като мислим и пишем за тях, има опасност ние да се опорочим. Лекарят, който постоянно пипа раните на болните, може да се инфектира и да пострада. В произведенията на някои автори също има проказа, от която се заразяват и опорочават хората. В своите съчинения авторът описва живота си; моралът и културата му се виждат от произведенията – в тях се изнасят неговите идеи, желания, чувства, а не общочовешки идеи. Един художник например рисува само голи жени, защото това му доставя удоволствие – значи той рисува за себе си, а не за другите. Рядко ще срещнем художник, който изразява, възплътява в картините си велика идея. Аз разбирам, като погледнеш картината, тя да произведе в душата ти цял преврат и да кажеш: „Има за какво да се живее на този свят“. А сега погледнеш една хубава, донякъде издържана картина, но идеята не е живо изразена и казваш: „Картината е много хубава, но идеята е непостижима“. И си живееш както си знаеш.

Ние, съвременните хора, сме в положението на двамата гръцки художници, които решили да се състезават помежду си. Единият нарисувал толкова естествено един грозд, че птиците го нападали да го кълват.

– Виж – казал авторът, – даже и птиците се заблудиха. Това е изкуство.

Другият също се възхитил от картината на приятеля си и, от своя страна, изваял образа на една богиня, която закрил с тънък воал. Дошъл първият художник да види неговото произведение и казал:

– Вдигни воала, за да разгледам добре статуята.

Но като доближил, видял, че воалът също бил

от камък. Значи, вторият художник бил такъв голям майстор, че заблудил приятеля си, също майстор в изкуството.

И ние понякога можем да изрисуваме външно някаква добродетел и да ѝ сложим отгоре воал; така се лъжат хората със своите добродетели. Донякъде можем да измамим с външно благочестие или целомъдрие, но все пак силно ще изпъкне онова, което ни липсва. Хвалят един слуга, че е много честен и господарят му е доволен от него, но какво се оказва – заобиколен е от други слуги, които го следят. Честни сте, защото ви следят. Аз бих желал да се направи един опит у нас и в чужбина: само за 20 дни да не функционират съдилищата, за да проверим доколко сме честни и изправни; да се оставят хората съвсем свободни само за 20 дни, за да се види нашата култура. Възможно е резултатите да бъдат положителни, но не е изключено да излязат всички наши слабости и пороци; в този случай е добре да се направи статистика – за произшествията и престъпленията по време на опита.

И така, нека във всички страни, докато трае опитът, да се освободим от съдии, от стражари; затворниците да се пуснат на свобода, да се види какво би се случило през тези 20 дни. Това е добър случай европейските народи да видят своята култура. И когато Христос казва, че след три дни ще възкръсне, Той подразбира бъдещата култура, която ще възкръсне; и тогава този опит ще трае не само за 20 дни, но ще бъде всаден в кръвта на хората. Тогава вече няма да има стражари, майките и бащите ще ги заместят, ще заместят и свещениците. Питам: след 20 000 години ще могат ли да вържат, да ограничат Христа?

В едно бургаско село се явил един прост човек, лечител, който учудвал хората със своя начин на лекуване. Такива лечители има навсякъде. Например през 1905 г. в Америка се бе появил един лечител. Обикновено той не говорел нищо. Много болни – хроми,

слепи, клосни, се нареждали, за да ги лекува. Той ги хващал за ръцете и като ги пуснел, отивали си здрави; други, само като минавали покрай него, оздравявали. Но като дойдел някой убиец, лечителят викал: „Махай се, ти си убиец! Не ми се позволява да те лекувам“. Тия лечители никога не лекуват убийци, а помагат на ония, на които е дошло времето да оздравеят.

Всички болести се дължат на човешки грехове и престъпления. Лекарят, за да може да лекува болния, трябва да вникне в причините на болестта. Природата изпраща болестите като начин за изправяне на погрешките. Как мислите, имаме ли право да развържем ръцете на онзи престъпник, който е извършил двадесет убийства и на когото Природата е вързала ръцете? Най-напред трябва да изправим неговата душа, да развържем неговия ум и дух и тогава да развържем ръцете му. В съвременната медицина болестите не само не намаляват, но и се увеличават; болести след болести се явяват и не знаят вече с какви имена да ги кръщават.

Този измамник каза, че след три дни ще възкръсне. Мнозина питат: „Има ли възкресение, има ли вечен живот?“. Аз ви питам: сегашният живот на какво се дължи? Как бихте обяснили, къде се крие силата на онази малка семка, която сте посадили в земята, та от нея да излиза голямо дърво? Казват, че в Калифорния имало дървета, израснали още по времето на Мойсей, други – по времето на Авраам, хилядагодишни на възраст. Това може да се докаже, но дървото трябва да се пожертва. Има дървета, които хроникират известна култура, известни събития, една велика история.

Христос каза, че след три дни ще възкръсне. Какъв е смисълът на живота? Оженили сте се, след това майка ви, баща ви, цялото поколение измират – това живот ли е? След време изваждате костите на вашите родители, на вашите прадеди, поставяте ги в една торбичка и им четете молитви – Бог да прости прегре-

шенията им. Няма смисъл Господ да прощава костите им, трябва да се молим Той да ни възвърне живота, който сме изгубили. Ако ви хвана за гърлото, да не можете да дишате, и ви държа така няколко минути, ще изгубите съзнание. Какво ще стане с вас? Жизненият ток, който минава през дробовете и е за сърцето, е спрял, но като се махне това стягане, отново започва да циркулира. Има такива умствени и сърдечни сили, които, като стиснат вашия ум или вашето сърце, веднага животът ви изчезва. Дали ли сте си отчет за вашия ум? Някой ден сте разположени, друг ден се зароди у вас мисълта да убиее някого. Тази мисъл не е ваша, тя е чужда, но затова има дълбоки причини – това е хващане за гърлото, това е чужда мисъл, това е внушение. Ами войникът, който отива на бойното поле да убива, тази мисъл негова ли е? Тя е дадена по заповед и е минала през 20-30 души, докато дойде до него. Откъде се е зародила? Божественият закон казва: „Не убивай!“, откъде християните са възприели тази мисъл? Разбирам в езическите времена, когато са искали кръвта на християните, но днес Христос казва да любиш врага и ако брат ти съгреша, 7 пъти по 77 трябва да му простиш. Тогава как християните допускат убийството, как могат да се оправдават за това престъпление? Всички твърдят, че без убийства не може. На съвременните християни им липсва Любов.

Кой народ днес е на висотата на културата? В еврейската история се изнасят убийства между родни племена, които се избиваха помежду си най-безчовечно. Дойде Христос между тях – и Него разпнаха. Запазиха ли се евреите като народ, повдигнаха ли се? Разпръснаха се по цялата Земя, за да учат урока си. Какво стана с Руската империя? Престана да съществува. Тя пожертва хиляди хора в руските солници, други изпрати на заточение в Сибир. Руското духовенство не се застъпи за жертвите – да каже, че това не е Волята Божия. За българския народ казват, че има

велико бъдеще, че е избран народ. Всеки народ, който изпълнява Божията воля, който живее съобразно Божиите закони, има велико бъдеще. Отворете историята на българския народ, да видите доколко той е живял по Божията воля. Така, както живее, има ли бъдеще, може ли да бъде велик? Убийствата може ли да донесат щастие на България? И мислите ли, че сега престъпленията ще донесат щастие на нашия народ? Ще кажете: „Така трябва да стане“. Не, нещата могат да стават и по друг начин.

Великите работи стават по разумен начин. Каквото е станало, не може да се върне, но трябва да се знае, че в Божествения свят престъпленията не се одобряват; следователно трябва да знаем, че има един закон, който не прощава нашите престъпления. Ще кажат някои, че като говоря така, се уронва престижът на държавата. Когато държавници, управници, съдии престъпват законите, тогава се уронва престижът на държавата. Всички трябва да знаят, че има един вечен закон, който съди еднакво всички хора.

Този измамник, като беше жив, казваше, че ще възкръсне. Не възкръсна ли Христос? Възкръсна. Християнските народи очакват Той да съди народите. Само Бог, Който е създал всичко, има право да руши, да наказва, да съди; само художникът, който е нарисувал картината, има право да я унищожи. Ако българите искат да бъдат благословен народ, трябва да знаят, че се благославя само онзи народ, който не върши убийства. Когато Петър отсече ухото на воина в Гетсиманската градина, какво му каза Христос – „Тури ножа в ножницата си, защото който вади нож, от нож умира“.

Сега аз говоря на онези от вас, които познават Христовото учение. Има по-силно оръжие от картечницата, от оръдията, от парите, има по-силно оръжие от всички интриги – това оръжие е Любовта, която трябва да влезе между хората. Сега ще обясня този закон с приказката за дъщерята на цар Бентам Берухи.

Трима ангели слезли от Небето да донесат подаръци на царската дъщеря. Първият ангел, Амерфил, бил един от най-видните членове на Ангелския свят, може да се каже, че бил един от най-учените ангели – познавал тайните на Битието. Този делегат за царството на Всемирното Бяло Братство бил поставен от Бога на изпит. Като видял царската дъщеря, Амерфил се влюбил в нея и пожелал да влезе в скъпоценния камък на нейния пръстен, за да усеща винаги аромата ѝ. Пожелал и се привлякъл от камъка; всеки ден той навлизал все повече в него и видял, че се обезобразява, но не могъл да се върне назад. Искал да се освободи, но как? Срам го било да се обърне към Небето; срамувал се и от приятелите си, че ще кажат: „Как така, с неговите големи знания, да се увлече от една жена на Земята и вместо да ѝ каже, че я обича, да влезе в един камък и да се погуби“. Той започнал да гори от срам и колкото повече горял, камъкът ставал все по-блестящ. Питате: „Защо диамантът пречупва лъчите и блести?“. Защото ангелът е свързан още с камъка и днес той казва: „Аз ви моля, братя, не се свързвайте с никакъв скъпоценен камък“. От голямата мъка у ангела се явило едно озлобление. Скрит в камъка, той не искал никого да вижда, пък и никой не искал да го знае.

Днес хората не подозират, не знаят произхода на този диамант. След като се отдалечило царството на Бялото Братство, камъкът започнал да минава от ръка на ръка, докато след хиляди години дошъл в царството на Мехам Мерфю, който имал дъщеря на име Мерфил. Тя не била благородна и като влязъл камъкът в нейните ръце, у нея се зародило едно жестоко желание. Когато някой се влюбвал в нея и предлагал да се оженият, тя казвала: „Аз ще се ожения за теб, но след като ти извадя очите“. Идвали млади князе, царски синове, всички приемали желанието ѝ и на всички, един по един, тя изваждала очите и ги слагала в едно шишенце. Като дошъл първият кандидат, ангелът от

диаманта шепнел на Мерфил: „Извади му очите, не искам да ме гледа!“ – значи тя била адепт на този камък. Князът казал: „Извади ми очите, само ми дай да те прегърна!“. Така обезобразен, тя го затваряла в една стая със слугинята си, която той прегръщал, като я мислел за царската дъщеря, а тя се смееела насреща му и казвала: „Колко си мил, колко си хубав!“. На другия ден отивала да го пита доволен ли е. „Много съм доволен“ – отговорял той. По същия начин тя постъпила и с останалите кандидати и всички били доволни от нея.

Ще кажете: „Колко е жестока тази царска дъщеря Мерфил!“. Питам: съвременният свят не ви ли е дал по една лъжлива мома, която сте прегърнали? Вашите очи на мястото си ли са, не са ли извадени? Някой прегърнал една къща, друг – министерски пост, трети се оженил – какви ли не глупости сте прегърнали и всеки мисли, че това е същността. Вие сте продали същността, изгубили сте Бога, изгубили сте Любовта и казвате, че сте културни. Не, няма още култура в света! Духовното идване на Христа е през тази епоха. Първата Негова мисия е да възстанови зрението на хората.

Най-после в царството на Мерфил дошъл един адепт, който казал: „Искам да видя царската дъщеря, да ѝ кажа три думи“. Тя се зачудила на неговото желание, но се съгласила да чуе тези три думи. Като се срещнали, той я запитал:

– Познаваш ли този камък, знаеш ли историята му?

– Моля, разкажи ми я!

– Ако още носиш камъка по този начин, ще бъдеш най-нещастната жена в света.

Защо изнасям този факт? Вземете например една мома, която си играе със сърцето на някой мъж. Ще ви кажа защо тя си играе със сърцето му.

После адептът запитал царската дъщеря:

– Можеш ли да ми покажеш своя пръв любовник?

– Ще ти го покажа – и го завела в стаята.

– Можеш ли да ме освободиш, да остана за малко с него?

Адептът попитал ослепения доволен ли е от живота си. Искал да му каже истината.

– Има ли по-голяма истина в живота от това, което аз прекарвам сега? Има ли по-голям щастливец от мен? – отвърнал ослепеният.

Тогава адептът му доказал, че е голям нещастник и жертва на царската дъщеря. Като разбрал истинското си положение, той обещал да посвети живота си на Истината, да не отмъщава за нещастията си и да люби ближните си като себе си. Адептът взел камъка от пръстена на царската дъщеря, счупил го и го поставил в очите му, като на мястото на първия камък сложил друг – фалшив. Но ангелът не могъл да се освободи от камъка, а останал да се върти в очите на ослепения и така минал от една степен на еволюция в друга. Той започнал да изпълнява своята длъжност, но неговите деца пак сгресли. И сега ангелът пак се проявява и се срамува от погрешките на своите деца.

И ние, като гледаме нещата отвън, лъжем другите хора, преувеличаваме фактите. Не съм срещал нито един човек, който в даден момент да съзнава, че стои пред Бога, пред Великото, Безграничното, Възвишеното. Представете си, че една мома обича един момък, обещава му, че ще се омъжи за него; погледът ѝ ту светне, ту притъмнее, ту го иска, ту не го иска, а после намери друг, с него флиртува. Това флиртуване аз взимам в най-широк смисъл на думата – така господарят флиртува със слугата си, паството флиртува със свещеника и ако той загуби гласа си, казват: „Трябва да назначат друг свещеник на негово място“. И ние очакваме да се оправи този свят. Как ще се оправи? Всички казват: „Като се пенсионираме, ще си поживе-

ем“, а аз съм забелязал, че като пенсионират някого, той скоро умира. На офицера, привикнал да дава заповеди, дават да яде лук, сирене, сух хляб; след като е ял печени кокошки и го лишат от тях, той казва: „Аз съм роден да ям печени кокошки, а не печен лук“. Каква е разликата между печена кокошка и печен лук?

Онзи измамник ни каза, че след три дни ще възкръсне. Днешният ръководител на християнския свят, Христос, не е горе на Небето, а възстановява Царството Божие на Земята. У хората става едно събуждане на съзнанието и те виждат, че това, което са вършили досега, не е правилно. Според мен от Църквата не се изисква вече нищо. Всички християнски Църкви в България, в целия свят трябваше само да се молят да се смени тази култура, да дойде нещо по-хубаво, по-благородно. Даже, ако свещениците престанат да проповядват, а само се молят на Бога да дойде Божествената култура, в скоро време натегнатата атмосфера ще се разведри. Сега питам: как ще се оправи България?

Имало дъновисти и петковисти¹⁹. Нито едните, нито другите ще оправят България, само Любовта може да я оправи. Божественото учение трябва да завладее сърцата на всички българи и те да кажат: „Братко, аз искам да ора земята с Божията Любов“; свещеникът да каже: „Аз искам да служа с Божията Любов“; всичко, каквото се прави, да става в името на Божията Любов. И военният, като извади ножа си, да каже: „И аз искам да служа с Божията Любов“ – и тогава той вече няма кого да убива. В Божествената Любов всички ще бъдат добри и благородни.

Направете опит, засейте едно растение в каквато искате почва; ако не е под преките слънчеви лъчи, то не може да расте. И на детето можете да давате най-добрата храна, но няма ли я Любовта, то ще бъде хилаво. Как лекувал този брат, който се е явил в Бургаско, при когото са се стичали хиляди страдащи? Той ги хващал за ръце, заливал ги с вода и така ги лекувал.

Сега питам: има ли чудеса в света? – „Няма чудеса.“ Е, тогава как лекува?

Един свещеник казал, че болният болни лекува. Ако болният лекува, какво ще стане, когато здравият лекува? Като лечителят излизал от църквата, хората му целували полата. Хората са склонни към суеверие – когато един болен се излекува по този начин, всички вярват, а когато говориш за Любовта, никой не вярва. Любовта притежава такава сила, която премахва не само нашите физически недъзи, но и умствените, и сърдечните, и душевните.

Направете опит с Християнското учение; на този Христос, Когото считат за умрял, нека българите кажат: „Господи, ние Те призоваваме, днес ще направим опит с Твоята Любов“. Безразлично е кой ще направи опита. А сега седят и пишат какво съм казал. Понякога владиците се плашат, като казвам: „Без пари ще служите“, и питат: „Как е възможно това?“. Ето как разбирам аз: ако нямаш Любов, ще служиш с пари; щом дойде Любовта, без пари ще служиш. Има ли по-голяма гаранция от Любовта? Щом Господ те обича, ти ще Му служиш с Любов и радост и ще кажеш: „Господи, както искаш, да бъде волята Ти!“.

Христос каза: „След три дни ще възкръсна“. Питам: не е ли дошло време за възкресението? Казват, че Христос щял да дойде отгоре на облаците. Но Писанието казва: „Присъствието на Сина Человечески ще бъде като светлината, като светкавицата – от единия до другия край“. Значи Христос ще дойде, но не знаете откъде. Когато Любовта дойде в света, тогава ще дойде Христос. Да не мислите, че Той ще остави да Му целувате скута? Той помни ударите на римските войници; вие го викате на Земята, но Той казва: „Имам добри спомени от Земята“.

Аз бих ви дал много научни данни за устройството на Вселената, на Земята, но преди всичко трябва да възприемем Любовта, да създадем нов организъм, да

изменим нашия мозък, нашето сърце. Считам, че съвременните хора са направени от восък и като отидат в Духовния свят, ако температурата се увеличи на 45°, животът им ще изчезне. Каква култура може да очакваме от хора, които живеят при 40-45°? Такъв човек Господ да го прости – ще се разтопи и животът му ще изчезне. Аз казвам, че нашият организъм може да издържа температура до 35 милиона градуса. Ако можете да издържите такава температура, знаете ли каква светлина ще имате и как ще се отвори светът за вас? Тогава няма да си служите със сегашните тела. Значи, ние трябва да преобразим нашите восъчни тела. Павел казва: „Има тяло естествено, има тяло духовно“.

Христос казва: „Ако се не родите изново от Дух и вода, не можете да влезете в Царството Божие“. Знаете ли за каква вода се говори? Тя не е обикновена – при никаква температура не може да се разлага. Вода, която се разлага, не е същинска; тази вода, която извира и носи Божествения живот в себе си, е същинска. Ако вие познавахте Христа, щяхте да ме разберете. Павел казва: „Едно време познавах Христа, но сега другояче го познавам“. Ако познавахте Христа като Любов, знаете ли какво щеше да стане с вас? Веднага щяхте да се трансформирате, всичките ви недостатъци щяха да изчезнат, вашите лица – да се изменят, да приемете образ и подобие на Бога и щяхте да се чудите как сте могли да живеете в неведение и невежество.

У някого се е появило желание за служене и казва: „Ще служа на Христа, ще раздам всичкото си имане“, но като си отиде вкъщи, веднага среща опозиция от жена си, която казва: „Не е дошло време за това“. Свещеникът казва: „Да проповядвам на хората, но времето още не е дошло“. Според мен то отдавна е дошло, сега има условия. Ние не осъждаме никого, не съжаляваме и за изгубеното време. Като дойде Христос, и мъртвите ще възкръснат.

Има един начин за оправяне на света – Христос ще дойде, ще те повдигне, ще ти даде ново тяло и ще каже: „Братко, излез от твоята къща“. Ще се гневиш ли на брат си? Една мома, пострадала от някой момък, ще получи ново тяло. Христос ще ѝ каже:

– Сега ти си чиста. Имаш ли нещо против този момък?

– Нямам нищо против него.

– Ела с Мен!

Следователно ето как трябва да се живее. Господ ще даде нови тела на всички, ще ги въздигне и ще им каже: „Сега сте чисти, ходете и живеете по новия закон“. Онзи, Който дойде по този начин, той ще въздигне света.

Всяко идейно учение, което води в новия път, което носи възкресението, трябва да измени вашите сърце, ум, душа и дух. Всички трябва да станете свободни, да желаете тази свобода. И когато някой извърши убийство, като го хванете, да кажете: „Братко, няма да те съдим, нито ще те поставим в затвора, скрий ножа си!“. Онзи, убития, ще съживим и ще кажем: „В името на Господа Исуса Христа, на изявената Божия Любов, ние ще въздигнем този брат и ще му кажем никога вече да не убива“. Бъдещето носи новото. На онзи, който мисли да убие един праведник, ножът ще се стопи; ще поставим ръката си върху него и ще кажем: „Братко, научи ли закона?“. Това е великият морал на вашата душа.

Необходимо е да научим великия закон: Бог е наш Баща, трябва да живеем братски, никой няма право да убива и насилие не може да става; така е писал Господ и всички трябва да живеем по Неговия закон. Ако съвременните европейски народи не приемат Христовото учение, след 10 години ще дойде такава война, каквато човек не помни. Ако не работим, ще дойде всеобща война, след която ще бъдем по-близо до Бога и ще бъдем по-добри. Това не е пророчество. Това

виждат всички предвидливи управници и държавници. Дълг на духовенството е да каже: „Това не е Волята Божия“.

Един английски държавник, Лойд Джордж²⁰, казал на духовенството: „Ако вие съумеете да внушите на християнския свят да избегне войната, постигнали сте вашата цел“. Това е задачата на съвременното духовенство – да спре войната, която сега се подготвя. И аз казвам: Христос идва и ако народите приемат Любовта, войната ще се отмени; ако не я приемат, войната ще дойде и тогава ще опитат още по-големи страдания. Всички могат да проявят Любовта. Не е нужно да бъдете в църквите, в планините, а у дома си, при жена си, при децата си, в затворите – Любовта може да се опита и при най-лошите условия на живота. Тази Любов ще ви направи свободни. Когато дойде Любов в дома ти, твоята жена ще ти каже: „Аз те освобождавам“. Всичко ще се измени под влиянието на Божествената Любов. Светът ще се уреди само когато дойде Любовта и тогава няма да има страдания, невежество, немотия, глупости – всички ще бъдем моментално здрави.

Сега Христос застава пред вас и казва: „Вярвате ли в това, което ви казвам?“. *Този измамник каза, че след три дни ще възкръсне. Ние не вярваме. Да не би учениците да вземат тялото му?* Ето, сега Христос е пред вас и ви пита: „Вярвате ли, че Аз възкръснах?“. Не бързайте да ми кажете, на мен не отговаряйте. Не искам да мислите повърхностно – това е един много сериозен въпрос: „Вярвате ли, че Аз възкръснах; вярвате ли, че Аз донесох Божествената Любов; вярвате ли, че това Учение, което проповядвам, може да донесе възкресение, може да донесе Любовта?“.

От 2000 години седите на два стола и казвате: „Хайде да отидем в Евангелската църква, в Православната, в Католическата“. Теософите ви боядисват в една боя, окултистите – в друга, има повече от 40-50 краски. Че

си теософ, католик, евангелист – не е важно. Питам: твоят Учител ще дойде ли? Ако си Го намерил, ти си човек на заблуджението; ако не си Го намерил, ти си човек на възкресението. Казваш: „Аз съм окултист“. Добре, твоята наука дала ли ти е онова учение, оня съществен живот на безсмъртието? – „Аз съм християнин.“ За теб Христос възкръсна ли? Вярваш ли във възкресението? Христос седи пред вас, а вие питате: „Учителю, къде е Христос?“. Като станах тази сутрин, аз погледнах какво е времето – това е важно за мен. Това, което говори дъждът, говори и Христос: „Ако не възприемете Моето възкресение, много сълзи ще изтекат, но ако го приемете, ще дойде светлината, ще дойде Любовта“. Ако духовенството не приеме това Учение, грях на душата му! През тези десет години, ако не приемат Учението, нека те да му мислят! И съдбата е започнала най-напред от България.

Ако българският народ не приеме това Учение, нещо страшно иде за него, няма да кажа какво, но да го знаете. Вие ще видите какво ще дойде. Ако го приемете, ще бъдете един от първите народи, ще бъдете записани, че сте повярвали във възкресението на Христос. От вас, българите, се изисква доблест.

Човек трябва да бъде смирен. Аз ще ви кажа какво значи да бъдеш смирен: никога да не лъжеш, да бъдеш свързан с Бога, да имаш велика душа, да бъдеш благороден и възвишен във всичките си прояви. Така трябва да бъде българинът! Ние трябва да бъдем такива, каквито са били предците на Всемирното Бяло Братство, като онзи човек, Който е направен по образ и подобие Божие, Който е наследил цялата Земя – това е Христос. Той казва: „Аз Съм първият, направен по образ и подобие на Бога. Ако слушате, ще имате Божието благословение; ще минете от смърт в живот и когато Аз бъда въздигнат, ще привлека всички към Себе Си“.

Всички култури, които идват в света, носят името на Първородния брат на човечеството. Ще Го попитате: „Няма ли друг изходен път?“. Днес или никога; не се надявайте, че друг път ще дойдат благоприятни условия. Под *днес* разбирам, че Божественият Дух сега минава навсякъде, през всички европейски народи, и казва: „Свестете се, свестете се!“. Навсякъде говори този Дух, няма човек, на когото да не говори; на всички казва: „С Любов, а не с насилие, не с убийство!“.

Следователно повдигнете сърцето си към Бога и се молете. Нека се реши този въпрос от Православната църква – възкръснал ли е Христос в Православната църква, приета ли е Любовта в Православната църква?

Една Църква има в света, вън от нея е Всемирното Бяло Братство – то е по-високо от Църквата, но още по-високо от Всемирното Бяло Братство е Царството Божие. Следователно Църквата е първото стъпало, Всемирното Бяло Братство е второто стъпало, а Царството Божие е третото стъпало – най-великото, което трябва да се прояви.

Във всички сърца и умове да живее Божията Любов и като се срещат хората, да знаят, че са братя и сестри, че са деца на един Баща, на една Любов, на една Мъдрост и на една Истина.

24 юни 1923 г., София

СЛЕД ТРИ ДНИ

Ще дойдем при Него

*Отговори Исус и рече му: „Който
люби Мен, ще опази Моето Слово и Отец
Ми ще го възлюби; и ще дойдем при него,
и ще направим жилище в него“.*

Йоан, 14:23

И ще дойдем при него, и ще направим жилище в него – когато думите Ми пребъдват в него. Това е една математическа задача. Според мен математическа задача е онази, която крие известна разумност в себе си. Следователно дадената задача е от висшата математика и тя трябва да се реши правилно. Питат защо плаче човек; защото не е решил задачата си – щом я реши, престава да плаче.

Съществуват три начина за решаване на задачите на живота. Първият е теоретизирането, вторият е опитът, а третият – познаването и прилагането на решенията. При решаването на задачите си всеки човек минава през трите фази. Някои започват с философстване, други – с опит, а трети – с прилагане на знанието. Бъдещите хора ще се ползват от готовите резултати на задачите.

Първият въпрос, с който се занимава философията, е този за точката; и математиката се занимава с въпроса какво е точка. Казва се, че точката не заема никакво пространство, т.е. няма никакво измерение. Как може да се говори за нещо, което не заема никакво пространство, няма никакво измерение? Това е невъзможно – самото пространство е нещо реално, в него се извяват всички неща, значи и точката се извява в пространството. Под *точка* разбираме сила, която се разширява от центъра към периферията си; тя е първият подтик на енергията. От това гледище

всяка енергия, която се проявява в Природата, е жива, разумна сила.

Казват, че физическият свят е неразумен; не, този свят представлява отношения между разумни енергии. Друго е, ако някой няма отношение към известни разумни сили. Например срещаш един човек с букет в ръка, отива при своята възлюбена – той е съсредоточен, мисли само за нея, погледът му е насочен навътре, минава, заминава край хората, но нищо не вижда; външно изглежда като дърво, чужд е за всички, минава за точка в пространството. Според някои е смахнат, луд човек (така гледат понякога и на религиозните). Не е точка, не е смахнат този човек – той има определена цел. В този смисъл точката е подтик в Битието, която върви от неограниченото и неопределеното към ограниченото и определеното. Когато този подтик се стреми към времето и пространството, тогава става точка. Точката се движи само по права линия. Какво е правата линия – път, образуван от движението на точката. Правата линия се образува не само от една, но от много точки и има само едно измерение – дължина. Във физическия свят тя не може да бъде безконечна.

И тъй, кой е първият подтик на човека? Правата линия. Защо – защото правата линия води към Любавта, която иска да се прояви навсякъде във Вселената. Жива ли е Вселената? Половината е жива, а другата половина – мъртва. Някога, в далечното минало, много същества са изгубили своя живот и безграничната Божия Любав се стреми да проникне и в мъртвата половина на Вселената, за да възвърне живота и светлината им. Любавта иска да събуди всичко заспало, да съживи всичко мъртво. Защо тези същества са изгубили живота си – историята мълчи. Те са преживели голяма катастрофа, техният живот е голяма трагедия, за причината на която съществуват много легенди. Цялото човечество е минало през тази трагедия.

ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ НЕГО

Идва нова епоха за човечеството, когато Разумният свят иска да покаже на хората начина, по който те могат да се върнат към своя първоначален живот, да застанат на здрава, положителна основа. Днес повечето хора са в илюзиите на живота. Всеки трябва да си отговори какво всъщност е животът не само от физическо, но и от духовно гледище. Ще кажете, че духовният човек е крайно чувствителен; това е неизбежно, но аз говоря за тази чувствителност, която има отношение към съзнанието: колкото по-чувствителен става човек, толкова повече се пробужда съзнанието му и колкото по-съзнателен става, толкова повече се увеличава и светлината му.

С увеличаването на светлината се увеличава и Любовта, чрез която човек достига до методи за правилното разрешаване на своите задачи. Една от тези задачи е да разбере своето предназначение на Земята и да го изпълни правилно. Който разреши задачата правилно, ще реши всички останали задачи. Мнозина започват да решават задачите си от опашката на живота; не, започнете от главата и постепенно вървете към опашката. Как ще устроите своя дом, ако започнете от опашката? Мома и момък се женят и първата им работа е да се осигурят, но това е последната работа; значи те започват от последното, т.е. от опашката на живота.

Какво е женитбата? Много мислители са дали някакво обяснение на този въпрос, но нито едно от тях не е точно – каквото и да са писали и говорили, все остава нещо неразрешено. Двама търговци съединяват капиталите си, за да работят заедно; двама учени съединяват своите научни изследвания; двама войници съединяват силите си. Съединяване като разумен процес има навсякъде, важно е каква е целта му. Казват: „Човек се ражда и умира“, значи той трябва да се роди, трябва и да умре. Това не е разрешаване на задачата – важно е защо човек трябва да се ражда и да умира.

Досега никой не е определил какво е животът, какво е смъртта. Каквито и мисли да са изказани за живота и за смъртта, те са субективни, не се основават на самата реалност. Защо се ражда и защо умира човек – това е задача на бъдещето. Някои хора само са направени, още не са родени. Казва се: „Бог направи човека от пръст и вдъхна в ноздрите му дихание на жива душа“. – „Ама аз съм роден.“ Ти още не си роден, ти си само направен. Роденият има особени качества, за него се казва, че грях не прави. Майката казва за детето си: „Родих това дете“. Не си го родила още, ти си го направила. Детето ще яде и пие, ще расте и ще се развива, ще греши и ще прави престъпления. Бог е направил човека от пръст, защото е знаел, че ще греши. – „Естеството на самата пръст е неустойчиво.“ Тогава защо Бог направи човека от пръст – за да греши ли? Ако гърнчарят направи едно гърне от пръст и сипва в него нечистата си вода, защо го направи – за нечистата вода ли? Какво ще стане с това гърне?

Какво представлява съвременният свят? На какво приличат мислите и чувствата на човека? Какво са човешките умове и сърца? Нека всеки българин – майка и баща, брат и сестра, учител и свещеник, да се вгледа в себе си и да си отговори искрено какво се крие в неговите ум и сърце. Какво ще кажете, чисти ли сте? Вие сами сте се направили нечисти.

Пред къщата на един богат арменец лежало умряло куче. Арменецът минавал, заминавал, не го хвърлял. По едно време той видял един турчин, спрял го и му казал:

– Слушай, ще ти дам 6 гроша да махнеш това куче от тук.

– Аз ще ти дам 12 гроша, за да го махнеш ти.

Най-после арменецът се принудил да го сложи в един сандък и да го хвърли.

Питам: какво сте разрешили, ако не сте готови като арменеца да слезете от висотата на положение-

то си и да изхвърлите умрялото куче на боклука? Ще чакате да мине някой беден човек, да му дадете 6 гроша, той да свърши работата вместо вас. Да, но бедният човек е готов да ви даде 12 гроша, за да изхвърлите умрялото куче.

Казвам: материалните блага, които хората търсят, са причина за отклоняване от правия път. Материалното богатство е резултат на човешката енергия и то трябва да се разпреди правилно между всички хора. Богатият няма право да обсебва всички блага, защото те не принадлежат изключително на него. Определено е на кого принадлежи дадена монета – тя е запечатана с кръвта на някого и друг няма право да я притежава. Не мисли, че ако откраднеш една ябълка от дървото на съседа си, ще се ползваш от нейните сокове; и да я изядеш, соковете ще се върнат там, откъдето си я взел.

От окултно гледище причината за болестите се дължи на отнетите чужди капитали, складирани във вашия организъм. Вие сте складирали тези капитали по незаконен начин в тялото си и ще дойде ден, когато собствениците им ще си ги вземат по насилствен начин. Щом стане това, човек започва да боледува. Какво е болестта? Обедняване на богатия. Наистина, докато са богати, хората са здрави, но щом обеднеят, заболяват; ако отново се напълнят касите им, те стават от леглото, т.е. оздравяват. Този закон е верен и в умствено, и в морално отношение: докато е смел и решителен, докато мисли право, човек е богат и здрав; щом изгуби мисълта си и не мисли вече правилно, обеднява.

Често хората разрешават въпроса съществува ли Бог, има ли друг свят, или няма. В това отношение приличат на онези двама американци, единият – проповедник, а другият – професор атеист, които пътували заедно във влака и разговаряли върху въпроса има ли Бог, или няма. Когато влакът минал по един мост,

той не издържал на тежестта му и се счупил. Влакът паднал в реката, а с него и двамата американци. Как разрешили те въпроса за съществуването на Бога?

Този въпрос не се разрешава само с думи. Въпросът за светлината не се разрешава в тъмна стая. Достатъчно е да имаш една клечка кибрит, за да го разрешиш; щом изгориш тази клечка, пак настава тъмнина. За да се убедиш в съществуването на светлината, ще палиш клечките една след друга, но като ги изгориш, пак настава тъмнина. За да не се движиш ту в светлина, ту в тъмнина, трябва да се стремиш към непреривна светлина.

Христос казва: „Който люби Мен, ще опази Моето Слово“. Под *слово* разбирам разумното начало в човека. Разумният е честен човек; който не е честен, не е човек. Щом даде известно обещание, човек трябва да го изпълни. Когато ученикът каже, че ще учи, трябва да удържи на думата си; когато учителят каже, че ще преподаде нов урок, трябва да удържи на думата си; и търговецът, и клиентите трябва да бъдат честни в изпълнението на своите задължения.

Първото движение е това на точката. Като се движи, тя образува правата линия. Следователно, за да бъде честен, човек трябва да се движи по права линия, да не се отклонява от пътя си — никакво навеждане надолу, никакво изкривяване надясно или наляво. За онзи, който гледа към земята, турците казват: „Този човек изгаря човешкото сърце“. Момата говори на възлюбения си: „Ние ще си устроим добре дома, това ще направим, онова ще направим“, той гледа към земята и нищо не отговаря — значи той върви по крива линия, а тя — по права. Питам: могат ли тия млади да вървят успоредно, в една и съща посока? Не могат. Значи посоката, по която честният човек върви, е правата линия; и тялото, и главата му трябва да бъдат изправени. Клетките на мозъка са наредени в права линия, и то така, че образуват мост. Такъв човек е честен и върви

ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ НЕГО

по права линия към Бога; щом клетките изменят посоката си, той се отклонява от правия път, от Бога. И конят понякога издига главата си нагоре – и той се стреми към правата линия. Силите, които действат в човешкия мозък, са насочени нагоре, по права линия, и именно те държат тялото в перпендикулярно положение към земята. Докато се намира под влиянието на тези сили, човек е честен.

Който Ме люби, ще опази Моето Слово. Любовта е първото условие, при което човек се самоопределя. *Ако пребъдвате в Мен, и Аз ще пребъдвам във вас.* Пребъдването е главното условие да бъде човек честен и добродетелен. Честният към Бога е добродетелен човек. Когато честността и добродетелта се съединят, те образуват плоскост, т.е. почва, и тогава следва стихът: *Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище в него*; честността и добродетелта са почвата, върху която се гради, расте и развива животът. Честността подразбира посаждане на семето, а добродетелта – растене на семето. Съграждането на дома подразбира цъфтене на посятото и израсло семе.

Христос казва: *Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище в него.* Идването на Бога в човека уподобявам на разумността, значи Бог може да живее в крайно интелигентния и разумен човек. От човека се иска първо честност, после добродетелност, а най-накрая – интелигентност и разумност. Само така той може да разреши задачите на своя живот.

Като изучавате историята на човешката култура, виждате, че тя се основава на религията. Само религията подобрява живота, защото тя внася известен морал, който определя добрите отношения между хората; щом отпадне моралът, веднага идва развратът. Докато хората не се стабилизират в добродетелите, моралът е необходим. Без морал и без висок идеал човек не може да се развива правилно.

В какво се заключава високият идеал? В правилното отношение на човека към Бога, но не както е писано в Евангелието, нито както са говорили пророците. Много неща са казали пророците, но за да разберете същността на техните мисли, те трябва да минат през няколко превода. Например мисълта *Бог е Любов* трябва да се разбере в нейния дълбок смисъл, за да престане човек да живее по обикновен начин. За него животът се изяснява не само в думи, но и в реални картини – пред него се откриват цветя и градини, извори с чиста, кристална вода; за него светът се превръща в светлина и топлина. Който разбира смисъла на думите *Бог е Любов*, първо разбира смисъла на страданията и ги използва разумно; определя отношенията си към Бога веднъж завинаги и престава да се колебае. Който не е познал Бога като Любов, може да напише мисълта *Бог е Любов* със златни букви, но ще си остане обикновен човек с обикновени изисквания и прояви.

Първата задача на човека е да познае Бога, няма по-велико нещо от това. Ако някой пита какъв е смисълът на живота, отговарям: да познаеш Бога; ето една проста истина, която и децата могат да разберат, даже по-добре от възрастните. Проста е тази истина, но всеки сам трябва да я потърси и разбере, иначе човек ще прилича на болен, на парализиран, който очаква наготово да му донесат вода от извора. Не, сам ще отидеш на извора, сам ще се напиеш от чистата вода. Щом дойдат до идеята за Бога, хората приличат на болни, които очакват да ги посещават здравите, наготово да задоволяват всичките им нужди. Защо болният да не си послужи сам? Кой му е внушил, че не може да ходи? Кой му е внушил мисълта, че не може да работи? Кой е внесъл в човека мисълта, че е невежа, че другите трябва да го учат? Тези мисли са дошли отнякъде, но трябва да се изкоренят.

ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ НЕГО

Веднъж изгубил първоначалния си образ, човек се е отклонил от Бога и се е поддал на външни влияния. Много писатели са изнесли драмата на падането на човека и отдалечаването му от Бога като причина за страданията и нещастията в живота му. Нека честният човек опита да открадне нещо, да види как ще се почувства: преди кражбата той е спал спокойно, като дете, но след нея сънят му се разваля – по цели часове се върти на една, на друга страна, не може да заспи. Защо не спи спокойно – занимава го някаква мисъл. Как ще се освободи от неспокойната мисъл? Като върне парите или предмета, който е откраднал. Алчно е човешкото око. Достатъчно е младият момък да види отдалеч една красива мома, за да се прояви неговата алчност – пожелава да я обсеби, да я вземе за себе си. Божествено ли е това желание? Божествено ли е желанието на човека да обсеби къщата на своя приятел, да вземе службата му? Ако един писател иска да засенчи друг писател със своите произведения, на прав път ли е той? Ако се говори за морал, а алчността се шири в света, това е безморалие. Един морал има в света – моралът на Всемирното Бяло Братство, който може да се приложи, ако не напълно, поне в малък размер; има начини за прилагането му. Този морал е Божествен и има магическо влияние върху човека.

Като ви говоря, много от вас се въодушевяват. Въодушевяването още не е Истината. Казвате: „Учителят изнесе цялата Истина. Ние сме готови вече да служим на Бога“. Щом е така, раздайте имането си на бедни и елате да ме последват. – „Не е лесно това.“ Наистина, мъчно е да раздадеш всичкото си богатство, но който е намерил Истината, е готов да раздаде имането си. Какво казва момата на своя възлюбен – „Давам сърцето си за теб“; и момъкът казва същото на момата, значи те са готови да жертват цялото си богатство. Сърцето е капитал, който не може да се сравни с никакво земно богатство.

Момата и момъкът са готови да се жертват един за друг, а религиозните казват: „Ние можем да дадем на Бога излишното, но не и необходимото, съществено“. Това не е служене на Бога, това не е жертва. Щом искаш да служиш на Бога, всичко ще дадеш за Него. Ако житното зърно не излезе от хамбара, не се посади в земята, не изгние и не влезе в новия живот, то не може да служи на Бога. – „Всичко съм дал за Бога.“ Лъжеш се. Отрече ли се от всичко? – „Отрекох се.“ Отрече ли се от баща си и майка си, от мъжа си, от жена си? Казваш, че си се отрекъл, а постоянно следиш мъжа си къде ходи, кого гледа и т.н. Ще дадеш свобода на мъжа си и нищо няма да искаш. – „Какво ще стане с него?“ Това не е твоя работа; ще мислиш какво ще стане с теб – това е важно. Ако искаш да работиш с едно желязно въже, направено от много халки, първото условие е халките да бъдат здрави; първата халка ще задържи втората, втората ще задържи третата, третата – следващата и т.н. Всяка халка трябва да бъде здрава; ако една от халките не е здрава, въжето ще се скъса и от нея надолу не можеш да вършиш никаква работа. Оттук вади заключението: здрав човек е онзи, между мислите, чувствата и постъпките на когото има непреривна връзка. Те съставят въжето на неговия живот.

Три основни неща са нужни на човека: честност, доброта и интелигентност. Интелигентността на човека се определя от размерите на челото, носа и брадата. Като измерим геометрически и изчислим математически тези размери, получаваме едно уравнение, в което отношението между ширината и височината на челото дава ъгъл, по който съдим за интелигентността на човека. Ако челото на някого е високо и тясно, интелигентността му е ограничена; ако челото му е широко и ниско, той има ширина, а няма дълбочина. По челото можете да четете като по книга, по него можете да познаете какви дарби и способности се

крият в човека. Той трябва да има добре развито въображение – Божествено въображение, което никога не се изопачава. И паметта му трябва да е добре развита, да помни всичко. Някой помни, когато има да взима, а забравя, че има да дава; друг помни, че са го обидили, а забравя, че и той е обиждал. Ще имаш такава памет, че да помниш и когато имаш да взимаш, и когато имаш да даваш; да помниш и когато си обиден, и когато си обидил – само така човек може да поправи погрешките си. Земният живот е място за поправяне на погрешките.

Днес кой човек е щастлив? Въпреки това всички очакват щастие. Четете Евангелието и казвате: „Това е казал Христос, онова е казал Христос“. Знаете ли какъв е бил Христос, Синът Божи? Той е бил най-богатият човек в света – като слязъл на Земята, взел всичкото си богатство със себе си, но не го разпилял като блудния син, а го раздал на сиромасите. Макар и най-богатият човек в света, Той ходел гологлав, бос, без никакви превозни средства, само един път си позволил да се качи на магаре.

Ако думите Ми пребъдват във вас и вие – в Мен, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. Богословите пък казват, че ако всички хора приемат тяхното верую, няма да имат нужда от друго учение; не е така. Ще изучавате Природата – в нея е скрито знанието за Бога, иначе ще се намерите в положението на животните, изостанали в своето развитие. Ще работите, за да станете истински човеци – нищо повече. И животните подлежат на развитие, и хората не са дошли още до най-високата точка на своето развитие. Следователно и човекът, направен по образ и подобие на Бога, още не е истински човек. Сегашният човек е направен, но още не е роден. За да дойде до истинския образ, трябва да се роди от Бога. Христос казва: *Роденото от Духа дух е; роденото от плътта плът е.* Кой се ражда от плътта? На този въпрос вие

сами ще си отговорите.

И тъй, когато Син и Отец дойдат у вас, вие ще придобиете онази истинска интелигентност, с която ще разрешите правилно всички въпроси. Само интелигентният, честният и добрият може да преобрази своето тяло, да подобри челото, носа и брадата си. И най-малкото подобрене в чувствата е в състояние да подобри вашия нос; и най-малкото подобрене във волята оформя брадата; добрите и прави мисли внасят подобрене в челото. Следователно умствено силният човек подобрява челото си, силният по сърце подобрява носа си, а волевият човек подобрява своята брада. Като срещнеш някого с деформирана брада, ще знаеш, че това е човек със слаба, изопачена воля. Животните нямат брада, защото у тях липсва волята. Като знаете това, усилвайте волята, добротата и интелигентността си. За красотата на лицето съдим по добре оформените нос, чело и брада. Трябва ли да се изопачиш, да изгубиш ширината на челото си, да е заострено нагоре като нож? Който е изгубил светлите си мисли и благородните си чувства, той се е превърнал в остър нож за рязане и мушкане.

Хората трябва да се върнат в своето първоначално състояние, да изправят кривите пътища. Когато изправи брадата си, човек ще изправи палеца си. Патологията е доказала, че палецът на престъпниците е крайно деформиран и изобщо пръстите му са къси и дебели. На крадеца специално пръстите на ръката (и самата ръка) са дълги, което се обяснява с факта, че неговата мисъл е насочена в едно направление – да бърка в чуждите джобове. Наистина, като измерим ръката му, виждаме, че тя е по-дълга от нормалната, от което вадим заключение, че и прадядо му, и дядо му са обичали да крадат, което пък е причина неговата мисъл да работи в същото направление. Този закон е причина за дългите предни крака на маймуните – като посягали към плодовете, ръцете им се удължава-

ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ НЕГО

ли; същата мисъл е удължила и пръстите им.

Изобщо всеки пръст е израз на известна добродетел. Например палецът е израз на волята – колкото по-красива е неговата форма, толкова по-правилно се проявява волята. По палеца се познават още интелигентността и честността на човека. Ще кажете, че палецът не ви интересува. А, не ви интересува! Как се познава изкуството на един градинар, нали от плодовете му? Ако градинарят не изкарва добри плодове, с какво друго ще се похвали? Ако и човек не може да се похвали с палеца и с другите си пръсти, може ли да се нарече истински човек? Палецът е гаранция за човека. Религиозният казва: „Виж, Господи!“ – и разтваря ръцете си; като разгледа пръстите му, Господ казва: „Ти не си добър, честен и интелигентен човек“. Бог чете по пръстите и по ръцете на хората.

От човека се изисква абсолютна честност, абсолютна доброта и абсолютна интелигентност. Ако не е развил тези качества, как ще отиде при Бога? Казваш: „Господи, помилвай ме!“ – „Как ще те помилвам? Милостта Ми е милост, но от теб се изисква абсолютна честност, абсолютна доброта и абсолютна интелигентност.“ Философът казва: „Можем да бъдем честни“ – това е идеал на човешкия живот; „Можем да бъдем добри и интелигентни“ – и това е идеал на човешкия живот. Бъди дотолкова досетлив и интелигентен, че с един поглед да схванеш всички условия на задачата и да я решиш правилно.

Днес светски и религиозни търсят път и начин за спасението на човечеството. Всички мислят как да изправят живота си. Аз зная един метод за изправяне на света: да научим Божествения език; тогава, като произнесем първата буква и първата дума на този език, обърканите работи ще се поправят. Хората още не са се научили да произнасят Божествените думи. Например никой още не може да произнесе думата *любов* така, както ангелите я произнасят. Едва сега хората

започват да я произнасят. Кажеш на някого: „Колко те обичам!“ и след това искаш този човек да ти направи услуга; ако той се осмели да ти каже да почакаш малко, твоята любов е на изпитание.

Любовта предвижда нуждите на човека отрано и услужва навреме. Стане ли нужда да убеждавате човека какво е казал апостол Павел, какво е казал Христос, Любовта изчезва. Любовта подразбира Божествен морал, Божествен живот. Новото, т.е. Божественото учение, както аз го наричам, не борави с относителна честност, относителна доброта, относителна интелигентност, то борави с абсолютни величини. Всемирното Бяло Братство казва на своите ученици: „Бъдете абсолютно честни, без никакво изключение; бъдете абсолютно добри, без никакво изключение; бъдете абсолютно интелигентни, без никакво изключение“.

Христос казва: *Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас*, което значи: *Аз и Отец Ми ще ви се изявим*. На кого ще се изявят? На благородния, на човека с широка душа, на любещия. Това е човек с велик, възвишен характер. Питам: можете ли да проявите още днес честността? – „Ще си помислим.“ Когато говориш Истината, няма какво да се мисли, тя се изявява – това е правило. Ние работим и ти ще работиш – няма какво да мислиш; речеш ли да мислиш, това е човешко умуване. Кой е на правата страна – който мисли или който работи? На правата страна е онзи, който работи с абсолютните Божии величини. Мнозина се натъкват на атавистични чувства, затова се съмняват в себе си и питат: „Мога ли да бъда честен?“. Да се задава този въпрос, това значи да си в света на безчестните. Ще си отговориш положително: „Мога да бъда честен“ и кажеш ли така, веднага ще решиш въпроса; значи няма какво да мислиш. Чудно е как може да си излязъл от Бога и да не си честен. Честен е онзи, който пази свободата на своята мисъл.

Младите, които изучават окултната наука, се на-

мират пред една опасност – лесно изменят своите възгледи. Тогава къде е Истината, в коя школа ще я намерите? Две школи има в света: едната е школата на Всемирното Бяло Братство, а другата – школата на черното братство. Центърът на първото Братство е на Слънцето, а на второто – в центъра на Земята. Всеки ден Всемирното Бяло Братство изпраща своята енергия от Слънцето, а черната ложка обира всичко, каквото срещне на пътя си; щом оберат плодовете, черните братя се прибират в центъра на Земята. Войната, упадъкът на морала, лъжата се дължат изключително на черните братя – те развалиха света, те отклониха мисълта на хората от правия път; и смъртта е процес, създаден от черното братство. Първият, който посвети Адам и Ева в истинското знание, им казваше: „В деня, в който ядете от плода на Забраненото дърво, ще умрете“, а след това ще поддържат мисълта, че така е наредил Бог – човек да умре, като преди това трябва да бъде съден. Това не е нищо друго, освен изопачена окултна истина. Аз превеждам техните думи: в деня, в който се свържете с черното братство, ще умрете. Човек не е създаден да умира, смъртта е резултат на неразбиране на великите Божии закони. В този смисъл смъртта е едно случайно явление. Като умре, човек се трансформира, минава от едно състояние в друго. Който разбира законите и ги прилага, той върви към центъра на Слънцето, т.е. отива в областта на живота.

Ако думите Ми пребъдват във вас, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. Да пребъдват думите Ми във вас – това е първото условие, за да се избавите от смъртта; с други думи казано: за да се избави от смъртта, човек трябва да бъде честен. Честността изключва лъжата, тя е антипод на лъжата, затова само честността се справя с нея. – „Ами Доброто?“ То има друга задача. Доброто изключва злото, като свой антипод. Интелигентността какво прави? Тя изключва заблудението, невежеството и неправдата;

следователно на честния човек казваме да не лъже, на добрия – да не прави зло, а на интелигентния – да не се заблуждава и да не върши неправди. Истински човек на мисълта е онзи, който не лъже; щом лъже, той не е човек.

Лъжата е животинска проява, и животните лъжат: когато кучето направи някаква голяма пакост, то започва да се свива, сгушва се, за да не го забележат; котката пък се глади, умилква се, за да не я бият. Изобщо животните са големи майстори в лъжата, първите учители на лъжата са били те. Когато светиите са забранявали на хората да държат в домовете си кучета и котки, с това те са искали да запазят младите от лъжата. Който е силен, може да държи кучета и котки в дома си, но слабият трябва да се пази от тях. Който ги обича, може да държи само едно куче и една котка, но не повече. Важно е да се освободите вътрешно от влиянието на кучето и котката. Отвън може да нямате кучета и котки, но ги носите в себе си – там е опасността.

Христос казва: *Ако думите Ми пребъдват във вас и вие – в Мен, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас.* Това показва, че всички добродетели имат определена среда и място за живеене. Всяка добродетел си има свой обект: честността, доброто, интелигентността, благородството, великодушието – всички те си имат свой обект. Честният, добрият, интелигентният създава в себе си условия за придобиване на смирение. За да дойде Любовта в човека, той първо трябва да обикне Истината и да се стреми към нея, след това да обикне Мъдростта, Правдата и Доброто – само така ще има условия за придобиване на Любовта. Нужна е почва за Любовта – това значи да възлюбиш Мъдростта, Истината, Правдата и Добродетелта – те са основа за идване на Божията Любов на Земята. Когато човек постави добродетелите за основа на своя живот, Божията Любов ще го посети и лицето му ще светне като Слънце. И ако някой болен се докосне до косъма на този човек, ведна-

ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ НЕГО

га ще оздравее.

Да се върнем пак към Белите братя. Къде е тяхното жилище? Школата на Всемирното Бяло братство е на Слънцето, където всяка година Белите братя правят събор. Техните делегати на Земята също се събират на събор – къде? На един висок връх в Хималаите. Кой е този връх? Зная го, но не мога да го кажа, не е позволено. Духове ли са тези братя? Те са хора, облечени в плът, както обикновените хора, но завършили своето умствено и сърдечно развитие. Велик, тържествен ден е съборът на Белите братя на Хималаите – свещеното място за тях, когато Бог изявява Любовта Си към тях с всичката Своя пълнота, с всичката Си енергия, която се отправя към целия свят. Тази енергия е причина за повдигане на религията, науката, изкуството, за преустройството на обществата, за подобряването на строя и управлението. Светлите и красиви дни в нашия живот се дължат на събора на Белите братя на Слънцето. Когато някой от Белите братя на Земята минава през посвещение, той трябва да внимава това да стане в деня на тържествения събор на Слънцето, защото именно тогава лъчите на Слънцето изпращат нещо ново на Земята. За онзи, който минава през посвещение, този ден е раждане от Бога. Това става само два пъти в живота им. За тези Бели братя се казва, че са родени два пъти от Бога – какво значи това? Мислете по този въпрос, за да си отговорите сами.

Питате: „Защо ни се говори толкова много за Христа?“. Христос е проявената Божия Любов, която хората не познават. И Павел казва за себе си: „Днес познавам Христа другояче, не както по-рано го познавах“. Значи всеки ден човек прибавя по нещо към познаването на Бога и Христа. Като ме слушате да говоря за събора на Белите братя на Слънцето и на Хималаите, казвате: „Ние знаем, че Слънцето е горящо, огнено тяло, следователно е невъзможно там да се събират Братя на събор. Знаем, че на Хималаите на 9 км височина всич-

ко е покрито със сняг и лед – невъзможно е там да живеят хора! Това е голямо противоречие“. Така е, но вие не знаете още истинското предназначение на снега и на огъня. Има огън, който изгаря; има огън, който не изгаря. Вие мислите, че огънят от 35 милиона градуса, за който ви говоря, ще ви изгори, но той не изгаря, а пречиства. Блажен е онзи, който мине през огън от 35 милиона градуса – не само че няма да изгори, но всичко старо в него ще се схуми и той ще влезе в новия живот, ще се роди отново. Трептенията на този огън преобразяват човека, прекарват го от смърт в живот.

Ще кажете, че при 35 милиона градуса топлина човек се превръща в пара. Не, той се превръща в пара при 150-200°, а при 35 милиона градуса се разлага, превръща се на йони, електрони и още по-дребни частици, докато най-накрая влезе в новия живот. За нас огънят от 35 милиона градуса е демаркационна линия, през която се минава от физическия в Божествения свят, от нещастieto към щастieto, от лъжата към Истината, от злото към Доброто. Това наричам минаване от смърт към Живот. Сега и аз ви желая, като ученици на Всемирното Бяло Братство, да минете през този огън. Впрочем няма защо да ви го пожелавам, всеки ученик сам трябва да пожелае да мине през огън от 35 милиона градуса.

Ако думите Ми пребъдват във вас и вие – в Мен, Аз и Отец Ми ще дойдем и ще направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя. Питам съвременните християни, както и вас, които минавате за окултни ученици: ще познаете ли Христа, ако днес слезе на Земята? Ако днес Христос дойде в България, Той ще се яви в такава проста форма, че никой няма да Го познае; ще обиколи цяла София, ще посети всички църкви, без никой да Го познае. Мнозина си представят Христа висок, снажен, със сини очи, руса коса; като погледне някого, той цял ще затрепери. Това го правят и обикновените хора – достатъчно е да те срещне разбойник и да

ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ НЕГО

насочи револвера си към теб, за да се разтрепериш, да изгубиш ума и дума. Няма ли да трепнеш, като видиш, че идат да секвестират имота ти? Следователно, когато дойде Христос на Земята, никой няма да го познае; Той ще свърши работата Си, ще си отиде и като си замине, тогава ще Го познаят. По какво? По делата Му, по резултатите от Неговата работа.

Аз ще ви Се изявя. За да познае изявлението на Христа, човек трябва да бъде честен, добър и интелигентен. Ако Христос дойде между богатите, те ще Му кажат: „Господи, върни се, откъдето Си дошъл, защото бедните, като чуят какво проповядваш, ще ни оберат. Ние имаме пари, имоти, трябва да уредим работите си и тогава да дойдеш“. Ако дойде между религиозните, и те ще кажат: „Господи, върни се на Небето, защото сега ние спорим по въпроса коя Църква проповядва правото учение, кои закони са по-добри и когато разрешим тези въпроси, тогава можеш да дойдеш. Сега не разваляй живота ни“. Ако дойде между философите, и те ще кажат: „Господи, рано си дошъл – ние разрешаваме въпроса за духа и материята, за техния произход, но още не сме го разрешили. Един ден, когато разрешим задачите на живота, сами ще Те извикаме“. Където и да влезе Христос, навсякъде чува едно и също: „Господи, върни се, не е дошло още Твоето време. Какво ще ни говориш за братство и равенство? Ние сме още българи, има да разрешаваме свои национални въпроси“. Така ще кажат и французите, и германците, и англичаните. Всички искат да разрешат своите национални идеали. Ако ги слуша, Христос трябва да се върне на Небето, но Той казва на всички: „Вие трябва да бъдете честни, добри, интелигентни!“. Когато срещне, Той го пита:

– Българин ли си?

– Българин съм.

– Тогава трябва да бъдеш честен, добър, интели-

гентен.

Христос задава същия въпрос и на французи, и на англичани, на всички хора без изключение. Всички трябва да бъдат честни, добри, интелигентни и така да разрешават задачите си. Днес аз се обръщам и към младите, и към старите – защо? Защото старите са родили младите, а в бъдеще младите ще родят старите. Понеже старите не вървяха по Божия път, затова и младите приличат на тях. Когато младият срещне стар, мушне го и казва: „Вие, старите, трябва да си вървите, да останат само младите“. Тази идея е предадена от старите. Аз желая младите да родят старите и да им кажат: „Останете между нас, да видите как живеем ние, младите“. Старият казва на внучето си: „Хайде, дядовото, ще ти дам едно петаче, донеси на дядо малко водица и малко хляб. Добро момче си ти, няма друго, подобно на теб“. Утре, като го види, пак ще иска малко хлябец и малко водица. Дядото седи на едно място и не мърда; младият му слугува, затова е добър, но ако откаже да слугува, ще стане лош. В бъдеще, когато младите родят старите, те ще им покажат истинския начин на живеене. Още в тази епоха младите ще насадят плодни дръвчета в градините си и ще оставят старите да ядат от плодовете им. Младият ще каже на дядо си и на баба си: „Ето, градината ми е на ваше разположение, можете да си късате от който плод искате“.

Сегашните стари искат от младите работа. В бъдеще младите няма да искат никаква работа от старите. Бих желал всички млади да имат този идеал. Защо младият не ще изисква работа от стария? Защото той ще гледа на него като на свещена книга, в която Бог е написал много неща; младият ще отваря тази книга и ще чете написаното в нея. Не само старите, но всеки човек е такава написана книга. Знаете ли историята ѝ? Помните ли времето, когато сте минали през минералното царство? На минералите е написано име-

ЩЕ ДОЙДЕМ ПРИ НЕГО

то на висши същества – на херувими и на серафими. Помните ли времето, когато сте минали през растителното царство? На растенията е написан животът на ангелите. Помните ли времето, когато сте минали през животинското царство? Там е написан животът на архангелите. Това е еволюция. И в сегашната епоха, която съществува от 18 милиона години, се пише Божественият живот на милиони същества; на всеки един милион години се пише по един Божествен лист, значи тази написана книга има 18 листа. Велико нещо се крие в книгата – животът на ангелите, архангелите, херувимите и серафимите.

Душата е велика свещена книга, в която е написана историята на нейния живот. Майка, която ражда детето си с любов, трябва да отвори книгата на Божествения живот, да види какво е написано в нея, да знае произхода на своето дете, да познава неговото минало. Като го погледне, тя казва: „Моето ангелче“ – да, но тя не знае неговия произход. В бъдеще, когато младите родят старите, за пръв път те ще отворят тази Божествена книга и ще четат по нея.

Аз бих желал да бъдете млади. Ще ви нарека млади само тогава, когато отворите Божествената книга и прочетете първия лист; тогава ще ви поздравя с първия ден на Божествения живот с думите: *Аз ще ви се изявя.*

1 юли 1923 г., София

Речи само реч

*Отговори стотникът и рече му:
„Господи, не съм достоен да влезеш под
стряхата ми, но речи само реч и ще оз-
дравее момчето ми“.*

Матей, 8:8

Ако попитате търговеца в какво се крие тайната на неговото забогатяване или попитате учения за тайната на неговите способности, или силния – за тайната на неговата сила, все ще получите някакъв отговор. Ще кажете, че търговецът става богат, защото мисли много, но всъщност някои търговци мислят много и пак объркват сметките си – колкото повече мислят, толкова повече се объркват. Истинският търговец има едно вътрешно чувство, наричат го нюх, по което се ръководи в сделките си; в това отношение той прилича на ловджийско куче, което отдалеч помиришава зайците и ги преследва. И ученият със своето вътрешно чувство определя направлението на своите сили и способности. Чувствата и способностите на човека не са нищо друго, освен възможности, скрити в неговата душа.

Не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч. Защо стотникът се считаше за недостоен Христос да влезе в неговия дом? Има причина за това. Така някои хора се считат за недостойни да бъдат богати. Докато нямат пари, те са добри; щом забогатеят, стават лоши. Например докато е далеч от Слънцето, човек се чувства добре, но колкото повече приближава към него, толкова повече състоянието му се влошава. Стотникът разбра, че не е готов да издържи на силите, които излизат от Христа, затова каза: „Кажи само реч!“; той не можеше да издържи присъствието на Христа в своя дом, но можеше да чуе Словото Му.

РЕЧИ САМО РЕЧ

Голяма привилегия, голямо благо е за нас да ни посети някой велик човек – учен, музикант или проповедник, след което ще показваме на хората стола, на който е седял, или приборите, с които се е хранил. Това е истинска радост за нас. Стотникът, макар и езичник, имаше по-дълбоко разбиране от обикновените хора. Ако на вас зададат въпроса: „Какво предпочитате – видният учен да дойде при вас или да каже само реч и момчето ви да оздравее“? „Кажи само реч, нека Твоята дума остане в моя дом“ – това избра стотникът; той каза: „За другото не съм достоен, но кажи само реч!“, а Христос отговори: *Нито в Израил Съм намерил толкова Вярa.*

Речи само реч – значи речта, т.е. думата, крие мощна сила в себе си. Има силни, има и слаби думи. Така и човек понякога е силен, а понякога отслабва и по ум, и по сърце, и по воля. Понякога и ние казваме: „Господи, не искаме Твоето присъствие, но кажи само дума и ще бъдем силни и по ум, и по сърце, и по воля“.

Има известни положения, известни максими, които човек трябва да знае – това са максимите на новия живот. В стария те не са имали условия да се проявят; много естествено – ако днес изнесете най-добрите правила за морален живот, някъде ще ги приемат, а някъде ще ги отхвърлят, защото всички хора не мислят и не чувстват еднакво. Ето едно твърдение, върху което може да се води спор: Йоан, ученикът на Любавта, казва: „Ако първо не любиш брата си, т.е. ближния си, когото виждаш, как ще любиш Бога, Когото не виждаш?“ – и евангелистите поддържат това твърдение. Според мен това е 50% вярно и 50% невярно. Например не е вярно, че първо ще любиш ближния си, а после Бога. Безверниците, за да възстановят своето вътрешно равновесие, започват първо с любовта към ближния и Йоан, разглеждайки света като грешно състояние, намира, че хората на безверието трябва да започнат от любовта към ближния.

И тъй, естествено състояние на човека е да започне с любовта си към Бога. Така е в новия живот, така проповядва Новото учение. Това, което майката може да даде на детето си за една година, близките му, както и обкръжаващата среда, ще го дадат за 20 години. Статистиката показва, че деца, които са расли до 20-годишна възраст в любовта на родителите си, са по-благородни от онези, които са били лишени от родителска любов. Питате: „Защо боледуваме, защо сме лоши?“. Защото сте далеч от Бога. Закон е: колкото повече боледуват децата, толкова любовта на родителите към тях е по-слаба. За да бъдеш здрав, любовта на майка ти трябва да проникне дълбоко в твоята душа. Щом Любовта е носителка на живота, щом майката люби децата си, трябва ли те да боледуват и умират?

И тъй, отдалечаването от Бога води към лишения, страдания, мъчности, нещастия, болести и смърт. Колкото по-големи са страданията, толкова по-голямо е отдалечаването. Следователно, за да се махне аномалията в живота, вие трябва да се върнете към първичния живот и да кажете като стотника: „Господи, кажи само реч!“ – това значи да се върнете към разумното, към Божественото начало в себе си.

Християните говорят за обръщане към Бога, като ни дават всевъзможни тълкувания. Обръщането може да бъде физическо: вървиш в западна посока, но трябва да се обърнеш на изток, т.е. да направиш един полу-кръг. Обръщането подразбира да се приближиш към Бога; ти си се отдалечил и трябва да се приближиш. С други думи казано: да се обърнеш към Бога значи да се обърнеш от човешката любов към Божествената.

По какво се отличава Божествената любов от човешката? Божествената любов е безгранична, необятна, не ограничава никого; човешката любов е ограничена, сама по себе си тя ограничава. Божествената любов ражда свободата, а човешката – робството. Божествената любов води към живота, а човешката – към

смъртта. Божествената любов носи светлина за хората, а човешката носи тъмнина. Божествената любов няма начало и няма край, а човешката има и начало, и край. Докато мислиш, че животът има край, ти си в човешката любов. Казваш за нещо, че ще продължи хиляда години, и мислиш, че говориш за безграничното; и хилядата години имат край – следователно и това е човешко. Божественото няма край, няма и начало, затова в него е вечният живот. Всяко нещо, което няма граница в мисълта и в съзнанието ни, е Божествено и като такова – безгранично; то носи радост за човешката душа. Щом сложиш граница или преграда на своята мисъл или на своя живот, ти започваш да страдаш. Казваш: „Ще живея 120 години“. После? – „Ще отида на Небето.“ Какво има зад Небето? – „Нищо няма, там е краят на живота.“ Щом мислиш така, ти влизаш в ограниченията на живота, в робството.

Сега, както и да сравняваме земния живот с Божествения, мъчно можем да ги разберем – те са диаметрално противоположни един на друг. Най-хубавото, най-красивото на Земята е най-лошо на Небето и обратно: най-лошото на Земята е най-красиво на Небето. Едно се иска от човека: докато е на Земята, да изучава земния живот във всичките му прояви, да не изпада в положението на растенията и животните – да живее като тях в ограничено съзнание.

Ако питате животните за кого е създаден светът, те ще кажат, че е създаден за тях. И хората ще кажат същото – човек се мисли за венец на творението, следователно светът е за него. Ангелите казват, че светът е за тях. Всъщност никой не знае за кого е създаден светът, никой не знае замисля на Бога. Ето защо, според твърдението на някои, Вселената е създадена първоначално по един начин, но постепенно се изменя, докато един ден ще се разруши и отново ще се създаде; защо се руши и създава – никой не знае. Това е детинско разбиране – Вселената нито се е създавала,

нито се е разрушавала. В Битието се казва: *И стана ден, и стана нощ*, което подразбира, че Земята е обърнала едната си половина към Слънцето – ден, после е обърнала другата си половина – нощ.

Питам: като се оглеждаш в огледалото, създаваш ли нещо? Не, твоят образ съществуваше и преди оглеждането. Реален ли е образът ти в огледалото? Не е реален. Човешките разсъждения са образи в огледалото, т.е. сенки на действителността. Ако всички разсъждения на философите, на учените, на духовниците носеха истината, светът трябваше да се оправи. Защо не се е оправил досега, защо животът на хората не се е подобрил? Ще кажете, че хората са станали по-лоши. Не са станали по-лоши, но и по-добри не са станали. Човек трябва да изправи своите криви възгледи за живота, защото докато още се държи за тях, мъчно може да се изправи.

Ако ви питам защо страдате, ще кажете, че причината се крие в икономическите условия на живота, в борбата за съществуване. Според мен няма никаква борба за съществуване, сам по себе си човек съществува и без борба. Има една борба в живота на хората, но тя се заключава в желанието им всеки да има предимство над другите, което подразбира развитието на човека. Развитието има отношение към силата, силата – към проявите на човека, а проявите – към Доброто и злото като фактори на човешкия живот.

Ако светлината минава през вдлъбнатото огледало, как ще я възприемете? За да имате истинска представа за нея, трябва да я прекарате през такава плоскост, че да не претърпи големи пречупвания. Човешкото сърце представлява вдлъбнатото огледало; в него мир не съществува. Следователно, като минава през сърцето, Божията любов вместо да твори, разрушава. Хората плачат за тази Любов, търсят я, но докато не изчистят сърцето си, тя всякога ще руши. Ще дадете сърцето си на Бога, Той да го изчисти, и тогава, като

влезе Любовта Му в човека, той ще се радва на дълъг живот. Значи на Земята ще останат само онези хора, в сърцата на които живее Божията любов. В чистите сърца Любовта твори и съгражда. Защо само чисти-те по сърце ще живеят на Земята? Много естествено – може ли ябълката да вирее на високите планински върхове?

Един мой познат ходил на Мусала и ми разказваше, че там направил една малка станция за измерване на силата на ветровете. Не минало много време и половината от дъските били изкъртени от ветровете, защото те са по-силни от дъските и от цялата постройка. В своята гордост човек прилича на планински връх, където вилнеят бури и ветрове и рушат всичко, каквото срещат на пътя си. Всеки се е качил на своя висок връх и оттам наблюдава живота. Когато дойде Божията Любов, като силно течение, силен вятър, ще каже: „Долу, тук не може да стоите. Ако е въпрос за разнообразие, може да останете само един-два часа, но не повече. Скоро долу, в долината. Не е позволено да стоите повече на върховете, да ги петните. Как смееете да се качвате на върховете и да оставяте своите извержения?“. Гордостта е човешко извержение. Когато ангелите видят, че на високия връх се е качил горделив човек, те веднага ще го свалят долу; ако не слуша, ще го изхвърлят с главата надолу.

Високите места са чисти, свети и принадлежат на Божествения свят. Обикновеният човек няма право да живее там, да си оставя нечистотиите. Човек може да живее в долината, там е неговото царство. Като се качваш на висок връх, ти ще оставиш стомаха, черния дроб и бъбреците си долу, няма да ги взимаш със себе си; те са носители на материя, която се разлага, гние, и крият в себе си известни слабости и пороци. Затова е казано в Писанието, че който отива при Бога, трябва да бъде абсолютно чист. Казано е още, че чистият по сърце ще види Бога.

Под *чистота на сърцето* разбирам живот без разлагане, без гниене. И най-слабото гниене в сърцето показва, че човек е водил нечист, грешен живот. Новият живот, т.е. Божественият, изключва всякакво гниене; където няма гниене, там е Божественото, там е Вечният живот. Ако всеки ден човек погребва своите Божествени желания, какво може да очаква? Погребението е смърт; където е смъртта, там е гниенето.

Казваш: „Това желание не ми трябва, онова желание не ми трябва, тази мисъл е непотребна, онази мисъл е непотребна“ и ги заличаваш. Има ненужни мисли и желания в човека, но не всички са такива. По формата им ще познаеш кои са нужни и кои – не. Мислите и желанията приличат на самия човек: и те имат форма, свои органи, свой ум, сърце и воля, те са живи, имат свой самостоятелен живот. Ако всеки ден убиваш по няколко свои мисли и желания, може ли сърцето ти да бъде чисто? Такова сърце не е ли гробница? Бог на мъртвите ли е, или на живите; на умрелите мисли и желания ли е, или на живите? Казано е: *Бог е Бог на живите, а не на мъртвите.*

Пазете се от мисли и желания, които умират, защото ги очаква гниене. Сами по себе си желанията не са грешни и нечисти, но те умират от глад, от липса на храна, а мислите умират от липса на светлина. Ето защо, като възпитавате децата си, учете ги как да любя, как да отглеждат своите мисли и желания. Как ще научите детето да люби, ако в него няма разположението на стотника? Той казва: „Господи, кажи само реч!“, което подразбира стремеж към Разумното слово, което, щом влезе в човека, го повдига и лекува. Детето расте и се развива под влиянието на Разумното слово, затова стотникът казва: „Кажи само реч и момчето ми ще оздравее“.

Кажи само реч! Каква реч? Разумна – само тя разрешава социалните въпроси. Значи има социални, т.е. външни въпроси, както и духовни – вътрешни въ-

роси. Социалните въпроси подразбират Любов към ближния, а духовните – Любов към Бога. Такава е Любовта на детето към майката. Който иска да има Божието благословение, трябва да започне с Любовта към майка си и баща си, т.е. с Любовта към Бога, после ще дойде Любовта към ближния. Първият закон е Любов към Бога, вторият – Любов към ближния. Като любиш Бога, ще проявиш Любовта си към всички твои мисли, чувства, желания и действия; без тази Любов не можеш да обичаш ближния си.

За да люби, старият трябва да се откаже от своите стари разбирания. Вървят двама млади, интелигентни и добре възпитани брат и сестра и разговарят. По пътя срещат една 80-годишна жена, която едва върви, пъшка. Сестрата казва: „Братко, да помогнем на старата жена, да ѝ покажем своята Любов“. Те приближават към нея, хващат я за ръка и заедно поемат по пътя. Тя поглежда към тях и дълбоко въздъхва.

– Защо въздишаш, бабо?

– Мъчно ми е, че не съм млада като вас.

Питам защо трябва да въздиша, не е ли била и тя млада като тях? Всъщност бабата скрива истината – тя не страда, че е остаряла, но като погледнала към младия момък, домъчняло ѝ, че и тя няма такъв.

Следователно мнозина решават въпросите като тази баба. Тя не съжалява, че не е млада, за да работи, но да има момък, който да я люби – значи търси едно благо в живота, без да разбира закона. Тя си казва: „Защо не съм на мястото на тази млада мома!“, поглежда към тях и сълзи капят от очите ѝ. Защо плаче? Защото съзнава, че като е била млада, не е проявила, както тези брат и сестра, Любов към ближния. Тя си казала: „Когато бях млада, ядох и пих с момците. Моята любов беше егоистична, но ето, дойде старостта и ми показва, че не съм живяла правилно“.

Често религиозните казват, че сегашните форми на религията са остарели. Как няма да остарееят? Всяка

религия, която прилага Божествените правила само за себе си, като старата баба, непременно ще остарее, но религия, която прилага Божествените правила като двамата млади, никога не остарява. Любовта всякога подмладява. Алхимиците поддържат мисълта, че човек се подмладява само чрез закона на Любовта, следователно всеки има възможност да се подмлади. Не е въпрос да се лекува човек, за да се поправи; ние не говорим за лекуване и поправяне, но за обновяване и подмладяване.

Човешкият живот трябва коренно да се измени. Не говоря и за морала. Външният морал не може да гради – той е стар, изтъркан морал. Старият живот може само да се подкрепи, а новият живот носи в себе си морала на беззаветната Вярa в Бога. Новият живот изисква изпълнение на Божията воля; той се стреми да въдвори Царството Божие, което е било и ще бъде през вековете, което няма нито начало, нито край. Следователно всички хора, дошли на Земята, се стремят да въдворят Царството Божие. Кога ще дойде това Царство? Когато минем през Божествения огън – той ще изгори всичко старо и нечисто, ще помете целия свят.

Защо идват болестите, защо има толкова болести на нервите, защо съществуват войни, недоразумения, крамоли, раздори, омраза? Това са прояви на човешката любов и след всичко това вместо да се оправят, хората проклинат съдбата си, роптаят против живота, искат да живеят така, както те разбират. Какъв живот искат? Всеки е ял кокошки, агнета, прасета, а иска да бъде щастлив. Нека се вслуша, да чуе какво говорят закланите животни, нека чуе как се оплакват те на Бога. Не, не може да градиш щастието си на гърба на другите. Защо ще бъдеш недоволен при този живот, да не се мислиш за божество? Какво си направил за човечеството? Един автор написал една малка книжка и съжалявал, че не го признавали, искал всички да

заговорят за неговата книга. Бог, Който е дал всички блага на света, по няколко пъти всеки ден е игнориран и отричан – може ли след това всички да говорят за твоята книга?

Що е Бог? Бог е Любов, Бог е Мир, Бог е Радост, Бог е Истина; Той носи безграничния живот в Себе Си и никого не ограничава; Той няма никаква форма, никакъв външен образ и е смешно малкият, обикновен човек да си представя Бога като себе си. Казват, че Бог се е изявил на Земята като стар човек. Под *стар човек* разбираме проявленията на Бога, проявления на известен Принцип. Под *проявление на Принципи* разбираме старост, в смисъл – Мъдрост. Невъзможно е да си представим Бога в една ограничена форма – като стар човек с бяла коса, бяла брада и мустаци. Човек може да е стар, без да е умен. Бог е Принцип на Любовта, затова, където се изяви Той, всичко се подмладява. Какво е младостта? Проява на първоначалния Божествен живот. Бог изисква от всички Свои деца да бъдат свободни, да се обичат, да не използват користо Неговите блага. Ако двама души се дърпат за косите, то е само за тяхна сметка. Какво да правим, как да се примирим? Кажете като стотника: „Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но рече само реч и момчето ми ще бъде здраво“.

Днес мъже и жени не се разбират, братя и сестри – също. Какво да се прави? Кажете само една реч и всичко ще се нареди. Свещениците също не се разбират – нека и те кажат: „Господи, рече само реч!“. Нека всички хора се обърнат към Бога, да пожелаят само една дума от Него. Като влезе тази разумна дума в живота им, те ще се разберат. Нужно е вътрешно разбиране на живота и тогава военните, като силни, няма да вадят ножовете си да режат глави, но ще поддържат реда и порядъка в живота.

И тъй, като братя и сестри, ще хванете бабата под ръка и ще ѝ помогнете. Силните хора са военни. Си-

лата им е дадена от Бога, затова трябва да я използват разумно; сабията не им е дадена да убиват с нея, но за ред и порядък – така трябва да се възпитават младите. Те трябва да служат на Бога, т.е. на Любовта.

Мнозина идват отвън да слушат беседите ми с цел да разберат дали не говоря нещо против държавата. Ако съдията не реши делото правилно, това не говори ли против държавата? Ако служителите на държавата не прилагат правилно законите ѝ, това не говори ли против нея? Значи злото идва отвътре, а не отвън.

Всички хора трябва да прилагат по нов начин Любовта в своя живот. Казват, че хората на Любовта са глупави; не са глупави, но малцина разбират Любовта, за която говоря. Например вижте как се произнасят за младите, които се женят – казват, че се женят, защото е дошла сляпата събота за тях. Чудно е как може да се мисли така. Има нещо сляпо в човешкия живот, но то не се отнася до Любовта – тя е с отворени очи. Някои хора са слепи за погрешките си, а са будни за доброто в себе си и обратно – някои са будни за погрешките си, а са слепи за своето добро. Когато вижда доброто в себе си, човек е в деня на своя живот; когато не вижда злото, в съзнанието му настава нощ. Значи виждаш доброто – ден е; не виждаш злото – нощ е. И обратно: не виждаш доброто – нощ е; виждаш доброто – ден е; не виждаш злото – нощ е. Едни хора са оптимисти, а други – песимисти. Оптимистите виждат розовата страна на живота, а песимистите – мрачната, тъмната страна; оптимистът вижда само доброто, песимистът – злото. Човек трябва да бъде едновременно и песимист, и оптимист, да вижда и доброто, и злото в себе си – това е истинското разбиране на живота.

Стотникът отговори: *Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч и момчето ми ще оздравее.* Защо този човек не е достоен да приеме Христа в своя дом? Защото не е изпълнил законите, дадени от Бога. Христос му каза: *Нито в Из-*

раил Съм намерил толкова Вяра. Сега и вие слушате какво говоря, но си казвате: „Добро е това Учение, но е неприложимо“. Ако съвременните хора мислят, че ще дойдат по-благоприятни за прилагане времена от сегашните, те се лъжат. Дошло е времето на Христовото учение. Днес в Англия, във Франция, в Германия, в Далечния Изток – навсякъде се ражда нещо ново, иде новото в света; идат нови, благоприятни условия. Кое е новото, в каква форма ще се изяви – малцина могат да разберат.

Има един силен пример в Стария завет, когато се е проявила Божията воля в света. Това се е случило още във времето на Авраам. При него дошли двама ангели, изпратени от Небето, да решат присъдата над градовете Содом и Гомор²¹. Те искали да проверят вярно ли е това, което се говори за тях, и да решат трябва ли да съществуват, или да се заличат от лицето на Земята. Авраам разговарял с Господа и казал:

– Господи, ако има 50 души праведни, ще пощадиш ли тия градове?

– Ще ги пощадя.

– Ако са 40?

– Ще ги пощадя.

– Ако са 30?

– Пак ще ги пощадя.

Най-накрая Авраам казал:

– Ако са 10, Господи, ще ги пощадиш ли?

– Ще ги пощадя.

Но се оказало, че там нямало и десет души праведни, поради което Божественият огън слязъл от Небето и изгорил тези градове.

И днес Господ слиза в света, прави ревизия, да види как живеят хората. Знаете ли какво е решил Господ? Да помете целия свят, да изгори всичко нечисто. На Земята ще остане една малка част от хората, само за семе. Как мислите, кои хора ще останат: учените ли, богатите ли? Бог не гледа на лице, но на сърце. Той

ще каже на тия, които имат Любов и подтик в сърцето си: „Минете отдясно!“, а на другите, които нямат Любов, ще каже: „Минете отляво!“.

Казано е в Писанието: *В съдния ден Бог ще раздели баща от син, майка от дъщеря*. Единия ще постави надясно, другия – наляво; това ще стане по закона на Любовта. За да отиде човек наляво или надясно, това зависи от една дума, която Бог може да му каже; тя е думата, която стотникът очаквал от Господа и Му казал: „Господи, кажи само реч!“. Вие мислите, че вашият живот е осигурен, а не виждате, че той виси на паяжина. Къде са силните, великите хора, къде е тяхната сигурност? Силен човек е онзи, който има Любов в сърцето и в душата си. Всички трябва да проповядваме сигурността на Любовта и на Истината; говоря за онази Истина, която изключва всякаква лъжа.

Днес Христос е на Земята, но носи друго име. Преди Той дойде на Земята в името на Любовта, за да спаси човечеството, проповядвайки Словото Божие. Днес Господ не говори много на хората, а като иска да спаси някого, казва: „Хвърлете го в пещта с 35 милиона градуса топлина“. Като влезеш от едната страна на пещта, излизаш от другата съвършено чист и обновен. Който те види подмладен и чист, казва, че си възкръснал. Всички хора трябва да минат през пещта на Божествената любов. Който не мине през тази пещ, той е осъден на смърт и въпреки това хората се страхуват от страданията. Без страдания човек не може да се развива, защото чрез тях той развива ума, сърцето, волята и душата си.

Речи само реч и момчето ми ще оздравее. Идват нови условия, нова форма на живота, затова трябва да се освободим от старата. Сегашните ни тела ще останат на Земята. Даже Христос, Който имаше добре оформено тяло, трябваше да мине през смъртта и да остави тялото Си на Земята. Със старото Си тяло Той можеше да ходи по земята и по водата, но с новото

свободно влизаше и излизаше през затворена врата. Сегашният човек изучава изкуството да трансформира тялото си. Питам: как ще ви завари новият ден, който вече е настъпил?

Като слушате да говоря така, ще кажете, че това е мистификация. Кой философ, кой социолог е казал истината на хората? Кой човек е щастлив на Земята? Кой е свободен от заблуждения? Земята не е ли пълна с гробища? Какво направиха досега културните хора за доброто на човечеството? Какъв е смисълът на живота? Ще кажете, че човек трябва да стане силен, да управлява. Държавата също трябва да се усили – как се постига това? Каква култура е тази, в която се раждат например 100 000 души и умират толкова? Културен народ ли е този, в който хората отиват като овце на заколение и стават тор на земята?

Днес хората спорят за храната, коя е по-добра: месната или вегетарианската. Някои наричат вегетарианците тревопасни. Едните са тревопасни, а другите – месоядни. Казваш, че си силен, защото ядеш месо. И вълкът е силен – яде месо, но не върши работа. Тревопасните животни работят на нивата; овцете, кравиите, биволиците дават мляко, от което правят сирене; овцете дават и вълната си. Какво получавате от вълка и от мечката? Какво е донесла вълчата култура? Ако вълкът и мечката са толкова ценни, защо ги убивате? Ако откраднат вола на някого, веднага завеждат дело. Всеки пази вола, кравата си. Докато те са в двора му, той е доволен и радостен; влезе ли вълк в двора му, той търси начин да се освободи от него. Значи културата на тревопасните е за предпочитане пред културата на месоядните.

Днес всички казват: „Да обичаме народа си, да се жертваме за отечеството“. Добре е това, но защо никой не казва да не лъжем? Каква култура е тази, която допуска лъжата? Ще кажете, че лъжата се допуска за неприятеля, за противника. Кой ти е противник

или неприятел? Всички трябва да говорим истината в името на Единия Жив Господ. Както Бог е един, така човек има един ум, едно сърце, една душа, един дух. Само по себе си едното не съществува; кажем ли, че съществува, ние го ограничаваме. Значи Бог не е едно, Той е нещо безгранично. Щом се прояви едното, веднага се проявяват и неговите части, между които има известна съразмерност. Дървото е едно, а частите му – много: листа, клончета, цветове. Големината на всяка част е точно определена. Всеки човек представлява част от Великото дърво на живота. Като част от Дървото ти се питаш какъв е смисълът на човешкия живот. Смисълът на човешкия живот е да станеш ангел, следователно питай какъв е смисълът на ангелския живот. Докато станеш човек, минали са милиони години; още много години ще минат, докато станеш ангел, и като ангел пак ще питаш какъв е смисълът на живота.

Какъв е смисълът на Целокупния живот – да станем като Бога, а после да влезем в Безграничния живот, който е без начало и без край, без никакви ограничения. Този Живот крие в себе си безконечни възможности, които се проявяват във Вечността. Някоя човешка глава не може да побере тази велика истина в себе си; влезе ли в някоя глава, тя ще престане да живее. – „Искам да разбера Истината.“ Ще я разбереш, но ще умреш; много естествено – и най-здравата машина не може да издържи на максималното напрежение и непременно ще се пръсне. Такова нещо представлява Великата абсолютна истина. Тя никога не се открива на човека; всеки може да се домогне до относителната истина, но не и до Абсолютната.

Речи само реч, и момчето ми ще оздравее; с други думи казано: кажи само една разумна дума. – „Коя е тази дума?“ Всеки сам ще си я намери. Наблюдавал съм проявите на учениците в училището с цел да изуча техния вътрешен живот. Учителят вдига един ученик на урок, ученикът плаче, не знае урока си.

– Седни на мястото си!

Вдига друг ученик и той казва:

– Не съм учил, не зная урока си.

– Седни си!

Третият ученик се мъчи да изкара нещо, но не му върви.

– Седни на мястото си!

Четвъртият излиза и разказва целия урок.

Някой от вас става на урок и започва да плаче; с плач работите не се нареждат. Друг нищо не знае, казва, че е грешник – и с това признание не се оправят работите. Ще разкажеш урока си добре, без спиране.

Казваш, че Христос е Син Божи, че е пострадал за човечеството – това не е важно; питам имаш ли връзка с Христос – това е важният въпрос. Ще кажеш, че Христос е дошъл на Земята, за да ни свърже с Бога. Може ли човек да се свърже с Бога? Може; единственото същество, най-достъпно за всички хора, е Бог. Тогава защо хората са се отдалечили от Бога? Поради философията на учените, защото те са объркали умовете им, объркали са техния път. Откажете се от старата философия и пожелайте да познаете Бога така, както сте Го познавали. Вие Го познавахте като Любов, Мъдрост, Истина, като милост и благодетел. Ето защо, който се стреми искрено към Бога, всякога ще Го намери. Такъв човек е достоен за Бога.

Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми. Кой е достоен да приеме Бога в дома си: богатият или бедният, ученият или простият? Онзи, който е приел Христа в себе си, т.е. който е приел Любовта. Днес и богатият, и бедният не знаят как да живеят, защото нямат Любов в себе си. – „Аз зная как трябва да се живее.“ Щом знаеш, дай ми ръката си и ми кажи първата дума на новия живот, на новата философия, на новата религия. Христос вече е на Земята, между хората – с какво ще Му се похвалите? С каквото и да се хвалите, всичко е чуждо. В това отношение вие приличате на онова магаре, което трябвало да прене-

се златните кръстове и икони на една църква от едно място на друго. То минало през главната улица на града и които знаели какво носи, спирали се пред него с благоговение, кръстели се и отминавали. Магарето се възгордяло, вдигнало опашката си и започнало да реве от доволство, поради което господарят му го ударил няколко пъти с камшика си и казал: „Глупаво магаре, не мисли, че тази почит е за теб. Хората се кланят на иконите и на кръстовете, с които си натоварено“.

И тъй, човек има сила и цена, докато добродетелите са в него; щом ги изгуби, той играе роля на четириного. Къде е истинският човек, ако няма Любов в душата си, Мъдрост – в ума си и проява на Истината – във волята си? Къде е истинският човек, ако не може да каже в себе си: „Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми, но кажи само реч!“. След това ще цитират мисли и стихове, какво е казал еди-кой си учен, философ или писател.

Според мен истински поет или писател е този, който може да е написал само една дума, но с кръвта, която изтича от сърцето му; тази дума е израз на неговия дълбок вътрешен живот. Напиши една дума, но тя да изразява Истината, та който я прочете или чуе, да възлюби тази Истина. Ако говориш за Любовта, кажи само това, което си преживял и опитал.

Където влезе Любовта, там всяка ревност и гордост изчезват, в душата на любещия настанва дълбок вътрешен мир. Кой е ревнив – старият; кой е горделив – младият. Старият събира богатства, прави къщи, следователно е ревнив към това, което има. Младият, който няма нищо, търси правото си, затова е горделив. Като кажат за някого, че е ревнив, аз знам, че той разполага с пари, къщи – богат човек е. Кажат ли за някого, че е горделив, знам, че той е беден, нищо няма. Как да примирим гордостта с ревността? На горделивия ще дадем част от богатството на ревния и ще ги съберем да живеят заедно. Така няма да има

нито горделив, нито ревнив човек, но всеки ще живее разумно.

Коя е причината за съществуването на отрицателните качества в човека? Изопачаването на Любовта. Мъжът казва на жена си: „Искам да бъдеш честна, да не гледаш чуждите мъже“. Прав е, но изисква ли същото от себе си, само своята жена ли гледа той? Новият морал и новият живот имат еднакви изисквания и за жената, и за мъжа, за майката и дъщерята, за бащата и сина. Майката казва на детето си: „Ти не трябва да лъжеш“. Спазва ли тя същото правило? – „Майката има право понякога да излъже.“ Не, никой няма право да лъже: нито майката и бащата, нито синът и дъщерята. Не се позволява абсолютно никаква лъжа!

Какво значи да не гледаш чужд мъж или чужда жена? Христос казва: *Всеки, който види жена и я пожелае в сърцето си, той е прелюбодействал* – това е Божествен закон, който се отнася еднакво и за мъжа, и за жената. Защо човек не трябва да пожелава чуждото? Много естествено, може ли двама души да седят на един стол – не може. Човешкото сърце е направено така, че в него може да влезе само един човек – такъв е законът. Значи в женското сърце може да влезе само един мъж; влязат ли двама, ще стане цяла катастрофа. И мъжкото сърце може да побере само една жена; щом влезе втора, непременно ще стане катастрофа. Малко е човешкото сърце, Бог го е направил такава.

Невъзможно е човешкото сърце да бъде широко. Щом се говори за любовта на сърцето, законът е строг – в него може да влезе само една жена или един мъж. Дойдем ли до Любовта на душата, там законът е друг. Засега ще се задоволявате с човешкото сърце, в което може да влезе само един човек. Жената казва: „Защо да обичам само един мъж, не мога ли да обичам всички мъже?“. Не можеш; ще обичаш само един мъж и ако можеш да го обичаш както трябва, герой ще бъдеш. Ти имаш един мъж и не можеш да се справиш с

него, че ще обичаш всички мъже! Същото се отнася и до мъжа: той има една жена и по цели дни се кара с нея, че ще заобича всички жени! Сърцето ти е толкова тясно, че едва една жена се побира; как ще събереш в него две или повече жени?

Мнозина, като не разбират естеството на сърцето, казват: „И Бог е като нас“; не, Бог не е като вас. Той е слязъл на Земята, за да помогне на хората. Като вижда колко тясно и малко е човешкото сърце, Той казва: *Сине Мой, дай Ми сърцето си, да го разширя*; Той казва още: *Ще отнема каменните им сърца и ще им дам нови, от по-добра материя*. Законите на човешкото сърце са каменни, написани на каменна плоча. Бог ще даде ново сърце на човека, направено от фина, чувствителна материя, и на нея Той ще напише ново знание, нова мъдрост, по която да живеят всички хора и да се разбират като братя.

Като наблюдавам хората – мъже и жени, виждам какъв страх се явява у тях, какво недоверие ги движи. Млада, красива жена, устойчива по характер, върви с мъжа си и разговарят. Срещат един мъж с приятен вид, сериозен човек, жената погледне към него и за момент лицето на мъжа потъмнява. Защо се безпокои? Страхува се да не изгуби жена си. И тя се смущава – пита се защо този човек ѝ е направил силно впечатление, защо е обърнал вниманието ѝ. Защо се смущава? Ще признае факта както е, без да крие нещо от себе си; ще си каже: „Срещнах автомобила на един човек и като минах край него, окалях се малко“. След това тя трябва да каже и на мъжа си, че този човек ѝ е направил силно впечатление. Ако е разумен, мъжът ѝ ще я изслуша и ще каже: „Бъди спокойна, аз имам доверие в теб“. Друг път мъжът ще срещне една жена, която му прави впечатление, и ще се вгледа в нея. И той ще се опита да скрие истината от жена си, но колкото повече крият един от друг, толкова повече отношенията им се развалят.

Мъжът и жената са части на Цялото, т.е. части на Бога, те не са отделни личности; следователно обичай Бога в жената и мъжа, а не самите тях като личности. Докато обичаш мъжа и жената като отделни личности, като самостоятелни части, всякога ще живееш в морала на греха; щом разбереш, че Божият дух прониква в умовете и сърцата на всички хора, ти ще застанеш на здрава, сигурна почва. Ще кажеш: „Господи, няма да се поколебая в Любовта Ти! Винаги ще нося в ума си образа на Твоята Любов и светлина“. Това значи да живее Бог в сърцата и умовете на хората.

Кажи само реч! Каква е тази реч? Речта на новия живот. Когато новороденото дете влезе в новите условия на живота, първият поглед, първата усмивка и първата дума идват от майка му. Същото можем да кажем и за онзи, който влиза в Новия живот – той ще види първо Бога и на Него ще уповава, две мощни, велики ръце ще го пазят. Каква по-голяма сигурност и безопасност може да очаквате? Защо като се роди, детето заплаква? Защото не усеща ръката на майка си, която трябва първа да го поеме; днес бабата първа поема детето, а не майката. В Божествения свят майката първа поема детето си. Под *майка* разбирам Любовта. Докато има баби, хората всякога ще бъдат хилави. В бъдеще никакво бабуване, никакви баби! Горко на онзи, който за всяка мисъл и желание, които предстои да роди, има нужда от баби! Когато родя една мисъл или едно желание, аз пръв ще ги поема.

8 юли 1923 г., София

Който слуша вас, Мене слуша

Който слуша вас, Мене слуша; и който се отмята от вас, от Мене се отмята; а който се отмята от Мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил.

Лука, 10:16

Съвременните хора са изгубили истинските методи за разбиране и прилагане на Божието Слово. Един и същи стих може да се тълкува по различни начини, може да се прилага по много начини, но който е изказал стиха, е имал в ума си само една мисъл – да изнесе Истината, нищо повече.

Истината има само един начин за прилагане и Любовта има само един начин за прилагане. Ще кажете, че Любовта има 35 милиона форми; формите на Любовта са много, смисълът ѝ е само един – познаване на Бога. Да познае Бога, т.е. Любовта и нейната целокупност – това е задачата на ученика. Познаването има отношение към разбирането – ще разбереш нещо и после ще го познаеш.

В разбирането на нещата има две страни: външна и вътрешна. Една слугиня, благородна, добра работничка, работи в едно семейство. Казвате: „Значи тя има господар. Дали той е добър, женен ли е?“ – ето, в ума ви влизат две мисли, които раздвояват съзнанието ви. Господарят ѝ е женен човек, има и деца. (Ако математикът чуе думата *господар*, в него ще се събуди само една мисъл, защото той има точно, ясно определение на нещата.) Един ден слугинята отива на пазар, където среща господин, добре облечен, на вид благороден. Той я пита къде работи и колко ѝ плащат.

– Плащат ми 100 лева, работя при добри, благородни хора.

КОЙТО СЛУША ВАС, МЕНЕ СЛУША

– Искаш ли да дойдеш в моя дом, аз ще ти плащам 300 лева?

– Съгласна съм, достатъчно съм работила при сегашния си господар – цели пет години.

Връща се при господарите си и казва:

– Домгъчня ми за домашните, искам да отида при тях, да ги видя.

– Щом ти е мъчно, свободна си да отидеш временно при тях.

Като подбудителна причина за напускането на старите господари са парите – подлъгала се е слугинята за възнаграждението. Добри били и тези господари, но тя започнала да мечтае за повече пари, докато друг господар я привлякъл в своя дом. Той я запитал колко ѝ плащат и ѝ казал: „Ела в моята къща, ще ти дам 500 лева“. И този път тя излъгала, за да напусне господарите си, като казала, че иска да отиде в селото си, да се види с домашните си; всъщност отишла направо при новите си господари, където отново прекарала пет години. Един ден излязла от дома си и попаднала на още по-добър човек, който ѝ предложил 1000 лева възнаграждение. Като чула, че ще ѝ плащат 1000 лева, тя веднага решила да напусне старите си господари, пак под предлог, че трябва да отиде на село, да помогне на своите близки. Значи за парите тя се принудила да излъже; разрешила въпроса по външен, материалистичен начин.

Този пример показва слизането на човешката душа в материята, т.е. в низходящия път на живота. Това не е поквара, но неискреност, лицемерие. Мислите ли, че по този начин ще намерите Истината? Да влизаш и излизаш от едно общество в друго поради материалистични съображения – това не води към Истината. Така постъпват и някои религиозни хора – напускат по-бедната Църква и отиват в по-богата, където условията са по-добри: там има повече музиканти, повече богати хора, повече хористи, като един хорист взима

от 200 до 400 лева месечно и пее само четири пъти в седмицата. Като отидете в бедна Църква, там владее демократичен дух: всички пеят заедно, няма хористи, защото Църквата няма пари да им плаща. Това е външно, низходящо разбиране на нещата.

От отношението на слугинята към четиримата господари математикът може да състави една пропорция, от която слугинята да разбере какво и колко е придобила и изгубила при различните господари. И човек губи и печели в теглото си. Причините за това са различни. Докато е млад, той постепенно увеличава теглото си, а като остарява, губи от него. В живота нещата вървят и по възходяща линия. Да вземем същия пример за слугинята. Тя отива на пазара, където среща един господин, който я пита:

– Колко ти плащат?

– 100 лева.

– Много ти дават, но ако искаш, ела при мен, аз ще ти плащам 50 лева.

Тя не му отговаря, отива си вкъщи и казва на господаря си:

– Искам да отида на село да видя близките си.

– Свободна си – казва господарят ѝ.

Но тя не отива на село, а при новия господар. Ще помислите, че той е неженен, затова отива при него. Не, женен е, но тя е благородна, добра мома, иска да послужи на този господар, чиято жена е болна. Работи тук пет години и по същия начин напуска господаря си, като отива при друг, който не може да ѝ плаща даже 50 лева, но понеже тя вижда в лицето му благородство, решава да остане в неговия дом, където отново работи пет години. Най-после се натъква на друг господар, който изобщо не плаща на слугите си, и въпреки това остава да работи при него. Като прекара в дома му пет години, един ден господарят ѝ казва:

– Ползвай се свободно от всичко, което имам. Ти знаеш, че аз нищо не плащам на слугите си, но затова

КОЙТО СЛУША ВАС, МЕНЕ СЛУША

им давам възможност да се ползват свободно от благата ми.

Коя от двете постъпки на слугинята предпочитате: когато върви по низходяща линия или когато върви по възходяща? Оттук вадя заключението: има хора, които търсят Бога по низходящ начин, но така никога няма да Го намерят; така пари може да намерите, но не и Бога; по този начин не можете да намерите и Истината. Други търсят Бога по възходяща линия.

Ще приведа един окултен разказ. Той се отнася до времето на Бар-Единбу, виден цар, когато е станало деление на хората на бели и черни. Това деление започнало много по-рано, и то главно на физическото поле; тогава се образували двете школи и същевременно се разделили. Едните и другите се отделили по особен начин. Азембу, прочут учител от Бялото Братство, искал да се освободи от великия жрец на Братството на име Шефу, който се свързал тайно с тъмните сили на Природата и започнал да прилага методите на Луцифер. Цели двадесет години Азембу работил да направи една каса, цялата от злато и украсена с диаманти. Той искал да затвори Шефу в касата и така да го изпрати вън от Братството. Като завършил касата по всички правила на бялата магия и взел всички предпазни мерки, Азембу извикал жреца да му покаже своето изобретение. Жрецът искал да разгледа касата, която била много масивна, и влязъл вътре, но тя била така направена, че повече не могъл да излезе. Тогава Азембу му казал:

– Понеже изневери на Братството, ти си затворен в тази каса и вече не можеш да излезеш от нея. Аз ще ти дам един от моите ученици, за да те придружи и изнесе вън от Братството. Ако желае, той може да останетане с теб; ако пък не иска, може да се върне назад.

Той извикал един от способните си ученици, голям привърженик на неговото учение, и му казал:

– Поверявам ти един опасен затворник, да го

изнесеш оттук на гърба си. Ще бъдеш много внимателен, като носиш касата. Ще ти дам една формула, която ще ти помогне при свалянето ѝ. Ако забравиш формулата, не можеш да свалиш касата от гърба си и ще станеш неин роб.

Учителят повторил три пъти формулата, след това го запитал:

– Запомни ли?

– Запомних.

Ученикът сложил касата на гърба си и тръгнал да я изнесе. От време на време жрецът разговарял с ученика. В един момент ученикът искал да свали касата от гърба си, но забравил формулата; касата стояла на гърба му и не можел да я свали. Той си помислил: „Поне да можеше касата да стане по-лека!“. Тъй като нямало кой да му помогне, обърнал се към жреца с думите:

– Знаеш ли някакъв начин да ми помогнеш?

– Аз мога да ти помогна, но при условие, че станеш мой ученик. Както виждаш, тази каса е скъпоценна, аз ще ти я подаря. От теб се иска само да я отвориш.

Така ученикът напуснал своя Учител, забравил формулата, дадена от него, и не се върнал вече назад.

Дотук аз спирам разказа. Той представя слизането на човешката душа на Земята. Всяка душа слиза на Земята с известна мисия, но се обърква, понеже се нагърбва с непосилната задача да носи златната каса на гърба си.

В Стария завет, във Второзаконието, се разказва за смъртта на Мойсей. Започнал спор между архангел Михаил и сатаната за тялото на Мойсей – на кого от двамата принадлежи то. Защо е трябвало да става спор между тях? Ще се разправят за едно мъртво тяло! То представлява касата, в която Мойсей е бил затворен; като я напуснал, започнала се борба кой да я вземе. И до днес още се водят спорове и борби за човешките тела. Докато продължавал спорът, Мойсей не могъл да се освободи от касата.

КОЙТО СЛУША ВАС, МЕНЕ СЛУША

Казано е в Евангелието, че Илия и Мойсей се явили при Христа. Защо се явили при Него – за да разреши Той въпроса. Как е разрешен въпросът няма да кажа, но Мойсей е свободен днес. Кой го е разрешил? Христос. Мойсей се беше хванал толкова здраво за закона, че не можа да влезе в Обетованата земя. Ако той не можа да влезе в Обетованата земя, какво остава за другите хора? Още не им е позволено да влязат в Ханаанската земя. И след това евреите мислят, че могат да влязат в Небето. Те не могат да влязат в Ханаанската земя, че в Небето ще влязат. Ако човек не те пуска в коридора си, как ще те пусне в своята лаборатория или в своята съкровищница, пълна със скъпоценности? Това е невъзможно.

Много примери има в Стария завет, от които се вижда, че лесно не се влиза в Царството Божие – защо? Заради непослушанието на хората. Ще кажете, че Бог прощава. Това не е наука. Ако очаквате само на великодушието на Бога и на Неговото всеопрощаване, това е неразбиране на великия Божи закон, който управлява живота. Мойсей направи голяма грешка в живота си, заради която Бог му каза: „Понеже ти не изпълни закона, както те научих, няма да влезеш в Ханаанската земя“. Мойсей каза на израилския народ: „Вие станехте причина да ме извадят от добрите условия на живота“. Същите евреи извадиха и Христа от добрите условия на живота. При честите спорове между евреите и Христа, неписани в Евангелието, Христос им казваше: „И с Мен ще постъпите така, както с Мойсей, но аз имам власт да положа душата Си и да я отнема“. Мойсей обаче запитва: „Нямам ли аз власт да извадя вода от тази скала?“. Той удари с жезъла си скалата и от нея потече вода, но въпреки това не можа да влезе в Ханаанската земя.

Често се говори за духовния и за светския живот. Като изучават Божественото учение, хората имат же-

лание да станат силни, учени, богати, да им тръгне всичко наред, да познаят света, да познаят и себе си. Те гледат на себе си като на избраници, да бъдат богоугодни на Бога и ако не постигнат това, се отчайват. Наистина, когато влезе в духовния път, човек минава през първото посвещение. Запитват го: „Какво искаш – сила, власт или пари? И този път води към Бога: силата ще оправи света, властта ще го държи в ръцете си, а парите ще го укрепят“. Това е изпит за учениците, а не за онези, които вярват – те не се подлагат на изпит. Обикновеният вярващ живее като обикновен човек и умира такъв, за него изпити не съществуват; щом станеш ученик, изпитите веднага дохождат. Значи ученикът се изпитва, а обикновеният човек е свободен. Не съжалявай, ако не те изпитват още.

Питат ученика: „Какво искаш да ти се даде – благо отвън или отвътре?“. Някои ученици искат смирение, те не искат нито сила, нито власт, нито пари. Който се стреми към силата, той постепенно се отдалечава от Бога. Целият свят върви днес в пътя на насилието. Учениците, които са избрали пътя на насилието, са създали днешния ред и порядък; те са разбрали само външната страна на живота и от хиляди години забелязват, че им липсва нещо съществено. Други ученици са избрали пътя на смирението и жертвата. Аз говоря за съзнателната жертва, а не за самопожертването, което подразбира самоунищожение. Тези, които са избрали пътя на насилието, разполагат със златната каса; сложат ли я веднъж на гърба си, тя вече не слиза оттам – индусите наричат това *закон на кармата*.

Знаете ли как е произлязла кармата? Мислете по този въпрос! Някои казват, че кармата е произлязла от греха, а грехът – от плода на Забраненото дърво. Ако грехът се е зародил в хората след опитването на плода от Забраненото дърво, как се е появил той между ангелите?

Христос казва: „Който слуша вас, Мене слуша; и който се отмята от вас, от Мене се отмята; и който се

отмята от Мене, отмята се от Тогози, Който Ме е проводил“. Питам окултните ученици имат ли правилно разбиране на Христовото учение. Аз не говоря за теорията на Христовото учение, но за онова, което се е прилагало от времето, когато се е появил човекът. То е приложимо. Следователно, щом се домогне до Христовото учение, човек има вече разбиране за самия Живот. Попитайте днес който и да е богослов какво ще каже за Бога. Какво ще ви отговори той? Ще каже, че Бог е сила, която е създала всичко. Ясен ли е този отговор? Друг ще каже, че Бог е интелигентност. Къде и как се проявява тази интелигентност? Може ли някой да даде конкретна дефиниция за Бога?

Вчера при мен дойде една малка сестра и изказа такава мисъл, каквато и възрастните не могат да изкажат: „Понякога чувствам в душата си такава обилна любов, която ме изпълва изцяло! Въпреки това в мен остава малко място, малка стаичка, запазена специално за някого. Искам да обикна някого, да изпълня това място, но то си остава празно. Когато се опитам да го запълня, натъквам се на страдания. Ако си позволя да го запълня, скъпо съм плащала“. Тя ме запита защо става така. Отговорих ѝ: това място е само за теб; то е твоята тайна стаичка, в която само ти можеш да влизаш и излизаш – никой друг. – „Един ден – каза тя – аз се опитах да поставя една моя учителка на това място, но скъпо платих. Умът ми щеше да излезе.“ Казах ѝ: това място е твоята светая светих, на никого няма да го отстъпваш; това значи: да поставиш Бога в своята тайна, скрита стаичка. – „Тогава как ще ми определите що е Бог?“ Ще ти отговоря с една дума: Бог е светлина. Той е непреривна светлина, т.е. светлина без прекъсване; каквото и да поставим на пътя ѝ, тя не може да се засенчи. На тази светлина растат и се развиват всички дарби и способности, всички добродетели в човека; тя озарява лицето му, тя го прави светъл и чист. Никой не може да лиши човека от тази

светлина, освен той сам. Това е същественото – Бог е светлина и между нея и човешката душа не може да се постави преграда.

Като казвам, че Бог е светлина, нямам предвид физическата светлина; на тази светлина зреят всички плодове: ябълки, круши, сливи и др. На Божествената светлина обаче растат само добродетели; в нея е безсмъртието. Където са добродетелите, там е Райската градина. Който се храни с добродетели, узрявали на Божествената светлина, той никога не умира; жива е Божествената светлина.

Кой човек е добродетелен? Който има светлина в ума си. Ако светлината ти е непрерывна и върви пред теб, ще знаеш, че си обърнат с лице към Бога; ако светлината ти е непрерывна и е зад теб, ти си обърнат с гръб към Бога. Който се грее на Божествената светлина, той се отличава със сила, интелигентност и доброта, той разполага с големи възможности. Изобщо човек се ползва от тази светлина само тогава, когато умът и сърцето му се огряват от нея. Каква полза, ако имаш стая, но в нея не прониква нито един слънчев лъч? Вън от Божествената светлина никакви блага не могат да ни задоволят.

И тъй, първото нещо за ученика, който върви в пътя на смирението, е да има вътрешна светлина. Тя се отличава с голяма мекота и безпреривност и внася дълбочина в човека. Казваш: „Груб човек съм, не съм доволен от себе си“. Груб си, защото нямаш вътрешна светлина. Много естествено – вечер камъните са студени, а през деня, когато Слънцето грее, те се стоплят. Ето защо, когато има вътрешна светлина, човек е топъл, мек, нежен; щом изгуби тази светлина, той става студен и груб. Като знаете това, не се заблуждавайте да мислите, че можете да се топлите отвън; не, Божествената светлина огрява човека отвътре. Никой не може да загаси тази светлина отвън. Ако някой застане на пътя между човешката душа и Бога, само той

КОЙТО СЛУША ВАС, МЕНЕ СЛУША

е в състояние да я загаси, но ние знаем, че няма сила, която може да постави преграда между човека и Бога. Мнозина се опитват да загасят тази светлина, но не са могли. Затова е казано, че Бог е необятна светлина, която прониква в цялата Вселена; където влезе, тя всичко чисти – няма недъг или порок, който може да ѝ устои.

Мнозина са дохождали при мен да се оплакват от мъчнотиите си. Питат ме защо им е мъчно, защо са тъжни; отговарям: нямате светлина. Ще кажеш, че си тъжен, защото си скаран с жена си. И да не си скаран, пак ще ти е тъжно. – „Нямам хляб, нямам дрехи.“ И да имаш хляб и дрехи, пак ще ти е мъчно. И в коприна да си облечен, и цар да си, пак ще ти е мъчно – защо? Липсва ти вътрешна светлина; докато тя не проникне в теб, всякога ще страдаш. Ако имаш светлина, и беден да си, да живееш в колиба, пак ще бъдеш доволен, ще гледаш небето, ще разговаряш със звездите. Хората ще те съжаляват, ще те наричат бедняк, но ти знаеш, че отвън си беден, а вътрешно – богат. Ти гледаш скъсаните си дрехи и казваш: „Господи, благодаря Ти за богатството, което Си ми дал. Така по-лесно възприемам Твоята светлина, отколкото със здрави дрехи“.

Сега вие очаквате да ви кажа нещо научно. Ето, изучавайте теорията на Айнщайн²² – тя е научна. Според нея всичко е в движение, но не по права линия, както сте учили, а по крива. Казвате, че пътят ви е прав, че постъпките ви са прави, но според теорията на Айнщайн не е така – няма движение по права линия. Обичаш приятеля си, разговаряш с него, но като дойде някой друг при теб, ти веднага ставаш на крака, посрещаш го любезно, обсипваш го с ласкави думи. Защо правиш тази разлика между двамата? Ще кажеш, че много обичаш този човек. Като го обичаш, направи ли го щастлив? Както виждаш, отношенията ти не са праволинейни. Ето защо казвам: няма човек в света, който е направил подобния си щастлив.

Едно от големите заблуждения на хората се заключава в това, че един на друг си приписват качества на богове. Сложиш корона на човека и започваш да му се кланяш; довчера е бил обикновен човек, днес става бог. Така са постъпвали езичниците – направят си един златен идол и след това започват да му се кланят, от него очакват спасение. Така постъпват и учените: някой учен напише една теория и започва да убеждава хората в истинността ѝ; като се убедят в нея, започват да ѝ се кланят. Един ден тази теория стане невалидна, замества се от друга, по-нова от нея; тогава всички казват: „Сгрешихме, не сме били на прав път“.

Щом теорията е грешна, защо убеждавате хората да вярват в нея? Мойсей казваше, че ще спаси света, но не го спаси. Дойде Буда²³ и той искаше да спаси света, но не го спаси. Христос дойде на Земята и всички Го очакваха като спасител. Християните казват, че светът е спасен, а всъщност не е. – „Защо хората още не са спасени?“ Защото им липсва нещо – Вярата не им достига; тези, които казват, че Христос ще спаси света, сами не вярват в това. Дали вярват, или не, не е важно, но е казано: „Бог толкова възлюби света, че даде в жертва Своя Единороден Син, за да не погине всеки, който вярва в Него“. Който вярва в Сина, той се привлича от Бога, неговата душа се озарява от светлината на Бога. За такъв човек се казва, че е спасен. Значи спасява се само душата, а не светът.

Хората грешат, като очакват първо да се спаси външният свят, а после те. Не, хората ще оправят външния живот, а Бог – техния вътрешен живот; щом се оправи вътрешният живот, външният сам по себе си е оправен. – „Какъв е вътрешният живот?“ Ето един въпрос за изучаване. Ще се пазите от раздвояване на съзнанието. Няма да питате кой е на правата и кой – на кривата страна; който е огрян от Божествената светлина, той е на правата страна, той е човек с добродетели. Когато добродетелите, т.е. плодовете на души-

те, узреят на Божествената светлина, те ще започнат да се обменят. Когато казваме, че душите се свързват, това подразбира обмяна между техните плодове.

Който слуша вас, Мене слуша; и който се отмята от вас, от Мене се отмята; а който се отмята от Мене, отмята се от Тогози, Който ме е проводил. Някои се питат: „Този човек говори ли Истината?“. Смешно е да се задава такъв въпрос. Наистина, важно е да се знае кой говори Истината. Ако аз дойда и те науча как да придобиеш Божествената светлина, не съм ли ти казал Истината? Именно тази светлина ще покаже дали говоря Истината, или не.

Ако нямаш вътрешна светлина, каквото и да говориш, всичко е напразно. Може да цитирате много стихове от Библията и от Евангелието, но ако те не внесат необходимата светлина във вас, нищо не са. Един стих е разбран и разумно приложен, ако внесе във вас вътрешна светлина и мир – той е оживял във вас. Ще цитирате какво са казали Христос, Павел и други. Къде са те днес? Ще кажете, че са горе някъде, на Небето. Не, те са на Земята, работят между хората. Някой обърнал работите си, оплел се е, не може да си помогне; достатъчно е да произнесе един стих с желание да го разбере, за да дойде Христос да му помогне – Той ще внесе светлина в ума му и ще оправи работите му. Който е получил тази светлина, намерил е вече своя Учител; ако няма светлина, той още се занимава със златната каса.

Хората още се занимават с въпроса кой управлява света – Бялото Братство или черното. Трябва ли да имаме богатства, къщи, ниви, лозя? Хората умират и при най-хубавите къщи, и при най-голямото богатство. Тези неща са важни, но не са съществени. Ще кажете, че религията е нужна на хората. И при религия те умират; важно е дали религията дава нещо съществено на човека. Някой учен или философ поддържа своите възгледи и се радва на добър живот, жената

и децата му са здрави и весели. Утре жена му умре – могат ли неговите възгледи да го утешат? Ако твоята философия не може да те утеши, тя не е истинска.

Аз съм за онази наука, за онази философия, която може да ти даде утеха и при смъртта; това наричам жива, положителна наука и философия. Като видя, че тъжиш за жена си, ще те поканя у дома на гости и ще те заведа в пансиона, където е тя, да видиш на колко хубаво място е дошла. Ти ще кажеш: „Радвам се, че жена ми е свободна. При мен беше робиня, а тук живее на свобода“. Той е убеден вече, че жена му е жива. Ще кажат за него, че дъската му е мръднала. Чудно нещо – ако скърби и плаче за умрялата си жена, това е нормално; ако се радва, че тя е жива, това не е нормално. Значи, ако се радваш, дъската ти е мръднала; ако скърбиш, ти си нормален. Според мен човек може да се разстрои и в скръбта, и в радостта. Едно е важно: Божествената наука продължава човешкия живот и внася нещо ново в него.

Христос казва: „Който слуша вас, Мене слуша“. От всички се иска работа, а не забавления. Доста сте се забавлявали. Някой казва: „Добре е Учителя да махне с ръка и да ни освободи от крадците и разбойниците“. Това не е моя работа, аз няма да ставам стражар – да пазя хората. Какво лошо има в това, че някой те е обрал? Бил си натоварен, а той те облекчил, освободил те от касата; с тази каса на гърба си ти щеше да потънеш в океана, а без нея ще бъдеш свободен. Това са изводи, чрез които ще разберете смисъла на живота.

Ще ви предам още една мисъл, която ми каза младата сестра. Като се вглеждала в живота, тя дошла до заключението: енергията, с която разполага Природата, е определена математически точно; тя е разпределила справедливо тази енергия между всички живи същества. Следователно точно определено е колко енергия се пада на всеки човек; ако някой вземе по-

КОЙТО СЛУША ВАС, МЕНЕ СЛУША

вече от това, което му се пада, върши престъпление. Днес Природата слага на всички хора да ядат. Ако вземеш една или повече от определените за теб хапки, ти вземаш от хапките на другия. Ако един човек вземе пет хапки повече, друг – десет хапки, знаете ли какво ще стане? Знаете ли колко хора ще останат гладни? Ще кажете, че трябва да се прави икономия.

Икономията зависи от това всеки да яде толкова, колкото му е определено. Докато сте били на Небето, още там са определили по колко грама средно трябва да яде човек на ден. По-рано имаше купонна система. По колко хляб даваха на човек – по 250 грама дневно. Разумният свят е изчислил по колко грама хляб се пада дневно на човек. Спазват ли хората тази мярка? Това не се отнася само за храната, но и за мислите, чувствата и желанията на човека. Обичаш един духовен човек и желаеш да седиш при него с часове, да се къпеш в неговата аура. Това е престъпление; ще се къпеш в аурата на човека толкова, колкото ти е дадено – нито повече, нито по-малко. Ще пиеш от чешмата толкова вода, колкото ти е определено. Отиваш на чешмата да си миеш краката, лицето, очите, а други те чакат, жадни са; не, ще оставиш първо да се напият, а после ти ще се миеш. Ще бъдеш внимателен, ще пазиш ред; и другите хора искат да се измият, не само ти. Ако не спазваш реда на Природата, ще те критикуват. Вие сте ученици на Бялото Братство, не трябва да допускате да ви критикуват. Какъв пример ще дадете на другите? Ако не постъпвате разумно, не може да бъдете образец за тях.

Който слуша вас, Мене слуша. Ако носите Божествената светлина в себе си, всички ще ви слушат. Хората се бият, карат се, спорят, когато са в недоимък; където е изобилието, никакъв спор не съществува. Малкият чучур не може да задоволи изведнъж жаждата на всички пътници, но изобилието на водата

изключва всякакъв спор и недоразумения. Какво ще кажете за онази вода, която кара четири-пет воденични камъка? Тя е буйна, силна, задоволява нуждите на много хора. При Божествената Любов не съществува никакъв спор – в нея е изобилието на Живота; при човешката любов има спорове и недоразумения, в нея човек издребнява. Като знаете това, пазете се от дребнавостите на живота. Ученикът не трябва да се поддава на дребнавостите – защо? Защото те водят към смъртта. Когато Христос казва, че човек трябва да се отрече от себе си, Той има предвид отричане от смъртното.

И тъй, в празното място на сърцето, за което говори малката сестра, ще поставиш Божественото. Само ти ще влизаш и излизаш оттам, докато се познаеш, и тогава ще се познаеш така, както никога не си се познавал. Някой погледне ръката си, мисли, че в нея е изразен само той, т.е. само неговият живот. Ако ръката е същественото, каква беше твоята ръка преди 18 милиона години? Ами преди 100 милиона години? Каква ще бъде твоята ръка в далечното бъдеще? Това, което се променя, не е съществено.

Който слуша вас, Мене слуша. Ще ни слушат хората, но когато бъдем носители на Божественото учение, което носи радост и утеха в света. Божественото учение прави човека силен, интелигентен и добродетелен. Помни: силният мъчно се побеждава; силният и добродетелният по-мъчно се побеждават; силният, добродетелният и интелигентният никога не се побеждават.

Следователно смисълът на живота се заключава в това да придобием Божествената светлина, при която зреят плодовете на човешката душа. – „Защо ни е светлината?“ За да зреят плодовете – как ще зреят ябълките и крушите без Слънце? Следователно без Божествената светлина няма вечен живот; без добродетели вечният живот не може да се придобие.

КОЙТО СЛУША ВАС, МЕНЕ СЛУША

Който има уши, да слуша; който има ум, да разбира; който има сърце, да възприема; който има воля, да прилага!

15 юли 1923 г., София

Двата метода на Природата

В съвременния живот се говори за смислен и целен живот, за съдържание и форма на живота, така че можем да говорим за четири състояния на човешкото съзнание. Например когато човек се храни, най-първо го интересува външната страна на яденето, което е формата – как е сготвено, каква е покривката, как е сложено. Първото влияние е външната страна на живота, второто е в съдържанието му: какво чувство ще произведе това ядене – приятно или неприятно; третото – каква сила ще произведе яденето в нас; и последното влияние – в какво може да се оплодотвори то, какво можем да изработим. Всички ваши мисли и желания минават през тези четири процеса.

Човек трябва да има цел в живота. Както онзи, който, когато иска да повдигне някакъв товар, има опорна точка – или отгоре, или отдолу, така и вие трябва да имате една опорна точка. Защо? За да вдигнете вашия товар. В едно отношение мъчнотиите и страданията в живота аз наричам опорни точки.

Защо са страданията и защо са радостите в живота, защо те постоянно се сменят? Ако в една минута си радостен, в следната ще бъдеш скръбен. Ако ви дадат една задача – да определите какво нещо е радостта и какво – страданието, как ще ги определите? Радост и страдание – това са граници на една абсолютна величина. Страданието – това е крайният предел, в който тази абсолютна величина може да доближи до своя първичен извор. Радостта, от една страна, и скръбта – от друга, определят тази Абсолютна реалност, която се проявява в себе си. Следователно, за да узнаем Радостта, нужни са две точки. Страданието в крайния предел наричам Радост. Ако ви запитам защо се изменяме, защо се движим в една или в друга посока,

какво ще кажете? Питам тогава: какъв смисъл ще има вашият живот без страдания и без радости? Това са методи вътре в Природата.

Природата е определила всяко създание с две граници: в чувствения свят са страданията и радостите; в мисловния свят пак имаме две граници – мисълта може да бъде права (логическа) или неправа (нелогическа). Можем да имаме прави и неправи, умни и глупави мисли. Къде се раждат глупавите мисли – в тъмнината; къде се раждат умните мисли – в светлината. Реалността може да се прояви или като тъмнина, или като светлина. Тъмнината е пак реалност, но без образ; и светлината, сама по себе си, е проявление на реалността. Когато дойде светлината, ние започваме да мислим. Следователно светлината е само една сила в света, която дава възможност на всичко да расте и да се развива, но тя още не е самата реалност. Светлината уподобяваме на знанието, на Мъдростта. Това са философски положения, или положения на живота, с които вие трябва да сте абсолютно запознати – защо? На този въпрос аз отговарям: може ли онзи, който работи, да не яде – не може; онзи, който работи, пръв трябва да опита храната. Храната е за хора, които работят в Природата, за тях е създадена.

Следователно, като казвам, че трябва да имаме известна цел в живота си, това показва, че работа сме извършили. Ако човек работи в света и не може да опита плода на своя труд, каква полза има самият живот? Няма никакъв смисъл. Реалният смисъл на живота е човек да опита своя плод. Този плод не е материален, аз наричам материално всяко нещо, което претърпява промяна. Например снегът е материално нещо – той се стопява; водата е също нещо материално, понеже се изпарява; парата – и тя може да се промени, и тя може да се разложи на своите съставни елементи. Всички неща, които могат да се проявяват и да изчезват, са материални. Водата може да същест-

вува някъде в пространството, но докато е далеч от теб, не те ползва; близо ли е, ползва те. С тези аналогии ще си служите, ще преобразувате нещата; ще уподобите на какво прилича водата – духовните работи само чрез уподобяване и сравнение могат да се изяснят.

В живота на всички ви има едно вътрешно недоволство. И да ви се даде всичко, каквото искате, ще усетите, че имате една празнина, от която сте недоволни. Хората хвалят своята книга, казваш: „Не ми харесва тази книга“ – ти сам си недоволен от нея; рисуващ някоя картина – недоволен си. Художникът всякога вижда своите недостатъци, но си мълчи. Вследствие на това при сегашното състояние на вашето развитие нито един от вас не е доволен от своите минали работи. Този живот е резултат на онези минали векове, в които ние сме работили, и виждаме, че ни липсва нещо. Какво ни липсва? На ума му липсва дълбочина и в чувствата няма дълбочина – ти обичаш, но дълбочина нямаш. Понякога казваш: „В мен Любов има“, но като те боднат, казваш: „Никой не помага“ – една игла е в състояние да измени всички твои идеали. Ако една игла може да измени състоянието на твоето сърце, къде е тогава реалността? И ако искаш да разбереш дали един слуга може да ти служи предано, бодни го хубаво, забий иглата до 10 милиметра, и ще познаеш дали ще можеш да работиш с него; след като го боднеш два пъти, той ще те ритне и ще избяга. Един умен слуга, който има тази психология, чака господарят да забие 10 милиметра и казва: „Още 5 милиметра можеш да забиеш“. Господарят трябва да потупа този слуга по рамото и да каже: „С теб мога да се разбера“. Тогава и обратното е вярно: ако слугата изпита господаря си, като забие 10 милиметра иглата в неговото съзнание, и господарят каже: „Още 5 милиметра можеш да забиеш“, слугата да каже: „Господарю, ти си идеалният господар, когото търся“.

Чрез закона на страданията ще ви изпитат. И Природата постъпва така: дойде най-напред, забие 1 милиметър, ти поскърцаш, забие 2–3 милиметра, пак скърцаш; тогава казва: „Хайде, върви си!“. Ще дойде да ви опита, като забие 2–5–10 милиметра, затова истинската философия в живота е човек в дадения момент да може да издържи страданията. Онзи, който може да издържи едно страдание, има много по-голяма воля от онзи, който може да издържи една радост.

Има 100 души на една плоскост – каква разлика има между тези герои и една скала? Един човек може да направи едно добро на 100-те души, но тази скала не може да им направи никакво добро; ако падне върху им, тя може да ги убие, не може да ги изкачи нагоре, но те са разумни същества, с воля, и могат да се изкачват по нея. Търпението е качество на разумните и великите хора; само здравият, благородният, умният, съзнателният човек може да бъде търпелив. На всички съвременни хора липсва търпение. В съвременната култура има нетърпение, което се счита за качество, но то е едно движение надолу, а търпението е движение нагоре. Зло може да направи камъкът, а добро може да направи само разумният човек.

Природата има само два начина на действие: първо начертава отделните части на своя проект и след това ги сглобява. Някой път ви даде само част от нейните високи замисли; означете първата част с цифрата 1, тогава другите числа ще смятате отгоре надолу. Числото показва всяка една част от Природата къде ще отиде. И ние трябва да строим нашия живот по същия начин. Ти казваш: „Аз искам да направя едно добро“, но не знаеш къде да го поставиш; това е по втория план на Природата – на изработеното трябва да сложиш известно число. Това добро кому трябва да направиш? Да допуснем, че можеш да направиш добро на растение, на животно, на човек и дори можеш да направиш добро на едно по-възвишено същество –

всички религии са правене на добро на духовете. Когато правим добро на едно растение, то с какво ни се отплаща – със своя плод; когато правим добро на едно животно, с какво ни се отплаща – със своята вълна, със своето мляко.

Като направиш добро на животното, то не се отплаща със своето месо. Това се изключва по следния закон. Вие казвате, че Господ е дал животните за храна на хората, но аз ви питам: откъде знаете това, кой е разговарял с Господ, за да знае, че това е така? Ако е вярно, че Бог е определил животните за храна на хората, защо Мойсей казва: „Не убивай!“? Думите *Не убивай!* имат широк смисъл и за всички онези, които си присвояват един атрибут да убиват, т.е. да отнемат живота някому, това е едно право на безправие. Всички тези хора са отговорни пред онзи велик абсолютен закон на Природата, който гласи: ти нямаш право да отнемаш правото на живот на всяко същество, което не се дава. Някои казват: „Аз имам право да заколя овца“, но тя ще те запита: „Ти, който искаш да ме принесеш в жертва, принесе ли себе си в жертва?“. Ти си извършил едно велико престъпление. Хора, които не са готови да се жертват за Бога, какво право имат да жертват животните? Когато вие колите една овца, тя ви пита: „Ти готов ли си да се жертваш за Бога?“. Заколиш една овца, две, десет, но ще дойде Божественото разрешение на въпроса: ще се ожениш, ще имаш 3–4 деца, няма да мине много време, ще умре едното ти дете, ще умре другото, ще умре жена ти. Аз бих желал онези, които философстват, че трябва да се колят животни, да ми покажат един здрав човек; ако няма, нека докажат кои са причините, поради които хората не са здрави. Ние, културните хора, мислим, че тези същества, животните, са наши роби. Ако ние сме господари на света, тогава да заповядваме на болестите. На болестите не можем да заповядваме, на беднотията, на сиромашията, на земетресенията – също.

И тъй, основният закон за вас е: човек най-първо трябва да пожертва своя живот за Бога. Под думата *жертва*, да се *пожертваш*, вие мислите, че вашият живот ще се изгуби. Не. Да пожертваш живота си за Бога, това значи да мислиш така, както Бог мисли. Мъжът трепери над жена си – такава рокля, такива обувки да ѝ купи, но той не е умрял за нея, а и тази жена не е станала по-добра при тези жертви. Ако този мъж се е пожертвал за нея, а тя има десет любовници и всяка нощ ходи по оргии, тогава има ли смисъл тази жертва? Обратното: ако една жена се е пожертвала за един мъж и той има десет жени, тогава питам: жертвата на тази жена принесе ли плодове?

Сега мнозина казват: „Ние искаме да живеем един чист живот“. Чист живот може да води само онзи, който живее по Бога – единственото същество, което може да ни направи чисти, това е Бог. Любим ли хората – това е една проказа. И в Природата е така – ако има едно езеро, което е образувано само от дъждовна вода и няма втичане, каква ще бъде тази вода? Такова нещо е човешката любов – тя е едно блато, помия, всички епидемии се раждат от нея. Защо се бият хората? Омразата е една епидемия в тази любов. И когато двама души се залюбят, непременно ще има бой между тях. Двама души, които се любят, се бият, защото липсва основният елемент на тази любов – Безграничната Божествена любов, която се проявява.

Сега аз не искам да си извадите заключение, че не трябва да любим хората. Че ти не си любил, ти не знаеш какво нещо е да любиш. Какви са качества на Любовта? Писанието казва: *Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего Единородного в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него*. А що е Вярата? Вярата е едно изкуство на тази Любов. Значи Бог, като възлюбил света, дал от Себе Си нещо хубаво в жертва – Своя Единороден Син, Който бил за Него най-хубавото, най-възвишеното – за онези, които Го

любят, за да ги повдигне. Следователно в Любовта всякога има това качество: да повдигнеш онзи, когото любиш; онзи, който те люби, онзи, у когото има истинска Любов, едно от качествата ѝ е да те повдигне.

В сегашната любов мъжът държи касата затворена – сам ще я отваря, всичко седи затворено под ключ. „Откритото мляко котка не го ближе.“ А в истинската Любов касата е отворена и можеш да взимаш колкото искаш. Онзи, който те обича, никога няма да пита: „С кои пари?“. Имаш абсолютно доверие в онзи, когото обичаш, и който те обича; нямаш ли това абсолютно доверие, любовта ти не е Божествена – това са признаците. Ако ги нямаш, ще се бориш, докато ги придобиеш. Бог има абсолютно доверие към нас, понеже Той е вечен, безграничен и знае, че никой не може да Го оцети. Сега се изисква от нас и ние да имаме абсолютно доверие към Него. Той забие губерката 1 милиметър в нас и като кажеш, че не можеш да търпиш, извади я.

Дойдем ли до Бога, ние трябва да имаме едно съвещено правило: да оставим нашето право да го защитава Той. Но дойдем ли до Божието право, ние ще Го защитаваме; Той е Любов, аз за Него съм готов да се жертвам. Защитиш ли Божиите права и оставиш ли твоите права Бог да защити, ти си в истинския път на своето развитие. На сегашните религиозни хора липсва това. То е едно изкуство, наука е това!

Някой от вас може да каже, че еди-кой си е нетърпелив. Трябва да си търпелив тъй, както Бог е търпелив – абсолютно търпение! Можем да бъдем търпеливи. Да бъдем такива, това значи да бъдем свършени, а свършенството е идеалът на нашето развитие. Тези положения са принципно поставени. Това не трябва да ви обезсърчава, вие сте поставили вече една основа за вашето бъдещо търпение, върху която можете да градите. И тъй, не трябва да се задоволявате с това, което сте придобили.

Някои казват, че повторението било майка на знанието, но то е майка и на глупостта. Един порок, като го повтаряш, повтаряш, какво печелиш? Следователно повторението не е абсолютна мярка, с която вие можете да си играете. Какво ще повтаряш? Ако повтаряш един клас няколко години, какво ще стане с баща ти? Тогава повторението майка на знанието ли е? Майка на глупостта е, защото за тези 10 години всеки учител ще каже: „Този калпазанин!“, всички ученици ще ти се подиграват и като излезеш, ще кажеш: „Слава Богу, отървах се!“. В един клас е позволено да учиш само една година. Окултистите приемат, че има много прераждания, и ти казваш, че като се преродиш втори път, тогава ще подобриш живота си; не, ти си от мързеливите ученици и Природата ще те отбележи с особени знаци. Не приемай в себе си мисълта, че много пъти ще се прераждаш – второто прераждане ще бъде за втори клас; седмото – за седми клас.

Представете си сега, че сте в положението на едно млекопитаещо същество, например на коня. Конят също се преражда. Да кажем, че на тоя кон му е останало само едно прераждане, за да стане човек. Ако той не използва последното си прераждане, пак ще стане човек, но в конска форма. Питам: къде ще употреби благата – човешките дарби? Тогава знаеш ли какво ще прави конят, как ще се прояви? Като не знае да свири, ще започне да рита назад, ще започне да прави упражнения и ще заприлича на един акробат – в програмата му е било да ходи на задните си крака. Тези аналогии като принципи и в светския живот са същите: живеете като един обикновен човек, но ще започнете и вие, като коня, да се спъвате в краката си.

Следователно в съвременния окултизъм има една опасност – когато мислим, че като се преродим в бъдеще, тогава ще изправим живота си. Не, само един живот за един клас. Прави са някои, като казват: за първи клас един живот, за втори – друг, за трети –

друг, за четвърти – също; това е нормалният вървеж на нещата. Само в тази Божествена любов учението може да върви нормално. Щом се отдалечим от Божествения живот, започва атавизмът. Атавистичният закон е обратен на Божествения, затова най-първо ще си създадете една отлична философия: Вярa в Бога, Вярa в себе си. Тази Вярa в Бога на какво се основава? Това са въпроси, които в този живот сами трябва да разрешите.

И тъй, най-първо вие си правите един общ план, една скица – вашият живот; след това ще има втори план – Божественият. Първият план е: вие искате да се ожените, да имате деца; Божественият план е онзи, когато живеете за вечността, за ангелите. Всички тези неща трябва да се съчетават, да се създаде бъдеще за вашата душа.

И тъй, когато едно време Христос е бил на Земята, е учил хората: *Това е вечен живот – да познават Тебе, Единаго, Истиннаго Бога*. Всеки, който така познава Бога, е разумен, той е близо до това Учение, а онзи, който се е отдалечил него, казва: „Днес не можем да намерим Господ „.

Аз правя следното сравнение: допуснете, че живеете в един палат, който има сто стаи. В първата гори една воценица, във втората – две, в третата – три, а в стотната стая – сто свещи. Казвам: на тези сто свещи може ли да узрее някой плод? Не може. Идва някой и казва: „Навън има едно светило, което има 8000000 свещи, и на неговата светлина зреят най-хубавите плодове“. Следователно нашата сегашна светлина е знанието на тези свещи и ние трябва да излезем на тази светлина, на която зреят нашите плодове. Когато дойде Божествената светлина, бъдете уверени, че тя ще внесе истински мир, истинска радост. Сега у вас се заражда мисълта и казвате: „Значи толкова сме низки, нямаме Божествена светлина!“. Вие имате Божествена светлина, но не се задоволявате с нея, защото тя,

в сравнение с безграничната Божествена светлина, е много малка. Еднакво ли приемат светлината мравката, рибата, човекът, растенията? Възприемането на Божествената светлина зависи от човешкото съзнание – една стъпка по-горе, още по-горе, още по-горе. Казват: „Няма ли край?“. Ти не мисли за края на нещата, а мисли за горе и надолу не гледай. Още нагоре, още нагоре, докато дойдеш до онзи Божествен свят, където тази светлина ще се изяви.

И тъй, остават две явни неща в света: любов към ближния – тя е относителната реалност, и Любов към Бога – тя е Абсолютната реалност. Единственото реално в света, единственото неизменно, това е Любова към Бога. Върху тази Любов някой друг път ние ще се спрем, да ви поговорим какво нещо е Абсолютната реалност в света, какви са принципите на тази реалност и как може да се измени нашият живот от временен към вечен, да стане животът ни хармоничен. Някои казват: „Толкова години вървим по този път и не виждаме никаква реалност“. Методът ви е крив. Любов към Бога – нищо повече. И чудно е хора, които поддържат, че са излезли от Бога, да казват, че не могат да любят Бога. А колко е естествено за детето да люби майката! Тази Любов е толкова естествена, толкова проста!

Аз ще ви дам едно изяснение в какво се състои Божията Любов и в какво – човешката. Любовта към хората прилича на следната картина: навън е студено, има сняг, буря, стягате си воловете да идете в Балкана; там прекарвате 1–2 часа, за да натоварите колата и да докарате дърва вкъщи, но ръцете ви измръзват; слагате тези дърва на огнището и казвате: „Много е приятно. А, дръвца, дръвца, хубаво нещо е да ги имаш!“. Това е човешката любов, но тези дърва изгарят, а отвън е все студено. В Божествената любов процесът е обратен: там впрягане на волове няма, кола няма; ти ще излезеш навън на Слънце, ще изложиш гърба си на

него и ще се понагрееш. При Слънцето не ти трябва нито кола, нито дърва. Понапечеш се и казваш: „Слава Богу, тук е без труд“. Питам тогава: коя наука е по-лесна, кое е по-хубаво – да ходиш в гората с воловете си или да си грееш гърба направо на Слънце? Първото е с разноски, а второто – без пари. Следователно тази философия е износна, без разноски.

И тъй, Любов към Бога – това е най-естественото положение, в което са ни заблудили. С Бога трябва да се занимаваме, но не тъй, както Го търсим – не се търси така Господ. Как се търси аз няма да ви казвам, понеже вие знаете; ще бъде смешно от моя страна да казвам на онази мома как да люби своя възлюбен. Вие знаете как да любим Бога и това, което знаете за Бога, отбележете; тогава ще ви кажа: не сте далеч от Царството Божие.

9 септември 1923 г.

Бъдете разумни!

Ето, аз ви провождам като овци между вълци; бъдете, прочее, разумни като змиите и незлобливи като гълъбите.

Матей, 10:16

Две важни думи има в този стих – те са *разумни* и *незлобливи*. Ако вие бихте се пренесли в далечното минало на човешкото появяване, ако бихте имали онази привилегия, която ангелите са имали – да видят създаването на сегашния свят, появяването на човека, неговото развитие, всички онези култури, които са предшествовали и които има още да предшестват, които са били и които има още да бъдат, щяхте да имате ясна представа за думите *разум* и *незлобие*.

Сегашната култура се отличава с отрицателни качества, няма нищо положително в нея, т.е. има положителни качества в сила на разрушение. Да разрушават – в това са силни съвременните културни хора, а по добродетели те се отличават с отрицателни качества. Някои историци правят разлика между сегашната култура и миналата и намират, че съвременните хора са станали културни; действително, повидимому е така, по форма са станали културни, но по съдържание не са. Говоря общо. Ще сложа моя мащаб, или онази мярка, според която аз наричам културен онзи народ, който е абсолютно честен, абсолютно добър, абсолютно интелигентен и разумен и абсолютно благороден – този е мащабът, с който можем да съдим за всеки народ. Има ли тези качества, той е народ; няма ли ги, неговата култура е проблематична, той спада към закона на вероятностите, според който е културен само до известна степен.

Запитайте който и да е съвременен прочут моралист какъв е смисълът на живота, ще видите какви чудни отговори ще ви дадат. Запитайте онези видни държавни мъже какъв е смисълът на живота – и те ще ви дадат чудни отговори. Не че нямат желанието да ви кажат истината, но така го разбират. Това аз обяснявам по следния начин. Ако вие сте в някаква нужда и се обърнете към някого, когото считате за богат (т.е. всъщност минава за богат, но касата му е празна), и му поискате десетина хиляди лева, а той ви даде едва 500, виновен ли е? Казва: „Толкова имам“. Толкова има човекът, толкова дава; можете да му се сърдите колкото искате. Вие може да казвате, че той е богат; да, светът е пълен с богати хора, но има фиктивно богати и действително богати. В Духовния свят богати са само разумните, незлобливите и скромните – това са богатите хора в света. И действително, разумът е един дар за човека от ангелите, те са го подарили на хората. Когато Бог направил човека, повикал всички Разумни същества да му дадат по нещо, понеже той бил последният, най-малкият им брат. Ангелите, като го погледнали, видели го в много незавидно положение – живеел в една колибка, не му стигал умът да си направи къща, и си казали: „Да му дадем от нашия разум“; така човекът се нарекъл „човек на Мъдростта“. И действително, единственото нещо, което отличава човека в сегашната Природа, е неговият разум.

Сега аз взимам думата *ум* в най-широк смисъл, а *разум* взимам като една сила вътре в ума, в по-ограничен смисъл; т.е. умът взимам като нещо, което включва всичко, а разумът включва само способностите на човека, с които той работи в даден случай. Казват: „Разумен човек“. И действително, когато умът има преобладаващо влияние, върху лицето на човека се забелязва една особена светлина; умът е, който хвърля тази светлина върху лицето, то просиява. Божествена-та светлина се издава от очите на един интелигентен

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ!

човек. Разумният човек, или умният човек, или мъдрият човек (да вземем тия три думи, три термина) се отличава по това, че може да направи всичко. Като казвам, че може да направи всичко, подразбирам, че може да направи всичко, от което хората се нуждаят. Като отиде при един болен, умният ще знае как да го лекува; ако отиде в една къща, където домакините страдат от негодите на живота, той ще знае как да ги поправи; ако срещне по пътя някоя счупена кола, ще знае как да я поправи; ако влезе в Църквата и в държавата, веднага ще знае как да упъти хората в този правилен път.

Сега мнозина от вас говорите за морал, казвате, че трябва да бъдем морални хора, но моралността е качество само на умния, на разумния човек. Моралът в Духовния свят е стабилност, това е опорната точка, от която разумът започва своите изследвания; моралът е първата опорна точка, от която разумът се проектира – тъй определям аз що е морал. И тъй, моралът – това е мащаб за ума, откъдето той започва своите проекции; без морал умът не може да започне своята дейтелност.

Сега, разбира се, аз бих употребил друга една дума за морал. Тъй, както днес се употребява думата *морал*, тя се употребява в много ограничен смисъл, но моралът има много по-висок произход, чисто Божествен. Следователно опорната точка на разума е Божествено-то. Вие не можете да бъдете разумен човек, ако нямата абсолютна моралност в себе си. Някои казват: „Трябва да бъдем добри“. Не, абсолютно добър трябва да бъдеш, абсолютно добър без никакво изключение. Да няма абсолютно никакво зло в сърцето ти, абсолютно никакво съмнение, абсолютно никакво неверие.

Що е съмнението? Съмнението е качество само на глупавите хора. Кой се съмнява? Само невежият. Ако аз имам силата да творя всичко в света, ще се съмнявам ли? Като се разболея, ще се съмнявам, разбира се; в момента, когато вдигам чувала, няма да се съм-

нявам, но щом се разболея, не ще мога да го вдигам. Някой казва: „Аз се съмнявам“. В какво се съмняваш? Понякога и който слуша се съмнява, и който говори, също се съмнява. Когато човек се съмнява, това значи, че има нещо, което липсва в ума му. И на онзи, който говори и се съмнява, и нему липсва нещо от ума.

Ще ви разкажа един анекдот. Събрали се в древността двама знаменити адепти. Срещнали се те на кръстопът и започнали да разправят за силите, които са придобили от Природата. Единият казва:

– Силата ми е толкова голяма, че мога да отбия Земята от нейния път.

Вторият казва на първия:

– Е, сега пристъпи вече... Отбий Земята, понеже ако аз отбия Слънцето от пътя му, ще настане тъмнина и ти няма да си свършиш работата; аз после ще отбия Слънцето.

Първият казал:

– Имам малко работа сега, ще ме почакаш.

Отишъл да си свърши работата, но не се върнал. Защо не се върнал веднага? Защото не може да отбие Земята от пътя ѝ.

Връща се този адепт от школата след няколко дни и казва:

– Учителите, които са ми поверили тази тайна, ми казаха, че ако отбия Земята от пътя ѝ, ще ме подложат на смъртно наказание, затова, заради своя живот, няма да я отбия. Сега е твой ред, отбий Слънцето от неговия път!

Вторият адепт казва:

– Чакай, и аз имам малко работа, да я свърша.

След няколко дни той се връща и казва:

– Ужасна работа – казаха ми: „Ако отбиеш Слънцето от пътя му, ще се свърши светът, ще се разруши цялата Слънчева система, затова ще се откажеш“.

Така и ние ще се откажем да проявим своите сили. Мислите ли, че тези двама адепти се герои? Първото – че единият може да отбие Земята от нейния път, а

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ!

другият – Слънцето от неговия път, и второто – че ще ги подложат на смъртно наказание – това са техни измислици.

И съвременните философи имат такива крайни философски системи като на тия двама адепти. Смешни са, като ги погледнеш как лансират теорията за произхода на човека. Е, казвам, какви са данните ви за това? Намерили някъде една кост от череп на човек и правят своите заключения. Знаете ли на какво прилича това? Представете си един човек, на когото очите са извадени, а вие му давате най-хубавата картина, да се произнесе върху нея. Той откъсва едно парченце от картината и започва да си дава мнение то как е нап-равена, какво е нарисувано на нея, само като я пипа. Не, тук се изисква един ум просветен, да се върне назад, да види онзи първоначален произход и да разбере каква роля играе човешкият разум. Ако вземете сега млекопитаещите, всички нисши същества, ще видите, че тяхното чело е обрасло с косми и в тях няма никакъв разум, никаква интелигентност в този вътрешен, субективен смисъл, а е развит донякъде само обективният ум. Единствено сегашният човек, който е получил тази способност – разума, има едно благо, че неговите чело и лице са малко оголе-ли; това място на лицето, което е голо, е мястото, на което се проектира неговата интелигентност. Може да правите наблюдения: колкото повече се увеличава човешката интелигентност, толкова повече челото се оформя правилно и приема известни гънки, като се повдига; при това тия косми започват да намаляват и понякога така изчезват, че челото става съвършено гладко. Това е външната страна. Ако отворите въ-трешната страна, отпред на лоба ще видите, че в тази част на мозъка има много гънки, и при това нишките на бялото вещество се продължават, а сивото веще-ство отгоре се увеличава. Но това не е разумът, това са органите, или материята, чрез която се проявява тази разумна сила.

Казва сега Христос: „Бъдете разумни като змиите и незлобливи като гълъбите“. Тук Той подразбира две велики култури, които са предшествали явяването на човека. Под *змиите* ние разбираме културата, през която са минали ангелите; културата на гълъбите също е един символ – култура, през която са минали херувимите. Първата култура е развила качествата на разума, а втората – скромността, качество, което произтича от Любовта, от незлобието.

По какво се отличава разумният човек? Разумният не се занимава с миналото, нито с бъдещето, няма тях за цел, а се занимава с настоящето. Думата *настояще* не значи, че той е материалист; не, настоящето е Божественото. В настоящето той работи за себе си. Разумният човек, ако има да взима от някого, няма, като го види на улицата, да го изругае, а ще го повика в къщата си и ще му каже:

- Приятелю, можеш ли да ми платиш с лихвите?
- Не мога.
- Остави лихвите. Без лихвите можеш ли?
- Не мога.
- Тогава трите четвърти можеш ли?
- Не мога.
- Половината можеш ли?
- Не мога.
- Едната четвърт можеш ли?
- Мога.
- Е, плати тогава!

Скъсва полицата, хвърля я.

Вика друг, който има да му дава, и започва с него по същия начин:

- Ти с лихвите можеш ли да ми платиш?
- Не мога.
- Три четвърти?
- Не мога.
- Половината?
- Не мога.
- Една четвърт?

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ!

– Не мога.

Скъсва полицата, хвърля я.

– Ликвидирам сметката с теб, иди, работи и втори път дълг не прави!

Ще кажете: „Каква философия има в това?“. Следователно разумният човек скъсва полицата и казва: „Аз искам да бъда на чисто, да се занимавам само с Божествената Мъдрост“.

И най-голямото зло, което сега съществува в света, т.е. аз не говоря за света, но за всички религиозни общества, то е, че всички тия религиозни хора държат погрешките на другите в своите умове. Вследствие на това нашият ум не е в състояние, не е свободен да се занимава с онова, което Бог може да ни даде. Ние не сме свободни да видим в Божествения свят това, което трябва да видим. Е, представете си онзи търговец, който е погълнат в своите тефтери, седи в кантората си и по цели дни постоянно се занимава с числа – какво може да види? Това са милиони, милиони числа. Че Слънцето изгрява, че звезди, Луна изгряват, това са второстепенни въпроси за него, той седи със своите тефтери. Върне се у дома си, пак тефтери, пак полици, със сметки се занимава. Сметки, сметки, с години е това и най-после казват за него: „Той е най-видният търговец, най-видният финансист, той ще оправи света“. Имаме ли поне един финансист в човешката история, който да е оправил света? Финансистите можаха ли да оправят разбърканите записи и сметките на асирийската култура, на Вавилон? Финансистите можаха ли да оправят забърканите сметки на евреите в Палестина преди 2000 години? Тия финансиста можаха ли да оправят забърканите записи на великата Римска империя? Мислите ли, че тия финансиста днес ще оправят сметките на Европа? Не!

Казва Христос: „Бъдете разумни като змиите и незлобливи като гълъбите!“. Е, какъв ще бъде изходният път, ако не се оправят сметките – бой. Защо се

бият хората? Българите в турско време имаха един особен навик. Българинът, когато работи, е много трезв, но щом си пийне половин килце, става много смел и отваря сметките. Седне на дюкяна, пийне малко и казва: „Слушай, онзи Иван Стоянов има да дава 15 лева на Общината, защо не си е платил данъка? Я го повикайте скоро да плати!“ „Драган Наумов, там, не си е направил плета на нивите. Я го повикайте да си плати!“ – и като го повикат, ако няма да си плати, търпят му един такъв бой, че му пукнат главата. Затварят го, да си плати глобата, но като изтрезнеят, казват: „Защо трябваше да го бием? Не направихме добре“. И сега съвременните европейски народи се смеят, но постъпват точно като българите. Като имат да взимат, готови са все със сила да действат. Питам сега: тази Всеобща война какво благо донесе на Англия, какво благо донесе на Франция, на Русия? Никакво благо! Тия държави се разсипаха. Виждат своите погрешки, но не могат да ги поправят. Те не бяха достатъчно разумни.

Сега ще оставим всичко това. Ние ще приложим това Божествено учение индивидуално. За нас животът има друг един смисъл. Ние се готвим за свят, който няма нищо общо с този съвременен свят. Ние се готвим за култура, на която корените не са тук, на Земята. Един ден цялото човечество свършено ще излезе, ще напусне тази Земя. Учените казват, че Земята ще се пренесе в друга планета, която сега се създава в пространството, и там ще започне онази разумна нова култура. И Христос загатва на Своите ученици: „Отивам да ви приготвя друго място и когато ви приготвя, ще дойда да ви взема, та където Съм Аз, там ще бъдете и вие“. Ако това място беше тук, на Земята, Христос нямаше да каже: „Отивам да ви приготвя място“. Сега всички религиозни хора проповядват едно учение, да се оправи Земята. Египтяните я оправяха, не можаха да я оправят; вавилонците я оправяха, не можаха да я

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ!

оправят; асирийците я оправяха, не можаха да я оправят. Никой не можа да я оправи, тъй ще си върви.

Бъдете – казва Христос – разумни като змиите. В какво отношение, в какво седи този разумен живот? Разумният живот се изразява в служене на Бога. Във всеки човек вън от човешкото има една Божествена черта. Човешкото в него е опаковката, а Божественото е същността на човешкото естество. Всеки един, колкото и да е морално паднал, когато направи една погрешка, я съзнава в себе си, само че не знае как да я изправи. Сега в религиозния живот е необходимо развиване на разума; това е вътрешната страна, вътрешното разбиране на тези идеи ще зависи от вашия разум. В разумния живот се изисква обмяна на идеите – например, ако един художник чрез своите картини хвърля във видима форма своите идеи, то разумният човек веднага ще ги схване и ще покаже каква е била идеята на този художник, ще каже: „Идеята му е била такава и такава“. Ако дойде някой, у когото разумът не е развит, няма да схване тия тънкости на картините. Ако някой засвири нещо, разумният веднага ще схване мелодията, а онзи, у когото разумът не е развит, ще каже: „Това е една песен“.

Сега някои казват: „Да имаме Вярa“, но при сегашния живот на хората трябва толкова Вярa, колкото и разумност. Павел казва: „Без Вярa не може да се угоди на Бога, а без разум не може да се служи на Бога“ – Вярата угажда, а разумът упътва човека как да служи. У вас не може да се развие разум, ако нямате един чист живот; чистотата – това е едно условие за развиване на разума. Разумът може да се развива само при много благоприятни условия.

Съвременната наука, като говори за наследствеността, показва какво влияние упражняват майките върху своите деца. Например майката се намира в едно тревожно състояние и така е заченала своето дете – с това тя спъва развиването на неговия разум. Ако у нея

са минавали най-мрачните мисли – да се самоубие или това да направи, онова да направи, детето ще се роди като един идиот или като един престъпник; поне така показват научните данни. Но ако майката се е намирала в едно светло настроение на духа, ако сърцето ѝ е било изпълнено с Любов и се е занимавала с най-възвишените идеи, то като се роди, детето ще носи тази интелигентност, този подтик, който майката е вляла в душата му.

Сега някои ще запитат: „Защо трябва да живеем един чист и свят живот?“. Ще ви кажа. У вас има заченат един нов живот, едно дете, всеки носи по едно дете. Аз казвам, че всички съвременни хора, мъже и жени, са бременни, и всички трябва да бъдем доволни, че сме бременни, че сме заченали едно ново дете; и трябва, като майката, всичко да пожертваме, за да може духовното в нас да възрастне. И когато Божественото у нас възрастне и придобием своя разум, само то е в състояние да ни освободи от робството, в което се намираме.

В какво седи робството? Да кажем, някой път може да ви проповядвам една отлична беседа и казвате: „Отлична е тази беседа, като се върнем вкъщи, ще приложим това Учение“. Но като се върнете вкъщи, Учението не се прилага – защо? Защото разумът ви е слаб. Вие, да кажем, сте две братчета. Едното е сухо, а другото пали кибрит, без да му идва наум, че може да запали своето братче. Аз зная, че много деца са запалвали своите братчета.

Във Варна имаше един такъв случай. Братче казва на сестричето си: „Чакай да ти покажа как мама пали огъня“, драсва кибрит, слага го под роклята и я запалва. Когато сестричето му изгаря, то трепва с ръце и избягва. Ще кажете: „Колко са неразумни тези деца!“. Не е така. Че аз виждам много религиозни хора, които казват: „Чакай, братко, да видя дали ще се запали

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ!

роклята ти“ – драсва с кибрита, а после трепва с ръце и избягва.

Когато говоря за чистотата, подразбирам, че разумът може да се развие само под влиянието на тази чистота. Който иска тази чистота, той ще развие своя разум, а който не я иска, може да глупи и греши колкото желае. Започни да грешиш и рога, и опашка ще ти израснат, и ръцете ти в копита ще се превърнат. Питам: ако ти израснат рога и опашка и ръцете ти в копита се превърнат, какво ще стане с теб? Селянинът ще те хване, ще те впрегне и ще каже: „Дий, на мен ми трябва такъв философ“.

Бъдете – казва Христос – разумни като змиите и незлобливи като гълъбите! Христос, Който е говорил по цели часове в Своите беседи, е казвал много хубави работи, които не са хроникирани в това Евангелие, а е предадена само тази притча.

Бъдете разумни като змиите – защо? Само по този начин вие ще се удостоите, казва Христос, да се свържете с ангелите и те ще бъдат ваши Учители. И представете си, ако имате един светъл разум, с който да привличате ангелите, всеки ден, при всяка мъчна задача ще ви посещава по един светъл жител. А сега при кого от вас е слязъл ангел? Ако някой от вас каже, че е слязъл един ангел при него, ще кажат, че е смахнат. Да, ако дойде при вас един от тия небесни жители, ще видите каква интелигентност, какво благородство ще се яви у вас. Ако един ден дойде един ангел в дома ви, знаете ли какво ще стане? Ще стане такъв преврат, какъвто светът не е виждал. И ако ви видят, светът няма да ви познае.

Аз бих представил посещението на този ангел по следния начин. Представете си едно семейство в последна беднотия, окъсано, децата разчорлени и голи. Дойде един човек, облече цялото семейство, обуят хубави обувки, дрехи и след един месец децата се развеселят, станат радостни, засмени. Когато един ангел

дойде в дома ви, ни помен няма да остане от злобата, от глупостта в света. И единственото нещо, което сега очакваме, е посещението на някой от тия ангели. Той няма да бъде прост, той ще ви говори за смисъла на живота, той ще ви говори за ангелската култура, как живеете вие и как трябва да живеете и при това, ако вие сте готови, ще ви вземе на свои разноски, ще ви заведе в тяхното царство и после ще ви върне и ще каже: „Живейте както знаете да живеете!“. И всички сегашни спънки, които имаме, всички спънки, които има във всяко общество, във всеки един народ, може да ги решим само чрез този разумен живот.

Разумният човек не се нервира, разумният човек не се сърди. Някой ще каже: „Аз се въздържам“. Не, разумният има едно особено разположение в душата си. Аз не говоря за външното проявление на човека, говоря за вътрешното му проявление – в какво е то? Той не мисли зло никому; той мисли доброто на всички хора и не си отмъщава; той е дълготърпелив, той е благоутробен, както Бог, прощава всичко; после, той изглажда всички мъчнотии, които съществуват. Разумният човек не уповава никому, освен на себе си и на Бога, или, може да кажем, уповава само на своя разум. Ще ми кажат: „Е, разумът“. Да, разумът, това е единственото Божествено, което ни е дадено за подкрепа. Ако ние не вярваме в този разум, в Бога няма да вярваме – ние Го познаваме само чрез този разум. И казва Христос: „Това е живот вечен – да позная Тебе Единаго, Истиннаго Бога“. А Истината се познава само чрез разума.

И сега във всяко действие в света ще забележите едно движение. Например, когато искат да повдигнат едно гонение върху някои хора, казват, че животът им не се харесва, не е морален, ще кажат, че тези хора не са разумни, че разрушават света. Тъй е – ако един човек дойде в света и иска да разрушава едно общество, което Бог е създал, действително, всички хора имат

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ!

право да го отстранят; но ако дойде в света и иска да внесе подобрение, а те го гонят, внасят злото в себе си. Евреите имаха тази опитност – като народ, Бог им изпрати толкова велики хора, пророци, тъй необходими, за да им предскажат какви са Божиите пътища, но всеки един от тях биваше убит. В сегашната епоха пророци нямаме, както тогава, сега имаме тъй наречените видни учени, капацитети, държавни хора, на които думата минава за авторитет – каквото кажат, думата им ще се изпълни. Казват: „Еди-кой си държавник в Англия, във Франция тъй казва“. Само че сегашните пророци, т.е. онези, видните философи, нямат смелостта да кажат Истината. Досега още не се е намерил нито един държавник, който да има смелостта да каже, че всички народи, под един знаменател, могат да живеят заедно и да работят заедно. Всеки държавник излиза от своето схващане, че за доброто на своя народ трябва да се живее, както досега са живели, а за онова, за бъдещето, там други ще дойдат; затова те казват: „Ние не сме компетентни да разрешим този, разумния живот“. И в Църквата казват: „И ние не сме компетентни да въведем този, разумния живот. Като дойде Христос, Той ще го разреши“. А Христос казва в един стих: „Когато Син човечески дойде на Земята, ще намери ли достатъчно разум и Вяра в хората, за да възприемат Новото учение?“.

Сега вие ще кажете: „Защо светът не възприеме това Божествено учение?“. Ти задай този въпрос на себе си: „Защо аз не мога да възприема Божественото учение и да го приложа в себе си?“. Разбира се, всички хора на Земята не са еднакво напреднали. Като ги погледнеш, според сегашното им развитие някои са готови да възприемат този разум и този разумен живот, а някои може да имат още хиляди години да се развиват. И когато ние говорим за разумните, подразбираме онези от вас, които са готови. Няма какво да

отлагате. Този разум може да го придобиете по най-лесен начин, не мислете, че е много трудно.

Аз ще ви кажа: Божествените работи в света се добиват много лесно, а човешките работи се добиват много мъчно. Достатъчно е да живеете 5–6–10 години между много умни хора, между математици, и ако внимавате в това, което ви казват, вашият живот много лесно ще се промени. Ако внимавате за вибрациите на техния ум, техният живот ще ви се предаде. Като дойдете при тях, няма да казвате: „Чакай, ще опитам техния ум“, не се поставяйте критически; не, вие ще възприемете тази светлина и ще отворите своя ум, за да дойде тя във вас. Разумът – това са известни вибрации, няма какво да говориш.

Като дойде при теб разумният човек, ето как ще се прояви неговият разум. Да кажем, че ти си син, напуснал те е баща ти, лишил те от наследство, отчаял си се; ти си отвън, бедстваш, искаш да се самоубиеш. Като намериш този, разумния човек, ще го питаш какво да правиш. Той ще ти даде един метод; ще те вземе, ще те заведе при баща ти, който ще каже: „Синко, ела, за думите на този разумен човек аз ще те взема, ще направя опит“. Ако си дъщеря, напуснала си дома си, предала си се на разпуснат живот, този разумен човек ще те заведе при баща ти и баща ти ще каже: „Ела, за думите на този човек аз ще те взема, ще направя опит с теб“. Ако някоя жена напусне мъжа си, оплете се в живота, срещне разумния човек и го пита: „Какво да правя?“, той казва: „Ела, аз ще те заведе при мъжа ти“. Разумният човек върши чудеса в света.

И вас аз искам да ви заведе, защото да не мислите, че както ме слушате, тук, при тия условия, можете да бъдете разумни; не, отгук трябва да ви извадя и да ви заведе на друго място, където е разумът. Къде е разумът? При ангелите. Аз ще ви заведе при тях и ще им кажа две думи; те ще кажат: „За тези твои думи ще ги приемем, нека седят при нас да се учат“. Като ви

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ!

посетя след 4–5 години, вие няма да бъдете такива, каквито сега ви виждам. Тогава Павел казва: „Всички няма да умрем, но всички ще се изменим“ – и вие ще се измените така, че никой няма да ви познае, даже и вие сами себе си няма да се познаете.

Понякога мисля, че човек трябва да забрави и себе си. Ще кажете: „Как, да се забравиш?“. Ако ти си убил 100 души и всеки ден, като станеш, мислиш, че този си убил, онзи си убил, през целия ден прекарваш всички през ума си, питам те: не е ли време да забравиш, че си убил тези умрели, да ги извадиш от ума си? Казвам: в такъв случай ние трябва да забравим сегашния наш живот, да ни олекне на душата. Вие ще ми обещаете едно нещо – да съдействате за това, а аз ще ви заведа. Но казах ви, че онзи син ще ме срещне, ще каже: „Какво да правя?“. Ела с мен. Като гледам някои от вас, казвате: „Е, ако искаш, заведи ни“. Не, не ако искаш, но трябва да искате, а вие се поставяте тъй честолюбив, благородни, да не се унижи вашето достойнство. Онзи син какво казва – „Изгубен съм, помогни ми!“; дъщерята какво казва – „Изгубена съм, помогни ми!“; жената какво казва – „Изгубена съм, помогни ми!“, а не „Ако искаш, да ми помогнеш“. В това „Ако искаш, да ни помогнеш“ не е философията. Ти, като дойдеш при един ангел, с всичкото си смирение ще дойдеш. В него има култура, поезия има – поезия ще учиш.

Грамадна разлика има между един поет на Земята и един поет на Небето. Там, при него, ще седнеш с всичкото си благоговение и ще видиш как се лее неговото перо. И като четеш тази поезия, от нея живот, живот ще блика. Аз съм се мъчил понякога да превода ангелския език на земния език и от толкова време не съм успял да го превода тъй, че да се съвпаднат ударенията и римите – не се отдава. Когато четеш стихотворение на един ангел, то може да премахне всички мъчности от душата ти; то влива в тебе такава грамадна сила, че можеш да вдигнеш Земята на ръката си. А като четеш едно човешко стихотворение, приятно ти

е, докато го четеш, но после този мехур се пуква и ти казваш: „Животът не е поезия“. Не, животът не е проза, а е поезия и благодарение на тази ангелска поезия ние живеем. Всички ангели са поети. Най-долният поет измежду ангелите върши чудеса. Поети са те.

И тъй, казва Христос: „Бъдете разумни!“. Аз бих желал всички вие да бъдете разумни. Колко по-лесно би текла тази беседа, ако бяхте разумни, но във вас има всякакви съмнения и затова не излиза. Казвате си: „Дали това, което говори този човек, е вярно? Ами ако изгубим живота си тук, на Земята?“. Претегляте го, това-онова, та като се върнете у дома си, казвате: „Празна работа!“. Е, питам ви: как дойдохте тук, на Земята, откъде дойдохте, помните ли онази малка врата, през която минахте? Няма да минат 5–10–15 години, и ще започнете да се връщате пак през тясната врата назад.

Вчера посетих един болник, един млад момък. Преди 10 години той имаше кръвоизлив, викна ме тогава майка му, казва ми: „Спаси го, моля те, няма да забравя това“. Казах на майката: ако спася твоя син, ще го научиш ли да служи на Бога, да живее един чист и свят живот? Обеща. Добре, аз направих този опит, спасих този човек. Оздравя, но после какви ли не лудории направи! Жени се, разведе се, води един порочен живот, пиянства и вчера го видях на легло, казва: „Заминавам си“. Казвам: ще си вървиш сега; съжалявам, че ти дадох живот, за да натрупаш още такива грехове върху си, но сега, ако ме слушаш, пак ще ти помогна – да си заминеш. – „А, сега съзнавам, прости, прости, тъй ще живея.“ Не, ще се молиш, сега ще улесня пътя за заминаването ти. Майката, която толкова го обича, пита: „Ще живее ли още?“. Сестрата казва: „Не му казвай, че ще замине“. Не, ще му кажа, че ще замине, тъй съм решил. Няма да те върна вече, това няма да бъде. Това е Божият закон.

Питам сега вас, на които е даден този разум и това благоволение: как ще го изразходите? Утре всеки един ще се намери на гърба си, като този млад човек.

БЪДЕТЕ РАЗУМНИ!

Иска да яде – не може, иска да пие – не може, гърлото го боли. Как ще яде? Пита ме: „Какво да правя?“. Ще се молиш. – „Ще живея ли, или ще си замина?“ Ще си заминеш. – „Е – казва, – да бъде волята Божия.“ Да, да бъде волята Божия. Като отидеш на онзи свят, едно добро ще обещаеш: да не забравяш този свят, да дойдеш да работиш. Ще работиш тъй, както трябва. Сега ще понесеш тия страдания, за да не страдаш на другия свят.

Бъдете – казва Христос – разумни, за да не дойде страданието отгоре ви. Защо ни са тези страдания, защо ни са тези мъки? Защо да бъдем свободни? След като изживеем този живот тук, на Земята, да дойдем до тази врата, да я отворим и да кажем спокойно: „Господи, напускаме своето тяло и си заминаваме спокойно“. А сега този младеж диша бързо-бързо и не иска да си замине. Седят всички наоколо и не могат да му помогнат.

Бъдете разумни! – казва Христос. Ако този момък беше разумен, нямаше да се намери в това положение. И грехът, и грехопадението в света са едно отсъствие на човешкия разум. Само хора, които нямат разум, грешат. А когато дойде разумът, казва: „Ще изпратя Духа Си“; този Божествен Дух, Той носи разум. Като влезе този Дух в нас, ще внесе разумността; а щом влезе разумният живот в нас, ние ще знаем да приложим първата заповед на Любовта.

Само един разумен човек може да приложи тази заповед: „Да възлюбим Господа Бога нашего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила“. И тогава няма да се питаме трябва ли да обичаме, или не. Един математик има известна задача. Веднага взима известна формула, по която може да приложи Божията Любов, и казва: „Първият и великият закон, върху който се гради този разумен живот, е Божията Любов“.

16 септември 1923 г.

Съблазните

Горко на света от съблазните, защото неизбежно съблазните ще дойдат; но горко на оногози човека, чрез когото съблазънта дохожда.

Матей, 18:7

За да направя мисълта си ясна, ще направя малко разяснение върху един термин, който мисля да ползвам. Често аз употребявам думите *положителни и отрицателни сили на Природата*. Така ги употребява и съвременната наука и ние всякога мислим, че злото е в отрицателната страна. Аз подразделям тия сили на положителни възходящи и отрицателни възходящи, положителни низходящи и отрицателни низходящи. При това за отрицателните сили употребявам друг термин – наричам ги *примирителни*; те в себе си са съграждащи, но не всякога.

Казва Христос: „Горко на света от съблазните, защото неизбежно те ще дойдат; но горко на оногози човека, чрез когото съблазънта дохожда“. Съблазънта всякога образува едно малко вкисване, но вкисване не по подобие на подквасата, с която жените месят хляба; не, това подквасване е във възходяща степен. Вкисването произвежда разлагане в човека. Да допуснем, че вие имате един добър, обичен приятел, но един ден изгубите вяра в него – той със своите думи и със своите постъпки внесе една малка съблазън. И от този ден той губи, но и вие губите – защо? Защото като мислите за него, неговите мисли, неговият живот засягат и вашия. Може да кажете: „Какво ни струва да мислим за другите хора тъй, както са си?“. В съвършения Божествен закон на човек, който разбира в какво се състои Царството Божие, не му е позволено

да мисли зло за когото и да е, не му е позволено да носи един безобразен образ в себе си и в ума си. Аз ще ви дам после един пример, да видите в какво седи съвършенството. Затова казва Христос: „Любете враговете си!“; не казва: „Мразете ги!“, не казва: „Бъдете индиферентни!“, но казва: „Любете ги!“. Следователно, ако имаш един враг, създай в ума си една красива форма за него, не мисли за неговото зло. Е, да допуснем сега, че някой не вярва в Бога, или вярва в кривия път. Може ли той да ме спъне? Не, никой никого не може да спъне. Сега ние говорим за онези, които вървят във възходяща степен, тях никой не може да спъне; онези, които вървят в низходяща степен, сами се спъват и другите спъват.

Христос казва: „Горко на света от съблазните!“. Това, което днес руши живота, са съблазните в света. На всяка една стъпка ние имаме съблазни, т.е. съвременните хора не са убедени във вярванията, които имат. Те нямат положителни вярвания. Всички се съблазняват в нещо, защото съблазънта и съмнението вървят ръка за ръка – съмнението е един умствен процес, а съблазънта е един междинен процес между сърцето и ума, едновременно засяга ума и сърцето. Съблазънта действа развратно, защото като се съмняваш, взима участие само ума, а щом се съблазняваш, взимат участие и сърцето, и ума – а вземат ли участие сърцето и ума в низходяща степен, животът ти непременно ще се изрази в една нежелателна форма.

Всички съвременни хора се съблазняват от каквото и да е. Ако вие кажете някому една горчива дума или изнесете една негова погрешка, той би се обидил. Съвременните народи – англичани, французи, германци, за една дума се обиждат, изваждат револвер, извикват секунданти, казват: „Господине, обидихте ме, аз трябва да защита своята чест“. Някой път това е само за една дума, за един поглед – опира до разбирането. Като дойдем до религиозните хора, които се повдигат

малко, които са дошли на един по-висок уровень, и те не правят разлика, и те се обиждат.

Ще ви приведа един пример от преданията за християнството, който се отнася към епохата на Нерон²⁴. Един виден римски патриций, наречен Хелвий, отвлечен от покварения живот, се запознава с тогавашните християни и възприема християнството. Тази идея – на християнството, така се загнездила в главата му, че решил да посвети най-малко 30 години от живота си да живее по горите, за да разбере дълбокия смисъл на живота. Цели 30 години той се подвизавал самотно и се молил Богу, но един ден идва негов събрат постник и го запитва: „По какво мога да позная кога съм благоутоден на Бога и кога – не?“. Хелвий му казва: „Това, което съм научил чрез моята опитност, е следното: в деня, в който те похвалят за твоята добрина, всичко си изгубил. Дотогава, докато хората те корят, твоята добродетел расте, но в деня, в който твоят близък те похвали, всичко си изгубил“. И той щателно се старал да го не похвали никой.

След 30 години, когато мислел, че е завършил своето развитие, поискал да отиде в света, да проповядва Христовото учение. Един ден отива при свой приятел, който му казва:

– Ти си много добър и свят човек.

– А – казал той, – ти ме съсипа, съсипа целия ми живот, всичките ми 30 години отидоха.

Върнал се в пустинята и 10 дни плакал.

Сега питам: този идеал съществува ли между съвременното християнство? Приложете този идеал! Кой от вас би постъпил като пустинника? Той е единственият, когото съм срещнал в цялата християнска история; той е единственият, който е плакал, защото са го похвалили, че е много добър, много свят човек. Може да има и други такива, но аз само този зная. А на нас колко ни е приятно, като ни кажат: „Ние виждаме, че от едно време сте станали благородни, покаяли сте

се, жената и децата ви са по-добри“. Вие се зарадвате, надуете се и казвате: „Да, действително, не сме като в миналото, нашето верую, нашите правила са особени, ние особено пием, особено ядем, особено се молим“. Не, не, всичко това е празна работа; в момента, в който те похвалят хората, всичко отива и сякаш се струпва една топка на сърцето ти, усещаш едно недоволство. В Писанието никъде не се казва: „Блажени хвалените“, никъде не се казва, че Царството Божие е на добрите, на светиите, на праведните на Земята, а се казва: „Блажени гонените, онеправданите, хулените“. Имайте предвид, че праведните и добрите хора на Земята не са добрите и праведните хора на Небето, но грешните, неправедните хора на Земята са праведните на Небето. Щом те кръщават на Земята, че си отличен човек, в Царството Божие си на лявата страна. И аз бих желал да ми кажете имало ли е в историята някой учител или пророк, който да е дошъл на Земята и хората да са говорили за него добре; и в това седи особеното им положение – че върху тях са се струпвали хули, но именно това е била гаранцията, че са на правия път. Сега Христос, Който разбира този закон, казва: „Горко на света от съблазните!“.

Ако ви кажа една горчива истина, вие може да се съблазните и кажете: „Нима имате толкова долно мнение за мен? Мислите ли, че аз мога да направя това, мислите ли, че съм способен на това? Не знаете ли, че баща ми, майка ми са от висок произход?“. Питам: ако нашите бащи и майки са толкова благородни и възвишени, разравяйки анализите на техните животи (книгите на техния живот) не както гледат хората на Земята, а както гледат на Небето, както гледа Бог със Своето око, знаете ли в какво положение ще видите майка си и баща си? Ще кажат: „Ние не сме направили никакво престъпление“. Можете ли да си сложите ръка на сърцето си и да кажете, че през вашите ум, сърце и воля не са минали една нечиста

мисъл, едно нечисто желание или действие? Не една мисъл, а хиляди такива са минали. Добрите мисли, желания и действия в нашия живот са нещо случайно и благодарение на Невидимия свят, благодарение на онези напреднали хора, които идват постоянно на Земята и помагат на съвременното човечество, то напредва, иначе би се схумило. Как мислите, ако майката не полага грижи за своето дете, то не би ли се схумило? Ако оцелява, то е благодарение на грижите на майката. Ако съвременните хора оцеляват, то не е благодарение на нас, а е благодарение на нашите по-големи братя, или благодарение на Христа, Който е дошъл да спаси света. Но разбирате ли какво нещо е в това отношение Христос? Казвам, че някои от вас Го разбират, не казвам, че всички не Го разбират. Питам: ако имате един приятел, който ви обича, оценили ли сте неговата любов? Ако у нас се зароди онова велико съзнание да чувстваме Божествената Любов, по този начин животът ни може да се реформира; а на нас, откакто се родим и докато умрем, животът ни е пълен само с терзания и съмнения.

Христос казва: „Горко на света от съблазните, защото неизбежно съблазните ще дойдат“. Светът има право да се съблазнява. От съвременния свят ще дойдат съблазните, но на онези, които са тръгнали по пътеката, по която върви Христос, за да избегнат съмненията, съблазните, непременно сърцето им трябва да бъде изпълнено с Божествената Любов. Вие ще кажете: „Ние знаем какво нещо е Божествената Любов“. При влизането на Божествената Любов в сърцето ти най-първо тя внася едно качество на интелигентност, небивала до това време. Онзи, който има Божествената Любов, е вече внимателен не в големите си погрешки, а в микроскопичните – всички грешки произтичат именно от най-малките постъпки. И аз съм следил, че всички грешки произлизат от най-малката дума, невнимателно казана – тя обтяга, разгорява. Съберат се

няколко сестри, започват коментари, казват за някоя: „Нима мислите, че тя е много набожна?"; и тия братя и сестри, тъй събрани, обтягат, обтягат и заключат: „Видите ли, тя никога не е била набожна“. Питам: кой човек е набожен?

Чудни са хората, като казват, че еди-кой си бил набожен! За да си набожен, Любовта трябва да проникне из всичките гънки на твоите сърце, ум, душа и дух; да си любовен не само към твоите деца, към твоята жена, да си любовен не само към цялото човечество, но да си любовен към всички най-малки същества – към всичко. Това значи да бъдем Божествени, това значи да угодим на Бога. На един мой приятел аз казвах следното: много пъти, като срещна един вол, аз се спра и го помилвам. Много волове съм помилвал, но хора – не съм си позволявал. Да помилваш един вол има смисъл. Казвам му така: действително, твоето положение е много тежко, но ще излезеш от него. И като го помилвам, той ме погледне умилно и казва: „Много ти благодаря, че в това трудно положение, в тази мъка се намери един, който да ме помилва“. Е, казвам: ако ти погладиш един твой брат, ще те попита: „Защо ме гладиш?“ – той се съблазнява. Ако жената дойде и поглади мъжа си, мъжът ѝ ще се посъблазни и ще каже: „Тази жена не ме е гладила друг път, тя има някаква задна цел; глади ме, но кесията ми ще пообеднее“ – той се спира и мисли. Ако ние напишем едно хубаво писмо някому, той се спре, съблазни се и казва: „Друг път не ми е писал такива писма, значи има нещо“ – и съблазънта се роди в душата му. Четеш някой автор, казваш: „Дали това, което пише, е вярно?“. Четеш Библията, пак дойде съблазънта, казваш: „Ами ако не е вярно?“. Четеш за Христа, казваш: „Ами ако Той не е пратеник Божи, ако не е Син Божи, ако не е вярно всичко това за апостолите?“ – дойде съблазънта.

Животът ни е пълен навсякъде със съблазни. Някой те погледне, каже ти някоя лоша дума, съблазни

те. Ние, съвременните хора, нямаме един приятел, на когото да можем да разчитаме при всички условия; все ще се съблазним, ще кажем: „Кой знае!“. Питам тогава: в християнския живот, или в духовния живот, има ли правила, чрез които можем да познаем един човек? Има. Има едно велико правило в живота, в което няма никакво изключение: ако ти си един човек, чист по сърце, невинен като дете, няма да има никаква лукавщина в душата ти и щом срещнеш човек, който се стреми към Бога, ще почувстваш разширение в ума си, разширение в сърцето си, ще почувстваш, че този човек е добър, че върви във възходяща степен, по Бога. Човекът може да не е красив по външност, може да е груб, може да е гърбавичък, но почувстваш ли това към него, непременно този човек върви по Бога, макар че е груб.

Може да направите опит. Ако ти си един чист човек и срещнеш някой с красиво лице, хубави очи, нос правилен, гръцки тип, усетиш ли едно раздвояване в себе си, почувстваш ли едно стеснение в ума си, а в сърцето си – едно разширение, това значи, че този човек е наполовина добър: сърцето му е прекрасно, но в ума му има нещо развалено. Обратно: ако в ума си почувстваш едно разширение, а в сърцето – стеснение, означава, че умът на този човек е прекрасен, но в сърцето си има нещо развалено. За него Белите Братя, Живата природа ти казват: „С този човек никакви съдружия не прави, никакви взимания-давания нямай, той не разбира, в него има нещо недоразвито. Каквато и работа да започнеш с него, утре ще се скарате“. Ако искаш да се жениш, за такъв човек не се жени. Двама глупави хора като се оженят, ще могат ли да завъртят един дом? Не се женете така!

Когато Бог създаде първоначално хората, мъжете и жените, те имаха друго нещо, те бяха чисти и свети и можеха да живеят такъв живот, но сегашните хора след грехопадението нямат чист живот. Днес и мъже,

и жени, без разлика, нямат чист живот. Най-първо ние трябва да възстановим чистотата. Аз бих желал във всяко общество да се образува сдружение за чист живот, хората да имат доверие един към друг. Такъв един пример има в романа на Виктор Юго²⁵ *Клетниците* – за Жан Валжан, който откраднал сервиза на епископа. Когато улавят Жан Валжан и запитват епископа дали познава тия вещи, той казва: „Мои са, аз му ги дадох“; казал така, защото иначе Жан Валжан щеше да бъде в затвора.

Трябва да се стремим да имаме доверие един към друг, към всичките хора, и то не заради нас, а заради Бога, защото онова, в което Бог съизволява, то е да мислим добро за всички; това е, което донася добро на всички. Бог познава гънките на нашата душа. Но какво казва Христос? Този ваш Отец заповядва на Слънцето да грее еднакво и за добрите, и за лошите хора, еднакво праща дъжд и на едните, и на другите. Даже някой път на лошите хора Бог дава най-големи благословения – защо? За да ги задоволи. Вие ще кажете: „Добрите хора трябва да бъдат богати“. Не, лошите хора трябва да бъдат богати – защо? За да имат работа, с какво да се занимават. Лошият човек, като е богат, ще има ниви, лозя, ще има това-онова, ще има с какво да се занимава, а добрият, като е богат умствено и по сърце, и да няма богатство, пак ще си създаде условия да има работа.

Сега, това е редът на нещата при днешния живот, но при други условия на живота ще има друг ред, порядъкът ще бъде друг. При сегашните условия, при законите, които съществуват в Космоса, всичките Възвишени духове работят за повдигането на падналите. Не е въпросът за спасението на праведните, а на грешните; не е въпросът да учим учените, а глупавите. Следователно Христос предупреждава верующите и казва: „Горко на света от съблазните, защото съблазънта неизбежно ще дойде в света“. Сега съблазънта

ще дойде не само по отношение на това, че ние можем да се съблазним в другите, но по някой път ще се съблазним в себе си: можем да се съблазним в своя ум, можем да се съблазним в своето сърце, можем да се съблазним в своята душа, можем да се съблазним в своите благородни пориви. Няма по-голямо нещастие от това да се съблазни и разколебае човек в себе си.

Ние казваме: „Досега Господ ме поддържаше, но аз направих прегрешения и сега Господ ме остави“. Аз съм казвал много пъти и пак ще кажа: можете да се съблазните в когото и да е, но в Бога на Любовта – никога! Имайте предвид едно правило: в Този, Живия Господ, Когото светът още не познава (не че не Го познава – живее в Него, но Го търси на друго място), в Него ние трябва да имаме Вяра. Бог в Своите намерения има желание да ни изведе от сегашните тягостни страдания. Той е допуснал страданията, за да даде на всинца ни един велик урок; такъв урок ще ни даде, за да съзнаем, че ако ходим само по тия закони и пътища, които Той е поставил, ще можем да се повдигнем, а всички закони, които ние сме поставили, всичкият онзи наш морал, по който можем да ходим, той е само за Земята.

Блажени – казва Писанието – онези, които страдат, на тях е Царството Божие. Ще кажете: „Тази работа е много хубава“. Аз бих желал от утре да започнете с тази формула: да се не съблазнявате! Сега някой казва: „Аз съм от Новото учение“. Ами че едно от качествата на Новото учение е да не се съмняваш, да не желаеш да бъдеш богат, а да искаш да бъдеш сиромах; т.е. не да искаш да си сиромах, но ако не ти се удава богатство по един честен начин, то от богатство, придобито по един нечестен начин, трябва да се откажеш. Аз мога да приведа ред факти от съвременния живот, има ред статистики, които доказват, че нечистото богатство съсипва хората. Внесете в едно най-хубаво предприятие 100000 лева, придобити

чрез кражба, чрез зло, чрез насилия, и след 4–5 години това предприятие, това съдружие ще рухне. И ако разгледате живота на съвременните народи, всички страдат все от този недъг – че не издържат своята, не изпълняват Божията дума тъй, както Бог изисква.

Ако всички съвременни християни, които поддържат Христовото учение, биха си поставили за задача да се не съблазняват, да се не огорчават, когато им се каже горчивата истина, знаете ли какъв приятен ден щеше да бъде животът им? Ако някой път мъжът каже на жена си няколко горчиви думи, жена му нека седне да му наточи една хубава баница.

– Защо ми правиш тази баница?

– За сладките ти думи.

А сега какво става – мъжът каже няколко обидни думи на жена си и на другия ден няма вече готвене. Тя излезе вън и казва: „Представете си, моят мъж ме нахока хамалски. Баници ли? Нищо няма да му направя, ще му дам един урок!“. Не, наточи му една първокачествена баница! Аз съм срещнал досега в България само една българка, наша сестра, която, щом дойде нейният възлюбен и я нахока, става на другия ден рано, наточва му една баница и го гощава. Той, след като се наяде, започва да се извинява: „Извини ме, бях малко неразположен духом“. Тя ще му угоди така – „Баница му направих“. Казвам: ти постъпваш съобразно Христовото учение.

Сега мнозина питат: „Как трябва да живеем?“. Казвам: не се съблазнявайте! Мъжът дойде, има някаква неприятност, носи някаква тежест, каже на жена си някои обидни думи; жената нека направи една баница, да сложи повече масълце, да наточи малко винце. Така, а не само със сладки думи трябва да постъпваме действително в живота си. Това говоря за учениците, които искат да водят един живот за самоусъвършенстване.

Сега вие казвате: „Дали сме напреднали?“. Всяка вечер си правете един отчет; ще си намерите една от грешките от през деня и ще я поправите. Казвате: „Дали сме забогатели?“. Ще си направите един отчет, вземете пример от търговците. Един търговец има да изплаща 40–50 полици. Той си е записал датите – кога трябва да ги изплати; вземе ключа от касата си, отвори я и гледа дали има пари за изплащане. Той не се залъгва с малките печалби. Някой от вас направи едно добро, но забравя онези 40–50 полици и на другия ден дойде кредиторът, хване го за гушата. Сериозен ще бъдеш, ще кажеш: „Аз ще изплатя всичко, с лихвите ще го изплатя“. Ако ние имаме дълбоко желание да направим всичко това заради Бога, а не заради хората, от колко страдания щяхме да се освободим! И в очите ни, и в мозъка ни, и в ума ни, и в сърцето ни други добрини щяха да царуват. Много по-добре щеше да бъде, ако хората отвън ви хокат; тогава Господ ще каже: „Не бой се, Аз Съм с теб, но нищо не казвай“.

Много от вас имат следната слабост. Някой сънувал през нощта, че му се е явил Христос, и той като стане, хукне през цялата махала да разказва на всички за своята опитност. Оттам насетне Христос няма да му се яви, нищо няма да му каже. Тази своя опитност ти трябва да задържиш дълбоко в душата си и никой от твоите ближни да не знае, че Христос ти се явил, но в живота ти да настане моментално промяна и от това да разберат за Христовото явяване. Мъж си, видял си Христа; никому няма да разправяш, ще си мълчиш, но ще повикаш бедните, сакатите, слепите, клосните и ще им направиш едно угощение. Всички хора да видят, че става една промяна в твоя живот. Ако те питат: „Защо правиш това?“, ще си мълчиш. Това са малки, дребни работи, които всеки може да направи; всеки може да направи едно угощение – така Христос ще почувства, че си Го видял.

Ние, съвременните хора, приличаме на малките деца – даваме голяма оценка на нашите добрини; като направим една малка добрина, всички я знаят. Сега ще ви приведа един пример за един богат американец. Той правил големи благотеяния: дал 3000000 долара за построяването на една църква, дал 4000000 долара за направата на едно училище, раздал всичкото си богатство. Казвал си: „Като ида Горе, Бог ще бъде доволен от мен, че съм раздал богатството си“. Умира той, викат го от Онзи свят при свети Петър.

– Какви добрини прави на Земята?

– Дадох 3000000 долара за една църква.

– А името ти записано ли е между благотетелите?

– Да, сложено е там.

– Е, платено ти е значи. Друго?

– За училище дадох 4000000 долара.

– А името ти между имената на почетните лица ли е?

– Сложено е, нали трябва да се знае, че има добротетелни хора?

– Добре, платено ти е и за това. Кажи ми сега нещо, за което да не ти е платено.

– Е, един ден бързах, имах работа, една бедна вдовица ме последва – молеше ме за помощ, имала малки деца сирачета. Дадох ѝ един долар и ѝ казах да не ме безпокои, защото отивам по работа.

– Виж за това не ти е платено, може да те приемат на Небето.

Разправя свети Петър на Господ за всичките благотеяния на американеца и Господ казва: „Дайте му два долара и да си върви, да не Ме безпокои“.

Порядките и разбиранията на Невидимия свят се различават диаметрално от нашите схващания. Добрият човек дълбоко в своята душа трябва да бъде благороден. Той трябва да бъде като една дълбока река, да не се размътва при всичките мъчнотии в живота си; бреговете ѝ може да се размътват, но дълбочините –

не. Каква благородна черта е след като го обидят, след като му създадат най-големите мъчнотии, той да повдигне очи към Бога и у него да не се яви желание да отмъсти, а едно благородно желание в името на Бога да покаже тази Любов!

Наскоро имах случай да се срещна с един български офицер. Като психологически пример ще ви приведа преживяното от него, което той ми разказа. „Жена ми е отличен човек и много добра писателка, но аз съм много лош – ревнувах я и най-лошите мисли хвърлях отгоре ѝ. Да я оставя да върви сама някъде – Боже съхрани! Водя един непорядъчен живот. Не стига това, но един ден тя иска да отиде в Германия, да учи немски език, а ние дете имаме. Тя ме моли: „За 3 месеца ми позволи да замина!“. – „Не мога, но за 40 дена – може.“ Породи се в мен една борба – с какво право искам да бъда свободен, а нея ограничавам? Нека и тя бъде свободна, мисля си. Един ден ѝ дадох 5000 лева и ѝ казах: „Иди в странство и стой колкото искаш“. Едва-що изрекох тия думи, усетих, че ми падна товар от сърцето. Това беше първата вечер, когато спях спокойно.“ Казвам му: ти си изпълнил Христовия закон. По-рано мислеше, че като иде в странство, тя ще води оргии; каза „Иди в странство!“ и се успокои. Една благородна черта, да, но той е претърпял вътрешна борба, вътрешна криза. Ние всички ще минем през тия вътрешни борби и Невидимият свят ще изпрати една комисия да види как ще постъпим. Съблазните непременно ще дойдат за изпит.

Сега вие искате да знаете дали Христос е доволен от вас. Христос е доволен от всички ви. Един учител може да е доволен от учениците си, но да не е доволен от техните упражнения, от техните тетрадки – защо? Пълни са с погрешки. Един ученик може да е добър, морален, но при разрешение на задачата да има ред погрешки и учителят му казва: „От твоите задачи не съм доволен“. Следователно Христос не е доволен от

нас по отношение на нашите погрешки в света. Като от хора, Той е доволен от нас, но при нашите ежедневни постъпки, при нашите отношения в света ние не сме постъпили съобразно закона Му. Христос е доволен от нашите некоректни постъпки. Ние постоянно се съблазняваме и мислим, че можем да намерим друг начин, друг път. Няма.

Единственият начин за издигане на човешката душа е човек да има Абсолютна вяра в своите братя. Жената трябва да има Абсолютна вяра в своя мъж. Казвате: „Може ли?“. Може. Мъжът трябва да има Абсолютна вяра в своята жена. – „Може ли?“ Може. Братът трябва да има Абсолютна вяра в своята сестра. – „Може ли?“ Може. Слугата трябва да има Абсолютна вяра в своя господар. – „Може ли?“ Може. Сестрата трябва да има Абсолютна вяра в своя брат. – „Може ли?“ Може. Господарят трябва да има Абсолютна вяра в своя слуга. – „Може ли?“ Може. Може да имате някакви погрешки, това е допустимо, но трябва да знаем, че след като правим хиляди и хиляди погрешки, един ден ще познаем Бога, ще започнем да се учим и да живеем така, както Той обича. Ще дойде това време, за едни по-рано, за други – по-късно.

Горко на света от съблазните! Сега, ако за света е горко, за праведните не трябва да бъде горко. Носете тази идея със себе си! Направете едно дружество, без съблазни. Но какво ще бъде правилото там? Вие ще кажете: „Може ли това?“. Може. Вие казвате: „Ако вложим пари, всичко, без да се съблазним, то утре касата, парите ни, всичко ще хвъркне“. Ние още не знаем дали ще хвъркнат парите – още не сме опитали Божествените принципи, още не сме ги приложили. Казваме, че по този начин не може да се живее. Действително, не може да се живее, но ако вложим тази разумна Любов, да започне да действа отдолу, какво ще произведе тя? Сега двама души, мъж и жена, като тръгнат в този път, започват да спорят за своите възгледи – как разбира единият, как разбира другият. Няма какво да спорят.

Вашата любов еднаква ли е? Когато двама души тръгнат в Божествения път, всеки от тях трябва да бъде готов да се жертва за своя ближен – за този, с когото живее, толкова, колкото и за себе си. Ако бихте поставили това правило в живота си, какво подобрение би станало! А лошото е там, че ние жертваме за себе си повече, отколкото за всички други.

В Писанието се казва: „Бог, като изпратил Своя Син, пожертвал всичко от Своята Любов, за да могат съвременните хора да се повдигнат“. И ако ние схванем тази велика мисъл – идването на Христа на Земята, жертвата, която Бог е принесъл; ако се въодушевим със същите Негови мисли, с тази Вярa на Христа; ако изпълним Волята Божия, ние вярваме, че този свят ще се повдигне в един ден, в един Божествен ден. Сега във вашия ум ще остане мисълта: „Може ли, аз съм стар, другояче съм свикнал, баща ми е ходил в друг път“. Може, в закона на Любовта няма нищо невъзможно. Например някой казва: „Аз искам да изпълня Волята Божия“. Е, в какво седи изпълнението на Волята Божия? Някой казва: „Аз искам да изпълня Волята Божия, да служа на Бога“. Бог нуждае ли се от нашето служене? От какво се нуждае Той: някое цветенце изсъхнало, ти минаваш по пътя и Той ти казва: „Полей това цветенце!“; някое дете останало сираче, без баща и майка, Господ казва: „Иди, помогни!“. Той, като ни изпраща Своята благословия, казва: „Идете, изпълнете Моята воля, покажете на хората как трябва да живеят!“. И колко красив щеше да бъде светът, ако правехме своите добрини и никой не ги знаеше! Понякога оповестяваме своите добрини, за да поощряваме другите.

Някой път с добрините си спъваме хората. Например аз съм богат човек, дам 100000 лева, запиша името си. Дойде един сиромас, той не може да даде повече от 5 лева, но като види записани 100000, не смее да даде и тях, честолюбие има. Затова трябва да се под-

пишат първо тези, които дават най-малко, а които са богати и дават повече, най-после, за да не се съблазняват сиромасите. А сега дойде един лист с подписи, погледнете, казвате: „Виждате ли колко богат човек е този, колко пари е записал!“. Да, но това, което той е внесъл, става причина да се изгуби толкова, колкото всичките сиромаси заедно биха внесли. И когато богатите дават, а сиромасите нищо не дават, светът не върви напред.

И тъй, светът се поддържа не от богатите, а от сиромасите. Друго изяснение на мисълта: светът се издържа не с капитали и пари, а с труд. Всички казват: „Дайте пари!“; не, трудът е, който поддържа света. Трудът, който ние влагаме, ония работни ръце, ония работни маси, това не са маси, нито екземпляри, нито елементи, а онези работещи души, които влагат своята воля, които ден и нощ работят. Аз наричам това свещен труд, който поддържа света. И ние се нуждаем не от пари, а от труд; има ли този свещен труд, парите ще дойдат. Парите са равностойни на онова, което ние добиваме от Природата. В съвременния културен живот хората имат само една лъжлива идея – правят сметки да се уравни бюджетът. Не, трудът е, който оправя света. Когато всички започнат да работят честно и почтено, ние ще имаме един строй, по-добре уреден, отколкото днешния.

Горко на света от съблазните! Аз казвам: имайте този урок – извадете съблазънта! Мъже и жени, братя и сестри, господари и слуги, учители и ученици, всички трябва да вървят в този път без съблазни. И навсякъде трябва да се проповядва онази свещена Любов, онзи свещен труд, взаимно почитание, взаимно уважение, взаимна Любов, за да се изпълни Волята Божия на Земята.

Само по такъв начин Царството Божие ще дойде на Земята.

23 септември 1923 г.

Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е земерелецът

*Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е
земерелецът.*

Йоан, 15:1

Ще ви прочита няколко стиха от глава 15 на Евангелието от Йоан до стих 18.

Взимам за текст стих 1-ви от прочетената глава: *Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е земерелецът.* Когато Христос е изговорил тия думи, Той е вложил една велика идея в тях. Западните народи малко са запознати с онзи символичен език на източните народи, защото всеки език и всеки народ си има закони, по които се развива. Източните народи са богати с тази символика и духовният живот може да се изказва само с такъв език – символичен.

Ние, съвременните хора, имаме почти малко понятие за Истинската лоза. Тя е като символ и символът на тази съвременна Лоза е животът. Човек се уподобява на лоза. В този стих Христос е вложил две неща – Лозата и Лозарят. Значи тази Лоза, която е насадена в това лозе, има един Лозар от Небето, Той ѝ е Отец; Бог, Който разбира законите, знае в кое време да я посади, каква пръст, каква почва, какви условия да ѝ създаде, как да я обреже и какви грижи да положи. Христос уподобява човешката душа на тази лоза и казва: *Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е земерелецът*; този Земерелец е толкова умен, че не може да пропусне, да направи някаква погрешка в обработването на тази лоза. Съвременните лозари използват лозата само за вино, искат да я накарат да роди повече, за да имат повече пари. Онзи, който обработва лозата, не я обработва от любов, той е напълно користолюбив.

АЗ СЪМ ИСТИННАТА ЛОЗА И ОТЕЦ МИ Е ЗЕМЕДЕЛЕЦЪТ

Днес всички са лозари, защото имат сметка; утре, като поевтинее гроздето, напускат лозата и казват: „Това изкуство не е за нас“.

Сега съвременната лоза страда от филоксера и по-неже е емблема на човешката душа, се прави един паралел – че откакто филоксерата влезе в лозата, тя се пренесе и в човешката душа. Филоксерата пречисти всички лози от Европа, защото на един французин му дошло наум да пренесе лозата, но заедно с това пренесе и болестта, която се пренесе и в душите на хората. Сега на съвременната лоза слагат американска за подложка, а върху нея слагат местна и така вирее, но за човешката душа още не са намерили каква подложка трябва да се сложи; значи трябва един изкусен, опитен лозар да дойде.

Питам тогава: трябва ли да оставим възпитанието, или обработването на човешката душа, в ръцете на най-невежите хора на този свят? Не, начело трябва да изпъкнат най-възвишените, най-благородните, със светли умове, с чисти души. За в бъдеще ония майки, които трябва да раждат, онази почва, върху която трябва да се култивират тия пръчки, трябва да бъде добре обработена – най-добрите майки и най-добрите почви трябва да бъдат. Сега гледат да бъдат здрави отвън, а доколко са здрави умствено, сърдечно, доколко волята им е добре възпитана, това е друг въпрос; стига жената да е здрава, да е снажна, тя се счита за дойна крава – като я пипнеш отгоре, да дава мляко, това гледат днес.

Питам: при тия схващания, които имаме, каква култура може да се насади? Сега, слава Богу, всички вие спадате към християнската култура и християнските народи считат, че са от висока култура, че не са много набожни, не принасят човешки жертви и т.н., но когато ги поставиха на изпит, показаха, че не са отишли много далеч в своята култура. Днес даже навсякъде има едно безверие в това дали може да се по-

добри човешкото, или не. Всички казват, че може да се подобри, но за това се изисква един дълъг период от милиони години.

Питам: какъв е законът? Законът на подобрението и в малките, и в големите си проявления е един и същ; това, което е вярно в своите микроскопични проявления, вярно е и в своите грамадни размери на проявления. Всяка капчица във водата трябва да бъде чиста от известни животинки; чиста е онази вода, която е чиста от органични вещества, съдържа само своите първоначални елементи.

Христос казва: *Аз Съм Истинската лоза, вие – пръчките*; тогава, задава се въпросът, съвременните християнски народи насадени ли са на тази Лоза? Казвате: „Ние сме християни, ние сме насадени“. Добре, аз не оспорвам това, но ние поставяме нещата на опит. Ако някой ми каже: „Аз имам една доброкачествена лоза“, ще му кажа: „Хубаво, ще я опитам“. Преди около 10-15 години ходих в Новопазарско, където директорът на прогимназията ме заведе в училищната градина и ми каза: „Ние си изписахме от Париж особени цветя, вижте това цвете колко е особено“. Какво е то? Прилича на магарешки трън, но нали е нещо особено... И действително, след време се разви един отличен магарешки трън от Париж.

Казвам: такива магарешки тръни имаме и ние в България, само че не са тъй облагородени. Ако тази пръчка е насадена на Истинската лоза, която е Христос, Който е Любов, какво грозде трябва да даде? Трябва да даде царско грозде, каквото се развива в Русия, та като го откъснеш, да си кажеш: „Това е царско грозде за ядене“. Сега някой ще каже: „Това са отвлечени въпроси, ние първо трябва да осигурим материалния живот, че тогава да се занимаваме с духовни работи“. Не, процесът в света е обратен: първо трябва да се занимаваме с духовни работи, после с материални. Чудни са съвременните хора, когато твърдят, че човек

първо трябва да си осигури материалния живот. Най-първо трябва да се подsigури духовно – има формули, които той трябва да владее, за да знае как да се справя с материята. Нали днес са осигурени тези, у които умствените способности са по-развити?

Следователно на първо място човек трябва да облагороди своя ум, а за това не се изисква, както казват съвременните хора, гранитна и желязна воля. Не, това не е култура, желязната и гранитната воля не са култури на растене, защото гранитната воля създава прах, а желязната – война, насилие. Каква воля трябва? Диамантена. Съвременните хора и онези, които искат да следват Христовото учение, трябва да имаме диамантена воля, която пред никакви мъчности, пред никакви страдания да не прави никакви отклонения.

А сега ние, съвременните хора, даже и вие, които имате свои възгледи, колко често можем да се отклоним от пътя си! Някой философ писал, че нямало задгробен живот, и вие повярвате в тази философия. Питам ви: опитали ли сте я? Някои казват: „Ние ще умрем“. На мнозина казвам: „Ти можа ли да докажеш, че има смърт в света?“. Че живеем – това можем да докажем, но че ще умрем – това никой не може да докаже и при това всички хора вярват, че ще умрат. Е, как ще докажем, че има смърт? – „Сърцето престава да тупти.“ Спирането на сърцето доказва ли, че това е смърт? Аз мога да ви покажа в Природата хиляди същества, на които сърцата престават да туптят и напролет пак се събуждат – те изпадат в летаргичен сън.

Следователно реалното в света е животът, а смъртта е преходно състояние, това е най-минималната дейтелност, която животът може да уподоби в даден момент. Следователно животът започва със смъртта и там, където има смърт, има и живот. Питам тогава: къде е вашата смърт? Когато един организъм вече е разстроен в своите най-широки размери и е изхарчил своята дейтелност, Господ му налага смъртта.

Ще ви приведа един пример. Един богат търговец имал големи разноски – сто хиляди лева в годината – и всяка година гледал да съкрати нещо от бюджета си, но не можел. Една година изгубил три четвърти от своя капитал и на другата година съкратил половината от разноските си. Следователно, когато задлъжнеем и нямаме откъде да добием средствата си, тогава идва смъртта. Това е минималният кредит, който Бог дава на едно същество, за да може да се развива правилно.

Като казваме, че ще умрем, то значи, че ще се върнем към смъртта, за да ни пречисти от нашата грандомания. Всеки иска да има печени патки, пуйки, гъски. Питам: кой философ, като е ял печени пуйки, гъски, е станал философ; кой светия, като е ял печени пуйки, гъски, е станал светия? Но твърдим. Да, за обикновения човек не отричам печените пуйки и гъски, но ако той иска да стане благородно същество, не му трябва тия неща. И Христос казва: „Разумният живот не седи в това изобилие, а в онова дълбоко разбиране да владеем енергиите вътре в себе си“.

Сега вие, които ме слушате, да не се обиждате от моите думи, от разсъжденията ми. Много го ядене аз оприличавам на една счупена стомна – колкото и да ѝ сипваш, тя все се изпразва. Кои стомни са пукнати? Кои хора ядат много – болните. – „Ох, докторе, умирам! Умирам и трябва да ям, за да спася живота си.“ Ами че той именно с това ядене разваля живота си – неговият организъм се нуждае от една малка почивка. Тази счупена стомна трябва да се засмоли. Ние възпитаваме децата си, че трябва да ядат много, това възпитание е вложено в нас, но Природата казва: „Когато си гладен, ще ядеш; когато не си гладен, ще постиш“. И ако ние, съвременните културни хора, се бяхме подчинили на този вътрешен инстинкт на глад, щяхме да бъдем десет пъти по-здрави, отколкото сега. И ако се бяхме подчинили на ония наследствени качества на душата си, на ония благородни пориви,

благородни желания да правим добро, които има във всеки един от нас, щяхме да бъдем по-добре, отколкото сме сега.

Казвате: „Вълкът не е сега такъв, че да правим добро. Трябва да се грижим за себе си“; друг казва: „Да правим добро“. Доброто – това са сенки. Знаете ли как определям Доброто за себе си? Когато някой каже, че трябва да правим добро, аз разбирам, че както земеделецът трябва да посее петдесет-шестдесет декара земя с жито и да я обработва, защото от това зависи реколтата, така и всеки човек трябва да посее нивите си и от обработването им зависи тяхната реколта. Доброто не седи в това да дадеш едно петаче; Доброто е засяване, разширение на човешката душа. А що е злото? Злото е обратен процес – когато оставиш своите ниви необработени. Какво ще донесат те – глад. Това е вярното.

Сега аз мога да ви проповядвам, че Христос казва: „Аз Съм Истинната лоза“, но вие може да си кажете: „Този човек дали ни говори Истината, какви са неговите намерения, какви задни цели има?“. Аз ще ви кажа какви са моите задни цели. Вие искате да знаете Истината, нали? Да кажем, че от вашия дядо ви е останала в завещание една книга, която не сте чели по единствената причина, че не сте имали свещ. Разтваряли сте тази книга, пипали сте листите ѝ и отново сте я затваряли, но не сте я чели. Идвам при вас, вземам книгата и казвам: разтворете тази книга! Можете ли да я четете? – „Можем.“ Питам: тази светлина истинна ли е? Ако моята свещ може да ви даде възможност да четете, да разберете съдържанието на тази книга, светлината ѝ е истинна. Не се ровете в това какъв е съставът на свещта. Химията казва: съставът ѝ е от восък, от мазнини; физиката – тази светлина има толкова и толкова вибрации. Въпросът е прост: можете ли да четете при тази свещ? Можете, тогава я използвайте, докато гори. Когато четете книгата и Слънцето на хоризонта изгрее, тогава изгасете моята свещ, защото нямате нужда от нея.

Сега говорим: този философ тъй казва, онзи професор тъй казва, аз тъй казвам, но на Земята идва една Светлина, при която и вие, и най-простите хора можете да знаете Истината. Ще кажете: „Как?“. Като пътувате вечер през някоя планинска местност, ви трябва водач, защото може да попаднете на много опасни места, мнозина от вас може да си навехнат краката, но питам: когато Слънцето изгрее и цялата местност се освети, тогава не ще ли може всеки сам да пътува към тия високи планински върхове? Следователно няма защо да търсите водач, когато имате Светлината.

Вечерта се смрачава, стяга човешките ум и сърце, както на коня слагат капаци отстрани на очите, за да не се стряска. Питам: кон, който се стряска, трябва ли да го впрягаш? Под *кон* аз разбирам човешкия ум. Ум, който се стряска, всякога може да те хвърли, затова трябва да бъде възпитан. В този ум, който имаме, са написани тия велики истини. Ние, съвременните хора, мислим, че Истината не е в нас. Не, тя е в нас. Вие дотолкова може да вярвате в моите думи, доколкото имате опитност. Ако аз ви дам едно зърно грозде и ви кажа, че не е хубаво, вие, за да повярвате, трябва да го опитате с вашия вкус. Като проверите и се окаже вярно, добре, но иначе можете да кажете: „Той ни излъга“. Следователно всяка дума, всяко мое предложение може да опитате в живота си. Ако е кисело, добре, но ако е вярно, можете да го приемете.

И тъй, Христос казва: *Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е земеделецът*. За възпитанието на нашите души се изискват най-добрите възпитатели. Сега мнозина казват, че пътят на Новото учение, в който хората вървят, не е прав. Питам хората на старата култура: кой е правият път? – „Ами че нашата Църква.“ Питам: какви са принципите на нашата Църква? – „Аз вярвам от дядо си, от баба си.“ Добре, аз зная, че единият ти дядо беше много набожен, а другият ти дядо – християнин; за кой дядо говориш – за първия или за втория? Във всички религии има една вярна основа,

която е изопачена от служителите. Всички религии почиват на закона на Любовта, Мъдростта и Истината; всички религии от паметивека са проповядвали три велики неща: Любов беззаветна, Мъдрост постоянна и Истина, която да озарява всички умове. Тази Любов има своето приложение. Например казват за Господа, че бил много голям – някои схващат това, но не могат да го проверят. Любовта всеки може да опита; и най-малкото същество в света може да схваща трептенията на Любовта. Този Господ на Любовта е достъпен за всички, ти отвори днес сърцето си и този Господ на Любовта ще ти заговори! Казват, че Господ бил много далеч; не, не, ти отвори сърцето си и не ти трябва нищо! В момента, в който сърцето ти затупти, отвори го; ако го затвориш, нищо няма да получиш. Е, кое е вярното?

На нас ни проповядват, проповядват и най-после казваме: „Тази работа не я разбираме“. Знаете ли на какво уподобявам това? Отивате на гости. – „Хайде да се почерпим по едно винце, по една ракийка.“ На този, на онзи, но това силица не дава. Станеш сутрин, главата те боли, но пак отидеш на гости; хайде наздравица по едно винце, хайде наздравица по една ракийка, докато отслабнем. Това не е и храна. Хлебец, житен хлебец и малко сиренце веднага ти дават сила и можеш да копаеш лозето. Кой копят днес на лозето – които пият винце или които ядат хлебец? Сега, това не е упрек. Ще кажете: „Ние, които култивираме гроздето“. Че виното е ваше изобретение. Казвате: „Какво да правим с виното и ракията?“. Виното и ракията вие ги създадохте, вие ще се грижите за тях, а Господ създаде гроздето. Вие можете да подслаждате виното, можете да го правите особено, това е ваша работа; ще видите какви са резултатите. Ще кажете: „Виното е хубава работа, трябва да има приходи, трябва да има едно перо“. Питам: коя държава е прокопсала от това перо? Какво е направил българският владетел Крум²⁶?

Той е бил много умен. Някои държави сега също са много умни – изваждат това перо от своя бюджет²⁷. Има друг начин: гроздето може да се консервира, да се дойде до един изходен път. Сега да дойдем до лозата в обществения живот. Тия неща ще се поправят, когато дойдем до разумния живот; само умните хора са в състояние да поправят живота.

Христос казва: *Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е земеделецът*. В тази Лоза циркулират соковете на Любовта, а Любовта е сила, която носи живот в себе си, в живота се явява човешкото съзнание, в човешкото съзнание се явява човешкият ум. Следователно, ако Любовта не дойде в света, животът не може да се прояви, т.е. разбирам живот на дейтелност – да можем да се проявим. А щом дойде до живота, с него ще се яви съзнанието; съзнанието е тази малка светлина, която се запалва. Всички органични същества се различават по тази малка светлина и ако бяхте поне малко ясновидци, щяхте да видите това. Когато дойдем до малките същества, светлината се проявява слабо в тях, но в човека тя е грамадна. В ума на един гений или светия и в умовете на обикновените хора светлината се проявява различно. Даже, ако е много голяма и в обикновените хора, тя може да се появи на лицето на човека. Казвате: „Светло е лицето му“ или „Тъмно е лицето му“, или „Потъмняло е човешкото съзнание“. Когато у човека съзнанието потъмнее, той извършва най-големите престъпления, а когато се пробуди, извършва най-великите добродетели. Сега при този закон трябва да изучаваме условията, при които човешката душа може правилно да расте. Например как бихте поправили един човек, който има известни престъпни склонности?

Що е престъпна склонност? Това е изопачаване на естествените сили в човешкия организъм. В Америка имало едно момче, което четяло мислите на животните. Един земеделец имал бик, който един ден по-

щурява, започва да рита, да бяга, не могат да го спрат. Момчето се доближава до бика, поставя ръката си на главата му и го пита:

– Какво има?

– Не зная точно къде е, но на задната част на крака си имам един трън.

Поглежда момчето, вижда трън в петата на задния му крак, поради който бикът боде и рита. Изважда тръна и бикът идва в своето естествено състояние.

И ние някой път като този бик пощръкляваме – някой трън е влязъл в петата ни. Трябва да дойде най-вещият лекар, който разбира как се вадят тръни, та да го извади, защото има лекари, които не могат да вадят майсторски. Тия, последните лекари, спрат болестта за дванадесет дни, но после тя се яви в още по-тежка форма. Пак дойде лекарят, казва: „Пак ще вадим тръна“. Вади го, но идва още по-тежка криза и казва: „Криза има, не мога да помогна“. Дойде свещеникът, казва: „Обсебил го е лош дух“; извади требника си, чете, чете, моли се, поуталожат се малко болките, но след една неделя положението е още по-тежко и казва: „Не мога да му помогна, нека дойде някой, който разбира“. Ако дойде един светия, само като прочете една молитва, трънът ще излезе, понеже той знае законите, знае как да вади тия тръни. Та казвам: при сегашните условия, като дойде да говорим истината, ние се натъкваме на едно противоречие.

Христос казва: *Аз Съм Истинната лоза и Отец Ми е земеделецът*. Тогава задавам въпроса: всички християнски народи насадени ли са днес на тази Лоза? Някои са насадени, но някои не са. Ако бяха всички насадени, Всеобща война нямаше да има, а ние, съвременните хора, имаме най-жестоката война. В другите времена хората излизаха на открито, биеха се, но след това скоро се примиряваха и събираха своите мъртви – даваха примирие, за да погребват мъртвите си, и пак война. А в сегашната война – четири години никакво примирие и мъртвите остават кой къде то е паднал.

Казваше ми един полковник, който паднал ранен във войната, следното: „Раниха ме, паднах в една мъртва зона, от която никой не можеше да ме спаси. Вечерта дойдоха няколко войници, завързаха ме с ремъците си, но докато ме извадят, главата ми знае какво преживя, какво премина“. Ние казваме: „Тъй е писал Господ, това са интересите на нашия народ“. На кой народ? Интересите на българския народ са да избиват синовете му? Тия лъжи да престанат! Не, интересите на един народ, каквото и положение да заема той, не му диктуват да върши глупави работи. За всички хора – който на каквото и място да е, има място в света. Казвате: „Ами какво да правим тогава с военните?“. Те ще защитават, ще държат ред и порядък в света. Какво да правят съдиите? Ще отсъждат истината. Какво да правят свещениците? Ще служат безплатно, безкористно. Ами какво да правят със своите деца? Чудно нещо. Питам: какво става с децата на птичките, като ги измътят? Една птичка, като излюпи своите пиленца, те хвъркват. Осигуряват ли ги? Ако вложиш в своята дъщеря хубаво сърце, светъл ум и диамантена воля, това дете ще има крилца да излети.

Аз Съм, казва Христос, Истинната лоза и Отец Ми е земеделецът. На това настоявам. Докато Бог не ни стане Истинският лозар, Земеделецът, и докато не дойде най-добрият дух, ние не сме пръчки от тази Лоза. Като говориш на съвременните хора за духове, те се плашат, но Духът е разумното. Когато ти казват, че говориш разумно, това е Духът, движение на Словото. Този Дух е нещо велико и той не е като вятъра; и вятърът е образуван от дух, но Духът е нещо велико. Духът е тази вътрешна основа, върху която ние живеем, и от тази основа произтича Любовта, от която пък произтича тази вътрешна радост, която всички ние, хора на миналото и настоящето, търсим.

И казва Христос: *Отец Ми е земеделецът*; значи в този смисъл земеделецът е Духът, той ще роди Любовта. Синът представлява Любовта, Истинната лоза,

а ние – пръчките, това е изявление на Живота. Това можем да го опитахме.

Сега питам всички, които сте се събрали да ме слушате, доволни ли сте от живота си, осигурени ли сте. Мислите, че там, в разни банки, в разни дружества, сте се осигурили, но няма човек в света, който да е осигурен; няма държава, нито общество, нито народ, които да са осигурени. Всички народи са фалирали, никой не е осигурен; цялата земя е покрита с кости и глави и всички тия хора са били все осигурени. Сигурността има само едно място – в Божествената Любов, в Божествената Мъдрост, в Божествената Истина – само в тях има осигуряване; имате ли ги, можете да живеете колкото искате и върху вас смъртта няма да има никакво влияние. Ако в душата на майката бяха проникнали Любавта, Мъдростта и Истината не като отвличена, мъртва идея, а като жива, то ако би положила само ръката си върху болното си дете, то начаса ще оздравее. Защо Христос оздравяваше болни и оживяваше мъртви? Защото имаше тази велика Любов, Мъдрост и Истина и полагаше ръката Си върху болни – на Тази ръка всичко това го имаше написано. Христос имаше тази сила, този Божи дух в Себе Си и казваше: „Ти Отче, Който Си земеделецът, искам чрез Тебе тази пръчка да живее“ – и оживяваше. Защо? Защото е насадена на тази Лоза. Този опит можем да направим и сега. Поставете същите условия, но ако във вашия ум има съмнение, няма да имате резултат. Съмнението е един червей, който разяжда и малките, и големите растения и дървета. Следователно един просветен ум пусне ли в себе си съмнението, то може да го развали.

Питам: в какво трябва да се съмняваме? Съвременната наука казва, че знанието започвало със съмнение, човек трябвало да се съмнява. Нямам нищо против съмнението, но то не е знание, а само по себе си е отричане на една велика истина. Ти се съмняваш напри-

мер в постъпките на твой приятел, че е честен спрямо теб. Можеш да се съмняваш, но твоят приятел може да е толкова далновиден, че отдалеч да предвижда как да се държи с теб и в постъпките си е отличен, благороден. Въпреки всичко храниш съмнение към него, но след време виждаш, че си се лъгал. Съмнението в съвременния свят играе голяма роля. Имаш пари – две-три хиляди лева, сложиш ги някъде вкъщи, дойде ти някой приятел, поседи, поразговори с теб и си отиде. След него ти потърсиш парите си тук-там, няма ги и казваш: „Тук бяха“. Изведнъж дойде съмнението: „Той ги е задигнал, кой друг, нямаше никой друг тук“. Търсиш пак и не минат една-две минути, намериш ги. А, не бил той виновен и твоето съмнение не било основателно.

Следователно Христос казва: ние трябва да подложим Учението на Христа на един жив опит. Вече две хиляди години са изминали, откакто Христос е дошъл на Земята, и какъв е смисълът на този живот? Казваме: „Да живеем“; да, но ние сега не живеем. Аз определям живота така – в него има мъчения, има труд, има и работа. Някои хора са минали мъчението, сега са в труда. Казвате: „Трудовата повинност е минала“²⁸. Малцина са хората, които сега работят – поетите, музикантите, художниците. Един ден, когато дойде времето всички да работят, но без да се измъчват, трудът ще се налага чрез закон, мъчението – също. Защо? По единствената причина, че сме напуснали Божията Любов. Когато обичаме някого, ние не го измъчваме, даваме му лека работа, но щом не го обичаме, даваме му мъчна.

Сега разрешението на нашия мъчен живот – понеже той ни интересува – аз определям така. Един народ, или едно човечество в своите размери, това е един космичен човек, развит в своята цялост; малкият орех, плодът, е равен на големия орех, дървото – така гласи окултната математика: частта е равна на своето цяло. Ще кажете: „Това е един абсурд“. Не, аз

ще ви покажа, че е така: онзи, малкият орех, който е паднал от големия, е част от него и ако вие го посадите в добра почва и му дадете същите условия и същия брой години, той ще стане толкова голям, колкото и другия. Следователно той съдържа в себе си възможността да стане също толкова голям.

И сега, ако ние приложим това Учение вътре в себе си, ще можем да пораснем. Например всеки един от вас да се запита откъде идва, защо е дошъл на Земята и къде отива. Откъде идем и къде отиваме – ние не знаем. Често казвате: „Онзи свят“, но къде е той знаете ли, имате ли карта за него? За Америка отиваме, имаме карта. Казвам: за онзи свят има точно определен път. Има методи, чрез които вие може да се научите как да направлявате тялото си, да отидете в друг свят, да видите, че там има ред и порядък.

Съвременните хора сме като затворници, затворени в своите мазгали – разбираме толкова, колкото виждаме. Да, но като ни извадят от тия затвори, ще видим повече. Казваме: „Като умрем, ще познаем всичко“. Не, Христос е проповядвал друго учение – Той е казал, че трябва да намалим своята деятелност, да минем в най-малката деятелност. Следователно от тази минимална деятелност трябва да преминем в истинския живот, където условията са други, във вечния живот. Следователно Христос е имал друга задача – чрез смъртта да покаже на хората начин как да се освободят от ограничителните условия на живота, а тази смърт съществува навсякъде: в нашите сърца, в нашите умове, в нашата воля.

Питам: как ще обясните на философски език тия външни настроения, които хората имат един към друг? Как ще се обяснят вашите отношения на един господар към неговия слуга, как ще се обясни положението на един син, който се е озлобил към баща си, или положението на една дъщеря, която се озлобила срещу майка си, или озлоблението на един ученик срещу

учителя му и обратно? Как ще обясните всичко това? Аз го обяснявам по следния начин: ако вие имате само един самун хляб, а около вас има хиляди души, които са гладни, между тях ще има такъв бой, такова налагане за този хляб, защото той ще стигне най-много за десетима. Какво трябва да се прави? Въпросът лесно ще се разреши: аз имам хиляда декара земя, ще ги посадя с жито и догодина ще има за всички по един самун. Ще кажа: „Дай, братко, торбата си!“ и като я напълня, ще себият ли? Не, осигуриха се всички.

Следователно съвременните хора страдаме от това, че нямаме Любов, която да внесем в живота. Изгубили сме своята Любов, своята Надежда, своята Вяра – много сме лековерни. В Бога не вярват, а дойдат при мен и ми казват: „Какво е моето щастие?“. Аз в щастieto не вярвам; че как – в Бога не вярваш, а за щастие мислиш. В щастieto, което е едно последствие, ти вярваш, а в Причината на нещата, Която е Бог, не вярваш. Но добре е, че вярваш в щастieto, защото щастieto е един стимул.

Сега Христос казва: *Аз Съм Лозата, а вие – пръчките*. Ако ние се насадим на тази пръчка, това е важно, това е един много кардинален въпрос; вие сте дошли вече до това положение, няма друго разрешение. Съвременните хора са дошли до много голяма криза. Няма да минат и десет години, и те ще минат през една органична криза. Бубата се завързва в един пашкул; не даде ли пашкул, опасно е. Ние много мислим и това мислене е много намаесто.

Аз Съм, казва Христос, Истинната лоза и Отец Ми е земеделецът. Аз задавам този въпрос сега на свещениците, на вас, питам ви: тази пръчка имате ли я? Ако действително Христос е Истинната лоза, а вие – пръчките, то едно положение трябва да имате: каквито и да сте, трябва да имате Любов; второто положение – трябва да имате Вяра, да сте умни, защото според мен Вярата е само за умните, за интелигентни-

те хора, не е за простите. Благородният и Възвишен свят е само за най-умните.

Трябва да направим опит с всички хора. Аз съм в състояние, готов съм да направя опит с всички майки и бащи. Десет години са ми достатъчни, за да видят всички, че с Неговите твърдения на окултната наука, със силата на Любовта можем да направим изменения. Любовта съдържа всички най-възвишени трептения, тя съдържа този огън, в който всички вещества, даже и най-твърдите, няма да се разтопят, и ще ги кристализира, ще ги оформи. Невъзможните за обикновения живот неща са възможни за Любовта, всички са опитали това. Когато сърцето ви е отворено, виждате, че всичко можете да направите; изгубите ли Любовта, нищо не можете да направите.

Двама млади се обичат. Казват, че всичко могат да сторят, но един ден дойде една баба и им казва: „Синко, и ние едно време бяхме като вас, ала гледайте да се осигурите“. И жената започва да се осигурява, започва да краде мъжа си; днес, утре го краде, осигурява се. Но щом мъжът усети това, започва да се сърди, Любовта изчезва и всяка вечер има поливане, дъжд, плач и сълзи. Бащата и синът също гледат да се осигурят един друг, майката и дъщерята – също. Така са изчезнали у нас всички благородни неща, благородни желания.

Няма защо да се осигуряваме. Единственото сигурно нещо у нас е светъл ум, благородно, любещо сърце и диамантена воля. Диамантена воля? Някой казва: „Ще дойда в дванадесет часа“, а дойде в един, цял час трябва да го чакаш. Англичанинът е изработил тази точност в себе си – като каже в дванадесет часа, той е точен до минута. И действително, в Природата всички неща са точни – изгряването на Слънцето, движението на Земята, всичко е точно навреме. И животът, както е създаден, и той върви по този закон.

Та Христос казва: „Аз Съм Истинната лоза и ако вие се насадите на тази Лоза отгоре и Отец Ми ви

стане земеделецът, вие ще принесете плод много“. Аз ще ви оставя сега с мисълта да направите опит с това велико Христово учение, на опит, а не на Вярa, защото ние не проповядваме сега Вярa. Някой казва: „Повярвай сега“. В какво? Ще вярваш само в Любовта, тя е нещо реално. Вярата пък подразбира човешкия ум. Като дойде до Вярата, ще започнем да я проповядваме в нейните малки проявления. Да кажем, че вие сте неразположени, болни сте, на умирање сте и лекарите казват, че сте осъдени на смърт и от никъде няма никаква помощ. Направете един опит със себе си, с някой ваш роднина, ако се намира на смъртно легло. Кажете тъй: „Господи, аз отсега ще посветя целия си живот за Тебе, ще работя заради Тебе, остави ме на Земята!“. Ако ти или този твой роднина направите едно истинско изповядване, няма да се мине един час или един ден най-много (според болестта), и ще настане една криза на подобрене.

В Америка един американец е събрал ред опити, примери от живота как работи Любовта. Една жена е била болна дванадесет години и станала почти инвалид. Никой лекар не е могъл да ѝ помогне. Една вечер тя чела в една книга за резултатите на силната Вярa, на Любовта; веднага става, напуска леглото си и започва да шета.

На мнозина съм казвал да направят опит с Любовта, с Вярата и те са успявали, но не обещаваме ли да служите на Бога, няма да успеете. Казвам: ти си един фалирал търговец; ще заложиш всичкия си живот, всичко, каквото имаш, и ще ти се помогне, но направиш ли най-малкото отклонение, ще пропаднеш. Ако направите опита, ще видите. Някои опити може да излязат сполучливи, а някои – несполучливи; ще излязат сполучливи само ония опити, при които казваш: „Аз да оздравея, ще служа на Господа“. Но преди да оздравееш, ще решиш, ще обещаеш и ще свършиш.

Следователно, когато соковете на Любовта, на Божественото проникнат в нас, у нас ще стане едно вътрешно видоизменение, умът ни ще се просвети, сърцето ни ще се разтвори и ние ще влезем в един друг, нов свят. Сега, ако биха ви казали, че има и други същества, които живеят на Земята, какво бихте казали? Турците имат една поговорка, която казва: „Ако това е истина, голяма лъжа е“. Е, сега правя следната аналогия. Да допуснем, че някъде в полето живеят на стотина купчини мравуняци и да допуснем, че съзнанието в тях е събудено и един философ започне да им разправя, че има някакви същества, милиони пъти по-големи от тях, които живеят наоколо; те ще кажат: „Докажи ни това“. Ако този философ би взел една от тези мравки и би я поставил върху себе си, за да го види, как ще го изследва тя? Ще се качи по тялото му, ще започне да ходи по него и ще каже: „Грамадно нещо е това, грамадна планина, качих се на нея“. Ще го опише тъй, както ние даваме описания за планините. Но ако дойде философът и бутне с крака си мравуняка, те ще го почувстват и всички ще подскочат, ще кажат: „Земетресение!“; не, казвам, само кракът на този философ ви заденал. И ако един ден този гигант сложи своето рало върху мравуняка, всички ще помислят: „Потоп цял е това“; не, това е ралото на гиганта, а земята ни най-малко не се е раздвижила.

Тъй щото ние, съвременните хора, имаме малко смешни схващания за Природата. Има много неща, които учените не са проучили, много неща се преповтарят. Някои се преповтарят в пет години, други – в десет, трети – в сто години, в милиони години и т.н. Следователно знанията, които имаме, са относителни. Тъй че сега в света иде особен период на промени, които ще го организират. И в света сега влиза нов тип човек, нов човек се създава, цяла раса. Както едно време се създадоха Адам и Ева в Райската градина, тъй и сега Господ образува Райска градина и ще сложи там

новия човек. Всички трябва да минете през тази врата на Адам и Ева, за да минете през тази раса. Ще кажете: „Как ще минем?“. Тъй както минава водата през кюнците.

А сега Христос казва: *Аз Съм Истинната лоза.* Бялата раса – това е лозата. На този свят трябва нещо ново, нова кръв, нова мисъл, нови сърца. Кравата все телци ще ражда; вълкът, колкото и да се развива, все вълк ще си остане – ако го чакаме да се развие един ден, да се преобразува в човек, трябва да чакаме милиони години. Нов тип хора трябва на света.

Сега някои от вас може да се присадите на Лозата, това християнство трябва да се новороди. Какво подразбирам? Този човек, който е сега в плът, трябва тъй да се видоизмени, че неговите способности, неговите мисли да се повдигнат; и не само схващанията и разбиранията му да се видоизменят, но и силите му да вземат друго направление. Сега ние сме изгубили тази възможност и вярваме само в това, че сме родени грешни, че трябва да умрем, да се готвим за ада, трябва да приготвяме пари за ковчези, за гробове, нареждаме как да ни погребат. Не, не, човекът от Шестата раса за никаква смърт не мисли, за никакви пари не мисли, за никакви ковчези. Питам: какъв ковчег имаше Христос? Положиха Го в една пещера. Питам: това, което стана с Христа, не може ли да стане с нас? Ние можем да се видоизменим; това, което стана със светиите, може да стане и с нас. А сега ни проповядват едно чисто материалистично учение.

Присадете се на Лозата, за да опитате този Господ, и то не само да Го опитате, но и да Го чуете. Този глас мнозина са чули, тихият глас ви е проговорил. Искаш да извършиш едно престъпление, този Божествен глас на Любовта ти казва: „Недей! Въздържай се!“. Мнозина казват: „Нещо ми казва на ума“. Този ум е Божественото, което те въздържа. Въздържай се, не бързай! Някой път може да дойдете до края на отча-

АЗ СЪМ ИСТИННАТА ЛОЗА И ОТЕЦ МИ Е ЗЕМЕДЕЛЕЦЪТ

янието, този глас ще ви проговори. Когато един човек дойде до положението на най-голямо отчаяние, зад тази граница седи онова Божествено начало. Не се обезсърчавай, след големите скърби идват големите радости и когато човек се намира в едно затруднено положение, нещо му казва: „Не бой се, ще се оправят работите“. И действително, няма да минат една-две години, всичко ще се оправи.

Преди една-две години ме питат какво ще стане с България. Казвам: България е в най-добро положение, щастлива е тя. – „Че как? Ние имаме толкова големи загуби с гърците на Солунския фронт²⁹, наложиха ни такава голяма контрибуция, всичко ни продадоха!“ Казвам: вие сте в най-добро положение. На гърците пардесютата им ще бъдат в хоризонтално положение, ще видите. Не бих желал българите да са в положението на гърците, ще видите доколко са осигурени те. Българите биха ли разменили своето сегашно положение с положението на гърците? Не, гръцкото осигуряване е глупаво; гръцко, византийско осигуряване е то. Българинът не трябва да се осигурява като гърка. В книгата на Талмуда³⁰ има едно изречение за гърка: „И в гроба когато ти говори гъркът, не му хващай вяра“. Това е едно старо вярване на древните египтяни за гърците. Питагор³¹ трябваше дълго време да живее между гърците, за да ги разбере. Българинът, колкото и да е упорит, възприел е от гърците една черта – бърза да забогатява, всеки иска скоро да забогатява. Това не е българско, то е гръцко. Българско е ралото. С ралото ще работиш десет-петнадесет години и Бог ще благослови, а това, което набързо, в една-две години спечелиш, после като на гърците пардесютото ти ще бъде хоризонтално.

Питам: онези българи, които забогатяха по време на войната, какво ги направи Член четвърти³²? Един казваше: „Будала бях аз. Искяха ми шест хиляди лева, не давах, а като влязох в затвора, дадох и двадесет хи-

ляди „. Като ти искат, ще дадеш. И Господ има Член четвърти, по който съди хората. Като те хванат по този член, ще ти охлузят костите, главата ти само ще остане. И попът после му чете: „Благословен раб Божий“. На Член четвърти няма благословен; една грешна душа, която е живяла безчестно и е изтезавала своите братя, заслужава да ѝ се охлузят костите. Ако питате защо умираат хората, казвам: защото не се обичат. Говоря ли истината – говоря, Член четвърти има. Ако искате да се избавите от него, има един метод – ще се присадите на тази Лоза. Никакви свещеници, никакви попове, владици – видяхте тяхната култура. Няма да се присаждате и на мен. А на какво? На Любовта. Аз ще дойда при теб, ще ти покажа Любовта. Правило е: учителят ще показва, а ученикът ще го следва; учителят ще решава, а ученикът ще върви след учителя си. Свещеници и учители ще работят заедно.

Вие казвате: „Покажете ни как се живее сега“. Ако дойде някой при мен, аз ще му покажа как се живее. Нека дойде при мен някой, който е напълно нещастен, да живее с мен цяла седмица и след това ще бъде радостен, ще се разхождаме заедно – тъй правя аз. Мога да ви приведа един пример. Изведох сто и четири-сто и пет души на Мусала, и то не само юнаци на двадесет-двадесет и пет години: имаше една стара жена на седемдесет и две години, имаше и деца, момичета и момчета на десет, шестнадесет, седемнадесет години. Качихме се горе на Мусала и стояхме цели четири-пет часа. Там си починахме хубаво, а обикновено на това място стоят едва по десет-петнадесет минути, тъй е студено. Защо можахме да стоим повече? Защото избрахме най-благоприятното време, знаем кога и как се пъгува. Ние си носим топла вода и само такава пием. Никой от нас не се разболя и всички се върнахме бодри и весели. Онези екскурзианти, които ходят по високите места, какво правят – напиват се хубаво със студена вода и се разболяват; а от нас никой не се

разболява. Ние казваме: „Топла вода ще пиеш“, хората ни се смеят. Казвам: ако една седемдесетгодишна баба може да излезе на Мусала, и то не само да мине през най-лесния път, да се качи и да се върне, да мине през Бистрица, през южната страна на Марица и после да се върне през Чамкория³³, това не е лесна работа. Но то става с постепенно приготвление.

Следователно навсякъде трябва да имаме едни положителни знания. И когато говоря за тия знания, това са опити, те изведнъж не могат да се предадат. Христовото учение не е учение на теория, но е опитно учение, то е опитна школа, в нея има задачи за разрешение, има методи. Христовото учение е една малка, микроскопична работа.

Писанието казва, че Христос говорил много работи и ако всички тия работи бяха написани, щеше да се знае много нещо. Но Йоан казва: „Душите Христови не са загубили“. Това, което е вярно, което е Божествено, то не изчезва, то се написва на тия Божествени скрижали и не се губи. Христовото учение е насипано във вашите умове и сърца и ако Бог ви стане земеделецът, вие ще имате един жив опит и ще кажете: „Сега вярвам и опитах“. Аз бих желал за в бъдеще религията, за която ще говорим, да бъде опитана един, два и повече пъти и да кажем: „Аз вярвам, защото съм направил опити, а не защото дядо ми вярва“. Хубаво, дядо ти може да бъде по-умен от теб и ти можеш да бъдеш като дядо си.

И тъй, на вас ви проповядват да се занимавате с Христовото учение, защото вие не го познавате, и тогава един ден Член четвърти ще дойде и за вас. Какво ще правите? – „Е, Господ да ни е на помощ.“ Не, отсега да се осигуриш. На онзи българин му искали шест хиляди лева – не дава. Дай ги, защото иначе – в затвора, а който влезе в затвора, има страдания. Трябва да излезем навън, благодарим за такъв затвор. Да не чакаме да ни сложат в гроба, в затвора, че като ни охлузят

всичките кости, тогава да даваме. Аз всичко бих дал, но в гроба да не вляза – опасно нещо е той. И действително, българинът, който е толкова практичен, казва: „Опасно нещо е да те заровят в тази черна земя. Какво да правим?“. Ще се насадиш на тази Божествена лоза, Господ ще ти бъде земеделецът и тогава ще има вето, няма да има умиране, ще дойде вечният живот.

Вечният живот започва с Любовта. Ще кажете: „Тази Любов ние я знаем“; не, тази съвременна любов, за която хората говорят, аз я наричам любов от картопки. Любов, която не може да издържи ден, два, на какво прилича? Ще ви приведа следния пример. Събрали се вълците на конгрес и прокарали закон, чрез който решили за в бъдеще да не нападат овцете. Изпратили делегати при всички млекопитаещи, за да знаят как за в бъдеще ще живеят с всички свои братя и сестри в мир и съгласие. В един млад вълк, който отишъл при овцете да им съобщи това решение, се влюбила една млада овца, защото бил много красив. Вълкът ѝ казал: „Ти бъди спокойна, не се безпокой, ние ще живеем в мир и съгласие, по любов“. Майката дала съгласието си и те се оженили. Първия ден добре вървяло, живели в любов, втория ден – също, но вълкът бил малко замислен, на третия ден – също, но на четвъртия ден ѝ казал: „Аз не съм готов за този брак“. Любовта на вълка траяла четири дни.

И сегашната любов на хората трае четири дни. Вие обичате хората, нали? Но когато ви пипнат хиляда лева от кесията, ще ги обичате ли? Не, тази Божествена Любов, за която ви говоря, е друга. Ако дойде някой и ми вземе всичкото богатство, ще кажа на драго сърце: „Нека го вземе!“. А в Новото учение няма никакви обири, обирания. Да допуснем, че аз имам стотина килограма злато и някой го вземе. Аз, по законите, които зная, трансформирам златото и то пак се връща при мен. Крадецът може да го носи сто пъти у дома си, то пак ще се върне. Някои хора казват: „Пари,

пари, пари“. Аз казвам: магарето и хиляда килограма злато да пренесе, пак магаре ще си остане; малко сламица му трябва. Парите са енергията, която трябва да се пренесе за нашето развитие. Можем ли да пренесем тази енергия в нашата кръв, в нашето сърце, в нашия ум, в нашата воля, това е злато, а да го сложиш в касата си – това не е злато. Еврейският пророк е казал, че за в бъдеще парите ще имат друго предназначение.

И тъй, разменната монета за в бъдеще ще бъде законът на Любовта. Ще дойде ден, когато хората няма да имат за разменна монета парите. Ще кажете: „Ами тогава как ще живеят?“. Как ще живеят хората тогава често уподобявам на следното. Ако отидете в Небето да си купите нещо и предложите пари, ще причините на търговеца най-голяма обида; той ще ви каже: „Пари не ми трябва“, а ще счита за най-голямо щастие да идете да вземате нещо без пари – там всички хора купуват нещата без пари. И ако искате да знаете какво нещо е духовният живот, ще ви кажа: тук е с пари, там – без пари; тук е с омраза, там – с Любов; тук е с лъжа, там – с Истина; там всичко е точно обратното.

И следователно, като се насадим на тази Лоза, Земята ще се преобрази, животът ще бъде преобразен; земята ще ражда толкова много, че всички хора ще имат за ядене и пиене и умовете и сърцата им ще бъдат приготвени за тази нова култура. Ще го опитате. Това не говоря само аз, това са говорили много хора на миналото, това е една епоха и вие, които сте дошли до последните времена, отворете Евангелието и се запитайте насадени ли сме на тази Лоза, познаваме ли Бога, готови ли сме да служим? Накъде ще отидем няма да питате.

Христос казва: *Аз Съм Истинната лоза; на друго място: В дома на Отца Ми много жилища има и където отидете, ще дойде да ви вземе.* Значи има други места, където условията са по-хубави, отколкото тия на Земята. Нима условията на един вол тук, на Земя-

та, са много добри? Ако един човек вземе един вол и го трансформира в човек, няма ли да го пренесе в друг живот, по-добър? Ако човек вземе една риза и я трансформира в човек, няма ли да подобри условията на нейния живот?

Следователно Христос идва да вземе хората, да ги преобрази, да им даде нови форми на живот и когато се отворят очите им, да кажат: „Слепи бяхме едно време, но сега виждаме“.

1 октомври 1923 г., Русе

АЗ СЪМ ИСТИННАТА ЛОЗА И ОТЕЦ МИ Е ЗЕМЕДЕЛЕЦЪТ

Ще ви направи свободни

Има едно изречение в Свещената книга, което е казано отдавна, може би преди хиляди години: *Истината ще ви направи свободни*. То е повтаряно преди и днес се повтаря всеки ден: *Истината ще ви направи свободни*. Стремеж и копнеж е на човешката душа да бъде свободна – това е велик вътрешен подтик, но не на обикновения човек, казано на съвременен език, а на съзнателния. Казвам: това е един вътрешен подтик на човека, в когото се пробужда Божественото, защото той има нещо човешко, има нещо Божествено, а още по-долу има нещо животинско – това са три естества, свързани едно с друго; човешкото е присадка върху животинското, а Божественото е присадка върху човешкото.

Сега мнозина философи се спъват върху думата *свобода*, седят да доказват психологически какво нещо е свободата. Ние няма да се занимаваме да разнишваме свободата като някоя лукова глава, за да видим от колко черупки, от колко люспи се състои – това е механичната страна, това не е свобода. Свободата има три отношения към човека: физическо, умствено и духовно, или Божествено, и когато говорим за нея, трябва да знаем за коя точно говорим. Всички съвременни народи воюват за свобода, но това е чисто физическата, гражданската страна на свободата, която не е идеал, не е смисъл, а е предговор на онази велика свобода, към която душата се стреми. Ако тази свобода е била действително истинска, то от паметивека човекът е воювал, един народ е освобождавал друг, мъже са освобождавали жени, жени са освобождавали мъже – кой не е воювал, но въпреки това пак не е свободен. Това е на физическия свят, ако дойдем до Умствения, и там всички се стремят към свобода – кой да има правилни възгледи.

Свободен трябва да бъде човек! Когато говоря за Свободата, това подразбира най-висшето, което има в човека. Само разумният може да бъде свободен – това трябва да имате предвид. Живата природа е решила да даде тази свобода само на разумните хора, а другите, неразумните, е ограничила, в бутилки ги е поставила. Хиляди, милиони същества има, които са затворени и чакат своето освобождение – защо? Защото в тях има желание да вървят във всички посоки, а Свободата подразбира движение в една посока. Когато изтича планински извор, във всички посоки ли върви? Не, той избира една, друга посока и най-после, като си пробие път, върви в една – към морето. Никога не казва: „Елате да ми отворите път“, а сам го намира.

Сега съвременните хора, а и религиозните, са попаднали в едно заблуждение – те очакват светът да се оправи, да стане свободен, че и те да бъдат свободни. Това е заблуждение, което е необходимо, но този тъй наречен постулат е неверен в основата си. Първоначално всички същества са създадени свободни и ако днес свободата е изчезнала от света, причината смение. Този закон вие, майките и бащите, проверявате всеки ден. Имате едно любимо дете, нали? Донасяте му ябълки, хубави шишенца, играчки, но то започне да ги кълца, да ги чупи и вие вземате всичко това и го затваряте в някой долап – защо? Намирате, че това ваше дете е неразумно. И после какво става? Детето плаче и пита: „Мамо, защо затвори тия ябълки, защо скри тия шишенца?“. И въпреки това ние, съвременните хора, не се спираме върху единствената причина да разрешим свободата по естество, принципно, а търсим далечните причини. Християните търсят причината в някоя жена, която е съгрешила в Едемския рай, и на нея стоварват всичката вина. Но вие можете да разрешите този въпрос в самата Природа. Идете да видите, че по-нисшите животни сами разрешават въпроса. Вържете един кон и едно куче с въже,

да видите как ще го разрешат: конят ще чака някой да му снесе оглавника, а кучето ни най-малко няма да чака – ще прегризе въжето и ще се освободи. Казваш: „Какво направи това куче?“. То казва: „Не Господ ми е сложил това въже“, а конят казва: „Това въже е от Бога“. Единственото нещо, което Бог е сложил в нас, това е нашият живот, а ограниченията отвън сами сме ги поставили. Сега схващайте въпроса по същество, аз говоря за вътрешния човек.

Истината ще ви направи свободни – кога? Когато започнете да мислите както мисли Господ. Възлюбил Си, казва Писанието, Истината у човека, т.е. възлюбил Си Истината, която е скрита в разумното. Бог люби Истината, защото само разумният живот носи Истината в себе си, за да ни се изяви. Някой казва: „Аз искам да зная Истината“. Разумният живот е скрит в едно житно зърно. Когато то се изявява, наблюдавали ли сте го кога и как никне – напролет, само когато има топлина. Какво е *топлина*? Топлината е Любовта, значи Истината може да се прояви само при Любовта; Любовта носи онези елементи, които са необходими за растенето, тя смекчава външните условия, ограниченията.

Сега всички имате известни възгледи, нали, т.е. всички вътрешно усещате, че не сте свободни. Да поясня: физическа свобода имате, защото, слава Богу, краката ви са прави, ръцете – здрави, очите – отворени; да сте физически несвободни означава краката ви да са вързани, ръцете – счупени, очите – затворени. Следователно от физическо гледище има малцина, които не са свободни. Свободата сега е минала към умствения живот. Умствените хора не са свободни, но понеже умът е една присадка върху чувствата, вследствие на това и самите чувства на хората не са свободни. Ако отидете в Англия, един англичанин не би ви обичал тъй, както обича себе си, и ако дойде друг англичанин на масата при вас, той веднага ще загово-

ри със своя сънародник, а ти ще се усетиш като един странник – защо? Тук има традиции на чувствата. Същото е и с българите: ако при един българин дойде един англичанин, и българинът няма да прояви много любов към него, но дойде ли друг българин, англичанинът веднага ще се почувства като странник.

И тъй, свободата е необходима за вътрешния растеж на онзи висш идеал, към който човек се стреми. Всички вие имате един вътрешен, непреодолим копнеж – стремите се към Бога и казвате: „Аз искам да постигна нещо, да направя нещо в света“. Е, какво ще направите? Добрините – и те са от трите категории. Може да съградите една църква, но това е външната страна. Ако само със съграждането на църкви в света можеше да се донесе свободата на хората, то светът днес е пълен с църкви, навсякъде ги има. Тъй е, но църквата е само едно условие. Някои казват: „Да се напълни светът с богомолци“. Светът е пълен с богомолци; идете навсякъде по света – църквите, с малки изключения, са пълни с богомолци, но при това свободата още я няма. Има едно условие, което хората са пропуснали.

Истината ще ви направи свободни – как? Най-първо вие ще си зададете въпроса защо сте дошли на тази Земя и прямо, съществено ще го разрешите. Мнозина се запитват защо са дошли на Земята; необходимо е да разрешите този въпрос, аз ще ви докажа защо е необходимо. Ще бъде смешно за онзи ученик, който е дошъл на Земята, да не знае защо е дошъл и откъде идва. Отивам в Германия, трябва да зная откъде идвам – от България. Дошъл съм в един университет – защо? Да следвам химия, физика, инженерство? Не, строго трябва да определя себе си – защо влизам в този университет. Хората са дошли на Земята и не знаят защо; това са съвременни любители – дошли отнякъде, не знаят защо, а искат свобода. Свободата иска знания, знанията искат потене – по 10 пъти на ден ще се изпо-

тиш, докато си научиш уроците. Някой казва: „Да съм учен човек“. Е, за да си учен, ще трябва да работиш по 4–5 часа на ден върху някоя задача. После, има едно друго криво схващане за живота. Ние мислим, че сме дошли на Земята да благуваме. Вземете някоя мома, която иска да се жени – тя си представя някой княз, хубаво облечен, после си представя някой палат, слугини, хубави облекла, легла, покрити с копринени покривки, цял ден седи пред огледала. Мисли, че там ще намери Свободата; не, там вътре е робството, не е това, което носи Свободата. Тази жена още не е разбрала същественото, в което седи Свободата.

Истината ще ви направи свободни – кога? Кога-то си дадете отчет защо сте дошли на Земята. Дошли сте да учите и вашият живот е първият опит. Изпратили са ви от другия свят, от Невидимия свят, да направите един опит и след като се върнете, да дадете отчет; а вие, с всичките средства, които ви дават, идвате на Земята, начертавате си един нов план, искате да реформирате и казвате: „Тъй трябва да се управлява обществото, по друг начин, не както сега“. Питам ви: как се реформират животните, тревопасните животни имат ли някои реформатори? Сега ние трябва да си поставим един закон, по който да живеем. Едно понисше от нас животно, като се разболее, знае да се лекува: кучето, конят, котката сами се лекуват; слонът, като си разбие носа, ще си направи една лапа – знае да се лекува. А ние, съвременните хора, като се разболеем, викаме 4–5 лекари. Кравата, като се разболее телето ѝ, казва: „Както каже Господ“, а ние казваме: „Както каже Господ“, но треперим, викаме лекари, съмняваме се. В този смисъл кравата разбира много по-добре живота, отколкото ние. Нисшите животни, както казвам, тревопасните, седят в това отношение много по-високо, отколкото ние, и ще ви кажа защо: те не се избиват като нас, ние сме избили 30 милиона човека. Я ми кажете, къде между най-нисшите живот-

ни са се извършили толкова много престъпления? Те разбират по-добре живота.

Сега в нас има едно заблуждение: ние сме станали горделиви, мислим, че познаваме Бога; християнски народ сме, Христа държим горе, направили сме Му църкви, тамян Му кадим днес, а Христос пита: „Къде е Моето учение, къде е приложението му?“. Молитви, молитви днес навсякъде, но къде е приложението на Христовото учение? И тогава чакат някой реформатор отвън да дойде и със закон да го наложи. Свободата не може със закон да се налага; тя принадлежи само на Божествения свят, тя не е качество даже и на ангелите. Единственото същество в света, Което е свободно, е Бог; и ангелите не са свободни. Следователно, когато ние приемем Бога в себе си, в сърцето си, ще бъдем свободни, защото само Той може да ни направи свободни.

Смешни сме ние, хората! От смъртното може ли да се роди безсмъртно? И Христос е казал преди хиляди години: *Роденото от плътта плът е, роденото от Духа дух е*. Роденото от смъртта смърт е, а ние, съвременните хора, очакваме свободата си – откъде? От роденото от смъртта очакваме Свобода. Смешни сме! От онзи, парализирания човек, очакваме своята свобода! Не, Единственото същество, Което е свободно, това е Бог. И когато казваме: „Истината ще ни направи свободни“, то значи, че само Висшето, Разумното в света е, Което ще ни направи свободни. Това Същество хората отказват и трябва да им се доказва има ли Господ, или не. На учените хора можем да докажем математически, а на онези, които нямат тази интелигентност, нищо не мога да доказвам.

Истината ще ви направи свободни. Сега някои от вас може да се въодушевяват, да казват, че това е така, но не е така. Ти чувствал ли си свободата на Бога? За да бъдеш свободен човек, трябва в даден момент да бъдеш готов, да имаш решение да вършиш всичко,

ЩЕ ВИ НАПРАВИ СВОБОДНИ

което Господ изисква. В дадения момент, днес, какво изисква Господ от теб? Знаете ли какво изисква днес Господ от вас? Изисква всички да се примирите. Вие ще кажете: „Вижте какво става с България!“ Не е важно какво става отвън – отвън става това, което става вътре във вас. Отвън, вътре – това сме ние самите. Ако е до измирианията, да оправдаем нещата; всяка година умират 36–40 милиона човека, но не е въпросът в умирианията. Когато изсечем всички сухи клони в горите, това е един въпрос, но когато изсечем хубавите дървета, това е друг въпрос. Имайте предвид, когато нарушавате един велик Божествен закон: не е било време нито в миналото, нито в бъдещето, когато този закон да е позволил някакво нарушение; няма същество, което да го е нарушило и да не е получило обратните му резултати.

Истината ще ви направи свободни. Когато човек се пробуди от дълбок сън, за пръв път в неговото съзнание се проявяват известни чувства. Бъдете спокойни, гледайте философски на нещата, има по-големи работи от тези. Вие, хората, сте чудни. Представете си, че светът се свърши и Господ ни повика. Ние трябва да бъдем готови, чисто облечени. Ще отидем в другия свят, няма какво да плачем. Разбирайте ме правилно, аз говоря лично за всеки от вас, всеки един от вас имам предвид; не говоря общо, лично на душите ви говоря как трябва да се разбере Великата истина. Истината изключва всяка лъжа. Трябва да изключите лъжата от себе си, от душата си; първото нещо, което трябва да направите, то е абсолютно да изключите всяка лъжа. – „Ами бялата лъжа?“ Никаква бяла лъжа, абсолютно трябва да изключите всяка лъжа – и бяла, и черна. В лъжата седят всички спънки, в нея седят всички условия за нашето робство. Ако вие слизате в един кладенец, а аз ви завързва очите и като ви подам едно въже, ви дам честна дума, че ще ви извадя, и ви кажа: „Бъдете спокойни, на мен уповавайте“, оба-

че вместо със здраво въже ви вържа с тънък конец, с който жените шият, и така ви спусна в кладенеца, вие спокойни ли ще бъдете? Не, трябва да ви вържа със здраво въже, а с тънък конец ще слезете, но наполовина – истината е наполовина вярна; ще слезеш, но ще си счупиш краката.

Съвременните хора казват: „Бъдете спокойни, ние ще ви дадем свобода“. Да, но тази свобода виси на конец. Преди 40 години руснаците освободиха българите от турците. Е, свободни ли са днес българите? Всички българи са отговорни пред Бога, това трябва да знаят; всички народи са отговорни пред Бога; няма същество, което да не е отговорно пред Бога. В света има една обща власт, една правова държава, която казва: „Всяка власт от Бога е дадена“. Бог е внимателен към тази власт и ако тя е от Него дадена, трябва да е право дадена. Всички онези, които служат на тази власт, Той държи отговорни. Единственото нещо, което иска Господ, то е абсолютно всички същества да бъдат свободни като Него. И ако сме наказани, ако страдаме, то не е нищо друго, освен това, че Бог реагира на нашето невежество; Той казва: „Аз не искам в Моята правова държава такава като вашата, искам всички хора да бъдат свободни, всички, без изключение, да се обичат“. Той държи на Истината. В тази държава няма българи, няма французи, няма германци, няма и англичани. В нея има граждани на Божественото царство, наречени Синове Божии, слуги Божии, избраници Божии на тази държава.

Сега вие седите на тази Земя, искате да бъдете свободни. Някои от вас, които ме слушате, ще кажат: „Дали този проповедник ще каже нещо в полза на българите?“. Ако българите постъпват съобразно Истината на Бога, ще кажа всичко добро за тях; ако престъпват Истината, друго има за тях. И друг път съм казвал, и сега пак ще кажа: аз всеки ден давам рапорт на Бога; и за българите съм дал такъв рапорт. Те ще

опитат това, те ще видят Истината. Има една велика правова държава – всички народи ще знаят това, не само българите. Няма да остане един народ в света, който да не знае, че има една правова държава, че в нея има хора интелигентни, разумни, които мислят малко по-другояче, отколкото сегашните културни хора мислят. Вие ще кажете: „Той ни плаши“; не, няма какво да ви плаша, ще видите.

Аз съм дал на света един срок от 10 години и в тия 10 години всичките глави ще узреят, ще поумнеят, т.е. ще видят, че има друг закон в света – Любовта. Любовта Любов ражда, Истината Истина ражда, Доброто Добро ражда, омразата омраза ражда, злото зло ражда; всичко отрицателно отрицателно ражда. Питам: ако днес ви повикат в тази правова държава, как бихте се явили? Свободни ли сте, примирени ли сте един с друг? Някой казва: „Аз имам воля“. Колко пъти сте решавали: „Това ще направя, онова ще направя“, а не сте го направили? Колко пъти казвате в себе си: „Аз ще се примиря с еди-кого си“, но отидете вкъщи и не се примирявате? Колко пъти казваш: „Ще си платя дълга“, но не го плащаш? Всеки ден ние решаваме и отлагаме – това е общо нещо.

Всички решават и отлагат, казват: „За в бъдеще ще дойде друга култура“. Че ще дойде, няма съмнение, но тази култура е и сега. Тогава нека се учим от растенията, които спускат корените си дълбоко в земята. На онова, което расте върху някоя скала, нима условията са благоприятни? Нима условията за растене на онзи мъх върху камъка са много благоприятни? Той казва на камъка: „Остави ме да раста върху теб, няма да ти е студено, ще те облека, всичките грапавини, които имаш, ще изгладя“ и като седне там, изглажда всички грапавини, приготвя условия, расте и най-после от това малко семенце виждате едно дърво, което разпуква скалата и си приготвя благоприятни условия. Тъй правят буковите растения. Ти, като срещнеш ня-

кой човек, казваш: „Букова глава е той“. Да, но умът на този бук, за да достигне своята свобода, стига повече, отколкото твоя. А ти седиш и казваш: „Моята глава не е букова“. Не е букова, но дълговете още не си си платил, с приятелите не си се помирил, майка си, баща си си изпъдил, а казваш: „А, аз съм свободен човек“; да, ти си един човек, на когото главата е дважд повече букова. Това е логика, това са факти вътре в Природата. Идете в гробищата и вижте какво казва Господ за тези глави! Извадят една глава, казват: „Тази глава е празна!“ – „Празна е – казва Господ, – защото в нея не е имало посадено нищо Божествено.“ Затова и нашите глави се изпразват и накрая ще останат да живеят хора, на които главите са пълни с нещо священо.

Какво искат хората? Среща ме един апаш с револвер в ръка и казва: „Горе ръцете!“ – Няма защо, какво искаш? – „Е, 10 000 лева.“ Ела у дома, ще ти ги дам, няма защо да вадиш револвер, аз съм свободен човек. Аз му вадя друг револвер, той сменя ръка и скрива своя. Щом не правя насилие, той казва: „О, ти си благороден човек“. Да, благороден човек съм, ще ти докажа. А сега ние ще кажем на апаша на улицата да постъпва разумно, но трябва да знаем кои са причините, които са го заставили да действа така. Той иска да живее един разкошен, лек живот; там е кривата философия – че всички искаме да живеем на Земята тъй, както ни подобава.

Ние знаем, че Истината ще ни направи свободни, и всички трябва да бъдем свободни – как? Вие казвате: „Като подобрим външните условия“. Ако това е вярно, то богатите хора са най-благородните. Не, трябва да извадим друго заключение: нито богатството съдържа в себе си благородството, нито сиромашията; богатството съдържа в себе си условия за постигане на благородството. Питам сега: ако хвърлите в морето един богат човек с всичкото му богатство, ще може ли да изплува? Не, няма да може, ще отиде на дъното, но

ако хвърлят в морето един беден със съдрани гащи, той ще изплува на другия край. Добре, ако един паракход, в който има жито, пропадне, ти ако не вземеш една крина жито в своята лодка, за да имаш малко за посяване, като излезеш на брега, не си постъпил разумно. Следователно, когато ние искаме да осигурим един живот, на нас ни трябва такова богатство, такова семе, да го посеем за благо на другите хора, за благо на своя народ.

И така, всички богати хора трябва да бъдат хора на идеи. Положително богатство, положителни знания трябва да имаме всички. Родил ти се едно дете, но когато Господ ти го изпрати, ти четеш ли писмото, което Бог му даде? Когато се изпраща посланик за една държава, нали му дават акредитивни, препоръчителни писма? Този посланик ще дойде в държавата, ще се срещне с царя, ще подаде акредитивните си писма, ще поговори с него и след това царят ще го приеме. Е, питам: на това дете, което дойде като някой посланик в твой дом, ти четеш ли акредитивните писма? Не, то се препоръчва, ти го приемаш, а след време ще излезе един отличен вагабонт. Сега аз не говоря за онези посланици в дома ви. Ами кой от нас е изгълнил Волята Божия тъй, както трябва, както Бог изисква? Можем ли да сложим ръка на сърцето си и да кажем: „Ние извършихме всички тия свещени работи, изпълнихме всичко разумно, което Бог изисква от нас“. Трябва да погледнем прямо на тази работа.

Истината ще ви направи свободни – кога? Най-първо човек трябва да признае всички свои погрешки. Прямо себе си той трябва да бъде безпощаден; не да се самоунижава, но като разумен човек да каже: „Аз трябва да бъда доблестен, да призная своите погрешки, по-горе съм от тях и мога да ги изправам“. Сега всички имаме една погрешка – че сме мнителни, хора на съмнението. Опитвали ли сте да се примирите с някого? Не само отвън да се примириш и да кажеш:

„Аз съм доволен“; не, не, да си кажеш: „Господи, заради Теб, заради Твоята Любов, аз съм готов да се примира“. Тъй ще опиташ своята Любов. Кажи: „Аз ще докажа, че съм свободен човек“.

Истината ще ви направи свободни. Тази Свобода идва от разумния живот на човека. Най-първо трябва да се яви Любовта – без Любов Истината не може да дойде. Щом се яви Любовта, у теб идва един подтик за добро – Любовта всякога се отбелязва с подтик към Доброто. Няма ли подтик към добро, това не е Добро. Първото качество на Любовта е да направиш едно добро, каквото и да е. Под *добро* не разбирам, когато един момък срещне хубава мома, целуне я, вземе я под ръка и я заведе в някоя сладкарница; не, не, това е робство. Под *добро* разбирам този момък, като срещне някое бедно сираче момиченце, окъсано, да го вземе под ръка и да му каже: „Ти си бедно дете, майка ти е умряла, аз ще те взема да те поддържам. Не се бой, ще те пратя на училище, ти в мое лице ще имаш един брат“. Това трябва да бъде първото чувство на Любовта, което се явява в една млада мома, в една млада майка, в един млад баща; това е първото чувство, което трябва да се прояви в когото и да е – в проповедник, във владика, в учен, в цар, в беден, в стражар. Нека и един стражар, като срещне някого, да каже: „Макар че съм на длъжност, и аз мога да ти направя една малка услуга“. Това са хора разумни, хора свободни.

Вие ще кажете: „Отлично нещо, но мъчно става“. Да, мъчно става, но онази мома не дава тъй лесно сърцето си. Вие сте любили едно време, аз уважавам вашата любов, давате ли изведнъж сърцето си? Опитвайте момъка: най-напред ще се преструвате, че не го обичате, ще опитвате дали той ви обича; цели 7–8 години ще го държите и после се оженвате. Имате право. Е, мислите ли, че Истината тъй ще ви се даде? Аз мога да вляза да живея само в този дом, в който има Любов. Истината казва: „Аз мога да живея само там,

ЩЕ ВИ НАПРАВИ СВОБОДНИ

където има Любов, Мъдрост; там, където няма Любов, където няма Мъдрост, се прощавам със своите сестри и си излизам“.

Истината ще ви направи свободни. Тази Истина е свързана със сегашния ни живот. Вие ще кажете, че Истината е отвличена, но не е; тя е единственото реално нещо, което се проявява във вашия живот. Вашата търговия, вашето богатство, каквато и да е професия, почиват върху Истината. Ако вие сте лекар и имате предвид Истината, ще бъдете най-виден лекар; ако сте адвокат и имате предвид Истината, ще бъдете най-виден адвокат; ако сте свещеник и имате предвид Истината, ще бъдете най-виден свещеник; ако сте държавник или какъвто и да е и имате Истината предвид, ще бъдете пръв човек в тази държава. Ако сте жена и имате Истината в себе си, ще бъдете отлична жена и Господ ще пита: „Как е моята дъщеря Марийка?“ или: „Как е моята дъщеря Стоянка, Драганка, как е моят син Петко еди-кой си?“. По име ги зове Той, познава ги, а тия, които нямат тази Истина, слага под номер – номер 1, номер 2, номер 3, номер 4. „Аз – казва някой – съм човек.“ Зове ли те Господ по име, или казва: „Номер 1 да дойде?“ Знаете ли какво значи човек да носи едно свещено име? Някой носи името Иван. Знаете ли какво значи *Иван*? Човекът, който люби Истината. На физическия свят той е готов ножа си да извади заради нея, да прекара 10 войни и да има 100 рани заради нея – това значи *Иван*. А *Мария* означава онази, която е готова заради Любовта да издържа всички страдания, да носи всички боли.

Истината ще ви направи свободни. Ние, съвременните хора, имаме известни философски въззрения за Истината. Мнозина мислим, че ако сме силни, ще имаме Свобода; така е, но силният може да бъде свободен само физически. Казваме: „Силен, богат трябва да бъде човек“. Ако си богат, ако си силен, можеш да бъдеш свободен само във физическия свят. Нима

мислите, че един силен и богат във физическия свят човек може да бъде свободен в Умствения? Не. Нима онзи, който е интелигентен, богат в Умствения свят, а беден, сиромаш във физическия, има еднакви условия с първия? Следователно умствено свободния и физически свободния човек не са едно и също нещо. Умствено свободният трябва да бъде умен. Умът се занимава само с физическия свят, с отношенията на външния свят, той е само едно условие. А ние, когато кажем *духът на човека*, подразбираме най-висшето нещо – Свободата. „Където е Духът – казва Господ, – там е Свободата.“ Значи веднъж придобили сила, придобили сме Духа – тогава можем да бъдем свободни, а това значи Бог да дойде да живее вътре в нас, да се прояви и да слушае Неговите съвети.

Е, допуснете сега, че у някого вътрешно дойдат Божествени мисли. Външният свят ще дойде да ви казва, че тази мисъл не е Божествена. Аз се чудя някой път на хората, които казват на тези, които ме слушат: „Той ви мами“. Я ми покажете един човек, който да не е мамил досега? За Христа какво казваха? „Той мами вас, мами народа, не Го слушайте!“ По какво се познава този, който говори Истината? Да направим следния опит, сега, не после, не след 100 години. Двама лекари сме, имаме двама болни от тифус. Аз казвам:

– Приятелю, няма какво да спорим, ще опитаме. Давам едно лекарство на моя болен и то за 20 минути ще даде резултат. Утре ще видиш.

– А, може ли?

Ако това, което съм казал, даде още утре резултат, какво ще кажете? – „Ама тъй се е случило!“ Е, хубаво, днес така се е случило, утре така се е случило, ами ако на 100 случая 99 пъти се получат добри резултати, какво ще кажете? Тогава аз съм на правата страна. Ако едно учение може да облагороди характера на един човек, а не да го направи страхлив, тогава какво ще кажете за това учение? Казвате: „Ако сме вървели

така, не можехме да бъдем герои, не бихме могли да се бием“. Аз зная хора, които 10 пъти са се били и пак са страхливци. Обществото изисква герои и ние трябва да бъдем добродетелни. Има друго бойно поле, за което трябва да воюваме.

Истината ще ви направи свободни. Само при тази Истина, само когато Бог дойде да живее у вас, когато имате сила, имате Божествен Дух и се ръководите по тези правила, само тогава всички ще бъдете свободни, ще живеете по Любов, ще живеете по разум, ще бъдете познати на Бога. Вие искате да бъдете свободни. Например имате дъщеря, до известно време я гладите, мажете насам-натам, свободна е, но към 19–20-годишната си възраст, казва: „Искам да напусна този дом“. Тя не е свободна. Значи вие я родихте, но тя не иска да живее при вас. Какво иска? – „Искам да живея в света.“ Не, не иска да живее в света, но търси някого. Един ден дойде някой, вашата дъщеря стане свободна, весела, мисли, че този ще ѝ донесе свободата. Същото нещо е и за човешката душа: каквото и да ѝ дадете, тя очаква нещо, някого, който да я направи свободна. Кой е той? Нейният възлюбен. Тя казва: „Сега всичко мога да понеса в света, сега съм свободна“.

И щом дойде Бог да живее в теб, да донесе Истината, всички хора се привличат към теб – защо? Бог ги привлича. То е много естествено – ако в една запустяла местност се яви извор, това място започва да се посещава от много хора, защото изворът пои местността, наоколо израстват дръвчета и който седне, казва: „Колко е хубава тази местност!“. Такова е състоянието на душата, когато Бог влезе да живее в нея – тя привлича на един велик извор, на едно велико Слънце и всеки казва: „Слава Богу, има един велик човек“. Аз не казвам: има един велик човек, но казвам: слава Богу, има едно място, където Бог може да живее. Нека Бог живее в нас и като живее в нас, ще мога да Го срещна и да поговоря с Него. И когато Бог живее в нас, Той

ще ни свърже и ние ще се обичаме, тогава няма да разваляме Неговите нишки. Вие няма да искате от мен да ви обичам. Аз не ви се препоръчвам, че мога да ви обичам, но когато Господ ми даде това въженце да ви свържа, ще кажа: пазете това въженце добре, защото в деня, в който пуснеш този възел, върху теб ще дойдат най-големите нещастия.

Сега ще ви предпазя от следното зло. Вие често ровите в корените на това Свещено, Божествено дърво, чоплите тия корени и се запитват: „Дали е Божествено, или не?“. Не го чоплете, не е този начинът да разберете Божествената Истина, аз ще ви покажа начин как да я разберете. *Всяко дърво се познава от плода си*, казва Господ; чакайте да дадете плод. Щом едно дърво ражда добри плодове, то е добро, но чоплите ли този корен, ще вредите на вашия ум, на вашето сърце, на вашата душа, на всичко, което е благородно.

Сега у мнозина се заражда мисълта: „Аз не съм добър, аз съм лош човек“. Не чоплете Божественото! Бог е твоето добро; щом Бог живее в теб, ти си добър. Бог казва: „Аз ще премахна всичките ви грехове“. Всичките ви грехове – това са спънките. Ако дойда и намеря ръцете, краката, очите ви превързани, ще кажа: „Аз ще ви направя свободни“ и ще премахна връзките от ръцете, краката, очите ви. Така прави и Господ, това значи: „Аз ще ви направя свободни“.

Той започва да ви освобождава и вие започвате да пишете Божествени мисли. Аз се радвам, като чета някое писмо. Казвам: „Да, този поет е писал, Бог му е диктувал“. Вляза в някой дом, някоя жена се разшетала, домакиня е тя в къщата. Само домакинята може да шета, слугинята не може. Никакви слугини! Когато домакинята е слугиня, тя е добрата слугиня; по-добра слугиня от нея няма. Идеалните слуги са домакините; идеалните слуги са само мъжът и жената в един дом. Разшетала се тя, готви, реже и като готви, яденето е вкусно, хлябът е вкусен. Казвам: Господ е дал рецеп-

тата, сладко е яденето и всички наоколо са засмени. Как да не са весели, как да не са засмени? Там, където е Господ, всички са засмени и казват: „Слава Богу!“. Защо *Слава Богу*? Защото Бог живее вътре.

Сега вие ме слушате и казвате: „Хубаво учение, но мъчно се прилага“. Българите имат една поговорка, която казва: „Клин клин избива“. Ще ви дам едно тълкуване на тази поговорка. Аз съм наблюдавал как някой дървар цепи дърва. Сложи един клин, той се забива в дървото, не може да излезе; слага друг, по-голям, който се забива, изважда първия, но сам остава в дървото. Тогава аз пренасям поговорката в Природата. Вие посеете едно зрънце, дойде влагата, слънчевата светлина и топлината действат върху него и като един клин го разцепват; то се разпукне, но този клин се зацепва. Дойде животът, вторият клин, той се забива, а първият клин излиза. Първият клин е малкото зрънце, което е било разцепено. Следователно топлината и светлината са служили като един клин, да разцепят това дърво, за да може Божественият живот да излезе нагоре. „Клин клин избива“, или, казано с други думи, Доброто добро изважда, Любовта Любов ражда – тук е скритият смисъл на поговорката. Думата *избива* не е толкова приятна.

Истината ще ви направи свободни. Друго заблуждение: ние мислим, че когато дойде Истината, ще се лишим от всичките блага в живота. Не, Истината ще донесе онези, новите блага, с които ще осмисли живота, ще ни направи по-силни, по-разумни; тя ще ни даде по-малко приятели, но приятели, които ще бъдат всякога готови да се жертват, да умрат за нас. Ако тази Истина дойде в дома ви, дъщерята и синът ще бъдат готови да умрат за майка си и баща си, няма да ги напускат. Законът е верен във всяко отношение.

Вие имате една идея, но седите и казвате: „Чакай сега, натясно ни поставяш, чакай да си оправим рабо-

тите, че тогава“. Слушайте, ако не оправите тези работи сега, никога няма да ги оправите. Ако ги оставите за утре, вашата работа е спукана; сега, още днес всичката работа е оправена. Онова, което ви казвам днес, само днес ще можете да го чуете. Когато дойдат сватове да искат някоя мома, до три пъти идват за нея, три пъти я калесват, но като им откажат, оставят я, повече не идват. Така и Истината изпраща своите посланици до три пъти и ако ѝ откажете, няма да дойде повече, ще я чакате с векове. И сега казвам: вие всички сте готови. Аз ви представям това фигуративно, това е фигура на речта. Мога да употребя друго сравнение, но то ще бъде по-грубо. Мога да кажа, че Истината ще дойде, както един търговец, който натрупва своето богатство и чака мющериите си на пътя, но аз казвам: тя идва като при някоя мома, която чака своя избраник.

По-велико нещо от това да посрещнем Господа има ли? Да Го посрещнем в Истината, да направи душите ни свободни, ума ни свободен, телата ни свободни, да ни освободи от всички недъзи, от всички недоразумения, да внесе това богатство, което ни трябва, и като се срещнем, да се познаем, да разберем, че действително в мен и в теб говори Господ, че в теб живее Господ и в мен живее Господ, че в теб живее Свободата и в мен живее Свободата. Само по този начин вие може да направите хората свободни.

Истината ще ви направи свободни. Ще ви приведа един пример от християнската епоха, от времето на Нерон. Имало един виден лекар християнин, знаен в цялото царство; нямало болен, когото да не е излекувал, но във времето на Нерон го вкарват в затвора и го осъждат на смърт. Един от видните патриции в Рим, Зисиус, имал само един възлюбен син, който заболял. След като викали всички видни лекари из царството и не могли да го излекуват, най-после те казали на бащата: „Синът ти е осъден на смърт, но познаваме един лекар, който може да ти помогне, да спаси сина

ти, ала той е в затвора“. И какво прави Зисиус? Не допускат никого в затвора, но той получава позволение да влезе при този лекар и му казва: „Моля ви, аз ще остана на вашето място, а вие идете да излекувате моя син. Ако не се върнете до деня на вашето екзекутиране, ще бъда доволен да пострадам заради вас, само да излекувате сина ми“. Лекарят облича неговите дрехи, излиза, отива при сина му и го спасява, но преди да се върне в затвора, този патриций бил вече екзекутиран.

За да може да дойде Истината в нас, физическото трябва да стане жертва. Всички тия физически богатства на Земята трябва да се пожертват заради Истината. Докато богатството тук, на Земята, е стимул, то е едно голямо зло; докато то не стане жертва за възвишеното, за идейното, докато не стане един стимул за Истината, ние не можем да извадим този виден лекар от затвора, за да спаси сина ни. Ако ние не пожертваме всичко за Сина, Той няма да слезе от Горе.

Ако този патриций пожертва живота си, за да спаси сина си, от нас се иска много по-голяма жертва. Тогава, като дойде Господ, какво ще Му дадем? Този римски патриций дава живота си за сина си, като дава свобода на лекаря и казва: „Ти ще освободиш сина ми, а аз давам живота си“. А ние какво ще дадем за Господа? Ще Му кажем: „Господи, Ти като дойдеш у нас, ние ще приложим Твоята Истина, ще бъдем готови да страдаме, да устояваме на тази Истина“. Тогава Господ казва: „Щом обещавате това, Аз ви вярвам, Аз Съм готов, слизам. Всички готови ли сте?“ – „Готови сме, чакаме.“ Аз вярвам, че всички вие, които имате това, разумното, сте готови.

Истината ще ви направи свободни.

21 октомври 1923 г.

Изпитвайте Писанията!

Взимам за тема думите *Изпитвайте Писанията*, които ще намерите в Евангелието³⁴.

Ученият и неученият, благородният и неблагородният, светията и нечистият човек вървят рамо до рамо, но се различават. Все трябва да се изпитват Писанията. Много естествено – няма гладният не изпитва хляба, няма жадният не изпитва водата, няма онзи, малджията, не изпитва навсякъде почвата? Това не е от добрина, охолните хора никога не изпитват, а тези, които са в нужда, те изпитват. Сега всички хора искат да имат един охолен живот на Земята. Някои мислят, че като се родят тук, на Земята, трябва да ги посрещнат с финикови вейки, с венци, както когато някоя мома се жени и мисли как прах няма да падне върху нея, а то точно обратното ще се случи; хората от 8000 години не са разбрали, че Земята не е място за посрещане, а една работилница, където трябва десет пъти на ден да се окалят. Ако дойде някой да каже, че е чист, че не се е напращил, това ще бъде един екземпляр и аз бих го записал на първо място в моята книга. Кои булчински дрехи не са се напращили, кое око не се е напращило, кой не е плакал толкова пъти? Много пъти показвате главата си през прозореца и някоя малка прашичка пада в окото ви.

Всички съвременни хора имат отлични идеали, мислят си, че като царски синове са дошли на Земята; високо мнение имат за себе си и всеки мисли, че не е министър, а някой цар, не цар, а някое божество, някой бог. Тъй мислят, но не се изказват и всеки иска да паднат пред него, да му се покланят. Даже в сърцето на една млада мома живее желанието момъкът да падне пред нея, да ѝ се поклони, а тя да каже: „Да знаеш, че аз заповядвам“. Ала колко е смешно, че тия

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

божества често променят престола си: днес момъкът се покланя пред момата, утре момата се покланя пред момъка; бедният човек се покланя пред банкера, на колене пада и му се моли, но онзи го гледа с едно величие, гледа парите си и казва: „Докато са тези пари, ще се покланяш насреща ми“, а бедният казва: „Благороден човек е“.

Аз бих желал да видя един благороден човек. Нека някой философ напише в какво седи благородството на един човек – в неговото знание ли, в неговата философия ли, в неговия произход ли? Не, благородството на човека е извън времето и пространството, то е един момент, който не заема даже една стомилионна част от секундата. За да бъдеш благороден, трябва да си извън времето и пространството, в джоба ти да няма нито едно петаче. Имаш ли и едно петаче, ти си опетнен – твоят ум е опетнен с онзи образ, който носиш, с образа на един идеал. Аз говоря за благородството по принцип; не за това обикновено благородство, за което мислите (така всеки може да бъде благороден), благородството е едно – трябва да бъдеш абсолютно чист.

Вие ще дойдете да ми говорите: „Можем ли да бъдем чисти?“. Единственото стяжение на човека е неговата чистота, а нечистотата е нещо случайно. Нечисти са само малките реки, а великите води, океанът, големият извор могат ли да бъдат нечисти? Къде е тази кал, която може да ги изкаля? Няма толкова кал в света; ако се опита да ги изкаля, тя ще се изгуби. Чистотата е едно наследство на човешката душа.

Изпитвайте Писанията, изпитвайте тази Свещена книга! Какво е Писанието? Това са опитности. Изпитвайте пророците, апостолите, светиите, мъчениците, веруещите, изпитвайте какво са казали и писали, какъв е бил техният живот. Оплаква се ученик на учителя си и казва: „Учителю, откакто съм дошъл тук, в твоя клас на гимназията, всички ученици ми се

смеят, станах прозвище, всички ме считат за смахнат, за ексцентричен и т.н.“. Какво нещо е подигравката? На един богат човек можеш ли да се подиграваш, с един силен човек можеш ли да се подиграваш? Ако си сламка, вятърът ще те носи из въздуха; ще те носи, разбира се, и заслужаваш да те носи, защото мислиш, че си едно величие. Ако си канара, която тежи стотина-двеста тона, кой вятър ще те вдигне? Трябва едно голямо земетресение, за да те разтърси. В обикновените работи на живота човек издребнява. Ние издребняваме със своите прически, обувки, деца, книги – с всичко. Същественото в света, което трябва да четем, да знаем, още не го знаем; всичко знаете, но същественото – не. Аз мога математически да ви докажа, че не го знаете, и то не само вие, но и целият културен свят не го знае.

Христос казваше: *Изпитвайте Писанията!* Той даваше един подтик не на невежите евреи, но на най-учените равини. Казваше им: *Изпитвайте Писанията, за да знаете, че там имате живот.* Аз казвам: изпитвайте Писанията, изпитвайте Свещената книга на Любовта! „А – казвате, – Любов не ни трябва, ние я знаем.“ Онази велика, свещена книга на Любовта, от която произтича животът, това е човешката душа. През милионите векове, през които тя е минала, по нейните върхове и долини, на всяко едно дръвче има толкова хубави неща написани! И когато аз говоря за Живата природа, в моя ум седи съвсем друга идея, не тази, която вие разбирате. На тази Природа трябва десет пъти да съблечете тези скъсани дрехи, с които сега я гледате, за да дойдете до чистата ѝ премяна, до онава, което е скрито в нея, и тогава ще разберете какво нещо е тя. Някой ще каже: „Това е идолопоклонство“. В този смисъл кой е свободен от този грях? В деня, в който човешкото сърце се отчужди от Бога, в най-тесния смисъл на думата, той вече е тръгнал по кривия път.

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

Аз искам вие да разсъждавате заедно с мен, да изпитвате Писанията. Не мислете, че това, което имате сега, е нещо съществено. Не, не, това, външното, с което съвременният свят се занимава, с което даже и най-малките същества на Небето – децата, не се занимават, представлява изхвърлени играчки, една изхвърлена смет – ни помен няма от това знание там. В това отношение на човека му трябва едно малко смирение, но смирен може да бъде само онзи, който има велик ум, велико сърце, велика душа. Когато говоря за смирен човек, аз разбирам онзи, който е най-благороден, който има най-възвишен, най-велик дух. Това е най-смиреният човек – човекът, който съзнава. Глупавият не може да бъде смирен. Не мислете, че това тяло, в което сега се намираме, тази колибка е нещо много съществено. Когато Господ иска да накаже един ангел, да му даде един добър урок, Той го изпраща да посети една човешка колиба, но за това се изисква много голямо самоотричане. Знаете ли каква смрад е в онова тяло, в което има скрити толкова затаени човешки мисли, желания, чувства! Да не мислите, че сте благородни? Доведете ми един благороден човек в света. И когато един от Христовите ученици се осмелил да каже на Христа: *Учителю благи, Христос му казал: Не Съм Аз благ, само Бог е Чистият, само Той е Благородният, само Той е Благият.*

Сегашните хора, щом говоря нещо, запитват: „Той говори ли в полза на нашия народ, говори ли в полза на нашия дом?“. Нима мислите, че онзи, който говори в полза на един народ, говори Истината; нима онзи, който говори в полза на един дом, говори Истината? Не, не говори. Истината говори само онзи, който живее за Бога и върши Волята Божия. Казвам: желанието на Бога не е да стъпче хората, да ги обезличи в техните желания, мисли и чувства; Той ни най-малко не мисли това.

Един от еврейските пророци, Йерекия, казал на Бога: „Господи, много ме стъпка, добър ден не видях,

откакто тръгнах по Твоите пътища, като мечка заста-
на на пътя ми“. Питам: какъв е този пророк, който
уподобява Господ на мечка? Той сам е мечка, виждал
се е в огледало. Стремещт на Бога е да ни измъкне от
тази кал, в която сме влезли – кал до гуша; Той иска
да ни измъкне, да ни очисти, да просвети умовете ни,
да облагороди сърцата ни и да внесе онзи пламък в ду-
шите ни, да познаем, че Бог е Любов. Какво се ползва
Господ от това, ако Го следваме, ако Му служим? Зна-
ния можем ли да Му дадем? Не, Той всичко знае. Сила
можем ли да Му дадем? Той е силен. Единственото
нещо, с което привличаме Бога, са нашите немощ и
нищета. Като ни гледа тъй дребни, тъй страдащи и не-
вежи, у Бога във величието Му се заражда един коп-
неж, едно желание да спусне ръката Си и да ни каже:
„Слушайте, нагоре сега!“.

Ще ви приведа един малък случай, станал в Аме-
рика, с един велик художник – Ричард Бенсън³⁵, кой-
то се стремял към възвишен и благороден живот. Той
намислил да нарисува една велика картина с цел да
я продаде и парите да даде на първата просякиня –
бедна вдовица, която потропа на вратата му. Затова
работил с усърдие и му оставала само седмица, за да
довърши своята велика картина, когато дошла една
бедна просякиня от богатите просяци, изпаднали тър-
говци ги наричам аз, и похлопала на вратата. Той бил
беден, нямал пет пари в джоба си; извикал слугинята
си и ѝ казал: „Кажете ѝ да дойде след една седмица“.
Просякинята си казала: „А, зная те теб, колко такива
зная, които са ме изпъждали. Ти пък и доблестта ня-
маш да излезеш отвън. Зная ви вас, благородниците,
зная ви вас, аристократите, зная ви от какъв произход
сте вие, зная ви сърцето“. Художникът посветил всич-
кото си сърце и време, за да даде парите на нея, а тя го
критикува, че е един от последните вагабонти.

Питам ви: кой от вас досега не е похлопвал на
вратата на Христа и не е казал: „И Господ ме забра-
ви; Той ме изхока, изхвърли ме като един парцал, из-

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

смука ме като лимон“. Много лошо мнение имате за Христа, за Бога, много лошо мислите. Тогава мога да ви дам едно правило: имайте предвид, че Бог е едно Същество, в Което няма нито измяна, нито промяна. Няма същество по-благородно от Бога, няма същество по-любящо, по-мъдро, по-истинолюбиво, по-правдиво от Него, не само спрямо Себе Си, но спрямо всички онези, които упоават на Него. Е, питам: всичко онова, което имате досега, кой ви го даде, откъде го взехте? Ще кажете: „С труд“. А, с труд! Е, колко ви струва труда? Я ми покажете сметката? Ако това Слънце не грееше, ако тези жито, ябълки и круши не зрееха под неговите лъчи, къде щеше да бъде вашият труд? Казват съвременните хора, че всичко е спечелено с труд. С труд ли? Готованци са всички! Милиони червейчета има, които пробиват земята и работят. Човек взима наготово соковете и казва: „Аз, човекът, образ Божий, аз направих това чрез усилие“. Никакви усилия не си направил още, приятелю. Ти бил ли си в положението на един ангел? Не си бил.

Сега ще ви представя един пример от древността, за един знаменит адепт Берабаба. Той носел в джоба си десет житни зрънца, които били живи, съзнателни и, разбира се, като седели при този адепт, имали високо мнение за себе си. Мислили да не излизат, да седят все в неговия джоб, но един ден, за тяхно учудване, той минава покрай една нива, вижда земеделец да оре, изважда едно от житните зрънца и го хвърля на нивата. То казва: „А, този вагабонт, толкова време ме носи в джоба си, а сега тук, в калта ме захвърля. Тъй е то в живота, такива са всички адепти, човек не трябва да им вярва“. И започват онези сълзи на житното зърно под земята, плаче за своите големи нещастия – че излязло от джоба на великия адепт и влязло вътре в земята; но един ден, като пекнало Слънцето, то казало: „Няма какво да се прави, ще се помъча да излезе отгоре. Земеделецът ме зарина, сложи ми десет метра

пръст, но аз трябва да започна да копая“. Той едва два пръста пръст сложил отгоре му, а то казва, че са десет метра – това е мярката на онова житно зрънце. Но като излязло над земята, казало: „А, сега съм свободно от джоба на този вагабонт и нагоре, към Бога ще отида“. Към Бога е спасението, а не в човешкия живот.

Върви по-нататък Берабаба, минава покрай една мелница, изважда от джоба си едно от житните зрънца и го слага в мелницата. Камъкът се завърта, хваща зрънцето, стрива го и то става на брашно. Пак сълзи от това зрънце, което казва: „Такъв е животът – хората са жестоки, жестоки“. В същия ден в тази мелница се мляло брашното за царската дъщеря и работникът взел торбата с брашното, в което било и това от зрънцето. А то плаче, плаче – всичкото брашно се овлажнило и така отива при царската дъщеря, която сама си омесила хляб и след като се нахранила, брашното влязло в нея, проникнало в ума ѝ. Зрънцето си казало: „Слава Богу, намерих място да раста, друг път не влизам в джоб, да ме хвърлят в мелница, да ме мелят на брашно“. Сега ще спра моето сравнение.

Питам: кое от двете зрънца е по-нещастно – хвърленото на нивата или хвърленото във воденицата? Във воденицата. Добре, сега това можем да докажем математически. Ако означим първото зрънце с A , а второто – с B , и теглим една линия, A е при по-благоприятни условия, B е при по-неблагоприятни. Но сега, във втората фаза, кое има по-добрите условия за растеж или за развиване: което е в ума на царската дъщеря или което има условия да расте? Следователно в Природата има един справедлив закон на обмяна: ако през първата фаза на живота си имаш по-благоприятни условия, през втората фаза няма да ги имаш. Затова онова житно зърно, което е влязло в ума на царската дъщеря, има по-велики условия за развиване, отколкото първото.

Законът е такъв: колкото по-големи са вашите страдания, без никакви изключения, толкова бъдещи-

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

те условия за развитието ви са по-благоприятни. Страданията определят развитието, от тях зависи степента на повдигането. Не всички страдания в света са еднакви. Онзи, който е изгубил 1 грош, онзи, който е изгубил 1 лев, и онзи, който е изгубил 100 000 лева, нямат еднакви страдания; онзи, който е изгубил най-малкия си пръст, и онзи, който е изгубил цялата си ръка, нямат еднакви страдания. Има някаква разлика в страданията. Страданията в света не са създадени случайно, те са условия за обработване на човешката душа; това е един велик закон, който иска обработване.

Христос казва: *Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот.* И ако е дошла известна тъга в душата ти, не е лошо да я изкажеш. Когато говорим за страданията, ние не разбираме онова човешко недоволство, което съществува вътре в човека. Не мислете, че великите хора в света не страдат; и в най-великите Учители, щом дойде страданието у тях, колкото и велики да са, все ще настане една промяна в състоянието им. Страданията на великите хора са по-големи, отколкото тия на обикновените, и то толкова големи, че не могат да ги изкажат с думи. Нима мислите, че онази майка, която е отхранила две дъщери, на които е посветила целия си живот, а тия дъщери ѝ изневеряват, нима тя няма да скърби? Нима мислите, че онзи баща, който е посветил целия си живот на своя син, а той му изневери, няма да има страдания и скърби? Ще скърби.

Питам сега: защо изневеряват синът на баща си и дъщерята на майка си? Подобното подобно ражда. Когато кажем, че сме излезли от Бога, а грешим, питам: как е възможно един човек да излезе от Бога и да греши? Първоначално, преди милиони години, човек е излязъл от Бога, но сега е излязъл от друга почва. Тези баща и майка, които са го създали, са втори, трети, четвърти и пети, те са създали това разстройство в неговия ум, внесли са тия елементи, за да греши.

Ако ти беше излязъл от Бога, щеше да светиш, да греш като Слънце. Разказваше ми един мой приятел: „Опетних си душата“. Е, как си опетни душата? Твоята майка, когато те роди, не те ли опетни; твоят баща, когато се ожени, не се ли опетни заради теб? Ти си онзи царски син – искаш всички да се опетнят заради теб, а ти да не се опетниш. Не, и ти ще се опетниш, и ти ще бъдеш като баща си и майка си. Опетняване има в материята и знаете ли защо? В тази материя ние сме минали толкова еволюции, толкова култури са останали в нея с добрите и лошите си качества; докато тя си е почивала хиляди и милиарди години, в нея са останали тия зародиши, но като се е събудила, тия качества са се събудили в нея веднага. Ние ще преживеем културата на миналите епохи, така че това, което днес преживяваме – войни, омрази, лъжи – е всадено не в самата материя, а е останки на минали човешки същества, които са живели преди милиони векове, преди да е съществувала тази Вселена; те са оставили в нея своите грехове, но същевременно са оставили и добрите си качества.

Е, питам: защо е у нас този егоизъм? Като дойдем на Земята, искаме всички блага да си останат за нас. Защо не искаме да дадем на тази материя нищо? И тя се нуждае от повдигане, а ние казваме: „Не искаме да се опетняваме“. Да бъркаш в кесията ми – може, а да дойдеш на нивата да работиш, както аз работя, това считаш за опетняване. Като дойдем на Земята, искаме да се ползваме от нивата, а не искаме да се каляме. Какво е това разсъждение? В него няма никаква философия.

Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот. В тия Писания има една велика философия, чрез която можем да пресъздадем своя живот съобразно законите, които сега съществуват във Вселената. А съвременните хора, съвременното общество, съвременните народи не спазват тия закони. Българите на-

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

пример са толкова наивни: всички мислят, че може да дойде някой българин да оправи България. Но 50 години вече, откакто България се е освободила, намери ли се някой българин, който да стори това? Не само в България, никъде не може да се намери човек, който да оправи света – нито сега, нито за в бъдеще. Ала всеки един може да оправи света – кога? Когато разбере тези закони. Когато говоря за Любовта, аз разбирам закона на Любовта.

Някои мислят, че искам да използвам някого за себе си. В момента, когато поискам да използвам една мушичка или когото и да е за себе си, за своето благо, с мен всичко е свършено, разбирате ли това? Аз ще бъда разрушен, ще бъда като един пигмей долу в земята. Ако бих позволил на най-малката грешна мисъл да влезе в моя ум, тя би ме смъкнала долу в ада. Някои искат да ми приписват разни неща. Не, аз съм най-умният, най-добрият човек в света, защото никога не съм допуснал една лоша мисъл, никога не съм отстъпил пред Волята Божия, никога не съм отказал на Неговите свещени мисли, никога не работя за себе си, никога не съм помислил за себе си и желая всички хора да са щастливи, доволни, искам да им покажа правия път. С това, което зная, бих ви използвал всички, бих направил така, че всички да ми служат, но нямаше да бъда това, което съм сега. Аз не търся щастие от хората, защото познавам Бога като Абсолютна Любов, като Абсолютна Мъдрост, като Абсолютна Истина, като Абсолютна Правда, като Абсолютна Доброта и зная какво ще е, ако наруша една Негова малка заповед. Знаете ли вие какво ще бъде тогава? Това е да се отчуждиш от Бога и няма по-велико страдание от него.

Усещали ли сте какво нещо е това – отчуждаване от Бога? То е смърт. Знаете ли какво сътресение може да стане в човешката душа? Всичките сили може да се парализират. Знаете ли какво нещо е да се парализира

човешкият ум, да станеш сухи кости в света? Аз не наричам това философия, това не е и религия, това са останки от религия. Религия наричам Великото в света – Любовта, и човек да се жертва, но да знае как да се жертва: да се жертва, без да умира; да помага, без да отслабва; да учи, без да се изтощава. И за Бога се казва, че Неговата ръка никога не отслабва.

Някой казва: „Аз дадох живота си, изтощих се“. Нима един ученик, за когото аз работя, който учи при мен, ме изтощава? Обмяна има помежду ни. Три вида обмяна има между учителя и ученика. Учителят преподава, работи, дава нещо за ученика, а ученикът дава нещо материално. Някой казва: „Даром се дава“ – къде има даром? Не, между тях има Любов: учителят към ученика и ученикът към учителя. Учителят има Любов да предаде знанието си, а ученикът има Любов да се отблагодари за това, което учителят му е дал. Някой казва: „Защо да се унижавам, да уча от своя Учител?“. А от кого ще учиш? – „От себе си.“ Какво значи себе си?

Бих желал някой да напише дисертация за душата, какво нещо е тя. Светеща била. Виждали ли сте я? Ще изправим тази светлина като една свещ, ще отворим Великата книга, ще гледаме тази светлина заедно, ще четем и ще разговаряме на нея; тогава ще влезем в Божествения свят и ще можем да разберем великия смисъл на Писанията. Някои казват: „Учителю, кажи ни нещо“. Нищо няма да ви кажа. Докато нямате средства да си купите тази светлина, тази свещ, нищо няма да ви кажа. Цял живот ще работиш, за да си купиш една свещ. Свещената книга се чете при особена светлина. Ако имаш тази свещ, ще четеш книгата, а щом я четеш, в нея има всички правила.

Учениците в България – те са отлични, икономисти, гениални, за 2–3 години, за 10 години искат да узнаят всичките тайни в Природата и тогава да кажат: „Знаете ли кои сме ние?“. Няма такова нещо в света.

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

Ще се учиш при Бога. Аз за една малка, микроскопична свещ съм работил цели 10000 години. Ще кажете: „Това е от 1001 ноци³⁶“; цели 10000 години съм работил за една микроскопична свещ! Има и други, по-големи от тая свещи, но за теб, тук, на Земята, една малка, микроскопична свещ е достатъчна. За вас се изискват 100 години да работите за една такава свещ. Не е много, нали? Вашата свещ ще бъде 10 пъти по-малка. Това са сравнения, символи. Как мога да ги уподобя?

Ще кажете: „Залъгва ни“. Я ми кажете кой не залъгва? Онзи, който ти дава пари, не те ли залъгва; онзи, който те учи, не те ли залъгва; онзи, който дава концерт, не залъгва ли – навсякъде в света всичко не е ли едно залъгване? Чудни сте вие, като мислите, че не се залъгвате. Аз трябва да напиша една книга и да покажа вашите залъгвания, гениални залъгалки има. Вие сами пишете една залъгалка, а казвате, че това, което аз говоря, е залъгалка. Казвам: ако се стопят всичките ваши залъгалки, от тях няма да излезе даже най-малкото косъмче от тази Свещена книга. Не ви обезсърчавам, не, това е една истина, която ви казвам.

Истината трябва да се каже в очите на хората, но вие още не сте разтворили вашите торби. Казвате: „Господ ми говори, ангелите ми говорят“, но какво – не знаете. Я ми кажете първата дума, която Бог ви е казал. – „Любов.“ Хубаво, ще ви изпратя утре 10 просякини пред вратата, вие ще им кажете: „Я идете да работите!“ – какво сте разбрали от тази първа дума? Затова ние, съвременните хора, сме най-големите просяци. Вие мислите, че сте богати. Не, първокласни просяци сте. Деца, учители, професори, министри цял ден се молят: „Господи, Господи!“; целият свят е пълен с прошения – милиони, милиони прошения, и то какви гениални прошения! Един професор, завършил три факултета, минава за някакъв капацитет, пише: „Уважаеми Господин министър, понеже жена ми, децата

ми... и т.н., моля това, онова“. Казвам: господин министър, защо не се обърнеш към Господа? – „Е, такива глупости, ще се моля.“ Ами че ти и сега се молиш. – „Е, поне е човек, виждам към кого се обръщам.“ Ти си най-големият невежа. Мислите ли, че ние, които се молим един на друг, можем да оправим света?

В една болница лежат двама болни. Единият казва на другия:

- Моля те, стани да ми помогнеш!
- Стани ти, не се назлъндисвай!
- Не искам, стани ти!
- И аз не искам.

И двамата се молят един на друг. Болен от болен иска услуга и никой не може да помогне. Това смяние, хората – всеки казва: „Без убийство не може, без лъжа не може, без измяна не може“ и при това минаваме за културни.

Изпитвайте, казва Христос, Писанията, защото в тях има живот. Сега искам да ви насоча към мисълта: за Бога ще имате в себе си най-свещените мисли! И Христос със Своето идване в света искаше само да даде един образ на Божията Любов, която не можеше да изкаже с думи. Не само до Христа, но и след Христа нямаше човек с по-голяма Любов от Неговата. Това искаше Христос – да изрази Божията Любов. Той не се отличавахе с големи знания, защото светът щеше да го признае като учен човек, като философ. Той се яви като човек с Любов. Няма по-благородна душа с по-голямо безкористие от Неговата. Той искаше да повдигне света, да повдигне своите братя. Много нещо мога да ви кажа – казваше Христос, – но не сте готови да носите. И Аз, като отида Горе, ще ви привлеча всички при Себе Си, ще ви извадя от тези условия и ще ви поставя при най-благоприятни условия. И като дойде Духът на Истината, Той ще ви покаже много работи, защото от Моето ще вземе. Сега вие ще вземете от тази Любов чисто чо-

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

вешката страна, но Христос искаше да изрази Великата Божия Любов. И в този смисъл Него всякога можете да Го повикате.

Понякога, като минавам оттук, някои от моите ученици казват: „Учителят ми обърна гръб „. Вие виждали ли сте гръба ми? Мойсей казваше: „Господи, искам да видя Твоето лице!“ – „Не, ще видиш само гръба Ми, не си готов да видиш лицето Ми.“ Това беше една привилегия за Мойсей. За ученика е привилегия да види гръба на своя Учител. Ще докажа това, но ме извинете, ще употребя вашия език.

Един момък е обезсърчен от своята възлюбена, готов е да се самоубие, но зърне ли гръба ѝ само, веднага се въодушевява и казва: „Променям решението си“. Какво стана, какви аргументи се дадоха? – „Е, видях.“ Видял е гръба на своята възлюбена и тя му е дала вдъхновение. Докато той вижда гръба ѝ, и двамата са чисти, но щом види лицето ѝ, и двамата се опетняват, опозоряват.

Кажете ми, вие не сте ли се опетнили един друг? Живеете ли един чист, свят живот? Говорите ли си любовно, казали ли сте си две приятни думи, говорите ли си истината един на друг? Не са ли мъжът и жената, които си говорят постоянно: „Ти си такъв, ти си онакъв, ти ме направи такава, ти ме направи такъв, от мен нищо няма да излезе“. А Учението на Истината не е там. Всеки трябва да признае факта тъй, както е. Където е виновен мъжът, да си каже: „Това е тъй“ – благородство се изисква за това; където е виновна жената, да си каже: „Това е тъй, моя е вината“. Никой никому не трябва да доказва, всеки сам трябва да си знае вината. Искреност, искреност се изисква! Души, благородни души се изискват от съвременните хора! Като ти каже някой една дума, да знаеш, че това е човек, че може да разчиташ на него.

Сега всички се стремим да направим българския народ велик. Американците се стремят да станат ве-

лики, англичаните – също, но нито един народ не е станал велик. В съвременната история по-велика и по големина, и по култура от Римската империя имало ли е? Римските закони всички ги изучават. По-велики образци от гръцката скулптура имало ли е? Ако минем към съвременните народи, към съвременните американци и англичани – има ли нещо по-велико от тяхната честност? Всеки народ се е повдигнал до известна степен на благородство, но няма онова велико съзнание. Това не е упрек, а е един факт – англичанинът си остава англичанин, българинът – българин. Какво казва румънецът: „Приятелството си е приятелство, но парите са си пари“. И ние, като дойде до сиренето, казваме:

- Ще платиш!
- Колко?
- 50 лева.
- Скъпо е.
- Скъпи са времената.

Такова сирене яде ли се, я ми кажете? Наскоро аз, моите приятели ученици и двама външни човека работихме, а вечерта, като се разплащяхме, казах: „Ще ви дам едно угощение, и то първокласно, ще ви почерпя по един чай и малко хлебец“. Гледам, един от майсторите се усмихва, казва: „Много бедна работа“. Като разбрах неговата мисъл, казвам на момчетата: „Донесете малко маслини“. Като сложиха маслините, веднага казват: „Да, с маслинки разбирам, но само сух хляб и чаец!“. Ами съвременната култура и с това се храни. Аз говоря дълбоко на душите ви. Обърнете внимание на всички хора, които пътуват, погледнете как са огрубели техните лица, какви са алчни. Това не е изражение на нещо възвишено и благородно. Всеки гледа как да използва другия. И ние за Бога говорим, но като дойде до сиренето, казваме: „Не може без пари“.

Изпитвайте Писанията! – „Не може без пари.“ Може без пари само когато Любовта дойде в сърцата

ни и в душите ни като разменна монета. Като любиш някого, нали му даваш и целия хамбар? Да, но онзи, който люби, да не злоупотребява с теб. Онзи, който люби, никога не злоупотребява – злоупотреби ли, няма Любов. Ако аз злоупотребя, нямам Любов; ако вие злоупотребите, нямате Любов.

Някой казва: „Какво мисли нашият Учител?“. Аз мисля да ви предам Божията Любов, тя е един голям извор, не е моя и затова трябва да я пусна да върви. Знаете ли какъв е великият закон? Вие сега, като седите на Земята, мислите, че отвсякъде може да минете за Небето. Не е така, като отидете в пространството, там има врата и през нея трябва да минете. Някой, който отива за Слънцето, казва: „Отвсякъде мога да мина“. Не, като минеш през пространството, там има врата и само през нея ще можеш да минеш. Има определена врата и ти, като човек, само през нея ще минеш. За всяко нещо има ред и порядък.

Сега с моята беседа аз не искам да ви отвлека от вашето предназначение. Зная, че сте дошли на Земята, имате работа и колкото и малка да е, тя е свещена. Като свършите работата си и се върнете на Небето, там трябва да рапортувате какво сте направили и ще ви дадем втора задача. Някои казват, че Господ иска работа, а не молитва, затова ако се молят, трябва да спрат работата си. Това е вярно, съгласен съм, но аз мога да копая и да се моля; пък мога, като копая, да мисля и добро за хората; мога, като изкарам 30 лева, да отделя от тях 20 за някоя бедна вдовица. Да мислим, че човек трябва да се успокои, да не работи физически, а да работи само за Бога, е вярно, но само за децата, а за възрастните – не. Малкото дете майка му го носи, а то заповядва; като плаче, казва: „Аз заповядвам“. – „Какво искаш, мама?“ – „Ябълки.“ Майката и бащата тичат за това „Уе-уе...“. А, казват, имали ли сте някакъв заповедник с „Уе...уе“? Такъв заповедник, като каже „уе...“, и цар, и господар тичат след него –

това са факти. И не е срамно това, благородно е, но до известна възраст. Този заповедник, като каже пак „уе...“, бащата казва: „Досега ти заповядваше, отсега – ние“. Законът е такъв, виждаш ли го? Сега е разумното слово, ще слушаш майка си и баща си, братята и сестрите си, няма вече „уе“. Ще кажеш: „Татко, сестро, моля, услужете ми!“.

Изпитвайте Писанията, защото в тях имате живот. Когато ние съзнаем тази велика Истина, ще разберем, че тези неща са свещени, защото най-малките работи, най-малките пориви са свещени. Имаме много погрешки, но ги обясняваме по друг начин. Когато се гради една къща, има нечиста материя; когато се шие една дреха, остават парчета; когато се мие, също има нечистотии. Един писател колко листи, колко пера ще употреби и изхвърли, докато напише нещо ценно; погледнеш, цял кош пълен с книги – написани, издраскани. Написал: „Икономията е наука. Тя е една от великите науки, осмисля човешкия живот, урежда правилни отношения между хората“ и пак започва: „Икономията...“. Когато Господ създаваше света, нямаше наука за икономията. Тази икономия съществува днес като едно съотношение на нещата, при това все икономисваме.

Имало един евангелски проповедник, който пет пари да похарчи, все записвал. Взимал месечно по 2000–3000 лева и се чудел къде се губят парите. Той бил толкова педантичен, че и пет стотинки записвал, но ако беше запазвал всичко в своята икономия, добре щеше да бъде. Казва: „Да не е взела жена ми пари, да не са взели децата ми!“, тегли чертата – точна сметка. Е, икономия в парите, но животът не е оправен. Не, не, друго трябва – изобилие трябва в живота.

Човекът на Любовта трябва да носи икономията в себе си като едно предисловие, защото този, който люби, никога не трябва да разпилява. Ще употребиш толкова, колкото ти трябва, защото да икономисваш

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

с живота си е едно престъпление. Който се пресища в живота си – това е друго престъпление. Бог е определил колко трябва да се изхарчи в живота ти. Някой ден е определил: „Днес няма да ядеш нищо“ – защо? Понеже сме престъпили; ако ядем в този ден, ще заболеем, ще ни хване или треска, или скарлатина. Тъй е писано: почивка на стомаха, на краката, на устата, на зъбите. И очите трябва да почиват. Турците казват: „Да гледаш хубавото не е грях“, но и много като гледаш хубавото, пак има сгрешаване, защото очите отслабват – озърташ се, озърташ се, влезе повече светлина. Не е добър признак, че очите на повечето хора отслабват.

Сега не искам да кажете: „Нашият Учител иска да събори всичко в живота ни“. Ни най-малко не искам да го съборя, но това, което сте накупили, е като лед и утре, като грейне Слънцето, всичко ще се стопи, всичко ще влезе в земята и вие няма да имате нищо съществено, което да задържите. Питам тогава: ако градим една къща, къде е силата? В сцеплението ѝ. Ако искате да накарате една воденица да се движи, в какво се състои силата ѝ, пак ли в сцеплението на водата? Не, в нейната подвижност. Ако имаме една парна машина, ти можеш ли да накараш водата да я движи като парата?

Следователно, като отиваме към Божествения свят, материята трябва да се разрежда, ледът – да се стопява, сцеплението трябва да се премахне, та материята да бъде гъвкава, еластична, подвижна, да се подчинява на Божествения живот. Следователно нашият ум трябва да бъде гъвкав като водата, нашето сърце трябва да бъде пластично, благородно и възвишено, душата ни трябва да бъде светла, да има тази подвижността на светлината, т.е. трептенията ѝ да бъдат като трептенията на светлината, а за духа не можем да говорим.

И тъй, на първо място в тази Велика свещена книга остава да вложите Любовта. Аз говоря на вас, на разум-

ните. Сега, като ме гледате, вие казвате: „Ние знаем“; казвам: не знаете, и то не само вие, но и най-великите философи и адепти не знаят. Има нещо ново, внесено сега в света от Бога, което трябва да изучаваме; новото не влиза сега в света, но сега се проявява. Ние не го съзнаваме и казваме: „Новото учение“. Да, то е учение, което сега се проявява. Като видите това Ново учение, няма да отидете под някой дъб да проливате сълзи, но ще напишете една строфа, едно стихотворение, че като го четете на парализиран, да го познае.

Аз зная, че в България има много поети и поетеси, радвам се, но нека напишат три куплета от по шест реда и да отидат при един парализиран, да му ги прочетат. Ако този парализиран стане от леглото си, ще кажа на поета: „Ти си истински поет, защото, като прочете тези 3 куплета на парализирания, той стана от леглото си“. За музикантите – същото правило. Парализиран е някой, лежи, идва музикантът, свири му нещо от Бетовен³⁷, от Бах³⁸, от Моцарт³⁹, но болният не става. Ще се върне този музикант у дома си, ще учи, да се научи как трябва да свири. Като вземе цигулката, за да свири, всички да кажат: „Виртуоз е!“.

Миналата вечер бях на един концерт, до мен седи една позната, пита ме:

– Харесваш ли как свири музикантът?

– Не е свършил още; като свърши, ще кажа.

Аз гледам как взима тоновете: дойде някой психологичен пасаж – гледа нагоре, преживява; после дойде до някой игрив пасаж – свири, надолу гледа. Казвам: това е важното – и нагоре, и надолу гледа. Като свърши концертът, станаха всички от местата си, започнаха да се блъскат. Казвам: е, ако този беше великият адепт на музиката, след като изсвири четири парчета, всички щяха да станат и да излязат тихо и спокойно като от някоя църква. Това ще е бъдещата музика – музиката, с която ангелите се занимават.

И сега ние казваме: „Тъй е“. Да, всичко е хубаво, но това е едно приятно приготвление. Това не е упрек,

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

ала досега ние се занимаваме само със забавления. Някои казват: „Ние не искаме да се забавляваме“. Аз не ви забавлявам. Мнозина се оплакват, че съм ги смъкнал надолу. Истината най-първо смъква долу. Слънцето, като пекне, не смъква ли надолу снега? Аз не смъквам никого, законът е такъв; минал съм през тия фази на смъкване. Вие не знаете какво е смъкване. Минавали ли сте девет пъти през Божествената реторта? Писанието казва седем пъти, но знаете ли какво нещо е да минете девет пъти през Божествената реторта?

Изпитвайте Писанията, защото в тях има живот. Не се обезсърчавайте! В света иде нещо ново, което присъства в душата ви. Не се обезсърчавайте! Вие казвате: „Не вярвайте в хората!“, но сега кажете така: „Аз ще вярвам в Бога, в Неговата свещена книга на Любовта. Второ, ще вярвам в първото копие, което е в моята душа. В този превод, който ще намеря, няма да се съмнявам. Ще вярвам в моя дух. И най-после, ще вярвам във второто копие на моята душа, което е моят ближен. Вярвам във всичко това, но ще го сверявам с Оригиналa“.

Сега, като излезете оттук, не искам да кажете: „Това е празна работа“; не е празна работа, тази работа е свещена, тя е за вас, вие имате бъдеще, разбирате ли? Не искайте Господ да ви постави на някой планински връх, не сте за планинските върхове. Ако ви е поставил в долината, сте в най-добрите условия. Страдаш, унижават те хората – не се бой; тъпчат те – не се бой! Българите, когато искат нивите им да израснат повече, викат някой овчар да ги тъпче. Не се обезсърчавайте, когато хората ви тъпчат – не е там въпросът. Всичко ще се превърне в добро за онези, които любят Господа. Светлината ще просветне за онези умове, които любят Господа. Всички, които любят Господа, ще укрепнат и ще станат силни, възвишени и благородни, ще придобият знания и Мъдрост, ще придобият Великата истина, която ще ги направи свободни.

И аз бих желал, братя, сега да приемете Любовта и да я приложите. Аз ви наричам братя на Любовта, но ще ви нарека братя само ако приемете Любовта и я приложите. Ако излезете от тази велика почва на Любовта, бъдещето е за вас. Сега един евангелски проповедник би казал: „Елате, запишете се в нашата Църква, станете членове“, но аз ви казвам: вие вече сте членове, вие сте в Божествената църква. В коя друга Църква ще ходите? Толкова време Господ ви е издържал, харчил е за вас, в коя Църква сте? Господ толкова е харчил за вас, а след като дойде време дървото да ражда, другите ще кажат: „Това дърво е мое“. Не, при Господа, при никоя друга Църква!

Като ме чуят, ще кажат: „А...“. Всички свещеници и владици на Господа трябва да служат, не да се занимават с мен! А те дойдат, чуят нещо, после изопачават думите ми и говорят, че дошли на Господа да служат. Нека се отворят владишките им сърца! Големи имена носят тези български свещеници. Владика – що е владика? Че това е този, който владее света. Поп – това е баща. Католическата църква има само един баща, а българската – колкото щеш попове. Аз бих желал всички български попове да бъдат свещеници – това не е упрек, досега не съм имал предвид да упреквам никого. И Христос е говорил против тези криви убеждения, против тези криви закони. Аз нямам предвид нито един свещеник, те не ме интересуват, мен ме интересува само Божията Любов. Ако понеча да се занимавам с тях, с дребнавости, с мен всичко е свършено. Любов трябва на всинца ни, тази свещена Любов, която да донесе Мир и Радост.

Сега те казват: „Да направим такива закони, че да ги ограничим“ – кого? Това, което говоря, е Божествено, а то няма да се ограничи и не може да се ограничи. Ако вие ограничите Божественото в себе си, вашият живот е свършен.

Изпитвайте, казва Христос, Писанията! Аз бих желал всички свещеници да се обърнат към Бога.

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

Длъжни са, сега непременно са длъжни – в последния момент са, Господ им дава последен срок и пред тях седи една велика отговорност, каквато никога досега не е лежала. Не само българското духовенство, но духовенството в целия свят, всички носят една велика отговорност. Няма да ви доказвам това, закон е. Аз ви казвам: отговорността си е отговорност. Ти отиваш тук, отиваш там, казвам: приятелю, с тази твоя кола ще се забатачиш, не отивай там! – „Това не е твоя работа, от теб ум не взимам.“ Аз, друг, трети или който и да е ти казваме: „Този път не е за теб, свърни в правия път!“.

Изпитвайте Писанията! Българите трябва да изпитват Свещените писания – какво е казал Христос. Те казват: „Да пазим своята татковина, своята вяра“. Аз ги похвалявам, но те са угнетени. Казвал съм ви най-хубавите думи, няма човек в България, а и в целия свят, който да е казал по-хубави думи от мен. Съберете всичко това, което са казали писателите за Истината, нека го сравнят с онова, което аз съм казал за нея. Казал съм много хубави думи за Истината, защото живея съобразно нея, мисля съобразно нея и действам съобразно нея. Действайте и вие съобразно Истината, тя и за вас е благо, не е само за мен. Ако е само за мен, бих седял на друго място и щях да бъда спокоен, нямаше да седя между българите. Какво съм спечелил тук, слава ли? Че каква слава? Това е смешно! Ако е за пари, пари ли съм спечелил? Ако е за храна, какво ми трябва на мен? За обяд ми трябва 1–2 ябълки или 2–3 круши, 4–5 ореха и едно парче хляб. Печени кокошки ли? Да, аз зная да ги ям. Не е въпросът в това, не трябва да бъдем дребнави. Сега да оставим това, няма повече да ви казвам какво ви пожелавам.

Аз зная, че в Божиите решения обратни действия няма. Решеното веднъж в Бога е свършено. Въпросът е сега за онези в света, които са вече готови. Приемете тази Любов, приложете я в дома си, приложете я в

себе си, в мислите си, в желанията си, в действията си, в обкръжаващите ви; и всеки ден, като намерите някоя несъобразност, изправете тази несъобразност с Любовта! Не се спирайте на онова житно зърно, което е паднало на почвата, и на онова, което е паднало във воденицата; не си правете онова лъжливо заключение на онази просякиня, която е казала: „Аз го зная кой е“. В Божието сърце има нещо велико! Аз не говоря за онзи лъжлив господ, а говоря за Господа, Когото познавам. Не само аз Го познавам, но и хиляди още – Той въздига народи, общества, фамилии, всички хора. Всички блага се дължат на Него – Знания, Мъдрост, Истина, Свобода. Всички велики хора, които сега съществуват, са един подтик на Божия Дух. Бог е, Който иска да внесе Любовта, Мъдростта и Истината. Това е Неговият Дух.

Ние трябва да бъдем велики работници. Някои казват: „Скромни да бъдем“; не, велики работници да бъдем! Някои цитират думите на Павел: „Велики работници да бъдем“; да, но не такива, каквито по времето на Павел. Сега да бъдем велики по Любов, по Мъдрост, по Истина, по смирение, по кротост, по въздържание, велики по безкористие, велики, велики – така искам! И ще имате благословението на Този, на Когото думите никога не се изменят.

28 октомври 1923 г.

ИЗПИТВАЙТЕ ПИСАНИЯТА!

Който има уши

*Който има уши да слуша, нека слуша.
Лука, 8:8*

Щастието и силата на хората зависят от тяхното слушане. Това, което хората наричат щастие, е съотношение, а щастието е връзка между две души. Когато две сърца са правилно съединени, т.е. имат правилни отношения, както в музиката, се образува онзи тон, който ние наричаме щастие. За да можем да разберем вътрешното отношение на щастието, трябва да си служим с онези обективни символи, които съществуват в Природата. Например физическото сърце е един символ и знаем, че здравословното състояние на човека зависи от неговото сърце. И от всичките клетки в тялото, като изключим тия на главата, най-разумни са клетките на сърцето; по интелигентност те са на първо място, те са най-интелигентни. В съвременната физиология учените са свикнали да мислят за клетките просто като за живи същества без никаква разумност. Това е детинско схващане. Съвременната наука се намира още в своите пелени и съвременните учени са деца на тази наука, които се занимават с детски игرائки. Може би след няколко хиляди години те, които сега минават за големи капацитети, сами ще се поусмихнат на своята съвременна ученост.

Това погрешно схващане е минало във всички клонове на науката, проникнало е самата същина на нашия живот и всеки мисли за себе си, че по-умен от него няма, че само той живее и страда, а никой около него не живее и не страда. Тогава философите казват *Аз* и *Неаз*. *Азът* е това, което съзнава, а всеки човек вън от мен е *Неазът*. *Аз*, който съм вътре в себе си, съм *Аз-ът*. Е, какво разбирате под думата *Аз*? Щом по-

нечим да обясним този Аз, той се стопява като снега и нищо от него не остава в ръцете ни. Когато се каже Аз, някои го заместват с думата *его*. Всъщност думата *аз* съществува ли в света? Всеки казва: „Аз, аз“. Аз се явява, когато човек започва да мисли, когато започва да се отделя от другите хора; това Аз значи: „Аз, номер 1, Аз, който започвам да мисля, Аз съм“. Това Аз съвременната наука употребява във философията, а ние ще вземем Аза, ще го заместим с живата, съзнателна, самосъзнателна човешка душа, защото душата е една определена единица вътре в Природата и тя съществува – съществува и е извън времето и пространството, както и във времето и пространството. Корените на душата са във време и пространство, а клоните ѝ са извън времето и пространството.

Често философите питат: „Какво нещо са *време* и *пространство*?“. Нека вземем една секунда от времето и да разделим това време на 100 милиона части. Ако вземем една стотиционна част от секундата, тогава бих ви задал въпроса: можете ли да определите каква дължина ще има това време? С каква мярка ще го определите? Значи извън времето и пространството няма мярка, следователно нашето време и пространство не са меродавни.

Сега ще направя едно малко отклонение. В геометрията ние имаме триъгълници, четириъгълници, петоъгълници и т.н., но триъгълникът не е една цяла фигура. Хората от третото измерение казват: „Ние имаме един триъгълник и можем да образуваме една пирамида“; да, но пирамидата не е цяло. Триъгълникът е част от едно цяло, пирамидата е част от друго цяло; следователно, когато това цяло се проектира вътре в нашия свят, в материалния и извън материалния свят, изявленията са неговите отсечки. Отсечките му понякога се проектират като триъгълници, четириъгълници, петоъгълници; ние си служим с тях, но те са само отсечки. Сега да вземем за пример един ъгъл.

КОЙТО ИМА УШИ

Често учените го построяват от две прави линии, насочени към известен общ център, и с него си служат механиците, инженерите. Тия линии наричаме силови линии на движението, те действат вътре в Природата. Но силовите линии понякога са и несъзнателни. Вземете брат и сестра – те не се движат винаги по една и съща линия.

За в бъдеще отношенията на хората ще могат да се измерват според техните ъгли на движение. Да кажем, че две личности се движат под един ъгъл от 30 градуса или под ъгъл от 90 градуса, или под ъгъл от 120 градуса; те ще се различават по характер, защото двете линии, които се раздалечават, показват, че между тях трябва да има едно по-голямо или по-малко препятствие. Кои са причините да се отдалечават тези две линии? Те могат толкова да се раздалечат, че да се изправят в една права, да образуват един изправен ъгъл от 180 градуса и да се прегънат в другата посока на своето движение. Сега можете да направите едно малко възражение: „Как е възможно ъгъл да се огъне?“. Възможно е. Аз ви питам: как е възможно да замените едно любовно състояние със състояние на омраза? Обичате някого, съгласни сте да се пожертвате, но след 4–5 години сте в състояние да го смажете, да го направите на прах и пепел. Това са състояния, които съществуват. Не искам да кажа за вас, вие сте от благородните, аз посочвам онова, което съществува в света. Взимам не само хората, но Целокупната природа така, както съществува. Вие вземете едно малко кученце, което ви обича, и го хванете за опашката; то веднага ще се обърне и ще ви захване със зъбите си, но после, като го изгледате малко сериозно, дойде страхът и то отстъпва. Сменя се състоянието – защо? Хората казват: „Е, то си е куче“ – значи неразумно е. Е, хубаво, то си е куче, аз съм съгласен, но когато се сменя състоянието в човека, той какво е? Следователно това не е философия, която може да изясни правилно

защо и от какво произтича едно явление. Ние трябва да обясним едно явление правилно и като го обясним, да го приложим в живота така, както техникът може да обясни някакво явление и да го приложи.

Който има уши да слуша, нека слуша! Природата е употребила дълго време, докато създаде човешкото ухо – не само неговата външна страна, но и неговото вътрешно устройство, онези съединителни нишки с мозъка, за да може да преобразува звуците. Когато някой ти каже: „Аз те обичам“, като влязат в ухото ти, трябва да преобразуваш тия трептения, да знаеш, че е така. Когато ти каже някой тия думи, звуците удрят по тъпанчето ти, сърцето ти се възпламенява и ти казваш: „Той ме обича!“. Защо, как? – „Чух го, на тъпанчето ми удари.“ У турците има една пушка чекмаклия, която има малък отвор; слагат вътре една запалка с кремък, малко барут и като щракне, от кремъка изхвъркват малки искри, запалват барута и се чуват: „Бум“. Както се запалва тази пушка чекмаклия, тъй се запалва и човек – дойде любовта в него и той се запали.

Но това са само преходни обяснения, не същината на живота. За разбиране на законите на самия живот, за разбиране на самата мисъл, за разбиране на самото движение се изисква друго. Аз не говоря за онези прояви на движенията, които са чисто физически, а говоря за съзнателните движения – в тях силата е вътре, а в несъзнателните, механичните движения силата е отвън. В едно колело имате ремък, който постоянно движи колелото отвън, а в един охлюв имате движение отвътре. Този охлюв или тази мида често са затворени между две черупки. След като умре охлювът или мидата, черупката остава и ако я счупите, никога не ще може да образувате наново тази форма. Обратно: ако вземете солта, разтворите я във вода и после оставите разтвора ѝ да изкристализира, ще се образува същата форма. Следователно разумните форми не

се възстановяват тъй, както формите на кристалите. Затова, когато в света направите известна погрешка или известно добро, разумната сила, която е направила тази погрешка или това добро, е в сила сама да пресъздаде онова, което е направила или развалила.

Сега допуснете следния факт, който може да се обясни по два начина. Вие имате един приятел, когото обичате, но един ден, по невнимание, кажете една дума, от която той се обижда, неговото настроение се изменя. Вие отивате, извинявате се, но той не иска да ви прости. Питам: защо не иска да ви прости? Онзи човек, който не иска да ви прости, не е обиденият, друг е обиденият, но го няма. Следователно той казва: „Аз няма какво да ви прощавам, аз оставам само негов настойник“. Например даден е един процес на някой адвокат, но друг му казва: „Прекрати този процес!“. Той пита ищеца: „Ти готов ли си?“. Адвокатът има ли право да прекрати делото сам? Няма право. Следователно обидените хора, тези, които не обичат да прощават, не са обидените, те са само длъжностни лица. В обидата всякога има една материална щета, законът е такъв, и тази щета трябва да се плати, да се възстанови – защо? Равновесието се е нарушило и докато не възстановиш това равновесие, не можеш да се примириш. Някой, който те е обидил, дойде и започва: „Извини ме, аз те обидих“. Не, не може така. Хубаво, ако ти си един слуга, който е сложил боба да се вари, приготвил го е, но е забравил да постави сол в гърнето, отива при господаря си и му казва: „Извини ме, не сложих сол“, с това извинение бобът ще се осоли ли? Няма. Или пресолил си боба, дойдеш и се извиниш на господаря: „Извини ме, бобът е пресолен“ – с това ще се обезсоли ли? Това са ред извинения. Някой се извинява: „Аз го обезсолих“, „Аз го пресолих“. Това са методи, които съвременните хора употребяват за поправяне на обществото. Тия методи са употребявани, употребявани, но не са дали никакви резултати.

Вие казвате: „Ние сме грешни хора, това-онова“, което значи: „Аз не съм сложил сол“. С такива извинения става ли някаква работа? Като не сложиш сол, солта ще влезе ли в гърнето – няма.

Другото, което спъва съвременните хора, е следното. Ние казваме: „Да имаме Божията Любов!“. Като кажете „Да имаме Божията Любов“, ще я имате ли? Не, Любовта се проявява в човешката душа само при известни условия; тя действа, но се заражда при известни условия. Казваш: „Аз искам да бъда учен човек“. Да, но знанието и Мъдростта също се зараждат при известни условия. Любовта се заражда само тогава, когато ти дойдеш в съприкосновение с Бога, нищо повече; при първия момент на съприкосновение с Бога Любовта ще блесне в душата ти като един свършен факт. И когато това стане, ето какви промени ще настанат. Да кажем, докато не дойде Любовта, ти разсъждаваш философски, интересуваеш се и от философията, и от геологията, но докосне ли те, ще отлагаш да изпълниш всичко, което тя изисква, за след милиони години и ще казваш: „Е, не му е дошло времето“. И всички съвременни хора са все умни, казват: „Няма да дадем имота си, най-после ще мислим и за себе си“. Чудна е тази философия! Нима за да направя добро някому, аз трябва да престана да мисля? Не, именно същността трябва да се приеме, а не да мислим за какво не е дошло времето. Какво ще бъде състоянието ти, когато влезеш в съприкосновение с Бога? Веднага ще разрешиш тия неразрешени въпроси. Щом дойдеш в съприкосновение с Бога, ще бъдеш готов веднага да раздадеш всичко, ще бъдеш готов да заемеш каквото и да е положение в света. Не ме разбирайте криво! Тази Любов няма да те направи калугер в някоя гора, тя няма да ти сложи съдрани гащи. Ние, съвременните хора, привидно сме много скромни.

Един ученик на Сократ⁴¹, за да покаже своята скромност, се явил със съдрани гащи пред своя учи-

тел, виждала се голотата му. Погледнал го Сократ и му казал: „Твоята гордост се вижда и през съдраните ти гащи“. Гордостта може да се покаже и през хубавите дрехи, може да се покаже и през съдраните гащи.

Когато имаш това първо съприкосновение с Божествената Любов, в теб вече ще лъха живот и ти ще бъдеш един извор, който периодично, по малко идва, докато не дойде дъждец, и пак ще засъхнеш. Но когато Божествената Любов дойде в съприкосновение с теб, ще бъдеш един велик извор и цялата местност ще се благослови от това съприкосновение. Едно от качествата на тази Любов е това, че тя е устойчива и неизменна, т.е. тя се изменя, но както трептенията, вибрациите от една цигулка са тъй съчетани, че образуват хармония, приятна за ухото, така е и с промените, които стават от Любовта. Хиляди и милиони промени ще станат в нашето състояние, но от всичката тази Любов първото нещо, което ще стане, е, че ще диша живот навсякъде. Първият акт – ще усетим един изблик на Любовта. Вторият акт: понеже този извор ще трябва да тръгне в своя път на движение, необходимо е Мъдростта да му покаже пътя – накъде да върви. Затова първо трябва да имаме съприкосновение с Бога.

А сега съвременните учени започват да опровергават има ли Господ, няма ли. Аз съм казвал и друг път: Реалността не доказвам, за Реалността можем само да говорим. Аз не доказвам Реалността, понеже ще опетня със своите доказателства онзи, комуто я доказвам. Да доказвам Истината значи да лъжа. Да положим сега, че няма Господ, тъй казват съвременните теолози; ти губиш ли нещо? Ако пък има Господ, значи спечелил си нещо. Това са търговски работи. Ами ако Господ е само на Земята, ако в Божествения свят Го няма? Ако имаш ум, има Господ; ако нямаш ум, няма Господ.

Под думите *има Господ* ето какво подразбирам. Вие сега не ме разбрахте, но погрешката не е ваша, не е и моя, а на онзи, който е направил езика. Има Господ – значи има Любов. Има ли Любов, тази Любов ще даде живот. Аз съм мъртъв, хилав, отчаян, пессимист, но като дойде Любавта, мога да помогна на хиляди хора и каквото хвана, всичко мога да направя. Е, кое състояние е по-хубаво? Хубаво ли е това състояние, при което те слагат на леглото и имаш нужда от 10 слуги, за да те измият, да обикалят наоколо, а ти да казваш само: „Ох, ох“? Аз ще ви предам един факт тъй, както си е, както са ми го казали, той е веществен доказателство.

Отиват при един лекар, казват му: „Има един болен, той е в последна фаза на болестта, на издъхване“. Лекарят взима инструментите си (мисли, че може да има нужда от операция), влиза вътре, вижда един болен, легнал на леглото си, завит с юрган, а пред него чиния с кюфтета. Болният казва: „Ох, докторе, умрях“. Докторът си казва: „Тия хора са си направили шега с мен „.. „Няма, няма нищо – казва той, – човек, който яде кюфтета, не умира“ – и си отива. – „Чакайте, чакайте, господин докторе, идвали сте тук, да ви платя.“ Съвременната медицина твърди, че има такива болести, при които хората, като заболяват, ядат повече. И този човек заболял от такава болест, но лекарят се учудил, очаквал да види болен, който умира, а той под юргана пъшка и на масата пред него паница с кюфтета. Такива болести се лекуват много мъчно, но за да се излекува, човек непременно временно трябва да престане да яде, а да навакса тази храна от въздуха и водата.

Следователно имало е, сега има, а и за в бъдеще пак ще има методи за лекуване. Съвременните лекари и съвременната наука имат всичкото добро желание да лекуват, но Природата е скрила своите методи. Тя е много строга към всеки, който би употребил неин

КОЙТО ИМА УШИ

метод. Има два начина за лекуване: единият е природен, а другия аз наричам Божествен, той е моментален. Ти не можеш да излекуваш един грешен човек моментално. Един праведник можеш да излекуваш моментално от каквато и да е болест, но грешник – никога. В човешките анали не съм намерил пример, в който някой виден лекар да е излекувал моментално някой човек. Има примери, но тия хора са били хора на Вярата.

За да подобрим живота си, ние трябва да възприемем Любовта. Всеки един от вас трябва да се стреми към това първо съприкосновение с Бога, но съприкосновението трябва да бъде такова, каквото съответства за вашата душа. За всеки човек има отредено едно място (една специална точка според неговата душа), което седи само за вашата душа, никой не може да ви го вземе. Зад него седи един ангел, който го пази. То ви чака отворено и като дойдете в контакт с Бога, ще произведе резултат. Може учени да ви говорят това и онова, какво ли не, да ви залъгват, но мястото си седи. Трябва да обходите цял свят, да дадете всички жертви и дойдете ли в контакт с Бога, веднага във вас ще се влее новият живот, който Христос нарича *новораждане*, а в окултната наука наричат *дваж роден*.

Сега ние, хората на земния живот, мислим, че ако притежаваме тия блага, които днес съществуват, ще бъдем щастливи, но в света има разпределение на Божествените блага. На някои хора Бог е дал блага, но не им позволява да ядат от тях, а на някои е дал много малко блага, но им позволява да ядат.

Един от древните царе, Самсунбаредин, искал да даде на своя народ един добър пример. Той поканил на обяд 10 най-видни, най-учени хора от държавата си и 10 най-бедни, най-прости. И действително, намерили се 10 души учени и 10 прости и дошли. Царят искал да ги угости. На първите 10 сложил най-хубавите ястия и като разбирал законите на електричеството, разпоре-

дил всички блюда, вилици, лъжици, ножове, всичко, до което се докоснат, да бъде скачено с електрически жици. Богата била трапезата, с най-пищните ястия; каквото биха пожелали, щяха да намерят: и агнешко, и пилешко, и пуйки, и пъдпъдъци, и езици от птиченца, всичко. Те си казвали: „Царят ще ни окаже най-големи почести“. А на другите, на простите, сложил най-скромните ястия, но нямало никакви електрически токове. Идва царят и казва и на едните, и на другите: „Заповядайте!“. Сядат учените, взимат лъжицата, посягат – трепват, не могат да ядат. – „Какво има?“ – „Е, малко сме неразположени.“ Каквото докоснат тия учени философи, все трепват и си казват: „Няма ли да свърши тази трапеза?“. Започват да мислят, че се намират на някакъв огън. А бедните ядат. Царят от време на време хвърля око към едните и другите, наблюдава ги. Учените си казват: „Защо ни е всичко това, щом не може да се използва?“.

Богатите имат външно величие, а вътрешно нямат; бедните имат вътрешно величие, а външно нямат. Бедните преспокойно и сладко си ядат. И Господ така е направил света, същото е и в Природата – Господ ще ви даде богатство, ще ви даде къщи, ала токове ще има. Всеки ден, като сложиш паницата пред себе си, ще подскачаш: глава ще те боли, корем ще те боли, крака ще те болят, това-онова – богат човек. Но смисълът на живота не е в това; ние, хората, трябва да разбираме живота по друг начин. Ако започна да обяснявам как трябва да го разбираме, това са обяснявали много учени. Недъзи има вътре в живота, които трябва да се лекуват. На съвременните хора трябва Вяра. Вие казвате: „Значи човек трябва да скръсти ръце“. У нас под *да живее човек с Вяра* подразбират да скръсти ръце и да чака. Не, обратното е.

Ние още не знаем как да работим със своя език. Сега аз правя някои малки наблюдения в живота с по-висшите и с по-нисшите животни, правил съм наб-

людения и с растенията и виждам на каква степен е тяхното съзнание. Често вие минавате през гората и виждате някое голямо дърво изсъхнало, а около него другите дръвчета са запазени здрави. Разравяте почвата, червеи няма, а то е изсъхнало. Как ще си обясните това? Ако престъпник седне под едно каквото и да е дърво, то ще изсъхне и не само дървото изсъхва, но ако такъв престъпник, който е убил някого, влезе в дома ви, някой от дома ви ще изсъхне. Грешните състояния носят в света една ужасна проказа. И никога в света не е имало толкова болести, колкото сега. Лекарите вече са се слисали, кръщават ги, кръщават, нямат вече нови имена за болестите, тъй много се умножават те – защо? Защото хората не са чисти в своите стремежи. Не е въпросът само за извършените престъпления. Много престъпления не са извършени, но съвременните хора със своята алчност, със своята ненаситност са в състояние да унищожат всеки, който се изпречи на пътя им. Сега няма да ви привеждам примери, но има случаи, в които мнозина са пожертвани само за стотина лева.

Сега ще се върнем към нашата беседа. Христос казва: „Който има уши да слуша, нека слуша!“. Какво мислят сега учените, философите, дали има Господ, или няма? Това е тяхна работа. Има ли пространство, няма ли пространство – това е тяхна работа. Има ли време, няма ли време – това е тяхна работа. Ние изучаваме Абсолютната реалност. Бог е една Реалност, за която и въпрос не можем да правим. Ние във всичко можем да се усъмним, в съществуването на хората можем да се усъмним, но в съществуването на Бога – никога. И когато някой се изправи пред мен и ме пита има ли Господ, казвам: но ти сам ми говориш, че има Господ. Ако не беше ме питал, щях да кажа, че няма Господ, но Господ чрез теб, чрез този учен, ме пита: „Има ли Господ, вярваш ли, че Аз съществувам?“. Казвам: Господи, аз никога не се съмнявам. Дойде някой, казва

ми: „Господ не съществува, дъщеря ми умря“. Именно това е доказателството, че Господ съществува. – „Ами Господ ми направи най-голямото зло!“ А, зло ти направи; как това Велико същество ще ти направи зло?

Казвам: слушай, ако при теб дойде един цар или княз, даде ти една огърлица с диаманти и ти каже, че след три месеца ще си я вземе, и след три месеца действително идва да си вземе огърлицата, а ти започваш да плачеш, какво показва това? Казвам: ти си много алчен; тази огърлица си е негова, дал ти я за три месеца и ще си я вземе. Една твоя дъщеря или твой син, всички тия души са диаманти от една Божия огърлица. Той ти е дал един диамант от тази огърлица за година, 2, 3, 10 и най-после казва: „Нека се върне този диамант при Мен!“. Защо ще плачеш? Ти ще пишеш едно писмо на Господа и ще кажеш: „Господи, аз Ти благодаря за крайната милост, че поносих малко този диамант от Твоята огърлица; прати ми го пак някой път!“. Той ще ти прати друг и бъди уверен, че вторият диамант ще бъде по-хубав. Господ има много хубави огърлици, вие още не сте носили диаманти от Неговите огърлици. Сега някой ще каже: „Това е от 1001 ноци“. Повече от 1001 ноци е даже, в 1001 ноци има такава философия! Чели ли сте 1001 ноци? Вероятно сте я чели, там има отлични неща, само че това е един живот другаде преживян, при друга обстановка, а не тук, на Земята.

И тъй, първото съприкосновение с Бога, с това Велико същество, ще внесе една нова струя, едно ново прозрение, ние ще схванем живота тъй, както никога не сме го схващали, и ще започнем да живеем друго-яче. Сега съвременните учени казват, че ако дойдем в съприкосновение с Бога, ще обеднеем, ще изгубим своята индивидуалност и самостоятелност. Аз ви питам: коя майка иска, след като роди едно дете, това дете да бъде идиот? Има ли такава майка? Всяка майка иска нейното дете да бъде разумно като нея. Тя се рад-

ва. Мислите ли, че на Бог, Който ни е родил, всичкото желание не е да бъдем като Него?

Ние имаме една философия, казваме, че еди-кой си окултист, еди-кой си философ е казал тъй. Много хубави неща са казали, но философът не чувства така, както мен. Има една наука, която не може да се предаде чрез ума, а чрез сърцето. И някой философ ми казва това, онова, но аз му казвам: „Твоята наука не мога да я разбера, ти ми предай твоето чувстване – не какво мислиш, а какво чувстваш за Бога“. Разумни чувствания има. Е, питам: съвременният свят на ума ли е обоснован, или на чувствата? На чувствата е обоснован, а умът е само един пазител на тази огърлица. Огърлицата е сърцето, а умът е едно сандъче за тази огърлица. Умът е майстор да пази, а сърцето е, което оценява тази огърлица.

Сега някои може да излязат, да кажат, че сърцето било извратено – тъй казвало Писанието. Ще ме извините, свещеният език на Писанието е малко опорочен и много думи се опорочават. У нас думата *любов* е почти наполовина опорочена. Щом кажеш: *Обичам някого*, веднага ще ти кажат: „Разбирам, разбирам твоята любов“. Думата *любов* не е разбрана, опорочена е. Правда, доброта – всички тия неща са опорочени. Кой говори за право? Добрият човек за право никога не говори. Човекът на Истината за Истината никога не говори. Ще бъде смешно свещта да говори за своята светлина, за себе си. Ако питате една свещ за светлината ѝ, тя ще каже:

– Можеш ли да четеш на моята светлина?

– Мога.

– Не ме питай повече.

Това е доказателство.

Сега ще се върнем пак към тази Велика Любов. Думата *велика* не може да се приложи за Любовта, Любовта не е велика. За да кажем, че е велика, трябва да има нещо, с което да я сравняваме, а тя не може да

се сравнява. Като казвам *Великата Любов*, ето как я определям: Любовта носи в себе си безсмъртие и живот; Любовта изключва всички страдания; Любовта изключва всички насилия; Любовта изключва всички глупости; Любовта изключва всички безчестия; Любовта изключва всички нечистотии; Любовта изключва всички неправди; Любовта включва милосърдието, добротата, всичко онова, което е възвишено и добро, включва съвършения живот. Пред нея и в нея живеят всички същества от най-нисшите до най-висшите, като изключим Бога; всички живеят в нея и черпят от нейните източници.

Сега някои казват: „Любовта не съществува“. А защо плачеш в света? Плачът е едно доказателство, че има Любов. Ти плачеш, защото търсиш нещо, плачеш, защото има някой, който не те обича. Не, има Някой, Който те обича – Господ те обича. – „Ти остави Господ.“ А кой? – „Някое живо същество.“ Живото същество си ти и щом не можеш да намериш някой, който да те обича, обърни се ти да обичаш някого. Тогава в Любовта на Господа има две състояния: да те любят и да любиш. Когато в един живот са те любили, в другия живот ти ще любиш; онези, които са те любили, сега ти ще любиш тях, а те почиват. А сега седиш, чакаш (като някой богат човек) да те любят; не, ще станеш, ще идеш да търсиш кого да любиш.

И тъй, съвременните хора питат: „Къде е Господ?“. Косвено аз бих обосновал своето доказателство така: всяка електрическа лампичка, която свети, не е ли отражението на слънчевата светлина? Ако слънчевата светлина угасне, всички огънове веднага ще изгаснат, но понеже огънят гори, това е едно доказателство, че и Слънцето гори. А понеже Бог живее в света и проявява Своята светлина, то и ние живеем в Него. На твърдението, че няма Господ, аз бих отговорил така: ако Господ изчезне, и аз ще изчезна, защото съм едно отражение. Може ли сянката да изчезне без реалност-

КОЙТО ИМА УШИ

та – не може. Следователно съществуването на сенките е едно доказателство, че съществува и Реалност.

Който има уши да слуша, нека слуша! Сега някои от вас ще кажат: „Ние сме хора на реалността, хора на двадесети век, нови идеи има в нас, мислиш ли, че ще ни заблудиш в своите аргументи? Ние искаме да поставим твоето учение на опит. Това, което ни говориш, право ли е?“. Аз бих ви задал други въпроси. Кола, която не се движи, може ли да се счупи? Стомна, която не се пълни, може ли да се изпразни? Хляб, който не се яде, може ли да свърши? Река, която не тече, може ли да пресъхва? Огън, който не гори, може ли да запали някоя къща? Човек, който не мисли, глупости може ли да направи? Човек, който не чувства, може ли да люби или да мрази? Отговорете ми на тези въпроси! Омразата в едни хора е любов в други. Твоята омраза е корен на една висша Любов. Ако проектираш любовта си към корените на омразата, цветовете в клоните ще дадат най-хубавите сокове. Ти казваш: „Тази омраза съсипа сърцето ми“. Ти трябва да намразиш някого, за да обикнеш друго; от тази твоя омраза ще се образува Любов – омразата ще мине като Любов в един по-висш свят. – „А защо е омразата?“ Потребна е. – „Защо е Любовта?“ Любовта е потребна, за да се яви омразата. Омразата е един свят на по-низши същества. Като намразиш някого, това, което е нещастие за теб, е щастие за друго, в него има едно движение. Тъй щото ако ти си щастлив, друг е нещастен; ако ти си нещастен, друг е щастлив. Сега тия неща, които ви казвам, както и последното, се нуждаят от доказателства.

Който има уши да слуша, нека слуша! В това отношение вие трябва да бъдете последователни, да изучавате вашата природа, вашия ум. Всеки ден си поставяйте задачата да определите на какво се дължи тази постоянна смяна на вашите чувства, на вашите мисли и на вашите действия. Аз забелязвам, че мнозина от

вас, като дойдат тук, в първо време са ревностни, после поулегнат малко, казват: „Ние усвоихме Учение-то“. Казвам: та вие още не сте били ревностни, не сте опитали още Любовта, не сте намерили още Бога, не Го познавате! Аз не отказвам, че Бог се проявява във вас, че и вие живеете в Него, но първото съприкосновение с Бога, което аз наричам *съприкосновение по особена благодат, второ раждане или новия живот*, не сте придобили още. Това специално съприкосновение ще придобиете след 40–50 години, тогава ще придобиете живота на ангелите. Казвате: „Аз мога ли да стана ангел?“. Можеш, но е въпрос на време. Можеш да станеш ангел в една минута, в един ден, а можеш да станеш ангел след милиони и милиарди години.

Всички вие, които ме слушате, можете моментално да измените вашия живот, но да се не усъмните в Бога. Каквото и да ви дойде, каквото и да стане, ще можете да придобиете този живот. Но вие ще се намерите в положението на онзи стар, 70–80-годишен дядо, който, като си вървял един ден, представил си, че е млад, загледал се нагоре и паднал в един доста голям трап. За да се извини, казал си: „Дойдох до трапа, не исках да го обикалям, поисках да го прескоча, както го правих на млади години, но паднах. Е, на млади години така ли беше? Ала като остарее човек, друго е“. Като си показал главата нагоре, поогледал се наоколо, да не би да го види някой, и си казал: „То и на млади години беше така“. Така и вие в младините си казвате: „Хайде, аз ще си поправам живота, но като поостареея, а сега нека си почета малко философия, да си понаредя малко живота“. Редиш го, редиш го и после казваш: „Хайде, в другото прераждане“. И във второто прераждане такъв ще бъдеш. Ти можеш да живееш много прераждания, това е друг въпрос, но можеш да използваш сегашния си живот във всичката негова пълнота и да приготвиш онези условия, при които Бог да се прояви. Аз ви казах в една беседа, че ние идваме

на Земята, за да се прояви съвършения Божия живот в нас.

Който има уши да слуша, нека слуша! В окултната наука има един закон: всяко нещастие, което дойде отгоре, превръщайте за ваше добро! Истинският живот седи в страданията, не можете да ги избегнете; това е за Земята. Когато човек започне да се издига умствено или сърдечно, непременно ще му дойдат страданията – това е една фаза в неговото развитие, неизбежен закон е. – „Тогава онзи, който не иска да страда, да се върне назад.“ Вие сте чудни! Онзи ученик, който иска да стане висшист, да стане знаменитост, може ли без усилия, без работа да стане такъв? Не, дълго време ще страда. И в чистотата и в святостта на нашия живот пак ще трябва да правим тези усилия. Дойде едно нещастие, кажете: „За добро е“; дойде второ – за добро е; трето, четвърто – за добро е, за добро е, докато най-после Доброто само по себе си възтържествува.

Ако имате тази Божия Любов, това първо съприкосновение с Бога, вие ще имате един ключ и където и да идете, в Англия, във Франция, където и да стъпите, на английска почва например, веднага всеки ще ви посрещне и всеки ще иска да ви вземе у дома си. Човешкото съзнание е такова, че ако например в България стане една духовна промяна, духовно движение, всички тези хора в Америка, в Англия, които са във връзка с Бога, ще знаят всички промени, които стават в България. Има англичани, които ви знаят, знаят ви и по име и казват: „Обръщане има“. Пък и ние знаем какво става във Франция, в Англия, колко души имат съприкосновение с Бога и си кореспондират, само че нашите писма не идват с тази поща, не са на обикновена хартия писани и с обикновени пликосе. Има един особен нов начин за кореспондиране, който за бъдеще ще се прилага в света. Той е най-износният, най-практичният, няма да носи никаква зараза в света, а ще носи знания на хората. И този, днешният на-

чин, и той е хубав, но за в бъдеще ще има един много по-хубав от сегашния.

И тъй, първото нещо: трябва ви съприкосновение с Бога, но ще работите, няма да концентрирате ума си на едно място. Няма да гледате онази мома, която не е умна, която цял ден седи пред прозорците, върти си палците и казва: „Това ще ми купи, онова ще ми купи“; не, тя трябва с хурка да преде, да работи и като дойде той, да я завари в работно състояние. Така и ние трябва да чакаме Господа, да работим. Така е и с мен, аз работя с Господа, а някои се бият.

Ще ви приведа един факт. Двама мои ученици, няма да кажа кои са, преди няколко дни се бият. Идва една ученичка, казва ми: „Бият се!“; отговарям: нека се бият, те като братя си играят. – „Ела да ги видиш!“ Аз и оттук ги виждам. Че някой шляпнал някого, защо да не кажа, че това е милувка? Вятърът не взима ли шапката, не шляпа ли хората? Зависи как гледаш на нещата. Сега ние се тревожим, някой си бил някого, някой казал някому нещо, с дреболии се занимаваме; това са въпроси за света, а вие трябва постоянно да преобразувате тия неща, в това седи силата. Дойде във вас мисълта: „Какво ще кажат хората – *Тия двамата, ученици от Новото учение, се бият!*“. Аз си казвам тъй: Слънцето, като грее, направило ли е всички хора щастливи? Бог, като е направил света, защо е допуснал злото, не е ли Негово? Някой ще направи виновен мен. Ако някой ме осъди, че хората в моето Учение живеят така, питам: а в Божественото учение как живеят? Покажете ми едно идеално общество, където хората да живеят идеално! Не, ние не се лъжем. Двама се хванали за гушата, бият се, но след половин час седнали, гугукат си. Това са актьори на сцената, не се самоизлъгвайте.

Който има уши да слуша, нека слуша! Не се лъжете, изпитвайте ума, сърцето и волята си – това е Волята Божия. Ако вие постъпвате по първия начин, ще

КОЙТО ИМА УШИ

бъдете семето, посято на пътя, семето, посято между камъните, и семето, посято между тръните – значи по начина на кривото разбиране. Ако постъпвате по втория начин, по закона на Любовта, ще бъдете семето, посято на добрата почва, което дава плод стократно. Има нещо неизбежно в света.

Сега искам да слушате с вашето ухо, което съществува. Поставете това правило в ума си, то поне е практично: всичко в света работи за доброто на онези, които са в Любовта, които са в съприкосновение с Бога.

11 ноември 1923 г.

Бог на живите

*Бог не е Бог на мъртвите, но на живите.
Матей, 22:32*

Живи и мъртви – това са две понятия. Животът познаваме, а смъртта – не; ако някой мисли, че познава смъртта, той се лъже. Всички говорим, че ще умрем, но какво е умирането – тук никой не знае, то е предположение, което трябва да се докаже. Интересно е, че съвременните учени, най-учените капацитети, които не вярват в Бога, вярват в смъртта. Те казват: „Как да не умираме? А онзи, който умира, нали затваря очите си?“. Нима затварянето на очите е смърт? – „Ама престава да говори!“ Нима преставането на говора е смърт? – „Ама пулсът престава.“ – Нима преставането на пулса е смърт? Аз не зная защо така определят смъртта. Човек може да си затвори очите, може да престане да говори, може сърцето му да престане да тупти и пак да живее. Има същества в Природата, които нямат сърце и пак живеят, без сърце. Има същества, които нямат кръвообращение и пак живеят.

Ще кажете: „Е, това е от *1001 ноци*“. Нима всички съвременни теории на науката не са от *1001 ноци*? Сега според съвременната относителна реалност, според теорията на Айнщайн, всички хора признават, че науката е една относителна реалност, а досега мислеха, че е положителна реалност. Нямам нищо против това – относителна и положителна. Ние казваме, че известен човек е положителен. В какво е положителен? Положителен е този, който всякога устоява на своята дума – каже едно нещо и го направи. А неположителен е този, който каже едно нещо, а върши друго, всеки ден умът му се мени по десет пъти – той е относителен.

Сега науката казва, че светлината на звездите се подчинява на общия закон на трептенията, че имало едно отклонение в лъчите на светлината, което се дължи на влиянието на тия трептения. Така е, светлината се подчинява на един вътрешен закон, а щом се подчинява, тя си има известни ограничения; щом има известни ограничения, движи се в известен кръг, по известна спирали и в такъв случай не само че се наклонява, но се отклонява и най-после спира. И всеки един лъч се превръща в разумно същество. Е, какво ще кажат на това съвременните учени хора?

Преди милиарди години вие сте били такъв един лъч, но при излизането си от звездите, след като сте се движили и дошли на Земята, сте се намерили като хора и днес, в тази аудитория, ме слушате. Вие сте забравили, че сте били светлина, и сега с ред доказателства трябва да ви убеждавам, че сте били. Ще кажете: „Е, светлината е друго нещо“. Защо? – „Тя свети.“ Как може да определите, че това движение се превръща в светене? Преди всичко светлината не идва от Слънцето. Ако отивате към Слънцето, ще се намерите в такъв непоносим мрак, какъвто досега не сте виждали. Някои мислят, че като отиват към Слънцето, ще намерят повече светлина; не, обратното е, в такъв мрак ще нагазите, че ще изгубите пътя си. Това са само твърдения, предположения, не казвам, че е една истина. И аз имам право да предполагам, както всички учени. Може 50 процента да е вярно и 50 процента да има отклонение.

Казва се: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Всички съвременни хора казват: „Ние ще умрем“. Е, питам тогава: като казват, че всички ще умрем, какъв смисъл има тогава да се проповядва една религия, че има Господ, че Господ дошъл на Земята, това-онова, ако вярваме в смъртта? И съвременните хора вярват в смъртта повече, отколкото в живота. Отрицателните истини в света са по-силни, отколкото положител-

ните. Тогава казвам: защо ни е религия, защо ни са всички научни теории, ако един ден смъртта унищожи всичко? Смъртта в света, според моето схващане, е изобретение на човешкия ум. Казва се в една стара книга: „В който ден престъпиш заповедите Ми, в който ден престъпиш великия закон на Любовта, Мъдростта и Истината, ще умреш“. И тогава вече имаме определение що е смърт – щом изгубиш своята свобода, своите знания, своя живот, ти си мъртъв. В какво седи животът? Щом изгубиш живота си, ще изгубиш своето движение, ще се парализираш и в тебе ще остане само едно голо съзнание: ще съзнаваш, че имаш ръце, крака и не можеш да се движиш; ще съзнаваш, че имаш сърце, което не може да тупти; ще съзнаваш, че имаш артериална система, нерви, кръвоносни съдове, а нямаш кръвообращение. И тъй, щом сгрешиш против великия закон на Любовта, ще изгубиш живота си; щом сгрешиш против великия закона на Мъдростта, ще изгубиш знанието си; и щом сгрешиш против великия закон на Истината, ще изгубиш свободата си. А щом изгубиш живота си, знанието си и свободата, в какво седи благото на живота? Следователно под *смърт* ние разбираме лишаване от три велики добродетели, които подтикват човека към развитие и усъвършенстване; те са Животът, Знанието и Свободата. Без Свобода Истината не може да се намери, без Знание Мъдростта не може да се разбере, без Живот Любовта не може да се придобие. Ако някой ме пита: „Защо ми трябва живота?“, казвам: за да възприемеш Любовта; „Защо трябва да уча и да зная?“ – за да придобиеш Мъдростта; „Защо трябва да бъда свободен?“ – за да си в общение с Истината. Истината – това е смисълът на живота.

И сега, казва се: „Бог, Висшето, не е Бог на мъртвите, но на живите“. Значи абсолютно се отрича смъртта. Ще каже някой: „Нали умираме?“. Аз мога да ви докажа обратното: ако някой умрял човек, тъй както

го носят, се разкае, той ще оживее. Мислите ли, че всички съвременни хора, както ги носят по таргите, са умрели? Не, те са живи. Син придружава умрелия си баща. Татко му е в тялото, но синът като не знае, затисне го и после пита: „Татко, къде си?“, той казва: „Отворете ми, не съм умрял, помогнете ми!“. И после ще му четат ред молитви, ще казват, че отишъл при Господа на Небето. Никъде не отиват хората, никъде. Отишъл в онзи свят! Чудно е, като говорят за онзи свят! Ти, който говориш за онзи свят, ходил ли си там? – „Еди-кой си пророк казал, еди-кой си учен е казал.“ Ти проверил ли си този научен, религиозен факт? Съвременните учени по 99 пъти проверяват един научен факт и тогава се произнасят, а тук без всякаква проверка твърдят, че човек умира. Ще кажат, че е грешно религиозните хора да проверяват дали има живот след смъртта, или не, защото с това ще покажат, че се съмняват. Съмнението не е знание. Казват: „Ще се усъмним, ако мислим по този въпрос“. Мисълта не е съмнение, мисълта е вън от всяко съмнение. Съмнението е един недъг, излишък на ума. Ако съвременните учени казват, че трябва да ям и в процеса на яденето трябва да остава излишък, това е един неправилен извод, това е една крива философия. Аз казвам: трябва да ядеш тъй, че да остава само един микроскопичен излишък. И мислите ли, че нашият свят щеше да бъде в по-лошо положение, ако имахме по-малко излишъци? Единствената вярна идея в света, която може да ни повдигне днес, никой не е засегнал.

И казвам: Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. И най-после, вие ще кажете: „Ами Господ грижи ли се за мен?“. Ти за Господа грижиш ли се? – „Ами Господ мисли ли за мен?“ Ти за Господа мислиш ли? – „Господ с мене занимава ли се?“ Мислите ли, че аз, като обичам някого, трябва да се занимавам с него? Обичта се състои в това, че когато обикнете някого, не се занимавате с него. Ще ви докажа това по обратен

път. Например имам 100 души длъжници и се занимавам с тях – взел съм полиците им и казвам: еди-кой си на еди-коя си дата ще ми плати. Разглеждам поотделно всички полицаи и всеки месец отивам, събирам своята дан, взимам лихвите; един ден, като ги обикна, скъсвам полиците, не се занимавам повече. Кое положение е по-реално – да се занимавам или да не се занимавам с тях? „А – казваме, – трябва да се занимаваме с Бога.“ Е, как да се занимаваме, като този лихвар ли? Когато ние седнем да разсъждаваме дали Господ мисли за нас, приличае на онзи лихвар, човъркаме Бога – „Аз – казва – зная да човъркам“. Че кой червей не човърка? Из големите дървета тунели пробиват. Човек бил културен, че пробил големи тунели. Червеите казват: „И ние сме културни, и ние правим тунели по дърветата и по земята“. Най-после, като направим една железница, това култура ли е? Като направим една фабрика, това култура ли е? Като съградим едно здание, това култура ли е? Като направим сегашните си костюми, това култура ли е? Чудни са тези хора, като считат, че културата е в железниците, във фабриките. Казват: „Културни хора сме“. Да, културни хора! И после се хвалим с нашите културни заведения: библиотеки, училища, университети. Знанието в университетите ли седи, или в библиотеките? Не, то не седи нито в университетите, нито в библиотеките; това са условия, при които може да се прояви. Онзи жив професор, той носи знанието; нему трябва пособия, както на онзи майстор трябва метър, чук, мащрапа, мистерийка.

Следователно културата започва само с живота, а първият подтик към културата е Любовта. И Христос, като влезе в света, даде култура на сегашните хора, но те, като започнаха да се усъмняват в Любовта, културата започна да замира. И днес всички казват: „С Любов не може, ти трябва да им покажеш на тях, да не мислят, че си прост!“. Влезте в някой дом днес и за-

питайте има ли Господ. Започват да разправят, че има Господ, че има небе, звезди, всичко ще ти разправят. Казвам: ти звездите видял ли си? „А – казва, – виждам ги.“ Чудни са хората, като казват, че са ги видели! Тази част от звездата, която виждаш, знаеш ли каква част съставлява от една истинска звезда? Сириус, който е 300000 пъти по-голям от Слънцето, ти виждаш като една малка звездича, няма никакъв диск. Какво виждаме ние? Казваш: „Виждам тази звезда“. Ами че смешно е. Аз стоя на 100 километра разстояние от теб, нося една малка свещ, а ти казваш: „Видях един човек“. Нищо не си видял. И целият научен свят е пълен с такива научни теории.

„Аз – казва – ви познавам.“ „Вие – казва – не ме обичате.“ Ами че ти познаваш ли какво нещо е обичта? Казва някой: „Ти не ме любиш“. Познаваш ли какво нещо е Любовта? Не че не ви любя, но във вас няма условия да проявя моята Любов. Научно бих казал тъй: в онзи, който иска да го любя, трябва да има условия. Щом двама души си говорим, ние сме живи; щом сме живи, има вече условия да се прояви Любовта; има ли подтик на Любовта, има условия за проявяване на знанието. В съвременното общество, в съвременния научен свят религиозните хора, а и всички, казват, че щом човек се влюби, проявява се Любовта, а знанието фалира. Не, те смесват Любовта с чувствата. Има някакво разчувстване понякога в човека, той става като каша, направена от царевично брашно, качамак го наричат, и този качамак минава за Любов. Ако това беше Любов, както го разбираме, съвременният свят би се превърнал в Рай. Дойде някой, казва: „Аз ви обичам“. Да, аз ви обичам като качамак. Някои ще кажат: „Това е подигравка“. Не е подигравка. Ние трябва да обичаме всички. Във всички свои беседи аз имам за цел да обикнем Истината, да говорим не грубата истина, но в душата си да имаме такова нежно чувство за Истината, че всякога да се стремим да я говорим; не да се

налагаме, но да изказваме тази велика Истина, която извира от нашата душа. Следователно аз поддържам: подтик към културата – това е Любовта.

Като говоря всичко това за съвременната наука и култура, аз не искам да критикувам учените, но мога научно да обясня от какво произтичат всичките техни противоречия. Често правя опити: прочета съчинението на някой учен и от прочетеното искам да намеря какъв е неговият образ. Правя своите изчисления, че този учен, когато е създавал своята теория, е имал едно чело три и половина сантиметра високо. Казвам: този човек не може да бъде учен, той е бил само копист, копира е. Като чета съчинението му, от думите разбирам, че носът му е бил три и половина сантиметра. Казвам: този човек не е бил наблюдателен, в него е имало нещо криво. Чета съчинението на друг, меря, брадата му е два сантиметра. Казвам: този човек е с много слаба воля, следователно не е имал достатъчно търпение да достигне всички онези факти, които са необходими за тази велика Истина.

Сега ние ще оспорваме това и ще кажем: „Нашата мисъл зависи ли от нашето чело?“. Тогава аз задавам въпроса: можем ли да поставим човешката душа в тялото на една муха и тази муха да покаже същата интелигентност, каквата и човекът? Не, изисква се една човешка глава, а знаете ли колко милиони години е работила тази Разумна природа върху човешката глава, и то не с тази обикновена реалност, а с онази Абсолютна Мъдрост, Абсолютна Реалност, защото има една относителна реалност, има и Абсолютна Реалност. Всеки един от вас има една поверена глава; Природата е вложила в нея всичката ваша душа и казва: „С тези ваши инструменти ще работите“. И цялата ви грешка е там, че не знаете как да манипулирате с този ваш мозък. Казвате: „Е, този мозък“. И религиите на миналото, училището на йогите например, са училища, които учат човек как да манипулира със своя мозък,

т.е. с обективната външна страна на човека, и после с човешката душа. А днес започваме с душата. Онези от вас, които вярват в душата, знаете ли какъв е нейният основен закон? Вие чувствате вашата душа, вие сами-ят сте душа, но правили ли сте опити да отделяте тялото си от душата? Някои от вас може да имат такива опити, но други ще възразят: „Как е възможно това?“. Може, между тялото и душата има рязка граница, тялото може да си живее като тяло и душата може да си живее като душа, само че тялото, като остане без душа, се разкапва на хиляди и милиони живи частици, но не умира. То е съставено от хиляди и милиарди клетки, всяка клетка си има душа, само че душата на първичната клетка, първичната монада, е централна, тя е светла сама по себе си и е привлякла всички други монади наоколо си. Един ден, когато тази светла монада свърши своята мисия, тя ще им каже: „Сега ви изпращам на свобода“ и веднага виждаш – всички клетки започват да се разпръскват. Клетките на сърцето се отделят и казват: „Не трябваме повече на господаря си“ и сърцето престава своята деятелност, взима си скоро багажа. Един ден започва разлагане, т.е. не разлагане, а разотиване на всички клетки по своя път. А хората седнат да плачат, виждаш ги, четири реда сълзи ронят – умрял вече този човек. Не е умрял, но тази светла монада отива при Бога, Който е жив, и тя казва: „Аз бедствам да изгубя живота си и повече, затова ще разпусна слугите си, тези сестри и братя, да могат и те да отидат и да почерпят живот“. Сега вие ще ми кажете: „Това не е вярно“. Аз казвам, че е вярно. Невярно – смърт, вярно – това е живот. Аз съм на положителната страна и казвам: познавам живота, смъртта не я познавам, зная само, че тъй, поодрасква по някой път. Страданията, ограниченията – това е смъртта. Ние определяме смъртта така: най-голямото ограничение в света, или най-малките условия, при които животът може да се прояви.

Сега в тази философия ние трябва да изучаваме законите на Живота. Всеки един от вас трябва да си зададе онзи велик въпрос: към какво трябва да се стремим? – „Към Любовта.“ Да, но трябва да знаете признаците на тази Любов. Когато Любовта дойде във вас, вие усещате един срам в себе си; това не е Любов. Когато във вас проблесне първият лъч на Любовта, ще усетите в себе си едно неопируемо блаженство, една светлина, един такъв подтик на вашия ум, един такъв стремеж на вашата воля, че всички препятствия в света ще започнат да се топят пред вас. Когато дойде първият лъч на Любовта и проникне в душата ви, всичките ви работи ще тръгнат. Кои работи? Истинските. Някои казват: „В търговията ще ни върви ли?“. Като дойде първият лъч на Любовта, тя, която не обича чуждото, ще каже: „Слушай, всичко ще раздадеш на бедните, а аз ще ти дам моето богатство, ти ще бъдеш богат по особен начин“. Като дойде при учения, ще каже: „Старото знание ще раздадеш, нещо ново ще ти дам аз“. Тя няма да създаде нещо свършено ново, но ще отвори своите хранилища, своите библиотеки и ще те въведе в онзи, скрития свят. Съвременният свят ходи в Индия, там има скрити скрижали от хиляди и хиляди години. Да, и на Земята има, но и горе на Слънцето има. На Земята не съм ходил, за там други имат думата, но на Слънцето съм ходил. И каквото пише на Слънцето, много добре го разбирам.

Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Ако Бог е Бог на живите, подразбират се онези хора, в които се е пробудило висшето съзнание. И аз съм срещал хора, за които Бог е Бог на живите и които няма да питам: „Ти вярваш ли?“; не, тия хора имат особени признаци. Има хора, които казват: „Господ за нас не се грижи, Той ни забрави“. Тия хора са мъртви, а Бог е Бог на живите, за тия хора говоря аз, те са истинското семе на света. Писанието ги нарича *Синове Божии*. Някои ще кажат: „Дали аз съм от тия синове?“. Ако вярваш, ако

живееш, от тези си; ако се съмняваш, ако не живееш, не си от тези. – „Но мога ли да стана?“ Не, думата ви ще бъде: „Не, не – ей, ей“⁴².

Сега за този Бог на живите, Който е Любов, някои казват, че мисли за нас. Не, Господ мисли за Себе Си и ние за себе си ще мислим. Но пак ще ме разберете криво. Ние ще мислим за всичко онова, което Бог е създал. Тази Вселена за нас е създадена, следователно ще учим защо Бог е създал звездите, защо е създал мушиците, буболечиците, комарчетата, жените, мъжете. Аз не говоря за тия комари, които хапят. Едно време комарите са били добри свирци, както и хората, които в първо време са били създадени по образец и подобие Божие, но днес вече нямат тази светлина. Та ще ме извините, и комарите днес приличат на господарите си. Нима мислите, че жилото на комара е по-лошо от жилото на човека? Ако е за предпочитане кой да ме ухапе, бих предпочел да ме ухапят сто комара, отколкото едно човешко жили. Едно човешко жили е ужасно нещо!

Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Под думата *мъртъв* аз разбирам онези хора, на които сърцето е вледенено, на които умът не се движи, не мисли, на които волята е парализирана. Имат желание това да направят, онова да направят, но нищо не вършат. Казват: „Е, за друго прераждане, когато отидем на Небето, тогава ще учим“. Ти на Земята не учиш, че на Небето ли? Тази философия не търпи критика. Мислите ли, че една муха, като влезе в човешки университет, ще стане много учена? Кой университет не е пълен с мухи? При това колко мишки има, които са завършили? И жабички има, и кученца има, но кои от тях са завършили университет? Мислите ли, че като влезете в Небето, ще завършите? Вашето положение ще бъде като положението на една муха. „Ех – ще кажете, – нали по образ и подобие Божие сме създадени?“ Теб, ако тук, при тези условия, при които Бог настоява да

учиш, те мързи да учиш, то на Небето, там, при онази свобода, ще се забравиш и няма да учиш. И право казват турците, че на онзи свят ще има една цяла планина пилаф, полят с масло. Какво учение ще има при тази планина? Всеки ден ще има движение към устата навътре и навън, подобно на движението на локомотива – пуф, пуф. Това е философско схващане, но не е право схващане. Дали има разлика между нашето и турското схващане?

Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. На кои живи? На онези, които мислят. Можем да мислим, можем да бъдем живи. Ще кажат: „Можем ли да бъдем живи?“. Чудно нещо! А кой ти е казал, че не си жив? Срещал съм много младежи, които казват: „Аз не мога да мисля“. Кой ти е втъпил тази идея – че не можеш да мислиш? – „Ама аз не съм жив.“ Аз знам причините, ти си влязъл долу в един зимник. Излез вън, попечи се малко! – „Има ли Господ?“ Ела с мен, няма да те заведе при Господа, но ще те заведе при лъчите на Неговия Дух и ще усетиш благотворното влияние на Неговата мисъл. Аз никога досега не съм ви водил на Слънцето и ако ви заведе, ще се превърнете в пара, но това е според нашето схващане, според вашите теории. Някои казват, че Слънцето имало 0 градуса топлина, други – че имало 32000 градуса топлина, трети – 1000000 градуса, а някои допускат до 5000000 градуса. Всичко е вярно, но това е нещо относително. Ти можеш да минеш през 5000000 градуса топлина, без да я усетиш, а можеш да минеш през 100 градуса топлина и да я усетиш – това зависи от твоето движение.

Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. И сегашното заблуждение у всинца ви, това, което спъва вашия живот, е, че всички казват, че за Бога не може да имаме определено понятие. Не, за Бога можем да имаме едно понятие – Светлина без сенки; за Бога можем да имаме едно понятие – Живот без ограничения; за Бога можем да имаме едно понятие – Любов без

промени и измени, Знание без погрешки, Свобода без ограничения. Така трябва да схванете Бога. И мнозина отиват със своята ученост при Него. Има един начин за отиване при Бога. Съвременните хора ги е срам да казват, че слушат моите беседи, а мнозина може и да се съмняват. Колкото за това, че сте идвали да ме слушате, може да го държите в тайна, това може да урони вашия престиж, вие сте прави, но да ви е срам от това, че се занимавате с Бога – това е престъпление. Дойде ли до Бога, ще кажеш: „Аз зная Бога, за Него имам само едно мнение. Аз Го познавам“. Но как го знаеш? – „Аз живея, а Бог е живот.“ Това е най-силното доказателство. Когато умра, ще престана да вярвам в Бога, но докато живея, животът – това е Бог. Тази мисъл, тази воля, този подтик в мен – това е Бог. Колкото по-силно се проявява, толкова повече Го познавам.

Сега външно ние, хората, търсим свобода. Вън от Бога няма свобода. Нека всеки си поддържа своето учение, но тази идея за Бога, която ви казвам, приложете я при следния случай. Вие сте раздразнен, изгубили сте 100000 лева, уронва се вашият престиж. Спрете се пред себе си и кажете тъй: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Кой ти дава право да мислиш, че си изгубил нещо? Стоте хиляди лева, които си изгубил, мислиш, че са загуба? Не, това е печалба за теб – тъй трябва да мисли онзи, който люби Бога. В Любовта всичко е печалба, без Любов всичко е загуба. Сега вие ще изберете едно от двете. Аз поставям правило в новия морал: мога да ви обидя само ако не ви обичам, ако не ви любя. Всяко нещо, изказано без Любов, е обида; всяко действие, направено без Любов, е обида. И следователно първото нещо при новия морал е: хората трябва да се стремят да говорят на новия език на Любовта.

Как бихте желали да си говорим? По-добре ръката на Любовта да ми удари две плесници, отколкото да ме целуне устата на лицемерието. Всяка уста на лице-

мерието е сифилистична уста. А като ви удари Бог, ще кажете: „Как тъй да ме удари!“, но всяко движение не е ли подтик на тази Божествена енергия? Как мислите, тези ангели тъй доброволно ли напускат Небето? Не, хване го Господ със Своята ръка, завърти го и той се намери на Земята. Казвате: „Доброволно е дошъл“; да, като го завърти Господ, ще дойде. Той казва: „Много хубаво ме хвърли Господ“, а Господ му казва: „Ще идеш да покажеш на хората Моята Любов“. „А – казвате, – Господ е много деликатен.“ Не, като отидете при Бога, такова движение ще има, че всичко на пух и прах ще стане, нищо няма да остане по вас; няма да ви каже Господ да си хвърлите дрехите. Аз говоря фигуративно.

Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Сега нека се постареем да предадем това в една научна форма. Като казвам *в научна форма*, подразбирам онази реална, опитна страна на Вярата – да опитаме, че онова, в което вярваме, е положително. Преди 15 години бях в Русе, в дома на един евангелист, там се спрях. Той отвори Библията, чете ми как едно време Христос е лекувал болни, разни въпроси разисквахме – и научни, и духовни, и мистични, и спиритични, докато най-после този хазяин го заболя зъб и разговорът спря. Е, казвам, ти ми разправи толкова неща от Евангелието, сложи си сега ръката на страната на болния зъб и я поддръж така, ще ти мине. – „Не вярвам.“ Слага ръката си – не минава. Ако аз сложа ръката си, може ли да ти мине? – „Не вярвам.“ Може и по друг начин да мине този зъб – с лапа, с пластир, но ако аз сложа ръката си без лапа и болката мине, ти ще повярваш ли? – „Как, ти искаш да ме мистифицираш ли?“ Сложих ръката си, мина му зъбът. След половин час пак го заболя. Казвам: „Ти си се усъмнил“. Слагам пак ръката си, мина му зъбът. Как може така? Казвам: Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Понеже ти си помислил, че ще умреш, Господ ти даде тази болка на зъба. Аз слагам ръката си и дойде животът.

Някой започне да боледува, нека каже: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“ и болестта ще си замине. Един наш брат, приятел, познат от дълго време, минава през Търново, заболява го кракът, свършено се схваща, умира от болки. Пращам при него двама души, които съм възпитавал, давам им начин как да го лекуват, но като отиват при него, той, по-силен от тях, им предава болестта си и те не могат да го излекуват. Пишат ми: „Тази работа не е за нас“. Заминавам аз от София, отивам при него, прочитам мисълта му – мисли, че ще направя някакво чудо, и очаква. Но аз влизам, разговарям с него как е дошла болестта. Питам го: ти вярваш ли? – „Вярвам.“ Ще мине. И този човек след три дни беше на крака и болестта изчезна. Аз не му казах как го лекувам, но казах на болестта: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, ще си вървиш“. Питат го лекарите: „Как се излекува?“. – „Не зная как.“ Е, как ще знаеш? Като кажеш на болестта: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, болестта ще излезе.

Някои ме питат: „Учителю, кажи ни как да се лекуваме!“. Като кажеш: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, ако се излекуваш, значи си дошъл до самата Истина, както онзи болен, който е излязъл на планински въздух и като диша, диша, ще оздравее. Като кажеш: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“, ще оздравееш. А ние сега, съвременните хора, имаме постоянно съмнения. Някои ме гледат, казват: „Какво искаш да кажеш?“. Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. „Ами в какво седи смисълът на живота?“ – да ни даде Любов. „Защо ни е Любов?“ – за да ни даде живот. „А защо ни е живот?“ – да ни даде Любов. Искане да ме оплете. Казвам: слушай, приятелю, тази съвременна философия аз я уподобявам на следния смешен пример.

Един велик цар, като напълнил хамбарите си с жито, искал да намери някой учен, който да му разкаже една съдържателна приказка, която да няма край. Най-после се явил един мукалит и му казал:

– Царю, аз ще ти разправам една приказка без край. Имаше един велик цар, като теб, напълнил си хамбарите с жито, но зидарите, които съграждали хамбара, оставили една малка дупка незамазана. Откъде се намерил един щурец, влязъл през дупката, взел едно зрънце и го внесъл в скривалището си. Вторият ден идва, взима второ зрънце, занася го пак в дупката си. Третият ден – също, четвъртият ден – също и т.н. Всеки ден идвал, взимал зрънце и го отнасял.

– Стига де, няма ли край?

– Чакай да се отнесат всичките зрънца, че тогава ще ти кажа края.

Съвременните учени, като щуреца, вадят зрънце по зрънце, а ние чакаме заключението. Мислите ли, че този щурец, като извади всичките зрънца, ще даде заключение за своята теория? Казват за някой учен: „Той ще даде своя теория“; да, колкото този щурец с изваждането на зрънцата ще даде заключение за своята теория – той икономически решава важни въпроси, но ако нямаше тия зрънца, нищо не би струвал. Не, разумният човек иска да посее зрънцето. И в какво седи съвременното възпитание? То е дресировка, не е възпитание. Аз бих желал да видя истинските методи на възпитание. Истинските методи на възпитание започват с живота, животът започва с Любовта; Любовта започва със знанието, а знанието – със свободата. Тия елементи трябва да влязат със своята същина вътре в нашия живот, а не да стоят вън от него, да ги желаем външно.

Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите. Сега вие ще се питате какво ли ще бъде заключението ми. Аз заключение никога не правя. Някой път ме упрекват, че нямам връзки в беседите си. Аз връзки не правя, друг да ги прави; развързки правя – където има връзки, аз ги развързвам, защото в тези връзки няма морал. Ако имаше истински морал, биха ли съществували затвори, убийства?

Но ще кажат някои: „В онзи свят има ли пъкъл?“. Че кой създаде пъкъла? Ние мислим, че пъкълът е далеч от Земята. Не е така, пъкълът е тук. Често съм правял онази история за едно малко ангелче, което, като слушало за хората на Земята, поискало да слезе да ги види. Отишло при един голям ангел, негов батко, и му казало: „Я ме вземи на крилете си и ме заведи на Земята, да видя как живеят умните хора там“. Като го завел, то казало: „Слушай, на Земята искам, а ти ме водиш в ада“. — „Ами че тук са хората, тук живеят те.“ Раздори, съмнения, недоразумения навсякъде: и в науката, и в религията, и в обществото — навсякъде. Този бил виновен, онзи бил виновен, този застрелят, онзи застрелят, този, онзи затворят. Не, не, всички са лъжливи учения.

Не всичко е лъжливо, но ако има една крива халка в една верига, нали разваля цялата верига? — „Разваля я.“ Една крива мисъл може да развали 100 прави мисли. Така е и в обществения живот, и в частния, и в семейния. Една жена може през целия си 20-годишен семеен живот да е живяла много добре с мъжа си, но една горчива дума, казана накрая, и целият 20-годишен живот отива. А друга може цели 20 години да е тормозила мъжа си, но накрая една хубава дума поправя живота и този мъж всичко забравя. Аз похвалявам поведението на тази, последната жена, която е живяла цели 20 години лош живот; а първата жена, която е живяла 20 години добре, е неразумна. Ще кажете: „Ние сме големи грешници“. Много хубаво, да направим като разумната жена. Бог е Любов, Бог всичко извършва.

Разправяше ми един български офицер, капитан, че цели 20 години се карал с брат си. „Примири се“ — съветвали го. — „Не, да ми върне имането.“ Другият: „Не му връщам имането, той да се научи“. Като започва войната, един ден, при едно голямо сражение, снарядите падат около него, а той пригълзва до ко-

либката на подполковника и му казва: „Господин подполковник, аз на всичко съм готов, готов съм да се примиря с брат си, да му върна имането, само Бог да ме избави“. Неговият живот виси на косъм. – „Добре, пиши на брата си!“ Пише той, примирява се, но при зор. И съвременните хора, при тези гранати, които пукат около тях, макар на четири крака, но ще изпъгнат Волята Божия. И аз се радвам за това. Питат: „Защо са тези страдания?“. Ако тези страдания ни накарат да признаем, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, те са едно благо, че са ни отворили очите. И аз благославям страданията.

И тъй, *Бог не е Бог на мъртвите, но на живите*. Сега вие си кажете: „Скъсвам тези вериги!“. Кажете и скъсайте! Не само да казвате на думи, но вътрешно, на себе си кажете. Това е един велик вътрешен процес. Човек може да се откаже от своето богатство и пак да не изпълни Волята Божия. Човек може да отиде в гората и пак да не изпълни Волята Божия. Изпълнението ѝ седи в друго – положението, в което се намираме, трябва да поправим.

И тъй, *Бог не е Бог на мъртвите, но на живите*. Сега не ви примамвам, но казвам, че Бог ви е приготвил условия много по-хубави и по-велики, отколкото тези, които сега виждате. Вие седите и казвате: „Къде е Господ?“. Аз казвам: твоето сърце топло ли е? – „А има ли Господ?“ Светлина в твоя ум има ли? Имаш ли човештина? Свобода имаш ли? И тъй, сега всички трябва да впрегнем своята енергия и да покажем, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите, и светът в нас ще се изяви.

Българите казват, че и без петли съмва. Да, Слънцето и без петел изгрява, но като изкукурига петел, по-приятно е. На мен например, като изкукурига петел, тъй ми пада мехлем на сърцето! Куче като излае, нищо, но като изпее петел, приятно е. Питат: „Какво казват петлите на хората?“. Казват: „Не бойте се, све-

тът е хубав, прекрасен, всички да пеете и да мислите, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите“. Събудиш се сутрин, казваш: „Беден съм“. Петелът казва: „Кукуригу, Господ ще промисли за теб!“. Дядо ти е умрял, оставил ти е голямо наследство от 20000 лева, петелът казва: „Кукуригу!“. Да, ти вземеш тия пари, но забравиш петела. Купи половин килце жито на един, на два петела, хвърли им го. Обезсърчен си, искаш да направиш едно научно изобретение, една научна теория. Станеш сутринта, петелът казва: „Кукуригу, днес ще разрешиш въпроса“. Напишеш работата си, но забравиш петела. Поет си, не ти върви. Петелът казва: „Днес ще ти тръгне“ и ти напишеш стихотворението. Купи половин килце жито за петела! Ти го забравяш. Върви ти съчинението, купи за него, нахвърляй му малко! Колко струва днес житото – около 4–5 лева.

Съвременните хора казват: „Ние с маловажни работи не се занимаваме“. А с какви? – „С важни. Имам от еди-кого си да взимам 100000 лева и ако не ми плати, давам го под съд. Еди-коя си вдовица има да ми дава еди-колко си. Ако не плати, да ѝ се продадат котлите и юрганите.“ Казвате: „Ами че светът така ще върви в ред и порядък“. Казвам: именно това е безпорядък. Ти няма да продадеш котлите, а ще купиш котли. Ще платиш половината на този твой приятел.

Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. И всичко това би извършила само Любовта. Тя механично няма да дойде. Ако нямаме едно просветено съзнание, съзнание със светлина, не можем да имаме един просветен ум. Аз съм срещал хора с помрачено съзнание, но такъв човек не може да се развива. Един ден, като говорих с един евангелист, той ми казва: „Ти вярваш ли в Света Троица?“. Казвам: остави този въпрос за Света Троица, но ти в Любовта вярваш ли? Христос, Син Божий, Бог, е Любов. Ако на тия хора не кажеш дали вярваш в Света Троица, ще те считат за еретик. Аз казвам, че Бог е Любов, вярвам в Господа и позна-

вам едно Учение за Любовта; въпросът за Света Троица е толкова труден, че едва след милиони години ще го уча. За мен е важно друго – аз проповядвам Учението на Любовта.

Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Ние сме живи и Бог работи в нас.

18 ноември 1923 г.

БОГ НА ЖИВИТЕ

Ще хвърля мрежата

А Симон отговори и рече Му: „Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но по Твоята реч ще хвърля мрежата“.

Лука, 5:5

Ще взема думите от пети стих: „Учителю, цяла нощ сме се трудили и не уловихме нищо, но по Твоята реч ще хвърля мрежата“. В този стих има две важни мисли: *цяла нощ сме се трудили и нищо не уловихме* и втората – *по Твоята реч ще хвърлим мрежата*. Оплели, казват, мрежа. Какво значи да оплете някой мрежа? Мрежите си имат своите добри страни. Когато някой се хвърли от едно високо здание при пожар, мрежата е спасително средство, тя го хваща; ако си като риба, тогава е опасна. Но понеже езикът е символичен, то даловиш риби, които живеят в една по-гъста среда, значи да ги извадиш от това неблагоприятно състояние. Рибите живеят в по-гъста среда, при по-неблагоприятни условия. Мрежата служи като средство да извади човека от едно състояние и да го сложи в друго. Символичният език е преходен, той уподобява това, което Природата върши. Да изтъкуваш символично някое изречение или нещо друго, то е да разбираш езика на Природата – да посадиш едно семе, да израсне, да разцъфти, да даде плода си и тогава да го разбереш. Семеето е символ, при обикновени условия ти не можеш да видиш красотата му, следователно трябва да му дадеш условия. Значи ние наричаме символичен език този, при който може да се прояви красотата. Някои казват: „Защо ни е символичният език?“. Това е красотата. Символ значи големите неща, събрани вътре в едно малко зрънце; тия неща трябва да се проявят.

По Твоята реч ще хвърля мрежата. Как ще хвърлите тази мрежа? Ще я хвърлите, за да спасите някого, или ще я хвърлите, за да го задушите? Едно и също нещо в света може да се употреби в две различни насоки. Вземете водата, тя е едно от най-големите блага в света, вземете хляба – също. Но ако натиснете нечия глава във водата, може да удавите човека. Парите са едно от най-големите блага, всички ламтят за тях, но ако някой ви сложи 1 тон злато отгоре, какво ще стане с вас? Ще умрете под тази тежест, нищо повече.

Следователно всички неща имат своята ценност дотогава, докато се употребяват разумно. И затова всички сте повикани в този свят да живеете разумно, да се учите, нищо повече. Светът е едно велико училище; схванете ли го така, тогава и най-малкото нещо, което ви се случи в този свят, ще е едно предметно обучение.

Сега, да кажем, идват страданията в света. Някои казват: „Защо са страданията?“. Страданията са един метод за придобиване на търпение, това е една Божествена наковалня, но ако не знаеш как да употребиш тези страдания, ти ще развалиш себе си. При страданието има мерки, има закони, според които то трябва да се употребява. Например мекото желязо слагат в огъня, нагорещават го и хоп – във водата 2–3 пъти, докато се кали. И ако вие сте мекушав в живота, отстъпвате и при най-малката мъчнотия не можете да издържите, какво ви липсва? Умни сте, разсъждавате философски, знаете разстоянието от тук до Слънцето, правите математически изчисления, лекувате хората, но нямате търпение. Дойдете, седнете на трапезата и на жена ви, която толкова ви обича, трепери цял ден да ви угоди, отправите един лош поглед, че не е сготвила навреме. Какво показва това? Нямате търпение. Търпял си 4–5 часа, ще потърпиш още малко, защо ще бързаш? Какво има? Ще ти стане ли нещо? В Природата няма бързане, няма и закъсняване, всяко нещо е на-

време. Питам, когато един мъж бърза, иска от жена си по-скоро да му сложи яденето: в кой кодекс на Природата е казано, че трябва да се бърза? Вие си нареждате сами правила и казвате, че в 12 часа трябва да се яде. Я ми кажете, в кой кодекс на Природата е казано, че трябва да се яде в 12 часа? Турците ядат в 6 часа, англичаните – в 2 часа. Да, има един начин, един закон, има едно време в Природата, по което трябва да се яде.

Хората казват, че трябва да се живее добре. А, много хубаво! Можете ли да ми кажете какво нещо е добър живот? Казвате: „Този човек е добър, онзи не е добър“. Я ми кажете, по кой кодекс на Природата мислите така? – „Аз мисля така.“ А, ти мислиш. Онзи човек мисли за себе си, че е добър, а ти мислиш, че е лош. Как мислите тогава? Кой са причините? Причините са чисто материални. В това, което изменя нашия ум, което изменя нашите убеждения, нашите понятия, всякога има нещо материално.

Турчин отива на лов, води една голяма хрътка, казва ѝ: „Ха чоджум, ти си ме хранила толкова време, толкова много зайци си ми ловила, много те обичам, хайде и сега!“. Заек гони тя. – „Ха чоджум, ха хубавото ми пише, тичай подире им!“ Но заекът, по майстор от хрътката, се отдалечава. „А – казва, – свиня, гяурин.“ Започва да псува – защо? Защото хрътката изтървала заека. Докато е близо до заека, „Пиленцето ми, гълъбчето ми, ха чоджум“, щом заекът вземе надмощие, изменя се езикът.

Има ли сега в съвременния свят човек, който да няма тези слабости? Някои говорят, че хората били съвършени, например за пророците говорят така. Аз ще кажа една дума. Разглеждам историята на човешкото битие, на всички велики хора в света и не съм срещнал досега човек без погрешка. В биографиите на тези хора е описана само добрата страна; не, не са били такива. За Авраам като пишат, ще кажете, че е бил безгрешен, за Исак – също, за някой цар, философ

– също. Лошото се изглажда, остава само доброто. То е друга слабост – да търсим само доброто у хората. Какво нещо е Добро и какво нещо е лошо – хората не знаят. Аз мога да ви докажа, че лошите неща са добри, математически мога да ви го докажа; мога да ви докажа, че и добрите неща са лоши. Нима мислите, че на онзи вълк, при своя морал, като изяде една овца, не му е приятно? Приятно му е и казва: „Слава Богу, че Господ е създал такива хубави, мазнички овце за нас! Господ е умен, добър. Какво бихме правили без тези овце? Щяхме да измрем“. Овцете казват: „Голямо нещастие е за нас, че Господ е създал вълците“. Но защо Господ създаде вълците? Когато овцете престъпиха онзи велик закон и се размножаваха повече, отколкото трябва, не живееха един целомъдрен живот, Господ им каза: „Идете сега в света и внесете ред и порядък!“.

Светът не е създаден само за овцете, светът не е създаден само за вълците, той е създаден за всички. Всеки има своето право да живее, но той не трябва да мисли, че е меродавен, че заради него е всичко – тъй седи Истината. Значи, когато се размножиха овцете повече, отколкото трябваше, дойдоха вълците. Някои казват: „Защо са ни вълците?“. Щом овцете заемат първото си положение, вълкът няма да бъде вълк. И действително, излишната енергия в организма на когото и да е от вас, и на най-добрия, може да го изкара от равновесието му. Аз мога да направя един малък опит с него, да изменя състоянието му – как? Като му прошепна една малка думица на ухото, без някой нещо да е чул; веднага нещо ще го жегне, той ще се изправи, ще вдигне шум. Какво е станало? Едно малко раздвижване на въздуха, но то така е подействало, че изменя състоянието му. И казват: „Гениален човек е този!“. Чудно нещо, гениален човек! Ако всеки, който каже нещо, може да го размърда, той не е гениален. Не, аз наричам гениални хора тези, които никога не се размърдват.

Цяла нощ сме се трудили и нищо не хванахме. Досега, в първата част на вашия живот, вие нищо не сте хванали. Хванали ли сте нещо, риба хванали ли сте? Измежду всички, които ме слушат тук, богат човек, милионер, няма. А човек без пари при сегашните условия човек ли е? После, дрехите ви какви са? Самурени дрехи имате ли? Нямате. Пръстени с големи диаманти имате ли? Нямате. Имате пръстени с такива малки диамантчета, но това диаманти ли са? Аз наричам диамант нещо като орех голямо или най-малко като лешник. Вие носите диамантчета като просени зрънца и казвате: „Нося диамант“. То е посмешище. Ако отидете на Небето с такива диаманти, още на първата гара ще ви върнат. В Небето например трябва да имаш диамант най-малко като кокоше яйце; ако биха ви поканили там на вечеря, трябва да сложите пръстен с диамант като кокоше яйце. Казвате: „Нима на Небето има диаманти?“. Има, и то какви ли не диаманти. И когато ви повикат на вечеря, и там правят вечери, ще се облечете по всички правила. Сега някои християни казват: „Трябва да бъдем облечени много просто“. Не, това, което ние наричаме вътре в света добродетели, са дрехи. Онази естествена сила вътре в човека, която може да го направи мощен, то е тази сила – силата на неговите добродетели. И защо съвременните хора днес страдат? Те нямат добродетели. А добродетелите са един велик капитал, около който започват да циркулират великите сили вътре в Природата.

Сега вземете един прост пример. Поставете стотина души на студ вън, когато температурата е спаднала до минус 15 – минус 20 градуса; едни от тях ще се простудят, а други – не. Лекарите ще кажат, че кръвта на простудилите се е слаба. Кръв може ли да бъде слаба? – „Малко кръв са имали.“ Аз ще ви докажа, че има хора с много кръв и пак се простудяват. Има нещо повече от кръвта. Тези хора, които не се простудяват, имат много магнетична сила. Аз мога да нося една тънка

риза, направена от коприна, да я облека при минус 30 градуса и да не се простудя – с магнетична сила е тя. Мога да направя една дебела риза или кожух, да го облека и пак да треперя. Следователно ние трябва да изучаваме живота при условията, при които живеем.

Много нещастия ви се случват, но вие още не сте си задавали философски въпроса, не сте мислили защо идват нещастията. Минават ви лоши мисли, не се запитвате защо ви идват тези мисли. Някой път сте весели, някой път – тъжни. Вие не си задавате въпроса защо се сменят вашите настроения. Казвате: „Господ ще оправи света“. Това не е разсъждение. Значи досега Господ не го е оправил, че отсега нататък ще го оправя, заради нас. Вие се съмнявате в Бога. Светът, който знае, е хармонично създаден. Ако има дисхармония, тя е в нашето съзнание, в нашия организъм, а в Божествения свят, в целокупността на този свят има съвършена хармония. Бог е съвършен и светът е съвършен.

После, някой път се заемем да тълкуваме какво е казал Христос. Понякога аз тълкувам Христовите думи. Няма човек, който да не ги е тълкувал. Питам: ако правилно тълкувам Христовите думи, доволен ли ще е Христос от мен? Доволен ще е. Ако вие запитате Христа вярно ли е това тълкувание и Той потвърди, значи това е Истината. Ние можем да тълкуваме само Божествените неща, понеже от тях може да излезе нещо; човешките няма какво да тълкуваме, Божествените ще тълкуваме. Ще кажете: „Защо човешките неща не може да се тълкуват?“. Чудни сте! Ще ви дам един аргумент, едно доказателство за това. Един велик художник нарисувал символична картина, вложил нещо Божествено в нея. Пишат една статия, втора, трета, разискват върху картината. Хубаво, едно малко селянче нарисувало една малка гарга от 4 линии, два крака – картина. Какво можем да тълкуваме върху тази гарга? Езикът на хората – това са

гарги, никакви тълкувания. Но когато тълкуваме една Божествена мисъл, трябва да спазим онзи велик закон, да схванем Божественото. Схванем ли го, ние се ползваме; не тълкуваме ли правилно Божественото, вредим на себе си.

Петър казва на Христа: „Учителю, ние ще хвърлим тази мрежа“. Понеже те казваха, че ще хвърлят мрежата, какви бяха резултатите, хванаха ли риби? – „Две ладии се напълниха.“ Сега вие седите, нещастни сте и запитвате защо Господ е създал нещастията в света. Доколкото знай, нещастия в света Господ не е създавал, те съществуват само за нас. Страдания има, но в окултен смисъл под *страдания* ние разбираме промени на енергиите, промени на състоянията от едно в друго, промени в увеличаване движенията на вибрациите. Тези вибрации могат да бъдат вълни с по-дълги, по-големи трептения или вълни с по-къси трептения. Нещастия в Божествения свят обаче няма.

Някои често запитват: „Какъв е Божественият свят?“. Божественият свят е диаметрално противоположен на човешкия. На Земята добро можеш да направиш, но на Небето никому не можеш да направиш добро – там всеки е доволен, всеки е така пълен с щастие, че нищо не можеш да му предадеш от своето щастие. Там, на Небето, и зло не можеш да направиш. Там считат за голямо щастие, ако сполучиш да промениш някому щастieto в нещастие – това считат за добро. Сега ще ми кажете: „Откъде знаеш това?“. Аз ще ви попитам: а вие с какво право се съмнявате? Следователно Небето е един свят, където хората са толкова богати, че ако сполучиш да направиш едно малко зло на някой от тези жители, той счита, че си му предал нещо хубаво. И жителите на Небето казват: „А, ето един човек!“, това наричат те човещина. Ако се стараеш да им направиш добро, то не се оценява. На Земята как е? – „Ние се стараем да правим само добрини, но работата не върви.“ Питам: как върви сега светът? На

Небето искат зло да направят, а на Земята – добро. Следователно небесните жители изправят нашите грехове. Те питат: „Какво правят хората на Земята?“. – „Страдат.“ – „Я – казват, – направете ни едно зло, едно страдание, че да го опитаме и ние.“ Като им създадете страдание, казват: „Колко е хубаво!“ – отлично е то за тях и всичките вестници там ще пишат за случая. Това е фигуративно казано. Там вестниците с хиляди години пишат, че еди-кой си им създал едно голямо щастие. Те се радват, а тук, на Земята, сълзи проливат. Е, питам: кое мнение е меродавно – тяхното или нашето? Тяхното мнение е меродавно.

По Твоята заповед ще хвърля мрежата. Съвременният свят има един морал, на който по някой път аз се смея. Не се смея на самия морал, но на кривото схващане. Интересно е, че от 8000 години хората се морализират и този морал не може да им помогне. Моралът е ограничение на нещата, една голяма броня, дебела 30–40 сантиметра, която се слага на парахода, та като се обстрелва от неприятеля, да пречи, да не се пробие този параход. Казват: „Този човек е морален“, но знаете ли каква тежест представлява този морал? Знаете ли каква тежест представлява тази броня? При това този наш морал издържа ли напора на тези сили, които съществуват вътре в Природата? Някои казват: „Този човек има морал“. Във Франция, при тази афера за Панамския канал⁴³, подкупили един французин за един милион лева и всички казват: „Това е престъпление!“. Като те подкупват за 5–10000 лева не е престъпление, а за един милион е престъпление. Не, и едното, и другото е продажба. Какво съмнение има в тази продажба? И съвременните хора наричат това гешефт, командировка, процент и т.н. В този морал има нещо смешно. Не искам да го осмея, но ето в какво стои смешното – то е, че ние не засягаме същественото.

Един светия живял цели 40 години в пустинята и през цялото време си носил едни цървули. Към 40-ата година те започнали да се изтриват. Имал си и една паничка, с която също си служил през всичкото време, но и паничката взела да се изтъква. Като гледал тъй изтъркани цървулите си, казал: „Цели 40 години ги носих, на стари години ще се ходи бос“. Един ден добър човек му донесъл нови цървули и нова паничка. Той, като ги видял, поусмихнал се и казал: „Е, слава Богу!“. Взел си цървулите и паничката и започнал да мисли какво да прави със старите. От 10 години имал един събрат при себе си и си казал: „Ще ги дам на този събрат“. Дал ги. Брат му се зарадвал, че ще има цървулите на този стар светия, и ги държал като светиня.

Една нощ светията сънувал, че го повикват на гости на Небето, на угощение. Той отишъл с новите си цървули, носел си и паничката в джоба. Но за голямо негово учудване, като сложили трапезата, вижда на масата пред всички много хубави ястия, а пред себе си – съдраните цървули и счупената паничка. Вижда, че новите цървули ги няма и че трябва да яде от счупената паничка и да се обуе със съдраните си цървули. Казва си: „Нов морал трябва! На хората съдрани неща не трябва да се дават!“.

А сега – някой умрял от заразна болест, хайде да дадат старите му дрехи на бедните хора. Това не е морал. На бедния човек здрави, нови дрехи дай, старите дрехи нека седят в избата – така прави Господ. Всяка година старите, изгнилите плодове ли ни дава Той? Не, дава ни нови, хубави плодове, а старите нека седят в избата. Какъв е този християнски морал – като дойде някой беден, да кажем: „Чакай да му дадем една стара риза!“ и след това казваш: „Е, дойде един беден човек, дадох му една стара риза“. Не, не, от себе си нищо няма да даваш. Ето какво считам аз за морал: пътувам и нося за път две палта. Минава един разбойник, напада някой пътник, ограбва го, съблича го и си

заминава. Срецам ограбения, но вън е студено, а той ще настине така. Свалям едното си палто, завивам го и си отминавам. В такъв случай мога да му дам своята дреха, но тъй – имам две палта, някой отива на бал, дойде при мен и казва: „Дай ми палтото си!“, не, на такъв човек няма да дам палтото си, за да ходи на бал. Е, питам: при такова схващане какъв морал може да има в света? Моралът нека си е морал, но трябва да се живее разумно.

Тези Божествени идеи трябва да проникнат в нас, трябва да са насадени тъй дълбоко, че да знаем в дадения момент кой е прав и кой не е; само при такова схващане можем да изменим нашия живот. Това, което вършим в света, е полезно само за нас; не мислете, че като направим едно добро, то е за другите – при такива случаи на вас е дадена възможността да съграждате вашия ум, вашето сърце, вашата воля. Вие сега градите ума и сърцето си, сега калявате волята си; сърцата ви и умовете ви не са съградени. Човешкият дух е завършил вече своята еволюция, той е съвършен; човешката душа също е завършила своята еволюция, и тя е съвършена, но вашият ум, вашето сърце и вашата воля се нуждаят от развитие и усъвършенстване. Следователно ние трябва да работим за своя ум, за своето сърце. Чрез какво? Чрез онзи велик закон, който съществува в Природата.

Някой ще каже: „Аз разбирам Христовото учение“. Не го разбираш, не разбирате Христовото учение. Разбиране и изпълнение – това са две различни неща. Дават една музикална пиеса. Извикват Паганини⁴⁴, знаменит цигулар, да свири. Понеже бил прочут като виртуоз, искали да опитат до каква степен е гениален. Събрали се италиански композитори, съставили едно много мъчно парче, с особени извивки, да проверят гениалността му. Извикали го на угощение, пийнали си и му дали да изсвири парчето. Паганини бил прозорлив, разбрал, че в това има някаква хитри-

на, но взел цигулката и го изсвирил. Разбрали, че той действително е виртуоз.

Е, и вие казвате някой път казвате: „Аз съм добър, морален, гениален човек“ – искате да минете за виртуоз. Христос казва: „Дайте му едно от Моите модерни парчета!“. Започвате, не върви. – „Ами чакайте, еволюция, аз сега не мога да го направя, но след хиляди години.“ Не, ще си признаете, че не можете да го свирите. Знаете ли на какво прилича това? Хвалил се един турчин, че като бил в Багдад, прескачал трапове, широки 20 метра. Като дошъл в България, казали му: „И тук има такива трапове, прескочи ги“. Направили такива трапове, засилил се да прескочи, паднал, не могъл. Защо не могъл? – „Е, въздухът тук е друг.“ И българите сега казват така: „Тук условията са други. Човек да е в Америка, във Франция, в Англия – друго нещо, но тук хората са бамбашка, не са културни, не може да се живее морален живот“. А, не може! Може, ние си внушаваме, че не можем. Трябва послушание към Живата природа!

Второто криво понятие, което имаме, е, че всички мислят, че Христос преди 2000 години е дошъл, учил е едно учение и си е отишъл горе, на Небето. Питам: този Христос, Който преди 2000 години е живял, жив ли е сега? – „Жив е, възкръснал е и седи горе на Небето, отдясно на Отца.“ А вие ходили ли сте да видите, че е така? Дясната страна на Бога – това показва Божествената Мъдрост, която прониква в цялото Битие на човешкото съзнание; тя прониква във всеки един атом, във всеки един лъч, във всичко, в което съществува ред, порядък и хармония. Тя прониква във всяко едно любовно чувство, във всяка една Божествена мисъл, която носи щастие, блаженство на душата; тя прониква във всяка една сила, която оживява, възкресява, одухотворява; тя прониква във всяка една ръка, която твори. Това е Христос.

Сега някои мислят, че Христос е на престола, седи и чака съдния ден. Не, това не са верни схващания. И ако някой се осмели да каже противното, казват: „Това не е така, еретик е той, разваля света“. Не, не, питам сега за друго положение: защо хората се различават в своите понятия? Има една велика тайна в живота. Добрите хора трябва да се учат на търпение, но понякога вие смесвате търпението с неволята. Неволята всички я носите, познавате това изкуство, научили сте го; няма човек, който да не знае неволята, но малко хора съм срещнал да познават търпението. За да го научите, за да го придобиете, изисква се не един живот, а 10, 15 живота. Търпението е разумна сила. Търпеливият е виден човек, той всичко може да издържа. В англичаните има търпение, другите хора го наричат хладнокръвие; не, англичанинът е търпелив.

Аз съм привеждал и друг път следния пример, сега пак ще го приведа. В Лондон се срещнали един английски лорд и един руски княз. Срещат се те с файтоните си в една много тясна улица, не могат да се разминат. И двамата спират. Нито единият, нито другият се връща. Руснакът изважда от джоба си английския вестник *Таймс* и започва да го чете от единия до другия край с голямо хладнокръвие. Англичанинът изпраща слугата си до руснака с молба: „Господине, моят господар ви моли да имате добрината след като прочетете вестника, да му услужите, и той да го прочете“. Тези хора не се дуелират, те изучават търпението. Това е отличен пример – „Господине, моля, бъдете тъй добър, дайте и аз да прочета вестника“. Е, как ще излязат и двамата от това положение? Има изходен път. Сега да се върнем към мисълта си.

По Твоята заповед ще хвърля тази мрежа. Тази мрежа при сегашните условия е човешкият ум – той трябва да се хвърли в света и разумно да се употреби. Всеки от нас трябва да се стреми по възможност да бъде разумен. Някой път сме много неразумни. Идем

при някой болен, но лекарят му е забранил да говори, защото дихателната му система е слаба и там вътре нещо ще се разкъса, а ние имаме желание да му поговорим. Не, мълчете, постойте търпеливо, като англичанина, и кажете: „Като свършиш с твоя вестник, с твоята болест, прати я и на мен“. Вие ще кажете: „Защо да ни я прати?“. От всяка една болест, която идва от Бога, човек придобива едно велико благо. Толстой⁴⁵ имаше тази опитност – след всяка болест ставаше промяна в състоянието му, придобиваше една идея. След всяко такова състояние неговите схващания, неговите идеи, въззрения ставаха по-широки. А у нас, като дойде някоя болест, скоро викаме лекар, консилиум. Бог казва: „Слушай, ти ще легнеш 10–15 дни и Аз ще ти направя една операция“. А ние тези операции, които прекарваме, тези резултати, които Разумната природа ни изпраща, наричаме болки. Не са болки, това е учене на нещата. Защо при болестите не се учим на геройство, защо? Като дойде болката, да не би да седиш, да видиш доколко можеш да издържаш?

Съвременните хора не са издръжливи; най-малката болка, най-слабият бодеж в дробовете ги уплашва: „Ох, туберкулозен съм“ – и скоро при лекаря! – „Ох!“ Какво има? И лекарят констатира, че болният е в първата фаза на болестта си. Че един цял, че втори. Не, никаква туберкулоза нямаш. Туберкулозата е болест на чувствата, дисхармония в чувствата. Когато двама души се скарат и не живеят по Бога, и двамата заболяват от туберкулоза и умират.

Аз ще ви приведа един пример, един факт, който стана тук, в София, в една фамилия, на която всичките членове бяха здрави. Една госпожица отива да живее в дома им, но се скарват нещо и след това и госпожицата боледува, и госпожата от тази фамилия боледува. Защо боледуват? Защото не искат да си простят. Опасността в съвременното общество е там, че когато се сближите и след това се скарате, вие си създавате

едно голямо нещастие и чрез закона на страданието Бог ще ви примири. Затова, когато двама души се скарат, единият непременно ще умре. И за да не умирате, примирете се, целунете се и този ангел веднага ще се върне на Небето и ще каже: „Тия двамата се примириха“; тогава Господ ще отложи решението Си. Ако не искате да се примирите, Господ ще каже: „Доведете ги при Мен! Елате тук да се примирите“. И затова Господ вика грешните хора на Небето – да се примирят, не ги оставя на Земята.

Ще ви приведа един пример от древността. Безерба, един от царете на древността, имал дъщеря Лилита, която страстно обичала цветята, голяма любителка била, но много жестока; не се знае дали е съществувала по-жестока мома от нея – тъй хроникира окултната наука. Тя никога не поливала своите цветя с обикновена вода, но заповядвала да ѝ довеждат хубави млади момичета и да ги бият, та като плачат, със сълзите им да се поливат цветята. Тъй поливала тя своите любимци цветя – със сълзите на младите девойки. Тези цветя били отлични, най-хубавите в царството, но младите моми в столицата знаели колко скъпо костват.

Някоя майка се радва на своята дъщеря, казва: „А, моята дъщеря е хубава, гладичка, тъй пълничка, зачервена, красивичка“. И ние считаме, ако дъщеря ни е малко жълтичка, че жълтият цвят е болнав. Мислите ли, че червеният е здрав? Чудни са съвременните хора, които мислят, че жълтият цвят не е здравословен. По-здрав цвят от жълтия няма. Няма, няма болезнени цветове. Жълтият цвят внася разумност. Ще направи някому лицето жълто – че този човек мисли! И всички казват: „Жълт да не бъда!“. Човек, като стане малко жълт, иска да изхвърли този цвят. Чудни са хората! Щом някой стане жълт, пъшка. Аз не разбирам какъв е този страх от жълтия цвят.

Цветовете са имитации на краски. Жълтият е една жива субстанция, която, като влезе в човека, ще му

даде най-първо една лъскавина на очите, една подвижност на ума. Такъв човек във всяко нещо ще бъде бърз, подвижен, умен, всички въпроси ще разрешава бързо. Музикант си – ще бъдеш подвижен и готов на всяко място да окажеш своята услуга; това е жълтият цвят. А хората наричат жълт цвят хилавото състояние в човека. Този жълт цвят е червеният в своята нисша форма. И духовно червеният има едно отражение на жълто. А сега всички хора казват: „А, жълт цвят!“, избягват го и носят червен, но при сегашното наше развитие всички побоища, всички спорове се дължат на червения цвят. Не че е лош, но щом влезе в човешкия организъм, хората добиват една енергия и като нямат какво да правят, сбиват се. Тогава те приличат на онзи американец говедар, на когото от дядо му останало едно наследство от 30000000 долара. Повикали го и той си получил наследството. Отива в Сан Франсиско, устройва ред балове, угощения, но след 6 месеца изпил и изял всичко. Качва се на коня си, отива в селото си и отново става говедар. Така и някои хора, като дойде червеният цвят, казват: „Аз днес съм много щастлив“. Изяде, изпие всичко, утре се качва на коня си и казва: „Какво да се прави, лошо е времето!“. Разумният човек е друг, той е всякога щастлив.

Сега Петър се обръща към Христа и Му казва: „По Твоята реч ще хвърлим тази мрежа“. Аз ви казвам сега Христовите думи: „Хвърлете вашата мрежа“. Къде? В морето на добродетелите, да видим колко риби ще се хванат и какви ще се хванат. Вие ще кажете: „Това е философия, има ли море на добродетелите?“. Има, разбира се, и какво велико море е то!

Вторият въпрос: „Можем ли да хвърлим тази мрежа?“ – и започвате да философствате. Чудни сте! Хвърлете тази мрежа и след половин час цялата ще бъде пълна. Този недоимък, който сега съществува във вас, ще изчезне и ще бъдете богати. И Петър се уплаши и каза: „Господи, иди Си от нас, понеже сме грешни.

Богатството, което Ти ни даваш, не е за нас, защото ще кривнем в този път“. Петър беше доста практичен, той усети опасността и каза: „Още един път не хвърлям. Господи, иди Си от нас, доста ни е толкова риба!“. Христос му отговори: „Не, Аз ще ви направя ловци на човеци, няма да ловите тук рибите, на друго място ще ви пратя, друго ще учите“.

По Твоята реч ще хвърлим тази мрежа. Сега не е ли по-хубаво, ако съвременният свят правеше състезание в своите добродетели? Ако всичките християни, всичките моралисти, след като излязат от събранията, тръгнат по къщите на бедните и във всяка къща оставят по една ябълка или самунче хлябец, или нещо сладко, ще им кажат: „Колко се радваме, че сте много добри“. – „Ние пак ще дойдем.“ Мислите ли, че по такъв начин между бедните и богатите нямаше да има една по-правилна обмяна? По-естествено щеше да бъде. А сега, като говоря на хората, те казват: „Той говори така, но това нещо е неприложимо в живота“. На вас ще кажа: никога не говоря неща неприложими. Когато ви говоря за храната, за яденето, тия неща съм ги опитал, за всичко съм правил опити. И най-малките неща, микроскопичните, трябва да се приложат. Прилагайте всяка мисъл! Не искам да ви изкушавам, но казвам, че всяко нещо, което е приложено, ще бъде за ваша похвала.

Имате една болест за лекуване, нека допуснем, че е дифтерит или чума. Това са ред микроби и силата на тази болест седи в чрезмерното размножаване на микробите. Всички лекари се стремят да спрат тези микроби, защото като се размножават, изхвърлят своите извержения, които отравят кръвта, и човек умира. Следователно първото нещо е: спрете размножаването на тези микроби! В болестта имате два живота, които са в дисхармония. Единият живот е размножаването на микробите, а другото положение е редът и порядъкът на тези клетки. Питам тогава: няма ли начин да

се възстанови тази хармония? Има – трябва да концентрирате вашия ум, да го държите във връзка с Господа и да кажете: „Господи, ние имаме много богатства, тези неканени гости са дошли да ги унищожат, да ги изядат, помогни ни!“. Някой път може да изядат всичкото ви богатство и нищо да не остане от вас. Ще концентрирате ума си и лекарят ще дойде. Той е необходим. Един човек сам не може да лекува болестта си, двама души трябва. Лекарят ще дойде, той е единият, неговият мозък е едно динамо, а вие сте вторият. Ще концентрирате вашата мисъл към тези микроби и ще спрете тяхното размножаване. Веднага ще усетите, че температурата не се покачва. Качването и спадането на температурата показва бързите промени, които стават в туберкулозните. Значи най-първо температурата трябва да се уравни, да дойде до нормалната. Ще концентрирате вашия ум, вашите чувства, ще сложите волята си в действие и ще кажете: „Аз съм по-силен от тези микроби“.

Ще се запитате: „Може ли?“. Може, разбира се. – „Ами че как?“ Ти нали искаш да бъдеш гражданин на Царството Божие? Ако с тези малки болести не можеш да се справиш, как ще можеш да се справиш с по-големи работи? Дойде лекарят, казваш: „Господин докторе, ще оздравея ли?“. – „Ще оздравееш.“ Пипне ти пулса, бие слабо. Не говори истината. Пулсът ти бие слабо, лекарят вижда, че положението е сериозно, и казва, че ще оздравееш, но се съмнява, а болният разбира. Не, ще му кажеш право в очите: „Ще оздравееш!“ – нищо повече. Ако не можеш да говориш истината и виждаш, че той ще си замине, или ще замълчиш, или ще му кажеш: „Братко, пригответи се, викат те на гости в другия свят“. Това е по отношение на всички, всички ще имате тези болки: очеболие, коремоболие и други.

Всички болести имат едно велико предназначение. Най-великото благо в сегашния свят са болести-

те. Вижте богатия човек – този изпоял, онзи изпоял, на този продал котлите, на онзи продал къщата, но като го хване болестта, плаче. Дойде лекарят, направи една инжекция, друга инжекция, даде това лекарство, онова лекарство, а той дава тогава щедро от себе си, всичко дава. Като дойде Господ, казва: „Господи, всичко ще направя“. Става мекичък, на бедните раздава, щедър е. Питам: кое състояние е по-добро? Казват: „Горко на богатия човек!“. Казвам: блажен е този богат човек, Господ го е посетил и сърцето му се разширило. Тъй, нека спадне малко този кожух! Защо му е този багаж?

А тия, които нямат богатство, имане, не значи, че са сиромаси. Сиромашията е вътре в нас, в нашите разбирания. Ние живеем в един свят с такива големи богатства, но не можем да ги използваме. Например като правим нашите разходки, често следя мислите на хората. Пътуваме около 150–200 души, отиваме да се разходим, да подишаме чист въздух. Управляващите казват: „Тези са самоварите, те идват тук на разходки, но правят някаква революция, има нещо“. Идват и ни казват: „Не може толкова хора да ходят там из планината, замислят нещо против държавата“. Не против държавата се обявяваме ние, ние отиваме да се порадваме на тази планина, на това благо на Природата, на тази светлина, на тази прана, на това електричество, на този магнетизъм там. Най-първо трябва да убедим хората, че нашите мисли, че нашите желания са чисти. Започнаха даже да се противопоставят на екскурзиите, но съвременните хора страдат от неизлизане на разходки сред природата. Ние сме осъдени хора, затворници. Мислите ли, че едно здание от 4–5–10 и повече етажа е здравословно? Във всяко здание се развиват разни болести. И нашата култура, в това отношение, както сега живеем, не е от най-добрите. Трябва един разумен живот; всички тези хора трябва да плъзнат вън, сред природата, и тогава да се върнат

да работят, да има едно съответствие между думите и делата ви. Е, как тогава?

Ще учите. Ако в моите думи няма искреност, ако в ума ми има задни мисли, колкото и малко да е всичко това, въпросът е разрешен – това аз наричам подлост. Защо да правя интриги, да заговарям този, онзи? Човек трябва да бъде чист, абсолютно чист, това е морал. Аз зная, че този свят е на Бога и само Бог е господар в света. Аз зная, че този свят е хармонично устроен, и служи на Бога. Тогава няма защо да се бунтуваме против този или онзи. Някой не живее според Бога, ще му кажа: „Братко, тъй, както живееш, не живееш добре, стесняваш братя си“. – „Какво право имаш да ми говориш така?“ А ти какво право имаш да стесняваш братя си? Реакции са това в света. Ако всички вярващи, ако всички идеалисти приложат тази велика наука, светът моментално щеше да се оправи.

Не мислете, че Невидимият свят няма сили да спре сегашния свят в този развой; могат да го спрат, могат и да го разрушат в един момент, но искат морално да му се въздейства, да се пробуди съзнанието. В съвременните хора, в техния ум, в тяхното съзнание, има много малко светлина. Няма да кажа какво виждам. Вие ще кажете: „Дотук говори право, отгук нататък е малко аномален“. Не, това, което виждам, може да го видите и вие, но то е виждане на съотношения. Например в един математически фокус виждате център, букви, виждате някакви формули, но онзи математик, като седне да разглежда целия процес, развива задачата, разбира плоскостите, сеченията на линиите. Ти гледаш, казваш: „Тази работа е съвсем забъркана“. Да, във виждането и разбирането на нещата има известни съотношения. Имате, да кажем, една малка дисхармония в себе си – имате една неприязнена мисъл или неприязнено чувство в душата си спрямо някого. Давате ли си отчет защо държите тази мисъл? Срещате някой човек, казвате: „Този не го обичам“. Дали ли сте си

отчет защо не го обичате? Казвате: „Има нещо несимпатично“. Защо, в какво седи това несимпатично? Че не го обичате, че има нещо несимпатично, с това задачата не се разрешава, това не е философия.

Някой е несимпатичен, аз мога да го направя симпатичен. Момък вижда една мома, бедна, с дрипи, с несимпатично лице. – „Оженваш ли се за нея?“ – „Аз за такава простачка?“ Отивам в банката, вземам 500000 лева за нея, облека я хубаво, наредя я. Срещне я: „Госпожице, аз съм първият ви кандидат“ – значи сега не ти е несимпатична, сега има нещо хубаво в нея, но утре парите изчезнат и казва: „Не си ми симпатична“. Симпатия и антипатия – това са външни причини, които изменят живота; във всеки човек има душа, ще схванем душата.

Някой ще каже: „Аз имам душа“. Който има душа, не говори лошо за другите. Някой път ще кажете: „Учителят говори лошо“. Не, лошо не говоря, аз съм много прям, но при най-лошите, при най-болезнените ви състояния казвам: слушай, ще ти създам болка, но ще излекувам ръката ти, пръстите ти, ще оставиш да те масажирам. – „Ама ще ме боли!“ Ще те боли, но ще оздравееш. Природата казва на болния: „Ще ти причиня най-големите страдания, но за добро, да оздравееш“; и колкото по-големи страдания усещате, толкова по-скоро болката ще премине. Не чувстваш ли болка, ти си фалирал. Докато кракът чувства болка, той е добре; престане ли болката, той е фалирал.

Следователно, докато страдате в света, вие сте хора, аз ви обичам, но престанете ли да страдате, с вас въпросът е решен – вие сте фалирали. Че страданията са най-голямото благо! – „Ама аз не искам да страдам.“ Та вие се лишавате от най-голямото благо. Има ангели, които сега биха дошли на вашето място, но Господ не им позволява. Те надничат там, обикалят, искат страдания, чакат и казват: „Господи, дай ни малко!“. – „Не може, не може.“ Този ангел обикаля и

какво не би направил да дойде на Земята да страда, а онзи човек вкъщи седи и въздиша – казва си: „Защо Господ ми е дал най-голямото нещастие?“. Не, Господ ви е дал велико благо – това искам да втълпя в ума ви; не хипнотично, но искам да мислите, да опитвате, да разберете, че при онази Велика разумност всичко в света действа за добро.

Сега вие искате да живеете с всички хора по братски. Можете да живеете по братски, но как? Като кажете: „По Твоята заповед, Учителю, ние ще хвърлим нашите мрежи“. Нека всички, които ме слушате в София, хвърлим нашата мрежа в морето на добродетелите! Как мислите? Аз ще ви посъветвам: като отидете сега в домовете си, хвърлете тази мрежа и опитайте моите думи! Казвам ви, че вашите ладии, вашите къщи ще бъдат пълни. Млади сте, пълни сте с идеи – това е смисълът на живота. Всяко съмнение е едно болезнено психическо състояние на ума; неверието също е болезнено състояние на ума.

Аз съм правил много опити и понякога съм си създавал големи неприятности. Мнозина, на които съм преподавал, като ги поставя на изпит, казват: „Досега мислех за Учителя, че е умен, но ако беше умен, нямаше да постъпва тъй. Той крайно ме обиди, той не зачита в мен човешкото достойнство, той ме унижи“. Казвам: а ти, който на всяка крачка не зачиташ Бога, не се ли унижи? Щом се представям, че живея един живот по-чист, отколкото в действителност, това е една лъжа. Не да ме хвалят хората, но като се представям за нещо по-свято, отколкото съм, и като казвам, че като мен човек няма, разбира се, това е една лъжа. И като вас хора няма, и като мене хора няма, особени са хората. Всеки човек в света, който и да е той, в своето време и в своето положение е особен. Който изпълнява Волята Божия, който ходи по Божия закон, по правилата на Божията Мъдрост, е особен във всички свои проявления и аз бих желал всички вие да сте особени.

Понякога опитвам мнението на хората и виждам как мислят, че другите уронват техния престиж. Отчасти може, но поддържам, че единствените, които уронват нашия престиж, това сме ние сами.

И тъй, ще хвърлим тази мрежа в океана на добродетелите. Ще направите първия опит в себе си, да видите колко сте търпеливи. Болест дойде, една неприятна мисъл дойде – да се преодолеят! Сега, като говоря, казвате си: „Кажете ни кой какъв е!“. Никога не обръщам внимание кой какъв е. Като видя, че някой прави погрешки, спирам се и казвам: чакай да видя каква поука мога да извадя от тази погрешка. Като някой направи една погрешка, аз се радвам, че уча от него урок, и като го срещна, ще му кажа: ти ми направи голямо добро – научи ме на един добър метод. Като го срещна втори път, казвам му: ти ми направи една голяма услуга, сега аз ще ти направя едно добро. Виждам го, носи револвер, среща един, казва му: „Горе ръцете! Дай кесията!“ – „Нищо нямам.“ Спирам го: приятелю, аз научих от теб един добър урок. – „Какъв?“ Ти си добър човек. Колко пари ти трябват? – „10000 лева.“ Ето ти чек, вземи тези пари, послужи си с тях; не е хубаво да се прави зло. Той се почеше, вземе парите, върне се, плати на този, когото обрал. Тъй мога да го поправам; ще го насоча да учи, а не да убива хората.

Казвате: „Ние ли ще оправим света?“. Не е въпрос за оправяне на света. За мен това е един урок, аз оправям себе си. При сегашните условия ние сами разваляме света и затова се качи Христос в тази лодка. Сега вие искате Христос да дойде. Ами ако дойде в твоята лодка, какво ще каже? Ще каже: „Хвърли мрежата!“. Сега няма да ви кажа, както някои, че трябва да напуснете живота си. Не, нещата са естествени. Това, което трябва да направим, не трябва да бъде явно. Аз съм за онзи абсолютно разумен живот. Аз съм против всяко одумване, против всяко насилие. В насилието човек огрубява; каквото и да каже тогава, все ще почувства

една скръб, една болка в душата си. Ако кажа нещо по твой адрес, какво ще спечеля – ще огрубея. Но направя ли едно добро, повдигам се. Кое е по-хубаво тогава? Затова трябва да живеем отдясно на Бога, както Христос живее – това е разумният, съзнателният живот. А сега Църквата казва, че само Христос живее от дясната страна на Бога. Не, аз бих желал всички да живеете отдясно, да постъпвате според Бога и да изпълнявате Волята Божия. Това е целта на живота – отдясно да живеете, не отляво. Отляво – това не е за вас, за вас е от значение да живеете отдясно; тогава ще бъдете доволни, ще разбирате онзи разумен, щастлив живот.

Знаете ли какво значи човек да бъде доволен? Има едно вътрешно схващане. Това е едно голямо богатство в света. Може да направите опити, не само веднъж, дважд, а много пъти, и ще видите, че ако имате това вътрешно доволство, всякога ще имате приятели. Има един език в света – езикът на Любовта; ще проучите този език. Няма душа, на която, като проговорите с езика на Любовта, да не ви разбере. Правил съм опити и с хора, и с животни, и със зверове, с мечки и други, и съм проверил този закон. Някой път съм ви говорил, че мечката е много лоша, но като я срещна, и тя може да дойде, да клекне пред мен – защо? Ще я помилвам по козината, ще ѝ поговоря, ще ѝ кажа: как си, как живееш? – „Много са лоши хората, неприязнено са разположени към мен.“ Е, нищо, това е добре. И после тя ще си тръгне. Ще кажете: „Това е от 1001 нощи“, но кога мечката ще постъпи така? Като я срещнеш, да разбере, че я обичаш, че си променил мнението си за нея – тогава ще каже: „За пръв път в живота си срещам едно същество, което ме обича“. Това е вярно, факт е. Ако срещнете един човек и той може да почувства вашата любов, че го обичате, вие ще можете да го преобразите, там е вашата сила. Правеете опити, това е наука.

Мнозина казват: „Чакай да видим каква е окултната наука!“. Окултната наука е пълна с методи, методи, но много скъпи. Този метод е един от простите, но е много евтин. Като сложите ръка на гърба на мечката, и космите ви ще настръхнат, но като направите 2–3 опита, ще видите резултата. – „Ами ако ме сграбчи, ако направи това, онова?“ Казвам на някои: хубаво, да направим друг опит. Ще си раздадете всичкото имане. А, мечката идва сега. Това е опит, метод само за силните ученици: ще раздадеш всичкото си имане, къщи, петаче да нямаш в джоба си, ще отидеш в един град (като Лондон или Ню Йорк) и там ще изкарваш прехраната си – ето къде е голямата мечка, която ще срещнеш; ще уповаваш на себе си. Ако отидеш там, казваш: „Аз вярвам в Бога“, но кесията си държиш пълна, ти не си срещнал мечката. Вярваш в Бога, но пръстена си държиш. Не, ни пръстен, ни кесия, ни чепичета. Там ще спреш, ще срещнеш мечката, ще поговориш с нея и като дойдеш в България, тогава ще кажеш: „Аз срещнах тази мечка, имам голяма опитност, поговорих с нея, опитах я, по-страшна мечка не съм виждал“. В един голям град да нямаш нито един познат – аз съм срещал тази страшна мечка. И като я потупам, сърцето ѝ се отваря.

Скрити богатства има в човека. Това е силата на Христовото учение и докато не го опитате така, няма да го разберете. Ще ви питам: мечката срещнахте ли, говорихте ли с нея? Не сте ли я срещнали, нищо не сте научили. Да срещнеш мечката – това наричам аз герой. Някой имал страдания; че като видя човек, който страда, сърцето ми затупква, радвам се! Аз съм виждал просяци, които тъй тихо и спокойно си благославят, приятно впечатление ми правят и си казвам: отличен човек е този! Понякога мина край някой просяк, погледна го, казвам: няма да ти дам нищо, но почакай, сега ти се приготвяш за мечката, не си я срещнал още

– и пак му се поклоня тайно, а той се поусмихне, казва: „Ще я хвана тази мечка“. Разбираме се ние.

По Твоята заповед ще хвърлим тази мрежа в това море. По тази велика заповед на Божествената Мъдрост хвърлете мрежата на вашия ум! Защо повдигам този въпрос? Защото пак ще дойде един ден да ви говоря. Това, което ви говоря, нищо не струва, даром е. Няма какво да ми се сърдите, даром е.

Даром сте взели, даром давайте!

25 ноември 1923 г.

Който люби

*Който люби Мене, ще опази Моето Слово.
Йоан, 14:23*

Тия думи Христос е изказал преди приблизително 2000 години, но те съществуваша и по-рано, не се родиха тогава.

Любовта, изявена чрез животните, има една форма, един начин; Любовта, изявена чрез хората, има друга форма, друг начин; а Любовта, изявена чрез ангелите, също се отличава. Когато говорим за Любовта, някои казват: „Разбираме какво нещо е тя“. Така биха казали и животните, нима мислите, че животните не любят? Като сравнявам любовта на телици към техните малки, виждам, че и те любят тъй интензивно, както майката люби своето дете; разликата е само в това, че детето на телицата остава по-кратко време при нея, а човешкото – по-дълго. Любовта, която съществува между животните, е по-кратковременна. Вземете една квачка: докато са малки пиленцата ѝ, тя проявява своята любов, готова е да жертва своя живот за тях и ги вика, дава им малки зрънца; щом израснат, ги пропъжда – това клъвне, онова клъвне, пропъжда ги от себе си. Питам сега съвременните психолози проучили ли са това състояние, те бързо решават: „Кокоша работа!“. Е, мислите ли, че тази работа е маловажна? Кокоша работа било явлението, но това не изяснява нещата. Мислите ли, че като се каже за нещо „Е, човешка работа“, нещата се изясняват? Мислите ли, че всичко, което хората вършат, е разумно и тази любов, която проявяват, е разумна?

Христос, казвайки тия думи, влага нещо в тях. Казва: „Който Ме люби“, но не спира там, спира се върху едно качество на Любовта: „Който Ме люби, ще опази

Моето Слово“. Някои казват: „Това го знаем – *Ще опази Моето Слово*“, но Слово може да има само в едно разумно същество, а самата разумност се отличава с известни качества. По какво се отличава диамантът? По своята твърдост, той е най-твърдият от всичките скъпоценни камъни, след това се отличава и по цвета си. Значи по две качества – по твърдост и по цвят, но цветът сам по себе си какво значение има? Някои ще кажат: „Ние знаем цвета му“. Не, цветът е външната страна на нещата. Всичките цветове са космически сили, които проникват целия Космос.

Ние казваме, че на някого се е зачервило лицето или е потъмняло и там спираме, но зад тази червенина се крие нещо. Когато къща избухне в огън и бъде обхваната от пламъци, благо ли носи този червен цвят? Около пламъка са се наредили тулумбаджии и гледаш – след 1–2 часа от този пламък всичко е изядено, всичко е загубено и само няколко дирека стърчат. А някои казват: „Да съм червеничък малко!“. Мислите ли, че червеният цвят няма да изцапа и вас така, както тази къща? Мислите ли, че ако изцапа къщата, вас няма да разруши? Всички искат да бъдат червени: майката иска нейното дете да бъде червено, мъжът иска неговата жена да бъде червена – всички искат все червения цвят.

Умните хора са се спрели и мислят. Мъдреците и пророците в миналото са знаели тия неща, а сегашните хора смятат, че като могат да декламираат думи от Писанието, са наясно какво е искал да каже този пророк. Докато пророкът напише тези думи, знаете ли каква дисциплина е минал? Апостол Павел, при все че е имал дълбоки познания по Писанието, е казал, че има откровение, но как го е добил – сам си знае; онези, които имат неговата опитност, сами си знаят как се добива откровение.

Ще ви приведа примера за апостол Павел. Той първоначално е проповядвал едно, но след като го биха,

след като му удариха 5 пъти по 35 удара, написа едно послание и каза: „С много скърби ще влезем в Царството Божие“. Какво се крие зад тези удари, на какво се дължат те? На червения цвят. Само един човек, на когото лицето е червено, може да те бие. Значи с много скърби ще влезем в Царството Божие. Всичките скърби в този живот произлизат от червения, кръвения цвят.

Аз се спирам върху тия думи, за да наблюдавате вашето лице. Сега говоря на онези, които ще опазят Словото; тази реч не се отнася до другите, те са свободни, тя се отнася до разумните, които ще опазят Словото. Всеки от вас трябва да наблюдава своето лице. Човек трябва да наблюдава и своя ум, трябва да наблюдава и своето сърце, трябва да наблюдава и своята воля, да знае кой цвят преобладава в дадения момент. В Писанието се казва, че Бог е светлина; Той е онзи възвишен светъл цвят, който включва всички цветове, а всички цветове са видоизменение на Божествената светлина.

Аз говоря върху Любовта, понеже съвременният свят, съвременната цивилизация се намира в един преходен период, в края на своето развитие. Когато старец дойде до 120-годишната си възраст, какво го очаква? Всички очакват да се пресели. Всички очакват сегашната култура да се подмлади, но тя е остаряла, а някои още имат надежда за нея; не, тя е един старец на 120 години и няма да мине дълго време, ще чуете, че този старец се е споминал. Сегашните хора се спират, те поддържат старите истини. В старите хора можем да търсим Мъдрост, но не и Любов; в младите можем да търсим сила, но не и Любов. Любовта не може да се намери нито в старите, нито в младите; тя се проявява понякога в едните, понякога в другите, но може да се прояви само в разумните същества, това трябва да знаете. Казах в една от миналите си беседи, че Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Понеже казваме, че

КОЙТО ЛЮБИ

Бог е Любов, съгласен съм, но Бог може да се прояви само там, където има разумност; където е Бог, има и разумност и живот, и Любов.

Сега съвременните хора се стремят към живот, искат да бъдат щастливи, здрави, учени, силни. Всички улеснения могат да имат, затова е създаден светът, но трябва да знаят, че е създаден от Бога, Който е най-умен, най-мъдър, най-силен. Ние не можем да предпологаеме, че Бог, Който е най-разумен, може да иска един свят, в който да съществуват мизерия и нещастия; ако съществуват мизерия, страдания, това се дължи на съвсем други причини.

Който Ме люби, ще опази Моето Слово. Кое е Неговото Слово? Майката, за да опази Словото на Христа, трябва да отгледа своето дете не само физически, но да влее в него нещо от себе си, от любовта си, от разумния си живот – трябва да го научи на онези велики принципи, върху които е съграден самият живот. Сега някои от съвременните християни имат тази опитност и не трябва да се спирате на нея. Спре ли се човек на едно място, не е добре. Някои от вас мислят, че са завършили своето развитие, че всичко знаят, други мислят, че като прочетат Писанията, всичко са разбрали, и казват: „Това е то всичкото!“. Не е всичкото в тази книга, тя е една малка опитност, но къде е опитността на ангелите, къде е опитността на тези светии? Апостол Павел е казал много малко неща и Христос е казал много малко неща. Къде е онази Любов, която Христос проповядваше на кръста? Всички говорят за нея, но колко християни има, които изявяват Христовата Любов? Колко майки има, които изявяват Христовата Любов? Тогава аз определям великия закон така: Любовта включва благото на всички същества.

В разбирането на Словото Божие трябва дълбока мисъл не само по ум, но дълбока мисъл, в която да взима участие сърцето, в която да взима участие и чо-

вешката воля. Има някои въпроси, които ще се разрешат само по един опитен начин. Аз ще ви приведа следния пример.

При един велик индийски адепт, който се занимавал с окултните науки и добил голяма опитност от своите учители, когато бил на 18-годишна възраст, идва един ден бедна майка и му оставя своето малко дете – да го погледа, докато се върне, като му казва: „Ще бъдеш тъй добър, отивам на работа, ще пазиш днес детето“. Той се съгласява да ѝ услужи. Тя отива на работа и оставя детето в коритцето му. Както си работи този адепт, вижда една кобра, която приближава детето. У него се събужда желание да го избави, но веднага си казва: „А Брама, който го е създал, няма ли да се погрижи за него?“ – и се отказва да изпълни желанието си. Кобрата се приближава, ухапва детето и то умира. Майката се връща вечерта при адепта и той ѝ казва:

– Една кобра ухапа детето ти и то умря.

– А защо не го пази?

– Такава е Волята Божия.

– Ти положително ли знаеш, че това е Волята Божия?

– Така мисля.

– Аз пък мисля обратното – че детето ми трябваше да живее.

Вика го тогава Брама:

– Защо днес не помогна на това дете, защо не уби кобрата, за да го спасиш?

– А защо да я убивам? Аз не исках да опетнявам ръката си. Ти създаде кобрата, ти създаде и детето.

– Ти мислиш, че изпълняваш моята воля, като не уби кобрата, и затова не опази детето, но нямаше ли да изпълниш волята ми, ако я беше убил?

Всъщност този адепт можеше да не убива кобрата и пак да запази детето – той можеше само да я хване с двата си пръста и с пръчицата да ѝ каже: „Не ти е тук мястото“.

Сега червеният цвят у нас е цветът, който убива всички хора. Кого не убива и не разваля? Той разваля и семейства, и държави, и общества, от памтивека всичко разваля, всички войни се дължат на него. Като се вдигне червеното знаме, всички се убиват и кръвта започва да се лее. Като се избият толкова хора на бойните полета, останалите се връщат окичени със знамена и знаци. – „Е, трябва да се бием за благото на нашия народ.“ Покажете ми кой народ не се е бил и като се бил, да е прокопсал? Къде са тези народи от старата древност: римляните, египтяните, асирийците, вавилонците? Къде са тези народи, които мислят, че като се бият, ще възстановят правото си? Да оставим народите, та и съвременните домове се бият! Ние казваме: „Трябва да пазим своите интереси, Любовта трябва да се пази само за нас“. Я ми кажете една фамилия, която да е запазила поне за 2000–3000 години своята фирма, да не я е загубила! И в какви илюзии се намираме ние, а в Любовта има една непривност.

Трябва да има постоянна връзка между Бога и човека – не Бог по форма, а Бог като Любов. Казват: „А, Любовта“. Да, но Любовта включва разумното слово на човека. Сега, когато се запознаем с тази велика Истина, пред нас ще се отвори велик свят. Всички желаят да говорят с един умен човек, но никой не желае да отиде в лудница и да се разправя там с хора, които не мислят. Казва Христос: „Който Ме люби, ще опази Моето Слово“. Един обект трябва да имаме.

Следователно най-първо Бог се проявява вътре в нас. Тази Любов ще дойде – как? В теб ще се зароди една малка искрица и ако не загасиш тази искрица, Любовта, Бог ще дойде. Важно е, че Божията Любов не започва с червения цвят. Тя ще се яви в душата ти като една малка светла точкица, приятна, и постепенно, колкото повече приближава към теб, ще те озарява и под нея твоят ум, твоето сърце и твоята воля ще придобият най-добрите качества. Тя е Светлината, за коя-

то Христос казва: „Аз Съм Виделината и думите, които Аз ви говоря, не са Мои, но на Отца Ми, Който Ме е проводил“. Тази Светлина ще дойде.

Светлината е един признак на Любовта и когато Слънцето ни озарява, показва, че Бог ни изпраща тази светлина. Физическата светлина е признак на Божията Любов. Когато аз обичам някого, сърцето ми трепти, с фенер излизам да видя какво прави в тази бурна, тъмна нощ – това е Любовта. Ако не го обичах, бих ли излязъл с фенер? Някои казват: „Покажи ни Любовта!“. Когато излезете вечер и видите звезди по небето, какво показват те? Това са фенерчета, които се явяват, и Бог ви показва чрез тях пътя, защото сте се изгубили в бурята на живота. Казват: „Тия звезди са далеч“, но кое е близо до нас? Това, което обичаме в дадения момент, то е близо. *Близо и далеч* са относителни неща; ако се движа с бързината на светлината, нещата са близо, тия звезди са близо, но ако се движа с бързината на кола, звездите са много далеч. Тогава ние установяваме нещата и казваме: „Тук, на Земята, е всичкият живот“. Не, основата на Небето е Любовта и като влезете в него, ще влезете в онази Вечна светлина, където няма никакви сенки; Слънцето там никога не залязва. Някои казват: „Онзи свят е само едно състояние“; да, той е едно състояние, но същевременно е и едно място.

Казват: „Къде е онзи свят?“. Когато ние говорим за духа, какъвто и да е духът, и той има една материална обвивка около себе си. Материята, в която обитава и работи, по отношение на неговото битие е по-гъста от материята на Земята. Вие, като хора, нищо няма да видите, но като духове може да видите, че има и друга Земя с една материя, която не гние, в която няма тъмнина. Нашата материя се различава по това, че нейният цвят е покрит с една черна, с една тъмnochервена краска. Докато сме тук, при тези условия, мир не може да има.

Вие искате да сте на другия свят. Е, тогава как ще изтъкувате думите: „Небето и Земята ще потънат, ново небе, нова Земя ще се явят“ – какво се разбира под тия думи? Нова Земя се създава сега. Къде е тя? Христос казва: „Аз ще ви взема и ще ви заведа там. Където Съм Аз, ще бъдете и вие“. Щом говорим на хората, че трябва да се преселят от едно място на друго, те започват да треперят, да се страхуват. Казва Писанието: „Там, където е Любовта, там, където е Бог, там е нашият живот. Там, където Го няма, е мъчение, ад“.

Казва Христос: „Който Ме люби, той ще опази Моите заповеди“. Сега, откакто сте излезли от Бога, вие сте живели толкова хиляди години на Земята, но не помните вашето минало: откъде идете, как сте слезли на Земята – нищо не помните; аз не говоря за вашите тела, говоря за вашите души. Някои от вас знаят своето минало, но някои не го знаят. Някои познават Христа, някои не Го познават и спорят кой е, а някои мислят, че Христос ще дойде на Земята и ще Го видят като човек. Това е до схващането на хората, но има друго едно схващане: Христос е проявление на Бога, Той е Любов, Той ще дойде като една вътрешна светлина в умовете и сърцата на хората и тази светлина ще привлече всички около Себе Си – това е истинското схващане. Той казва: „Като отида при Отца Си, ще привлека всички при Себе Си“.

Който Ме люби, той ще опази Моето Слово. Сега в нас се събужда онази велика мисъл и казваме: „Опазихме ли ние Словото Божие?“. Кое е това Слово? Живото Слово, Словото на Любовта, а не изказаното само на думи. Христос казва: „Аз ще изпратя Духа Си и Той ще ви научи“. Когато дойде този Дух, каквото ви говори Той, това ще вършите. Има сега вързани човешки духове на Земята, които заблуждават. Като влезе Божият Дух във вас, ще опазите Неговото Слово.

Някои казват, че много знаят, че Духът говорел в тях. Тогава казвам: я ми изпейте една песен! – „Аз

с музика не се занимавам.“ А с какво се занимавате? – „С говор.“ Хубаво, кажете ми едно разумно слово. В какво седи Любовта – в целувките ли, в стискането на ръцете ли, в прегръдките ли, в яденето и пиенето ли седи? В какво? Аз мога да те нахраня, но Любовта не е в нахранването; мога да те напоя, но Любовта не е в напояването; мога да те облека, но Любовта не е в обличането; мога да ти дам знания, но Любовта не е в знанията. Всички блага мога да ти дам, но Любовта не е вътре в тези блага. И ние, съвременните хора, се заблуждаваме. Майката, като храни детето си, мисли, че то един ден ще я гледа, но детето не е в това тяло; то се проявява в тялото, но това тяло ще се измени, в него има една разумна душа. Ако майката може да влезе в интимни връзки с душата на детето си, то ще я разбере; ако не е в състояние да влезе в интимни връзки с душата му, то ще я забрави. Причината за слабата връзка в животните е тази, че между тях има само външна връзка, която се заличава. А у хората, при сегашното им развитие, има друга, разумна сила, която ги свързва.

Сега ние, съвременните хора, се срещаме и се пита-
ме: „Ти от каква народност си?“. Мислят, че българите се обичат повече като българи, но не е вярно. За интересите си някой път може, но Любовта не признава никаква народност, Любовта не признава никаква религия, Любовта сама създава религиите. Религията е за Земята, Божията Любов седи извън всички Църкви. Църквата е Христовата църква, а главата на тази Църква е само Христос. Питам: в коя Църква се намира днес Христос, къде е Той? Ако ми кажете в коя Църква е, аз съм първият, който ще отиде да поприказва с Него. Доколкото зная, Христос не е в никоя Църква. Това не е в ущърб на Църквата, но говоря една истина. Ще кажат някои, че Църквата е Божия. Че е Божия, Божия е, но Христос да е вътре в тази Църква – не е, защото тя е облечена с червена дреха; и като четете Писанието, казва се за Църквата: „В мантия е облечена тя“.

Това е външната страна. Сега, аз нямам нищо против вярващите, но казвам, че Църквата, според сегашните схващания, според сегашното състояние, в което се намира, не може да направи нищо. Какво може да направи тя в тези времена? Вижте Америка, в която има толкова просветени, повече от 150000 проповедници, повече от 40000–50000 души учени, завършили богословие – остана ли поне един от тях в Църквата? Не, те вдигнаха червеното знаме и сега учат един велик закон в света – че и на победените, и на победителите Бог еднакво налага Своя закон. Сега, ако ние кажем на съвременните хора, че сме в края на века, че в света идва една велика промяна, ще кажат: „Това е заплашване“. Ако на японците преди 6 месеца бяха казали, че ще дойде едно голямо земетресение, след което Япония ще остане второстепенна държава, щяха да се присмееят, но сега това е факт. Един американец е предсказал няколко земетресения и каквото е предсказал, всичко се е сбъднало. Не ви казвам аз, той казва: „В Европа идва едно земетресение, което ще започне от север, ще разтърси цяла Европа така, че ще се помни с хиляди години“. Той обяснява и причините за земетресението – в Стария завет се казва: „Гледайте да не станат вашите дела и мисли толкова лоши, че да не може Земята да ви търпи вече“.

Христос казва: „Който Ме люби, ще опази Моето Слово“. Вие, които ме слушате, всички искате да уредите вашите работи. Доколкото виждам, материалните ви работи са уредени, но духовните не са уредени, заплетени са. Аз ви препоръчвам още днес да уредите вашите полици с Бога. На какво са тези полици? На Божествената Любов. Само тя е, която ще стане основа на бъдещата култура; върху нея ще се въздигне Царството Божие, а Учението на Христа ще се въдвори като Учение на Любовта. Сега, разбира се, аз не говоря за тази обикновена любов, но между всички ви, между богати и сиромаси, между учени и прости,

между всички ви трябва да дойде Разумната Любов, да се възпитат децата – да се научат на тези велики закони, да ги прилагат, без да ги използват за свои лични облаги. Любовта подразбира великото благо, при което светът може да се възпитава.

Първото нещо, което Любовта ще внесе, е истинското здраве. Това увеличаване на болестите е признак на нередовен живот, т.е. царува Любовта със своя червен цвят. Всеки гняв, всяка възбуда, всичко това спира възвишените и благородни мисли и прояви в нас и ние, като остаряваме, наместо да поумняваме, оглупяваме. Забележете, всички стари хора започват да се дразнят, да оглупяват – защо? Днес ги дразнят, утре ги дразнят, постепенно един червен цвят започва да избива на лицето им и оглупяват. И ако си писател или философ, и по отношение на теб ще се намерят същества, които искат да те осмиват. Ние казваме, че на всички хора е необходимо въздържание. Онези благородни хора, които искат да запазят своя живот, трябва да контролират червената сила на Природата. Ама някой се присмял над теб. Нищо. Ако ти дадеш ход на тази червена краска, какво ще придобиеш? Да допуснем, че някой е изгорил твоята къща; ти трябва да търсиш причината – това показва, че той не те обича, а щом не те обича, трябва да има причина за това. Ако ние, съвременните хора, умираме, казано ни е, че умираме от нямане на Любов.

Който Ме люби, казва Христос, той ще опази Моето Слово. Нека имаме Словото Божие, че тогава ще пазим Божията Любов. Тази Любов трябва да се загнезди дълбоко в нас. Съвременната наука е дала ред факти, ред данни за последствията от нередовния живот. Понякога ме учудва своенравието на някои хора. Онзи морал, който днес съществува, е даден от великите Учители, които са имали откровението на целия Космос. Този морал е даден на мястото си, но сега, както е внесен вътре в света, той е изгубил смисъла

КОЙТО ЛЮБИ

си – защо? Днес е само външен, в нас има само едно външно благочестие. Всеки има морал от страх; ние изпълняваме морала, защото има затвори, има стражари – всички тия принудителни мерки ни заставят да живеем един морален живот. При такова състояние кой няма да е морален?

Желал бих да зная доколко този морал се гнезди вътре в сърцата и умовете на хората от съвременния свят. За да проверят какъв е съвременният морал, нека властта за 10 дни да се оттегли и да видят кой какво ще направи. И нека тогава да проверят в 10 дни светът дали ще бъде по-културен, или не. Нека направят такъв опит и да държат статистика по колко престъпления на ден могат да се правят. В Англия, във Франция, в Америка има такива статистики, нека и в България държат такава, та да видят кой народ има повече Любов. И аз бих желал съвременните християни да направят този опит – не да няма власт, но временно властта, правителствата да се предадат, да видят как ще се прояви човешкият дух.

Ние, съвременните хора, нямаме Вярa, страх ни е да направим този опит – защо? Защото малко Любов имаме. Знаете ли примера за онази царица, която искала от мъжа си властта да управлява само 3 дни? Той ѝ казал:

- Нямам вяра в теб.
- Как, аз те обичам!
- Обичаш ме от страх, защото имам власт, сила, но ако дам властта в ръцете ти, ти ще бъдеш първата, която в 3 дни ще ме обеси.
- Не, ти крайно ме огорчаваш, хайде да направим опит.

Дал ѝ той властта, но след 3 дни тя го обесила. Като го окачвали на въжето, той ѝ казал:

- Нали ти казах, че ще ме обесиш; прав съм, значи.
- Е... – казала тя, съзнала се и закрила очите си.

Сега вие ще кажете: „Колко жестока е била тази царица!“. Не е така. Ами онзи мъж и онази жена, които се къннат пред олтара, че ще се обичат и ще си бъдат верни, издържат ли? После всеки от тях си намира по-хубав мъж или по-хубава жена. Не казва ли той: „Е, ще потърпиш малко, нали знаеш, че аз залюбих, ще си намериш друг“? Това не е разбиране на Любовта, това е любов само по форма, но не и по съдържание. Аз намирам, че обесеният цар също не е бил много умен. Той не трябваше да даде властта на жена си и да чака, а трябваше да си вземе паспорт и да ѝ каже: „Ще ти дам властта за 3 дни, но в това време ще отида в странство и ако има нужда от мен, ще ме викаш, а ако няма нужда, ще управляваш както знаеш“. Умен трябва да бъде, а той седи и чака какво ще направи жена му – ето къде е погрешката. Следователно ние понякога не проявяваме своята любов, а очакваме. Мъж, който от жена си очаква това благо, е окачен на въже и жена, която от мъжа си очаква това благо, е окачена на въже; все на въже са окачени.

Христос казва: „Който Ме люби, той ще опази Моето Слово“. Някои се чудят защо Христос си замина. Той казва: „Който вярва в Мене, и по-големи чудеса ще прави“. Даде им Своята власт, остави ги на Земята, но знаеше какво ще правят с Него – Той им даде властта и те Го разпнаха. Сега седят, молят Го отгоре: „Господи!“. Христос пита съвременните християни: „Има ли нужда от Мен?“.

Христос казва: „Който Ме люби, ще опази Моето Слово“. Сега аз се обръщам към онези ученици, които желаят да се повдигнат. Това Учение на Любовта не е Учение за децата. Другите могат да живеят както искат, но онзи ученик, който е учил 4 години в университета и държи изпит за докторат, трябва да застане на нозете си и да защитава своята теза, да я доказва – само така може да получи докторат. Онзи ученик, който ще държи матура, не трябва да написва цифри-

КОЙТО ЛЮБИ

те на ръкавите или на ръцете си и от тях да гледа, но трябва да има знания, трябва да знае общите принципи. Някои от тези принципи не са на мястото си, но онези, които са необходими за живота, той трябва да знае, за да издържи изпита си; ако не може да го издържи първият път, да се яви втори, трети, но да го издържи.

Сега ще поставят на изпит всички ви. Този Отец, за Който ви говори Христос, Той ще ви постави на изпит за Любовта. Изпит идва за всички хора. И след като ви пресеят, на онези, които останат, ще се дадат нови условия за развитие. Земята ще се пресее, ще остане наследството само за добрите хора; ще останат само тези, които разбират Любовта и които издържат изпита на Любовта. Съвременните хора ще проверят един закон: няма да остане на Земята нито един престъпник. Идва една червена вълна от червения цвят и понеже тези хора са тежки, то по гравитация всички ще бъдат отнесени тъй, както се отнасят прашинките от вятъра. Понякога ми е чудно, когато добрите хора казват: „Какво ще стане с нас?“. Ако вие имате един възлюбен, който е силен, можете ли да го питате: „Какво ще стане с мен?“. Има Един в света – Бог, Той е най-силен; всичко може да премине, всичко може да се разклати, Той никога не се разклаща. Има Един в света, у Когото няма никаква промяна, у Когото всичко е постоянно. Понякога допускате мисълта: „Какво ще стане с нас?“. Ако имате Божията Любов, с вас всичко ще стане тъй, както трябва, а не тъй, както не трябва.

Сега аз се обръщам към учениците на Любовта и казвам: опитали ли сте вие силата на Любовта върху Мъдростта? Онзи, който люби, той трябва да обича, да иска да придобие Мъдростта в себе си, да стане мъдър; не желае ли това, Любовта не действа. Тя се проявява само при едно силно, интензивно желание да бъдеш мъдър; това е качество на Любовта. Първото качество

на Любовта е една велика жажда да учиш; това не е алчност, такъв човек не е нехаен, но изучава всичко, каквото види в света. А качеството на Мъдростта е точно обратното – в мъдрия човек има желание и най-малкото същество, което види, да обикне, има желание да му направи една услуга. Той, като види, че една мравка се мъчи, ще се спре, ще ѝ направи услуга; като види, че едно цветенце е затиснато, ще се спре, ще го разрови, ще му направи услуга – нему е приятно това. Само мъдрият човек може да направи така. Сега, ако дойда във вашия дом, аз мога да позная дали търсите Мъдростта, или Любовта.

Понякога мнозина казват, че трябва да говорим много сладко, но в какво седи сладкото говорене? Ако отида при едно дърво, затрупано с вар, и взема да го чопля, да го измивам с вода, зле ли правя? Мислите ли, че варта е една необходимост при условията на неговото развитие? Зимно време то е намазано с вар за предпазване от зайците, но през лятото трябва да се освободи от тази вар. Ако се яви човек, който може да ви каже вашите погрешки, които са в порите на вашата душа и ви спъват, какво обидно има в това? Понякога вие считате за обидно, че някой ви е казал погрешките. Аз считам, че първото правило е човек сам да вижда грешките си; ако не ги вижда и дойде някой да му ги покаже, тогава трябва да му благодари, иначе ще се намери в следното положение (ще ви приведа един пример).

Един турчин отишъл в една българска къща и казал: „Слушайте, вие български няма да говорите, аз разбирам български – ако кажете нещо лошо, ще ви разбера. Ще говорите на турски“. По едно време той запалил чибук си, но искра паднала от него и чалмата му започнала да гори. Бабата, като го видяла, казала му: „Ага, чалмата гори“, а той – „Не разбирам“. Тя пак: „Ага, чалмата гори“ – „Не разбирам“. Най-после му казала на турски. – „А, тъй кажи, да те разбера!“

Така и ние казваме, че разбираме някоя работа, но като ни кажат, че чалмата гори, отговаряме: „Не разбирам“. Всички говорим за Любовта, но както агата разбираме тази Любов по турски.

Който Ме люби, казва Христос, ще опази Мое-то Слово. Законът е такъв: трябва да любиш някого в света. Ако човек не може да люби първия лъч, който е влязъл в окото му, той не е човек; това аз наричам Любов. Първият лъч, който влезе в твоя ум, първият лъч, който влезе в твоята душа, първият лъч, който внесе тази радост, ти трябва да обичаш. Може да е малък – нищо, ще го обичаш. Мислите ли, че не трябва да обичате онази малка божя кравицка, която понякога може да се качи по вас и да лази? Вие даже не се спирате да помислите и казвате: „Нямаш право да ходиш отгоре ми“. Мислите ли, че сте постъпили по закона на Любовта? Аз се учудвам – срещам много религиозни хора, а и ученици имам, които казват: „Тази божя кравица не трябва да лази по мен“. Не, ти не си разбрал закона. Тази божя кравица, щом се качи отгоре ти, казва: „Ти като мен божя кравица ли си?“.

Божя кравица, отлично име – кравица на самопожертване. Забелязали ли сте какъв е животът на тази кравица? Тя си има дрешка отгоре. Наблюдавали ли сте цвета на нейната дрешка? Сега, разбира се, не е във външната форма, зад тази божя кравица седи нещо разумно. Ако аз изпратя едно малко дете да ви донесе едно карамфилче, то тия от вас, които не ме обичат, ще кажат: „Е, едно карамфилче!“. Но я попитайте онези, млада мома или момък, които ме обичат, какво ще кажат! „А, карамфилче!“ – скачат, радват се. Защо? Любовта говори вътре в тях. Това е факт. И в онзи, който има тази велика Любов в душата си, тези малки неща внасят радост и веселие. А колко пъти днес Господ ще изпрати едно малко дете да ви донесе карамфилче! Още като се събуди някой, рано сутринта Господ ще му изпрати едно карамфилче. Виждам – някой

се радва, скача, а някой ще изхвърли карамфилчето, казва: „Аз съм стар“. Гледах как едно дете донесе на една стара баба карамфилче, а тя казва: „Синко, стара съм“. Не, не, макар и стара, нека вземе карамфилчето. Тази баба, като казва, че е стара, друго подразбира – тя иска да каже: „Когато бях млада, не любих, пък и сега не любя, не съм се научила на това изкуство“.

Всички съвременни хора се срамуват да кажат, че любят. Не зная на какво прилича тяхната любов. Не, герои трябва, ние трябва да покажем на сегашния свят в какво седи Любовта. Мъжът направил една погрешка, жената трябва да се прави, че не разбира нищо, че нищо не е видяла. Онези, които разбират това Учение, които вървят по Бога, трябва да покажат този пример – тъй разбирам аз. Седите някъде, някой е казал нещо несвързано – тихо и спокойно мислете само за Любовта; а вие мислите само за общественото мнение. Мъжът направил хубава дреха, жената не я харесва; да се прави, че нищо не вижда, да я остави настрана! Ето откъде трябва да започнете вие, но колко сме слаби!

Аз опитвам, опитвам, правил съм опити и още резултати не са дали. Например правих опити между двама ученици, и то ученици, които говорят за философия на окултизма. Дам им по две хубави ябълки и ги гледам в лицата – и двамата казват: „Учителят е много внимателен към нас“. Изваждам от джоба си още една ябълка, давам я на единия, на другия не давам. Мръдва сърцето на втория, казва си: „Откъде накъде, той по-високо ли стои от мен?“. Казвам: аз ви разбирам, вие не ме разбирате. Защо му дадох другата ябълка? На този, на когото я дадох, казвам: слушай, има един болен приятел, ще му занесеш тази ябълка и ще го поздравяш от мен. В Природата излишък няма. Ако Бог изпрати Своите блага излишно, Той казва: „Ще станеш сутринта, весел ще бъдеш и ще занесеш ябълката на болния“.

КОЙТО ЛЮБИ

Следователно Христос казва сега: „Който Ме люби, ще опази Моето Слово“. Опазването на това Слово не седи в думите. Някой път можем да отидем някъде, да седим, да мълчим един час и да занесем своето благо – с мълчание да занесем много повече. Има два начина на говорене. Като мълчиш, ще пренесеш това мълчание в душата му. Отидеш при някой болен, казва ти: „Много ми е тежко“; попрегърнеш го, погалиш го с ръце, той казва: „Как ми олекна, този човек сякаш ми взе нещо“ – доволен е. А можеш да отидеш при някой болен и да му говориш: „Ти си грешен човек, Бог те наказва, имаш да страдаш“ – така му оставяш двоен товар. Мислиш, че това е Любов? Не е.

Сега вие ще ме запитате какви са крайните резултати на Любовта. Крайните резултати на Любовта са да се опознаем – ние още не се познаваме. Знаете ли за какво опознаване говорях? Дойда във вашия дом, вие ме познавате, искам 1000 лева; на драго сърце ми давате. Вторият ден дойда, поискам 2000 лева, давате ми, но като дойде до 10000 лева, казвате: „А, сега вече не мога“; значи до 10000 лева ме познавате. Казвате: „Този човек иска да ни опропасти“. Ако мисълта ми е да ви опропастя, да ви взема парите в името на Любовта, това е голяма подлост; но ако след като ви взема 10000 лева, искам да ви дам 100000, да ви дам своето благо, това е Любов. Следователно Любовта всякога мисли не за своето благо, а за благо то на другите.

Аз гледам сега, някои, които вървят в това Учение, мислят, че Бог ги изпитва. Е, хубаво, ако те изпитва Господ, не е достатъчно само да издържиш, но отговори ли правилно при този изпит? Първото правило е: между учениците, между братята и сестрите отношенията трябва да се изправят; между майки, синове и дъщери отношенията трябва да се изправят; между приятели отношенията трябва да се изправят; между слуги и господари отношенията трябва да се изправят; между учители и ученици отношенията трябва да

се изправят, да станат отношения на Любов. Над нас има по-висши същества, с които трябва да се свържем, и именно тия правилни отношения ще ни свържат с Висшия свят. Ако ние се свържем с по-нисшите същества, мислите ли, че ще придобием нещо? Някой говедар, който е пасъл с години говедата, придобил ли е нещо? Нищо не е придобил. Ако ние живеем между съвременните хора и не се запознаем с Бога, ще останем невежи. Ако е да бъдеш говедар, бъди, но в торбата си трябва да имаш книги, да имаш връзка с хората, да знаеш какво става по света, да си запознат с Небето, да си запознат с живота, с изворите, с цялата Природа. Като погледнеш такъв говедар, да виждаш в лицето му един отличен говедар.

Сега, при днешното възпитание на хората, някои сестри казват: „Да бъдем милостиви“. Знаете ли какво е милост? Милостта има блага не във времето и пространството, тя има блага в човешката душа извън време и пространство. Именно това разширение всички трябва да имате сега. И аз бих казал: Любов без Мъдрост не е Любов. Едно от качествата на Любовта е, че всеки, който люби, трябва да е мъдър; той трябва да е много внимателен, не пред външния свят, но пред Бога, да върши всичко, което Бог върши спрямо нас. Как мислите, Природата пред нас мека ли е? Как да си обясните студа? Зимно време зъзнеш, трепериш. Дойдат пожар, бури, глад, земетресения. Езикът на Природата е езикът на Бога – Бог иска да ни събуди от дълбок сън, да ни върне от един хлъзгав път, по който сме тръгнали. Забогатееш много – дойде някоя болест; затлъстееш – дойде някоя болест; направиш зло – дойде някое наказание. Мислиш ли, че това е зло? Не, това е Божията Любов. Всичко, което идва, е Божията Любов, която ще сложи ред и порядък между хората.

Редът и порядъкът ще дойдат и хората за в бъдеще, може би след един кратък период, ще се опознаят

и ще живеят в братство. Тези идеи за братството ще дойдат и тогава управляващите ще бъдат много умни хора. Учителите, професорите, майките ще бъдат учени, умни, ще бъдат братя и сестри помежду си и Земята ще бъде едно място на благословение. Това скоро ще дойде, но докато дойде, хората ще минат през огън, през бури. Като дойде времето, всичко ще се пречисти, всички стари парцали, дрипи, събрани от хиляди години, всичко ще се сложи на аутодафе. Примиране ще има; светът ще се пречисти с огън, изгаряне ще има. И сега ви казвам: ще стане, ще го проверите и тогава ще кажете дали е вярно, или не; сега не си правете бързи заключения, въздържайте се! Не казвам, че това е вярно или че не е, не казвам, че ще стане или че няма, но си го запишете и като дойдат тия времена, проверявайте. Ще видите, че действително е вярно.

Съвременните учени правят своите изчисления и казват, че в развитието на Слънчевата система завършва един цикъл от 25000 години. Всякога при такава промяна в Слънчевата система стават и външни промени. Сега учените казват, че Луната ще се разруши и всичкият прах от нея ще падне на Земята. Понеже хората много орат, много консумират, то земята има нужда от тор; този прах ще я обнови. Питат някои: „На мястото на Луната какво ще дойде?“. Казват, че ще се яви нова планета. Тъй си говорят хората. Ако дойде новата планета, тя ще бъде толкова голяма, че всички ще я видите. Тези учени казват, че това няма да бъде след дълго време, скоро щяло да бъде; колко скоро – не се знае.

И казва Христос: „Който Ме люби, ще опази Моите заповеди“. Кога се нуждаем от възхета – нали когато сме в кладенеца? Кога се нуждаем от вода – когато сме жадни. Кога се нуждаем от хляб – когато сме гладни. Кога се нуждаем от дрехи – когато сме голи. Ако има епоха, в която най-много се нуждаем от Любов, това е сегашната. Никога човечеството не

е било при такива благоприятни условия за проявяване на Любовта, както сега, и никога Бог не е говорил тъй много, както сега; Той и в миналото е говорил, но само на отделни лица, а сега говори на всички онези, които са възмъжали, почти на всички е започнал да говори. И ще проверите една велика Истина – където Христос казва: „Отец Ми ще ви се изяви“; щом ви възлюби, Той ще ви се изяви. Няма по-тържествен ден от този – да видиш Божието лице. Да видиш Божието лице не значи Бог да те уволни, а да ти даде свободен билет, като на един ангел. Ще ти даде свободен билет за пътуване, ще прати един ангел да те вземе на крилете си, ще обиколиш всичките слънчеви системи и след 100 години ще те върне на Земята. Мислиш ли, че такава разходка няма да ти бъде приятна? При нея ще научиш толкова неща, умът ти тъй ще се освежи, такава култура ще видиш, че ще си кажеш: „Колко съм бил прост!“. Като се върнеш на Земята, всички ще забележат една промяна в теб и ще питат: „Откъде е тази Мъдрост?“, ти ще кажеш: „Който има такъв билет, винаги става мъдър“.

Аз бих желал за всички ви такъв билет и подписаът на този билет ще бъде *Любов*. И накъдето тръгнете с тази дума (*Любов* няма да бъде написана на български, нито на френски, нито на английски), където и да отидете, вашият път ще бъде отворен. При изговарянето на думата *Любов* пропуск навсякъде ще имате, навсякъде ще имате добри условия, ще се чувствате като у дома си, навсякъде ще ви нахранят, ще ви почитат и ще разберете, че животът има смисъл. А сега мислите, че учени има само на Земята. Учени хора има навсякъде, разумни същества има навсякъде и където има *Любов* между тия същества, има разумна обмяна. Това е идеалът, който трябва да имате.

Засега Любовта е дошла с червеникав цвят, с портокален и малко въззеленикав, но вашата *Любов* трябва да има синкав цвят, който постепенно трябва да се

превърне в светъл. Право казват духовете: „Само светлите изпращат да служат на онези, които ще наследят Божествения живот, Вечния живот“.

Казва Христос: „Който Ме люби, ще опази Моите заповеди. Който люби Мене, и Отец Ми ще го възлюби. Аз и Отец Ми ще дойдем и жилище ще направим у него“. Сега да не изгубите интерес, да кажете, че светът ще се свърши и нищо не ни трябва. Не, когато става едно корабокрушение, всеки трябва да бъде на брега и да помага. Всеки от вас трябва да бъде буден, готов да помага на страдащите, на оскърбените и да им даде утеха. Казват: „Смъртни са хората. Какво ще стане с нас?“. Има Един, Който ще застъпи вашето право. – „Изпоядоха ни, живота ни взеха“. Имайте Любов и не се плашете – има Един, Който се застъпва за вас, Той е силен.

Светът ще се поправи, но с революция. Идва революция, идва картечен огън и като дойде в Европа, континентът ще се разтърси от нея, от това земетресение. Няма да остане нито едно здраво здание на Земята, тъй казват учените; високо здание няма да остане, всички монументи, всичко ще бъде смъкнато, нищо няма да остане. Това е една революция, за да ни освободи Господ от всички заблуждения. Тогава Той ще каже: „Гледайте нагоре!“ и ние ще приличаме на онази какавида, която излиза от своя пашкул, и на онзи човек, който излиза от своя гроб. Та какво, ние сме в гробищата! Мислите, че на онзи, който копае камъни 1000 метра дълбоко в земята, му е много приятно? Нима мислите, че на онзи огняр, който е на парахода и на 24 часа се сменя, му е много приятно? Нима мислите, че на онзи работник във фабриката при онзи шум му е много приятно? Тези неща са необходими засега, но в бъдеще трябва да имаме фабрики, които не вдигат никакъв шум, та като влезеш в тях, да ти е приятно. За в бъдеще няма да има нужда да слизае долу в земята, да копаем като къртици, а ще взимаме

нужната енергия от пространството и с нея ще се отопляваме и осветляваме. Всичко ще се измени.

Който Ме люби, ще опази Моето Слово. Тогава Бог ще ни разкрие един нов начин, Той ще ни даде новите блага. Сега трябва да покажем, че у нас има един нов живот, нов принцип, че можем да приложим Любовта. Когато и да е от вас аз мога да опитам – доколко е неговата любов, неговата честност: намирате се в крайна нужда и ви давам да занесете някъде 100000 лева без разписка, само между мен и вас. По пътя ще се замислите, ще си кажете: „Да си услужа!“, а после ще се извините: „По пътя срещнах разбойници, нараниха ме“. Да, но и вие сте се наранили. Аз си мълча, замина си. Друг случай: вашата дъщеря е млада, красива, девствена, вие я поверявате някому да я преведе през гори и планини – мислите ли, че няма да опитате неговата любов? Той трябва да я пази като нещо священо. А колко пъти могат да се явят у вас тези нечисти мисли! Това не е култура. Любовта изисква от нас онова священо чувство – да тачим живота на хората.

И тъй, братя и сестри трябва да хранят помежду си благородно чувство. Приятели, мъже и жени, всички трябва да имате най-благородни чувства помежду си. Синове и дъщери трябва да хранят най-благородни чувства и мисли към своите близки и приятели. Така е, ние се намираме пред един свят, пред една култура, където всичко ще се разкрие, няма да остане нищо неразкрито. Аз бих желал всички, които ме слушате, да носите факлите на тази култура запалени, тази светлина да има един определен принцип и да кажете: „Любовта включва благото на всички хора, а ние сме носители на това благо“.

Сега, ако сте верни на думите Христови, то не е за в бъдеще, но още днес можете да имате един опит. Имали сте го, но и днес пак може да го имате. Тази Любов ще дойде, във вас ще има едно прииждане, ще дойде едно просветление. Със старите си сметки трябва

ва да се простите. Аз, като ставам сутрин, често усеждам един кръг наоколо, който ме стяга. Знаете ли на какво го уподобявам? В Стария завет има един пример за Самсон, за този герой, чиято жена искала да знае къде се крие силата му, а той понякога я поизлъгвал, не ѝ казвал къде се крие. Като заспивал, тя го завързвала, но като ставал сутринта, той се освобождавал. Сега станете сутрин, казвате си: „Стяга ме нещо главата“ – вашата жена ви е вързала; жената я стяга нещо – мъжът ѝ я е вързал. Мъжът или жената – все едно, вързал те някой. Като станеш, ще кажеш: „Бог е Любоб“ или „Ако Ме любите, ще опазите Моето Слово“; всяка сутрин, като станете, употребявайте тази формула. Имайте предвид, че като я произнесете, тази връв веднага ще падне и ще дойде светлина в ума ви. Имате да плащате една полица, умът ви е стегнат, не знаете какво да правите – произнесете формулата, ще се скъсат връзките. Скарани сте с някого – произнесете тази формула. Трябва да се скъсат връзките, въжетата, с които сте вързани. Всички сте вързани. Знаете ли с какви връзки са вързани хората? С дебели черни въжета. Казвам някому: „Направете това нещо“, но той не слуша. Скъсайте тези въжета, защото казва Христос: „Който Ме люби, ще опази Моето Слово“. А там, където е Словото Божие, е и Силата Божия.

И тъй, бъдете носители на Словото Божие, опитайте го! Аз искам да приложите всяка една формула в живота си. Още днес можете да направите това. Всички недоразумения, всички караници, всички тия лоши неща, които имате помежду си, всичко скъсайте! Вие ще кажете: „Да дойде Христос, че тогава“. Не, не, няма да оставяте нищо лошо в сърцето си! Аз, когато се събуждам сутрин, гледам как си препятстват хората. Неразположени сте, кажете си: „Бог е сега разположен, всички светове, всички ангели са радостни. Тук има някакво заблуждение. Тогава защо аз да се спъвам?“. Така си казвам аз, така си кажете и вие.

На тази беседа, която сега ви държа, вие се усмихвате, казвате: „Има някои думи, които особени ни се виждат“. Законът е такъв: вие ще скъсате тези връзки. Всички трябва да бъдете разумни. Сега няма да казвам да не се критикувате, това са малки неща, обикновени. Станеш сутрин, кажи: „Бог е Любов, тези светове са в щастие, в блаженство, няма нито един ангел на Небето, който да е намръщен, защо аз да съм намръщен?“. Ти си в странство, баща ти е богат, не се плаши, ще дойдат парите; няма да чакаш слугите си, ще идеш да си ги вземеш от банката. Казват: „Бог ще уреди нашите работи“. А не, Бог урежда работите наполовина. На онези, които орат и сеят, Бог урежда работите; на онези, които учат, Бог урежда работите. Ще станеш, ще учиш и хубаво ще учиш – тогава ще дойде истинското знание. Ще го приложим, ще орем и ще сеем.

Вие искате да имате приятели. Как? Скръбен е вашият приятел, който и да е той, направете му една услуга, без да знае това – приложете Любовта! Не ви казвам, че Христос е между вас, не е между вас. Ще кажете: „Един от нас е, тук е, някъде е седнал“. Не е. Христос е... Знаете ли какво значи *Е*? Той е на работа сега, не може да дойде между нас; стегнал се е и знаете ли как работи? Знаете ли какво значи работа? Той се е запретнал и работи тъй, както никога не е работил; не е като онези българи – да се захласва, никога не се захласва.

Един българин отишъл в Америка, искал да преподава там френски език, но не могъл да се настани. Наемат го в една църква да духа духалото на един орган. Седнал на духалото, духал, духал, но като нямал пари, като бил затруднен материално, замислил се и си казал: „Какво да правя с този орган? Нямам пари. Да съм си сега в България, един учител да съм! Защо ми трябваше да идвам в Америка?“. Като се замислил, забравил да движи ръчката на духалото. Дошъл кли-

КОЙТО ЛЮБИ

сарят, казал му: „Какво правиш, духай! Философия не се изисква, духане се изисква“.

И аз ви казвам: не се изисква само философия. – „Какво да правим?“ Любов, Любов се изисква, какво си забравил ръчката? Тази ръчка, тя ще ти донесе всичкото щастие. Отвън органистът свири; духайте, иначе ще развалите службата. Всички същества в света имат нужда от Любов, без Любов умират; всеки иска да има един любовен поглед. Това трябва да се съзнае. В обществото вие трябва да дадете един добър пример на Любов и като дойде някой при вас, без да му говорите за Любов, да усети тази истинска Любов.

Ако Ме любите, ще опазите Моето Слово, казва Христос. Аз ви казвам: любите ли Христа, ще опазите Неговото Слово. А Неговото Слово носи в себе си Великата Мъдрост, която въздига и укрепява човешкия дух, просвещава човешкия ум, облагородява човешкото сърце и усилюва човешката воля, която прави хората свободни, щастливи и блажени. Там е всичкото.

2 декември 1923 г.

Каквото чух

*Всичко, каквото чух от Отца Си,
явих ви го.*

Йоан, 15:15

Ще взема думите Христови: „Всичко, каквото чух от Отца Си, явих ви го“. Вие ще намерите допълнението на това „Всичко, каквото чух“.

Често употребявате думите „На вас всичко казах“. Може ли всичко да се каже? – „Може.“ Всичко може да се каже на онзи, който всичко разбира. Нима онова житно зърно, което посадите в земята, не съдържа всичко в себе си? Съдържа, всички соли са внесени в това семе. Нима първият лъч, който иде от Слънцето, не носи всичко в себе си? Носи. Всеки ден вие се събуждате и казвате: „Господи, Ти Си ме забравил, аз нямам приятели, няма кой да ме обича. Всички са ме изоставили“. Мислите ли, че онзи първи лъч, който е проникнал сутринта при изгрева на вашето Слънце, не достига до вашето око и не носи всичко в себе си? Носи, той е първият поздрав, казва: „Аз съм светлина“. И който ходи във виделина, няма да се спъва. Виделината е един резултат, едно изявление на Божествената Любов, а Любовта е едно изявление на Бога и само чрез Любовта ние можем да Го познаем. Всички други философски разисквания и твърдения са само затъгалки.

Ако това беше една Велика истина, ако всички онези трактати, онези велики томове съдържаха Истината, ние трябваше да бъдем добри хора. Ако някой мой приятел ме заведе в една сладкарница, където се продават пасти (аз наричам тях сладкарници *приятните стаички*), и ме покани да си хапна, какво ще произведат те в моя стомах? Тия пастички са напра-

вени от белтъка на яйцата, само крем са, но като ги изядеш и се върнеш у дома си, нещо те стяга в корема. Днес тъй, утре тъй и най-после виждаш, че нещо ти липсва и краката ти започват да се спъват. Този приятел ти даде една сладка, онзи приятел ти даде друга сладка, но те не са нещо съдържателно. Друг приятел те покани на едно винце; днес пиеш, утре пиеш, но краката ти се препъват. Казваш: „Не знам какво става, изменя се моят живот“. Казвам: тия пасти, които не съдържат нищо в себе си, измениха твоя живот. После, какви са онези бонбончета, с които залъгвате малките деца? Дойде малкото дете, ти му дадеш едно червеничко бонбонче, или едно от шареничките, но след това бонбонче то става по-лошо. Утре му дадеш зеленичко – то стане по-користолюбиво. Казвате: „Какво става с моето дете, че не може да му се угоди?“. Добре, ако вие храните вашите деца с бонбончета – червенички, зеленички и подобни, те ще ви бъдат учители и възпитатели. Един пророк още на времето си се оплакваше: „Моят народ деца го управляват“. И всички съвременни хора деца ги управляват.

Аз взимам думата *деца* в много широк смисъл. Вие имате едно желание – минавате покрай една витрина, виждате една рокля с нещо шареничко там и си казвате: „Да си я купя!“. Да, но като я облечете, ще се измени вашият живот. Да допуснем, че някоя ваша сестра е женена и до виждането на тази рокля тя живее отличен живот със своя мъж. Този човек едва изкарва прехраната си, няма излишни средства, често нямат и какво да ядат, но като види тази рокля, жената казва: „Чакай, ще го накарам да ми я купи“. За да успее, тя ще наготви малко по-добре, ще се повърти около мъжа си, насам-натам, ще го погали малко, но в това триене, в това умилкване има скрито нещо користолюбиво. Най-после му казва:

– Знаеш ли, днес видях нещо.

– Какво?

– А, много хубаво – на витрината видях една синичка рокля.

На мъжа сърцето трепне, но няма какво, обича я, ще ѝ я купи. Той е чиновник, какво ще направи – тази рокля струва скъпо. Ще се постави на друго изкушение – касиер е, може да бръкне в касата. Казва си: „Е, от тук ще взема, после ще ги върна от заплатата си“. Вземе 2000–3000 лева, после отиде на един театър като снощния, където Марго свиреше с цигулката си. Но за нещастие дойде един ревизор, ревизира касата, вижда – 3000 лева липсват; уволняват го, отива тяхното щастие. Питам: това желание не е ли детето, родено вътре в тях? Имайте предвид: децата могат да бъдат родени с Любов и без Любов. Евреите казват: „Ние не сме родени в блуд“, а Христовото учение гласи: „Всяко дете, което не е родено от Любов, е незаконнородено“ – без изключение!

Всяко желание, всяка мисъл, всяко действие, което не е извършено от онази Божествена Любов, няма санкция в Божествения живот – така седи законът. Ние с хиляди години може да четем Словото Божие, с хиляди години може да разискваме върху нещата, но Любовта е извън времето и пространството. И моралният живот не е вътре във физическия, той е извън него; във физическия свят няма никакъв морал. Морал може да съществува само между разумните същества, той е само отношение на нещата; това е морал в широк смисъл. И животът има двойко значение вътре в себе си – той се намира и в материята, и извън материята; живота в материята наричаме материален, а живота извън материята – духовен. Следователно, ако сте в материята, не можете да имате морал. Мислите ли, че ако някой ми строши ръката, а вие дойдете при мен, ще мога да разговарям приятелски с вас? Не, постоянно ще мисля за ръката си. Мислите ли, че ще можете да ми говорите за Любов, за разни благодеяния, за това-онова, и аз ще мога да ви слушам? Не, не,

цялото ми внимание ще бъде заето от ръката и ще ви кажа: „После, като оздравея, тогава ще обичам, тогава ще правя милостиня“.

Казвам: ръката на съвременния свят е счупена. Днес уповават само на парите, те са дясната ръка; щом се счупи тази ръка, нямат упование, нямат разположение и когото срещнеш днес, ще ти каже: „Без пари може ли да се живее?“. Чудни са тези хора, като мислят, че без пари не може да се живее! Това не е философия. Светът може така да разисква, но онези, които отиват към Божествения свят, трябва да имат по-правилни отношения, по-правилни разбирания какво нещо са парите. Парите представляват ценността на онзи свещен труд на всички заминали същества, които са пожертвали своя живот. Нали всички тези здания, построени днес, всички тези греди, всички тези железни живи хора са ги изваждали от земята. Хиляди дървета са пожертвали живота си, знаете ли колко растения са пожертвали живота си заради вас? И всички тези хора, за които растенията са пожертвали своето благо, казват: „Това е наша собственост“. Не, щом се спрем пред едно здание, трябва да преживеем всички жертви, които са дадени – това е един храм на жертвоприношение, хиляди същества са станали жертва. Вие се спирате пред една фурна, поглеждате към онзи хляб, поусмихвате се, но вашето сърце не тупа и вие не можете да изпитате някакво особено чувство. – „А – казвате, – Природата, Господ е създал този хляб за нас.“ В Природата тези самуни ги няма; Слънце има, но самуни няма. Трябва ли да се засмееш?

Сега ние седим и сме недоволни. Всички, които ме слушате, сте от недоволните, по лицето ви това поне чета. Всеки има по един червей вътре в себе си, всеки е недоволен – защо? Някой има една малка къща от две стаи и кухня, казва: „Не, не ми е достатъчна“. Някой има хубави чепичета, от хубава кожа – цветът им не бил хубав. Искате повече шапки, повече рокли – ня-

мам нищо против роклите и шапките. Ако тези рокли могат да внесат във вас Любов, аз съм готов всяка седмица да ви шият, но ако всяка рокля внася размирици във вашия дом, то една рокля е достатъчна. В това отношение при птиците поне (не правя сравнение с тях, понеже и техните перца се сменят) модата е установена – една рокля на гърба си имат, нямат две. Гардероб нямат, една рокля имат само, но я изменят, а ние? Обръщаме голямо внимание на своя гардероб. Понякога виждам, че често обръщате внимание на моя гардероб. Е, питам сега: тези дрехи направили ли са днешния свят по-добър? Казвам: не, те го направиха по-лош.

Лошото в света е, че нашите чувства се изхабиха от нашите дрехи. Това рязане на платовете, тези кройки, тези геометрични клинове вътре не носят нещо хубаво за човечеството. Според мен онези сестри, които нямат работа, нека въведат една мода – да си изплетат с кука една рокля от бяла вълна, но изплетена от горе до долу без никакъв шев; всичките ръкави, всичко да е изплетено свободно, без никакъв шев. Изплитането ще ви отнеме 2–3 месеца, но ще имате една идеална, отлична рокля и като я облечете, няма да имате такива клинове, във всичко ще има единство. Сега нашите дрехи, тези съвременни европейски дрехи, са много смешни. Казват: „Идеални са“. А, идеални! Аз понякога гледам как са сложени краката ни в тези бурии, сякаш в тръби облечени, на карикатура прилича човек. После, отзад, на редингота, един разрез, а на роклите висят панделки насам-натам, ветреят се. Че това са скъсани дрехи! Това състояние, според мен, показва морала на тези хора и в умствено, и в сърдечно отношение – в морално отношение всичко е разпокъсано и сега ние трябва да се помръднем напред.

Всичко, каквото чух от Отца Си, казва Христос, явих ви го. Някои говорят за Истината. Не, ние трябва да разберем нашите отношения, смисъла на живота.

Кое е качеството на човека, какъв трябва да бъде човек? Първото нещо за съзнателния човек е: той трябва да бъде благодарен. За какво? За всичко, което му е дал Бог. А за да дойде тази благодарност, непременно Любовта трябва да бъде едно от качествата. Аз говоря за Любовта в ограничен смисъл, като качество на човешкото сърце, на човешкия ум, на човешката воля.

Всичко, каквото чух от Отца Си, явих ви го. Сега да допуснем следното разяснение. Някой път ме запитват какво има на онзи свят. Онзи свят ние го изследваме, имаме една представа. Ако живеете 50–60 години на Земята и ако хиляди естественици, геолози, географи ходят, обикалят, изучават лицето ѝ и още не са я изучили, то как ще изучат онзи свят? С хиляди години изучават Земята, а някои християни мислят, че като надзърнат в онзи свят, и всичко ще знаят. На вас ви трябва най-малко 1000 години, за да прочетете предговора на Духовния свят; трябва ви 1000 години интензивна работа, без да спите. Така, както човек спи тук, на Земята, губи съзнанието си. В Духовния свят почивка има, но спане няма. Следователно между този и Духовния свят има една разлика. Тъй облечени в материята, за Духовния свят можете да имате само смътна представа. Не мислете, че това е упрек; даже много напреднали индивиди имат смътна представа за Духовния, за Божествения свят. Аз ви казвам: Божественият свят е една красота, която не може да се опише със съвременния език и не може да се предаде на нашето съзнание, понеже у нас няма тези органи, тия сетива за възприемане на тази красота. Човек трябва само да види, за да си го представи.

Разгледайте сега живота на едно дърво. То има двояк живот: един горе, в клоните, и друг долу, в корените. Корените питат клоните: „Какво правите горе?"; те казват: „У нас има голямо клатушкане“, а корените казват: „У нас няма никакво клатушкане“. Защо? Клоните се огъват на една или друга страна,

но корените слабо, чрез отражение чувстват, че горе става клатушкане. Понеже долните части на дървото не знаят метод да регулират своето кръвообращение, Невидимият свят, Природата им идва на помощ. Чрез това клатушкане се прави едно упражнение, за да се регулира и изкачи нагоре нужният на растението сок. Горните части на растението не знаят какво правят долните, т.е. в Невидимия свят има същества, които не знаят какво правят долу. Когато дойде подпочвена вода и осакати корените, клоните питат: „Какво става долу?“ – „Много е тежко, страдаме“. Горните нищо не знаят, те са тихи и спокойни. Как ще се разберат?

Следователно съществата, които живеят в Горния свят, често слизат на Земята, за да ни изучават чрез опит, а не чрез съзерцание. Даже и най-великите същества чувстват необходимостта поне един път да слязат при дадените условия, за да добият истинското знание. За да добием истинското знание в този свят, който виждаме, трябва да слезем долу, в същността на Бога. В това, което не виждаме, е Бог, а не във външното – външното е сянка на нещата. Не се лъжете по промените, които стават с материята; има една съществена част от нея, която не се променя и не се разваля. Това е важното сега.

Каквото чух от Отца Си, явих ви го. Кога можем да кажем някому каквото чуем? Когато го обичаме. Само този, който те обича, може да ти каже това, което е чул; не ти ли го казва, не те обича. Сега, като казвам „не обича“, не ме разбирате в крив смисъл. Под *обич* подразбирам всички да бъдем на еднакъв уровень, еднакво да схващаме нещата. Някои казват: „Като ни обичаш, кажи ни“, но не трябва само да ви обичам. Под думата *обич* разбирам в дадения момент Бог еднакво да действа и във вас, и в мен; схващанията ни за Бога трябва да бъдат еднакви – и за мен, и за вас.

Да кажем, аз съм един цар и разбирам гласа на Бога. Вървя с една каляска по пътя и срещна една бе-

дна жена. Мога да дам заповед: „Вземете тази жена, отстранете я от пътя ми!“ – но това не е Любов, това не е разбиране на гласа на Бога; ако вземат жената и я отстранят, това не е за моя похвала, това е едно престъпление. Аз трябва да сляза от своята каляска, да взема жената на ръце, да я заведа в дома си и да ѝ прислужа – това е Любовта. Сега, друг е въпросът, ако питате: „А това може ли да се направи, или не може?“. *Може или не може* – това са философски разбирания. И ние, съвременните християни, имаме една погрешка – постоянно отлагаме. Дойде една благородна мисъл, казваме: „Утре“; дойде една светла мисъл, казваме: „Аз съм при особено разбиране, утре“. Не, това са човешки схващания. Какво е твоето разбиране? Едно разбиране има в света – Божественото; и когато ние, всички същества в света, схванем Божественото разбиране, ще внесем един нов импулс. Сега някои задават въпроса: „Може ли?“. Може.

Каквото чух, казва Христос, от Отца Си, явих ви го. Аз знам, че през вековете, през които сте живели, много неща са ви казани, но не сте ги казали. Не всякога вие сте се подчинявали на онзи Божествен импулс, на онова велико Божествено чувство, което ви казва: „Направи това!“ – отхвърляте го с думите: „Не мога сега“. Аз не говоря за това, което приятелите ви са казали. Дойде някой приятел, каже ви: „Направи ми тази услуга“ – това са човешки работи, аз говоря за великите Божествени импулси. В Божественото няма изключение, там всичко е свършено.

Казвате: „Бог е всемоушен“. Мислите ли, че ако Бог носеше нашия ум и мислеше като нас, не би унищожил досега света? Взели ли сте някой път предвид всички неправди, които съществуват в света? Мислите ли, че Бог не ги вижда? Всичко това Той вижда, всички тези страдания, въздишки Той чува. В целия свят, в цялата Природа, има едно велико страдание, каквото не можете да си представите. Страдания, страдания има

тук, на Земята и благодарете, че е така. Всичко това Бог вижда и тихо и спокойно поглежда. Не само че поглежда, но всеки ден Си намира работа: този превързва, онзи превързва, този повдига, онзи повдига. Някой ослепял; „Какво има?“ – „Еди-кой си ми извади окото“; Бог му направи окото и казва: „Да се пазиш“. Намери друг някой, със счупена ръка – поправя му ръката. Намери някой със счупено сърце – поправя му сърцето. С хиляди години Господ върши тези работи, а сега Му приписват, че седи на един грамаден стол и оттам командва с пръста Си. Не е така.

Понякога гледам как братя и сестри четат някоя философска книга, в която се излагат схващанията за Бога. Аз зная, много философи имат особени, красиви схващания за Бога, те искат да Му придадат външно величие. Казват: „Христос бил Син Божи, това бил, онова бил“. Но дойде Христос и казва: „Я направи това нещо за Мен!“ – „Не мога, нямам условия“. Син Божий бил Христос, а не могат да направят най-малкото нещо за Него! Някой казва: „Господи, много Те обичам!“, но като дойде да направи нещо за Него, няма го. Често някои дойдат, казват ми: „Аз върша Волята Божия“. Човек, който гласно казва, че върши Волята Божия, той, в моите очи, я върши само 25%. Срецам един работник, беден човек, гледам го – вдига една бедна жена, паднала на улицата, крака си навехнала. Казвам му: „Отлична е тази твоя постъпка!“; „Не, не, колко други добри постъпки съм пропуснал, но тук тъй дойде. Не съм от тези, отличните. Ти си ме видял от най-добрата страна на живота ми, но не мисли, че съм добър човек; съзнавам, че има хиляди други неща, които не съм извършил“. Дойде някой, казва: „Учителю благи, ти си много добър“. Добре, само за едно дело съм добър, а за другите? Затова казвам: ние трябва да сме добри извън времето и пространството. Единственото нещо, което се изисква от нас, е следното: това, което Бог върши, да вършим и ние.

Сега аз няма да ви препоръчвам морал, няма да ви казвам да раздадете имането си – животът не седи в раздаването на къщите, на имането; животът не седи и в храненето на хората – ти може да нахраниш един човек и пак да имаш някаква задна цел по отношение на него. Няма да ви разяснявам в какво седи истинският живот. Аз зная в какво седи той. Нека направим едно сравнение между тия, които обичат Бога и вършат Неговата Воля, и тия, които не обичат Бога и не вършат Волята Му. Какво е направил Бог за тия, които Го обичат? Направил ли ги е богати в този свят – не; дал ли им е много знания – не. Първото нещо е: като станеш духовен човек, Господ ще те направи слаб. Знанието, богатството, което имаш, ще започнеш постепенно да изгубваш. Някой казва: „Аз изгубих знанието си“. А в какво седи твоето знание? Ако направиш една пушка или един автомобил и ако с тях, вместо да улесняваш хората, ти ги премазваш или убиваш, колко струва твоето изобретение? В Америка с тези железници в продължение само на 5 години са избити около 150000 души. Питам сега: онези, които в тия 5 години са пренесени с железниците, могат ли да платят живота на тези 150000 души? Ако този дълг се наложи на съвременния свят, ще може ли той да го изплаща? Да кажем, че железниците убиват за 10 години един човек, това разбирам, но за 5 години да се избият 150000 души – каква култура е тази? Култура на железниците. И в една Америка е това. Сега ние желаем железници, автомобили, къщи. Знаете ли колко хора са затиснати под тия къщи?

Не бива да отивате в другата крайност – да мислите, че и без къщи може, но да имате правилни схващания. Нямаме нужда от тези грамадни здания; грамадните здания, които сега творим, са израз на един грамаден морал с велики идеи. Не е достатъчно само да строим велики здания, къщи, автомобили, железници, но тези велики идеи трябваше да подобрят

нашето положение, та като устроим света, тогава да поставим железници, автомобили и всеки да се ползва – това е култура. А сега всички казват: „Ние сме културни“. В Америка пътуваме с тренове, които стигат до 150 километра в час. Сега навсякъде има едно надпреварване и повтаряме какво е казал Христос. Да, но всеки народ иска своето благо. Не е този пътят, по който трябва да вървим.

Сега ще ви приведа един пример от древността, той е станал в Египет. Велик художник, наречен Самсун-Ели, отишъл при един от най-знаменитите фараони и му казал, че иска да изобрази на картина страданията на съвременното човечество и да покаже на тогавашния египетски фараон начин, чрез който може да поправи своята държава. Той нарисувал една велика картина, в която представил затворник, прикован на земята, ръцете и краката на когото били вързани с огромни железни вериги. На другата страна той нарисувал друг затворник, набит перпендикулярно на корема си на един кол. Направил изложба, събрали се всички европейски маги и учени, за да видят картината, и започнали да дават своите критически бележки. Едни казвали, че колът не бил добре направен; други – че страдащият не бил добре набоден на кола; трети – че веригите не били хубаво направени, много тънки били. Като направили всички тия бележки, обърнали се да критикуват художника, че не могъл да предаде хубаво страданията на затворника. Тия критики дошли до фараона, който казал, че не е дошло още време да се освободи човечеството от страданията, и отложил своите реформи.

След това дошъл един велик музикант, Бедан-Бели, отличен изпълнител на флейта, да види картината на Самсун-Ели и му дошла една идея. Казал си: „Страданията на човечеството могат да се премахнат само чрез музиката“. За тази цел започнал да изучава най-тънките вибрации на музиката, чрез които да зат-

рогне издълбоко човешката душа. Когато се научил да свири хубаво, започнал да прилага своето изкуство. Среждал две животни, които се давели, и започнал да им свири. Забелязал, че като чули музиката, престанали да се давят, спрели да се бият; казал си: „Работи изкуството“. Видял един вълк, който ядял овца, и започнал да свири; вълкът, като чул музиката, пуснал овцата да си отиде в стадото. Отишъл при паразитно растение, което се било увило около друго, започнал да свири и то полека-лека се отвило. Най-после Бедан-Бели отишъл в Египет и по пътя от неговата музика се отваряли затвори, падали окови и затворниците излизали. Отишъл при фараона и му казал:

– Където мина, затворите се отварят и затворниците излизат.

– Как?

– Със свирене.

– Нека си вървят, да работят и да не грешат повече.

Но онези, които се освободили от затворите, отново започнали да грешат и да злоупотребяват със своя живот; владетелят на египтяните казал: „Не е дошъл Онзи, Който да научи хората как трябва да живеят. Разумното Слово не е дошло“.

Не само изкуство е необходимо, не само музика, но и Разумното Слово; тези велики сили трябва да се съединят. Аз уподобявам музиката и художеството на едно здраво тяло. Човек не трябва да има хилаво тяло. Музиката аз уподобявам на едно отлично сърце в човешкия организъм.

Още един етап има сега в развитието на човешката душа. Ние очакваме възкресението, т.е. идването на Великия Божи Дух, Той да донесе великото в света, да съедини художеството с музиката, тоест да съедини сърцето с ума и да ни покаже как трябва да се живее.

Сега ще ви приведа друг пример, от съвременния наш живот, да ви покажа, че схващанията на хората за живота са криви. Примерът се отнася за един виден лекар, англичанинът Белмон Морис, отличен човек по ум, по душа, по характер. Оженил се той за една красива англичанка (ако можем да кажем, че англичанките са красиви), но жена му никога не го разбираше. Тя имала за него такова мнение, каквото жената на Гьоте за самия Гьоте – мислела, че той е безсърдечен, егоист, който мисли само за себе си, и всеки ден имала разпавии с него, като му правела известни забележки. Той обаче си правел своите добрини. Когато искал да направи някое добро, слагал маска – направи го и като се отдалечи, хвърля маската си; това било негов навик, искал никой да не знае кога прави добро.

Един ден вижда на улицата, че жена му язди кон, но пада от коня и си счулва крака. Слага маската набързо, дава първа помощ на жена си, завежда я в клиниката да ѝ превържат крака и се отдалечава. Занасят я вкъщи. Връща се вечерта мъжът ѝ, тя го посреща с думите:

– Видях днес един благороден човек, не е като тебе поплювко.

Думата *поплювко* не е толкова красива; бих ви казал английската дума, но ще я заместя с тази.

– Е – казва ѝ той, – какво има?

– Крака си счуших, но намери се един лекар, благороден човек, отлична душа, той ми помогна, ала не можах да запомня лицето му.

– Тъй ли? Радвам се, че има такива хора.

– Радваш се, радваш, но и ти като него трябва да бъдеш. От теб страдам толкова години, ти направи моя живот нещастен.

Това са нашите съвременни разбирания. Онзи, който ти е направил доброто, е Белмон Морис, само че той, като прави добро, носи маска, а всички съвременни християни в Америка, в Англия и тук, в България,

като правят добро, са без маски. Като дойде при мен някой такъв, аз трябва да си наложа голямо търпение, а той започва: баба му, майка му, баща му, сестра му това направили, онова направили – ще угости света само с добро. Всички християни казват: „А ние, християните от тази култура, мислим като християните в Америка, като хугенотите⁴⁶, ние сме учени, културни хора – изучаваме математика, астрономия, знаем какво става по небето“. Бог казва: „Добре, поставете тия благочестиви хора на новата култура на един изпит!“. И сега беше първият изпит – видяхме културата на съвременните християни във време на война. Ще кажете: „Е, това беше за онези, които са на бойното поле“. Не, не, всички бяхме на бойното поле, всички сме отговорни. Мислите ли, че при сегашното състояние, в което се намираме, Невидимият свят, онези напреднали наши братя, могат да ни открият някои по-велики тайни? Могат да ни открият, но в света ще има по-големи нещастия.

Аз бих желал да се срещна с хората на Новата култура – тъй са наречени те в обикновен смисъл на думата, но аз ги наричам *Братя на човечеството* или *Синове Божии*. Не, понеже обвиниха Христа, че се наричал Син Божий, то по-точно хората на Новата култура бих нарекъл *Синове на Любовта*. Аз обичам тази дума, обичам да се срещам със Синовете на Любовта (не разбирам *любов* в обикновения смисъл). А сега – седне някой брат или сестра да ми прави забележки за моите отношения към него. Мислите ли, че не зная какви трябва да бъдат моите отношения? Някой казва: „Ама вие не се обърнахте към мен както трябва“. Е, мислите ли, че не зная това? Аз по-добре го зная, няма акт в моя живот, който да не съзнавам. Някой казва: „Ама ти не видя“. Не, не, аз зная, но мълча и ако мълча, има защо; друга философия има вътре в живота и няма защо да ставам добър за вас. И дотогава, докато вие мислите малко зле за мен, аз съм добре, но

започнете ли да мислите, че съм добър, казвам ви: на фалиране съм. Аз признавам в света само Един добър и благ, Той е Бог на Любовта. Онези, които са извън материята, всички са свършени, но онези, които са облечени в материя, неизбежно е за тях да носят един товар – защо? Приятно е им е.

Всичко, каквото чух от Отца Си, казва Христос, явих ви го. Сега искам да ви обърна внимание на следното: вие искате вашият живот да се измени. Трябва да се измени и ще се измени; не само това, но ще се измени и във вашите желания и мисли. Питам сега: каква искате да бъде следващата фаза на това изменение – нагоре или надолу? Изпитвали ли сте онази дълбока мисъл в себе си – да чувствате в душата си, че имате подкрепата на Бога? Чувствали ли сте в действителност подкрепата на Любовта? Това е едно мистично преживяване отвътре – сякаш си в съгласие с целия свят и с всичките велики мисли, нагоре и надолу, едновременно присъстваш и на Небето, и на Земята. Чувствали ли сте такова състояние? Виждали ли сте какъв е смисълът тогава?

Сега, щом дойде Любовта на Земята, ние ще можем да имаме известни определени движения. Разказва ми мой приятел:

– Преди няколко дни видях един много приятен, много красив жест, какво означава той?

– Какъв е тоя жест?

– Вървя си аз по пътя и гледам една млада мома върви пред мен, много спретната; изведнъж си сложи пръста на устата и хоп – обърна се на другата страна и си тръгна. Първо отиваше в една посока, а после се обърна в друга. Какво искаше да каже с този жест?

Тя говореше на него: „Когато ще казваш нещо, сложи ключа на Любовта на устата си“. Искаш да кажеш нещо лошо – сложи първия пръст на устата си, сложи ключа на Любовта. Заканваш се някому: „Аз ще му кажа, ще му докажа, че не съм прост човек, за-

вършил съм 2–3 факултета, заможен търговец съм и в мене има достойнство, а той да ме обижда!“. И ще започнеш да му доказваш. Не, сложи на устата си ключа на Любовта! Ако някой има право да говори, това е Господ. Говорил ли е Той досега? Много пъти е говорил, хиляди пъти е говорил.

Знаете ли какъв е характерът на Бога? Едно време Господ слязъл на Земята и като вървял по камъните, настъпил една мравка, а тя се обърнала и Го ухапала. Той спрял, помилвал я и ѝ казал: „Понеже те настъпих, сега ще те направя една хубава мома и ще бъдеш свободна от всички страдания“. Минавал после покрай едно цветенце и докато искал да помогне на някого, стъпил върху цветенцето и го счупил. Чул една въздишка: „Ти защо не внимаваш, отиде моят живот!“. Навел се Господ, помилвал го: „Хубаво, ще те направя един много хубав момък и ще те ожения за онази хубава мома“. Така е, когато Той слиза. Ще кажете: „Това е от *1001 нощи*“. Не, това са факти от Космоса, но трябва да се отворят нашите очи, да видим тази велика Истина, която прониква навсякъде.

Трябва да имаме доблестен характер. Земята и небето ще преминат, казва се, но думите на Любовта няма да преминат; всичко ще премине, но Божествената Любов и всичко онова, което е внесено в нашите тела, в нашите сърца, в нашите умове, в нашите души и духове, ще остане за хиляди векове. Това е единственото нещо, което ще остане за онази вечност; ще остане и ще ни придружава. И тогава, когато влезем в Небето, с какво ще се похвалим? Ще кажете: „Аз съм чист, аз съм праведен“. Ще ти каже Господ: „Онези растения, които ти стъпка, които разруши, спря ли се да ги повдигнеш, поправиш и полееш с малко водича? На онези животни, които нарани, спря ли се да превържеш раните? Пред всички онези сърца, които нарани, спря ли се, за да поправиш своите грешки пред тях?“. А ние се спрем и казваме: „Да имаме морал!“.

Какъв морал? Като си легна вечер, трябва да се изпра-
вя пред Бога и да прекарам през ума си всички хора, с
които съм се срещал през деня, да видя сторил ли съм
това, което трябваше да направя – това е морал!

Ние казваме: „Слава Богу, днес живях добре“. Това
не е морал, това не може да внесе онази красота нито
в моя, нито във вашия дух. Така днес проповядват на-
всякъде: и в Индия, и в Америка – един обикновен
морал. Не, душа се изисква, душа! Нека богатият да
си е богат, но богат по сърце. Нека ученият да си е
учен, но с един просветен ум. Нека силният да си е
силен, но неговата сила да е подквасена с Любов, тази
сила да бъде в защита на слабите. Всички ние тряб-
ва да подкрепяме слабите и немошните. Всяка една
морална мисъл, всяко едно морално чувство у вас е
слабо – защо? Защото не е подкрепено от вашия въ-
трешен живот, не говоря за външния. Всяко Божест-
вено чувство, всяка благородна Божествена мисъл,
която клони да погине, ще подкрепиш и ще ѝ дадеш
живот; в тази мисъл, в това чувство има Живот, там
един ден ще влезе да живее един ангел; в това днес
слабо чувство утре ще влезе да живее един херувим.
Това е една малка стаица, в която трябва да живеем.
Следователно ние с нашите мисли, с нашите чувства,
с нашите действия създаваме материал, от който бъ-
дещият свят може да живее; от тях той ще се създаде.
Питам тогава: какво създаваме ние, какви работи при-
готвят българите за градеж на своето здание в другия
свят? Тия тухли, които евреите правеха в Египет, бяха
направени от пръст и слама.

Всичко, каквото чух от Отца Си, явих ви го – как-
во? Казва един от евангелистите: „Бог толкоз възлюби
света, че изпрати Своята Жива Любов да внесе Живот
в мъртвите деца на Земята“. Сложете една линия и за-
почнете новия живот във вас! Нека десет души от вас,
не искам всички, нека се намерят десет души днес,
които да започнат новия живот. Хайде, ако няма де-

сет, трима души нека да са, по-долу не снемам. Трима или десет души от цялото събрание, внесете тази велика мисъл във вашия живот и ще бъдете в състояние да обърнете колелото на цялата Земя в друга посока. Сега някои може да ми възразят: „Това е тщеславие“. Не е. Този Божествен ключ от 8000 години чака да го завърти някой. Тук, в София, електричеството има общи ключове, с които се пуска, но във всяка ваша стая има само един специален ключ. Следователно тези, които отварят общите ключове, ще дойдат ли във вашата стая да отворят ключа ви? Не, вие сами ще си го отворите и ще видите дали има светлина, или не. Казвам ви: завъртете ключа на тази Божествена Любов! Колкото по-прост е животът, толкова е полък за изпълнение.

Казва Христос: „Каквото чух от Отца Си, явих ви го“. Единственото нещо, което действа вътре в душите ни и можем да приложим скрито, е онази Разумна Любов. Маска трябва да имаме на лицето си и нека само онзи, който върши добро, и само нашият Учител в тайно знаят онези велики постъпки; единствено така човек е силен. Свалиш ли своята маска, ти си престъпил един закон и в Природата ще настане сухота. Маска е потребна, както облаците отгоре, за да може тази влага да действа в нас; тъй трябва да направим. А за това, което говори светът отвън, да запушим ушите си.

Всичко, каквото чух от Отца Си, явих ви го. Е, питам сега: представете си, че Христос отвори вратата, какво ще направите? Вие веднага запитвате: „С какви дрехи ще влезе Христос?“; всички ще станете да Го посрещате и ще има едно надпреварване кой да Му целуне ръката. Това е външната страна, а колко пъти Господ е хлопал на вашите сърца! Казвате: „Господи, не ме смущавай, сега не съм разположен, друг път“ и после питате: „Дали е Христос, или не е?“. Той казва: „Иди, еди-коя си вдовица има нужда“, вие казвате:

„Дали Христос ми говори? Не ме ли поставят на изпитание?“. Но ако влезе сега Христос, вие всички ще се изповървите да Му целувате по десет пъти ръка, и при това ще има скачане, радост! Не, не, това не е живот. Аз мога да накарам всички ви да скачате – ако ви дам едно голямо угощение, ще скачате.

Отишли десет ханъмки при един българин чорбаджия на гости. Той имал вино хардалия, но не могъл хубаво да го пресече и станало много силно. Хазяйката направила хубава млечна баница, каквато турците обичат, наляла хардалия вино, гостила ги добре, но всички се напили. Като се изпонапили, започнали да играят, фереджетата им взели да се мятат на една, на друга страна, всички скачат – какво става? Хардалия вино е това.

Кой не е весел, като му паднат сто–двеста хиляди лева? Е, скача, победил, но щом го победят, сваля оръжието. Не е така, във вътрешното разбиране на живота има нещо дълбоко, което трябва да разберем. Сега съм уверен в едно нещо, нямам никакво съмнение в него: всички вие разбирате Истината, разбирате Любовта, разбирате Мъдростта; разбирате ги, но криете, маска носите и аз не мога да ви похваля, не мога да кажа, че сте добри. Докато сте в материята, дръжте си маски на лицето; щом влезете в Божествения свят, свалете маските.

Всичко, каквото чух от Отца Си, казва Христос, явих ви го. Излезте една нощ навън и обърнете очите си към онова далечно пространство, към онези светли звезди – това е великото бъдеще, което ви очаква. Там са всички онези велики библиотеки, там е скрито великото знание; това са култури, култури, култури, това са същества, йерархии. Всичко това ще пребродите и като живеете по 100000000 години във всяка една слънчева система, а те са 100000000 слънчеви системи в нашата Вселена, в края на времето, един ден, като се срещнем, вие ще ми разкажете за всички онези

екскурзии, които сте имали, и аз ще слушам всичко онова велико, което ще ми кажете, с най-голямо внимание. Само тогава ще се разберем.

Бог е Любов и Любовта носи живота в света.

9 декември 1923 г.

Той ги изпита

А това казваше Той, за да го изпита, защото си знаеше какво щеше да направи.

Йоан, 6:6

Така поставени, думите нямат почти никакъв смисъл. Те приличат на скъпоценен камък, който е скрит в обвивка и всеки минава и го подритва, сякаш е малко камъче, което се търкаля по пътя. Почти целият човешки живот е направен така – от малки камъчета, които ние подритваме. Срещнете който и да е човек, като започнете от най-обикновените хора до най-великите гении, всички се стремят към неща възвишени, идеални, всички ще ви говорят за идеали. Срещнете който и да е говедар – и той ще ви говори за идеали. Срещнете учени и философи – и те ще ви говорят за идеали. Срещнете адвокати, майки, бащи, свещеници – и те ще ви говорят за идеали. Всички ще ви говорят за един велик идеал, но спрете, поискайте да ви определят техния идеал, ще видите, че той не е строго определен в умовете им. Например някой слушал някоя отлична реч или беседа на виден проповедник и казва: „Е, хубава, много хубава, отлична беше тази беседа“. Но кажете къде е хубавото! „Е, хубава беше“ – и тъй ще си остане. Хубава, но тази дума – *хубава*, не е нещо определено.

Когато в даден момент се срещнем със самата действителност, силата на човека се определя във времето и пространството; не че не е определена, но в нашето развитие, в нашата еволюция не сме в състояние да определим човешката сила. Ние определяме проявлението на човешкия ум, на човешкото сърце в крайните резултати, а крайните предели всякога по-

казват слабост в човека. Когато една вода достигне крайните предели, тя е слаба; силна е само в самото начало, в края си не е.

Следователно смисълът на живота е човек да определи в какво стои неговият идеал. Идеал не може да бъде вашата къща; идеал не може да бъде знанието; идеал не може да бъде светлината; идеал не могат да бъдат парите; идеал не може да бъде силата; идеал не може да бъде красотата; идеал не може да бъде доброта. Защо? Всички тия неща търпят промени в света. Силният е силен при известни условия, слабият е слаб при известни условия; ученият е учен при известни условия, глупавият е глупав при известни условия. Всички неща, които се видоизменят, не съдържат в себе си идеал. Следователно идеалното е без промени и без измени.

Но това е пак неопределено. Идеалът е същина, която съдържа целокупността на цялото Битие в себе си; този идеал, тази реалност, съдържа всичко и първото му проявление в света наричаме *обикновена човешка любов*, за която всички говорят. До известна степен всички търсят тази любов. Действително, човешката любов аз взимам като едно качество на човека и дока- то това качество съществува в него, човешкият живот, човешките мисли, човешките желания, човешките действия имат смисъл; дотогава, докато този малък пламък съществува в човека, неговият живот има смисъл. Аз не говоря за любовта с червения пламък, нито с портокаления, нито със зеления, нито със синия, но за Любовта, която е с една мека бяла светлина. Аз не разбирам и тази бяла светлина, която съществува в света; тази белина, която вие имате на вашите ризи, в сравнение с тази белина, за която ви говоря, изглежда черна. Следователно дотогава, докато Любовта съществува, силата, знанието имат смисъл.

Ние искаме да бъдем силни – защо? Защото имаме известен обект, който обичаме, искаме да се по-

кажем пред този обект. Защо онзи млад момък иска да работи за своя народ? Този народ стои като идеал пред него и той иска да покаже, че работи за народа си, иска да се повдигне, иска всички същества да го славят, иска да бъде силен. Това са копнежи на човешката душа, сложени в една крива посока. Човек се е отклонил от своята права посока – искаме да помагаме на хора, които не се нуждаят от нашата помощ, искаме да спасим тези, които не се нуждаят от нашето спасение. Това са глупави неща, поставени в една крива посока, на една крива основа. Ако някой попадне в една крива улица, трябва ли да върви там? Сегашните хора казват: „Не трябва ли някакво стремление?“. На този, който е попаднал в улица без изход, казвам: върни се назад, не можеш да излезеш! Някой казва: „Не трябва ли да обичам своя народ?“. Питам: ти разреши ли въпроса със себе си, със своя ум, със своето сърце, със своята душа, със своя дух? – „Не.“ Върни се назад! Твоят народ е съставен от разумни единици и всяка единица трябва да си търси пътя, тя сама е в състояние да чувства, да мисли, да действа тъй, както трябва.

Ще кажете: „Но не трябва ли да спасяваме хората?“. Чудни сте! Спасението е едно неестествено състояние на човешкия бит. Ти говориш за една случайност в света, която може да се прояви. Някой паднал в реката, в морето – това са случайности, не трябва да изучаваме живота от случайностите, тях ще изучаваме после. Ние трябва да изучим живота в онези истински принципи, онези истински методи, върху които е поставен, базиран.

Кои са истинските методи, върху които са поставени съвременните народи, за да намерят своя път? Съвременните европейски народи се намират в една задънена улица и всички мислят, че само чрез насилие може да се поправи пътят им. Не, насилието в света е нещо случайно, а Любовта е един естествен акт, който съществува в цялото битие, между всички животни,

от най-малките до най-големите. Всички народи, които са свързани в това ядро, имат отношение един към друг, свързани са. Това е една философия. Връщали ли сте се назад, да видите как са се образували съвременните общества, как се е образувала човешката реч, как се е образувала човешката мисъл? Всички тия неща ние вземаме наготово, както някой математик взима една истина като аксиома. Не, не, вземете за пример човешкия език. Съвременните учени и поети, аз поне ги следя, всички те – и англичани, и французи, и американци, и индуси, всички си имат правила на своя език, имат си граматика, имат си глаголи, местоимения, съществителни имена, прилагателни, причастия, представки, но в езика всяка една дума съдържа известно качество. Думите са живи сами по себе си. Някои думи носят вътре в себе си такава отрова, която е в състояние за една минута да сломи човек. Ние казваме *зло*, *добро* и т.н. Или казваме думата *лицемер*, но като сложим пред тази дума едно прилагателно, едно съществително, едно местоимение, което съответства на вашето име, как ще ви се отрази, как мислите? Веднага ще трепнете и ще подскочите. Или ако сложа думите *добро*, *истина*, *любов*, вашето сърце по един или друг начин ще мръдне.

Сега, като дойдем до мисловния свят, същото е и с мислите – сами по себе си и те имат форми; формите на всички мисли се отличават една от друга. Например ако аз, както си седя, предам една своя мисъл, тя вече е един разговор; вие няма да възприемете моята мисъл, но едно същество с по-тънък усет, или едно същество извън материята, би я схванало като звук, тя би му проговорила. Като казвам *извън материята*, подразбирам извън материята, в която живеем. Ако аз кажа наум: „Вие сте добри“, вие може да не почувствате нищо, но ще схванете една промяна в лицето ми. Ако ви кажа гласно, че сте добри, вие ще ме погледнете и ще си кажете: „Сериозно ли

говориш, че аз съм добър, или искаш да ме изпиташ?“ – не вярвате.

Възприемането на мислите е един акт вътре в животните, в птиците. Щом те срещне едно животно, поглежда те в очите – защо? Иска да узнае какви са твоите намерения спрямо него, за да вземе решение. Една птица те среща – ще те погледне, ще прочете мисълта ти и ще хвъркне. Казва: „Господине, аз имам особено мнение за теб, не искам да разговаряме, понеже и друг път съм разговаряла – затова предпочитам да съм по-далеч“. Птичките са много досетливи. Някои казват, че те не чувстват; не, те имат тънко чувство, тънко ухо. Седят гургулички, гугукат си. Приближава се ловецът с пушка – веднага бягат; приближавам се аз до тях – спокойно си седят, казват: „Господине, добре дошъл, но онзи там, с онази култура на своето чифте, ние сме го опитали, опитали сме тази култура и от този език искаме да бъдем малко по-далеч“.

Цялата наша атмосфера е покварена – от какво? Ако вземете книгите, вестниците, там има куп думи, поставени не на мястото си. Някой автор писал една книга; искам да знам, като е писал тази книга, какво е било неговото намерение. Ако един проповедник проповядва, трябва да знаем какво е неговото намерение. Ако вие сте се събрали да ме слушате, какви са вашите подбуди? Аз зная, че едни идват за едно, други – за друго. Някои идват тук да ме хванат за думите ми; те са пратени, казват: „Да го уловим този!“ и седят, отбелязват в книжката си, а после казват: „Чакай сега, уловихме го“ и започват да разместват думите ми. Ако съм казал нещо разместено, то е хроникериано вече на друго място – това е един велик закон; аз съм хванат вече, аз съм отговорен пред себе си, отговорен съм пред този велик закон. Нима когато кажа нещо, което не е вярно, не го зная? Зная го преди вас, аз съм хванат пред себе си. И досега още не е дошъл някой да ми каже, че това или онова не е вярно. Ако съм направил една погрешка, аз я зная преди вас.

Всяка една погрешка е отрова, която влиза във вашата кръв и не е лесно да се измие, да се изхвърли навън. Нека тези хора, които знаят толкова, вземат един негър, да му смъкнат тази чернота, да го направят бял. Обясняват, че това е пигмент под кожата, тъй го е създавала Природата; нямам нищо против, може да е така, но вие, като учени, снемете от него тази черна краска. Съвременните учени има начин да почернят лицето на човека, но не и да го направят бяло. Има такива учени американци, има и българи, които знаят това изкуство. Американците не си поплюват, те са смел народ; като хванат някого, пред нищо не се спират. Да направят човека бял не могат, но да го осакатят – могат, майстори са те.

Сега всички, които ме слушате, си казвате: „Той трябва да каже нещо, с което светът да се спаси“. Знаете ли коя е спасителната дума? Аз мога да ви я кажа, но връзка трябва да има между вас, връзка трябва да има между всички неща. У вас трябва да има такова непреодолимо желание, каквото в онази българка, баба Стана. Доколко е верен този анекдот за баба Стана, бита ли е – не зная, но ще ви приведа този пример.

Тази баба Стана, родом от Варненско някъде, била много любознателна. Макар и 80-годишна, отива един ден при учителя в селото и му казва:

– Слушай, стара съм, 80-годишна, но сърцето ми се е запалило, искам да уча. Не можеш ли да ме приемеш в първо отделение, да уча с твоите деца?

– Не мога, инспекторът не позволява.

– Но аз искам да уча!

Учителят бил досетлив, казва ѝ:

– Е, ще те приема като слушателка.

Нали има такива, които идват в училищата да ревизират – слушат, за да одобрят или не метода на учителя. Казва ѝ той: „Ще те приема като такава, която ще слуша, ще одобрява моя метод“.

Влиза в училището, слуша, но като излиза баба Стана, всички деца се нахвърлят отгоре ѝ – едно на гърба ѝ, друго я дърпа за ръцете; казват ѝ: „Ти си дошла да се учиш с нас, какъв е твоят буквар?“. Но баба Стана е умна – помилва едно, помилва друго и така всички деца привикват с нея. Започва тя тихо и спокойно да учи и завършва четирите отделения.

Е, питам сега: кой от вас, като баба Стана, при такива условия би имал доблестта да учи с малките деца и с тях да завърши четирите отделения? Аз казвам: такова непреодолимо желание трябва да има в човешката душа, за да се помогне човек до великата Истина, която може да реформира живота.

Другото положение, което ни спъва, са нашите особени разбирания, които се обуславят от външните условия. Ще ви дам следния пример, той се отнася до англичанина Джон Рос. Държи той своя неиздаден дневник и пише опитността си. В какво седи тя? Рос е богат, заможен човек. Идва при него една вдовица и казва: „Господине, имам 3 деца, умирам от глад, моля, помогнете ми, ще измрем от глад!“; той ѝ помага и получава от нея писмо: „Ти си толкова добър човек, като тебе няма друг в света, ти си наш спасител“ – възхвалява го до Бога. Има той една графа в дневника си, в която пише похвалите. Идва друга жена при него, проси, но на нея нищо не дава; получава писмо, там пише: „Господине, макар че посещавах църквата и четеш Евангелието, ти си много коравосърдечен човек“. Пише и това, в друга графа на дневника си. В една графа пише: „Като теб добър човек няма“, в другата графа пише: „Като теб лош човек няма“; на едната страна: „Като мен добър човек няма“, на другата страна: „Като мен лош човек няма“. Питам сега: на какво се обуславя мнението на тези хора? Дали си им дал пари, или не.

Да дадеш пари някому – това добро всеки може да направи; ако аз ви дам 100–200 лева, и друг може да го направи. Според мен добро е това, което мога

да направя аз и никой друг. Доброто е това, което вие може да направите и никой друг да не може да го направи – тъй седи великият закон в света и по това се различават всички разумни души. Това добро, което те могат да направят, никой друг не може да направи; мисълта, която те проектират в света, никой друг не може да я проектира – по това те са особени. А сега всички казват: „Ние сме едно“. Ако нямате тази особеност, тогава няма защо да говорим, че в света всички сме едно. Едно в какво? Едно в Бога, едно в Цялото, едно по отношение на Безграничното, а не едно в това как се проявяваме в даден момент; в това седи красотата на света. Някой казва: „Аз искам да бъда като теб“. Не, ти като мен не можеш да бъдеш; и 10000000 цървули да скъсаш, ти като мен не можеш да бъдеш. И аз да скъсам 10000000 цървули, като теб не мога да бъда. Следователно не се стреми да бъдеш като мен, а се стреми да бъдеш като себе си, като тази първоначална форма, която Бог е поставил в теб; този закон се явява навсякъде.

Сега понякога мислим, че можем да спасим човека; не можем. Понякога мислим, че можем да развратим човека; и това е невъзможно – всеки човек сам се развращава и обществото за това не е отговорно. Вие ще ми цитирате, че можете да извратите Словото Божие. Да, аз мога да извратя Словото Божие в себе си, но във вас не мога, вие сами можете да го извратите; вие сте единствените, които можете да покварите вашата мисъл, аз не мога да я покваря – тъй седи Великият Божествен закон. Ако имам такава сила, че да мога да извратя вашата мисъл, да ви извадя от релсите, тогава съм всесилен да оправа света.

И тъй, първото нещо, с което ви заблуждават, е като казват: „Слушайте, този е пътят на вашето спасение, този е пътят, по който можете да се повдигнете“. И сега в Англия, в Америка, във Франция, навсякъде има ред автори, които проповядват начини за придо-

биване на богатства. Е, този автор, който ти препоръчва начини да се повдигнеш, да забогатееш, може ли да ти гарантира, че ще можеш да носиш вечно в себе си богатството, което придобиеш? Има един начин, по който човек може да задържи своето богатство, има един начин, по който може да задържи своята мисъл, свежестта на своите чувства, своята младост, своите мир, доброта, веселие; има един начин. Сега всички съвременни хора търсят най-лесен начин.

И това казваше Той, да го изпита. Кой изпитва – учителят може да изпитва, когато предаде на учениците си известна материя. Бог може да изпитва хората; знанието, силите, които ви е дал, може да изпита, но същевременно Той не прави хората нито добри, нито лоши. Аз слушам, седят някои сестри, братя или външни хора и казват: „Бог всичко може“. Е, това философия ли е? – „Ние знаем Господа; ние – казват – вървим според Волята Божия.“ А знаете ли със сигурност, че вървите по Волята Божия? По какво познавате? Придобили ли сте онзи огън? Добре, аз ще сложа пръста си на пламъка на вашата свещ и ако той не изгори, казвам: да, вие сте придобили едно изкуство, придобили сте свещения огън; ако сложа пръста си и изгори, казвам: този огън, който сте придобили, е обикновен, него и светът има. Често правя опити.

Като говоря така, на онези, които ме слушат, казвам: опитайте това Учение, после ме слушайте; от никого не искам да приема нещата направо. Аз имам някои ученици, които казват: „Тъй казва моя Учител“. Считат, че това е *fait accompli*⁴⁷ и не им трябва друго. А, не, не, с махане на ръцете и с клатене на глава – това не е Учение. Божественото учение, което ви проповядвам, е живо; ще поставите вашия пръст на моя огън. Вашият пръст е болен, сложите го на моя огън и той оздравее, подмлади се. Казвам: благодарни ли сте? – „Много сме благодарни.“ Лакътят ви е болен, сложите го на моя огън и той оздравее – благодарни

ли сте? – „Много.“ Може да правите опити. 100 опита може да направите и ако 99 от тях излязат сполучливи, този огън може да лекува.

И това казваше Той, да го изпита. Това е необходимото, до което ние, съвременните хора, трябва да се домогнем. Това положение, през което сега минава светът, е трансформиране от едно състояние в друго и съвременните учени започват да го забелязват. Онзи лед, по който сте играли досега, започва да се топи и изгубва своята твърдост – вие забелязвате, че не може вече да си играете по него с вашите кърки и започвате да потъвате. Всичкият лед започва постепенно да се топи и остава водата, а в тази вода още не сте се научили да плавате. Сега, когато говорим научно, че за грешните в този свят няма условия да живеят, защо казваме това? Хората понякога мислят, че трябва да имаме някой външен заговор; не е така, в Природата има друг един закон. Във вашия живот вече носите отровата, от която ще се разложите; цели фамилии, цели раси са изчезнали от лицето на Земята със своя грешен живот.

И тъй, ние се приближаваме към онази велика Истина. Казвате: „Как трябва да се живее?“. Още не можете да научите как трябва да се живее. Първото нещо, което човек трябва да приложи, е да започне с най-малката величина, тъй започват математиците. Идете в което и да е училище, как започва учителят – с единицата и после с 2, 3, 4, 5, продължавайки до 10. По-късно този процес постепенно се усложнява, усложнява... Аз виждам, че щом дойдем до моралния свят, и някой прост човек изведнъж започва с много сложни процеси – с хиляди, с милиони започва. Не, ще започнеш с единицата, тази единица е в теб; но едното е едно житно зърно и за него има начини, чрез които може да се преобразува от една форма в друга.

И тъй, Христос изпитал Своите ученици. За какво ги е изпитал? Мисълта е скрита вътре. Той е имал с тях частни разговори, учил ги е как трябва да живеят, как да употребяват живите сили вътре в Природата. За това нищо не е написано. Сега всички говорят за спасение, за Любов, но каква е тази Любов между хората? Тази Любов е обикновената любов, тя не е направена от такива форми, които не търпят видоизменения, видоизменят се.

Когато развиваме Истината, понякога тя ни засяга отблизо и някои ще кажат: „Тази беседа е насочена против нас“. Не е въпросът дали е насочена против някого. Истината не може да се насочи против никого. Ако някой мисли, че тази Истина има него предвид, той си дава много голяма тежест. Понякога казвам, че Бог мисли за нас; някои вярват, някои – не. Бог не мисли за нас тъй, както ние мислим за себе си. Когато казвам, че Бог мисли за хората, разбирам следното: Бог е дал на всеки човек необходимото за живота, дал му е разумните сили, дал му е чувстването, дал му е воля и казва: „Твоето благо сега се намира в твоите ръце, ще работиш според наставленията“; и след това седи. Бог не се занимава с нас ни най-малко, но тези живи сили в нас, те се занимават с всеки един; те го подтикват, те го почукват, те казват: „Слушай, знаеш ли какво казва Господ?“. Някой казва, че това му казал Господ, онова му казал Духът. Нищо не му е казал Духът, но живите сили, които работят в него, му казват. Много голямо значение си дават хората. Ако Господ дойде да говори специално на всекиго, къде ще му излезе краят? Всички пророци казват, че Господ им говорил; право е, но специалната мисъл, че Господ им говорил, е вече особена привилегия. Има светии, велики Учители, адепти, които с хиляди години са чакали да им проговори Господ. Не че Той не се занимава с тях, но моментално изпраща всичко и казва: „Тези деца още не са готови, затова нека се занимават

с онези живи сили, които са в тях, с тях да работят“. Е, ти си художник, имаш талант, казваш: „Да дойде Господ да ми помогне!“. Не, ти имаш велик талант, сам можеш да си помогнеш, но искаш изведнъж; не може изведнъж, полека ще започнеш. Всички неща се придобиват с много голям труд. Който мисли, че лесно се добива всичко, лъже се. Няма нищо по-мъчно от това да добиеш Добродетелта, да добиеш Любовта, да добиеш Мъдростта, да обичаш Истината. Ще впрегнеш всичките си сили, като баба Стана, и на 80 години ще завършиш четирите отделения; тия деца ще скачат по главата ти, но ти ще знаеш как да ги укротяваш. Децата са твоите мисли. Казваш: „Какво ще правя с тия мои мисли?“.

Той го изпита, защо си знаеше какво щеше да прави. И тъй, най-първо трябва да се научите да употребявате правилно думите, да научите силата на всяка дума. Понякога казваш: „Ти не си искрен“, но тази дума, тази мисъл, която си изказал, има обратно действие. Никой няма право да употребява човешката мисъл така, както той си иска; има начин как да се употребява – той е Божественият език. Някой път трябва да употребя време, да ви разкажа как се е образувал човешкият език – първичният език, от който са се образували всички други езици. Според това как човек се развива сега, мислите ли, че след 1000 години човешкият език ще бъде онова, което е днес? Българският език такъв ли ще бъде? А след 2000 години, след 3000 години, след 10000 години какъв ще бъде езикът? Като дойдете тогава на Земята, помен няма да има от сегашните езици; звуковете ще бъдат изменени така, че този език ще представлява нещо архаично, само останки ще има от него, ще бъде нещо като стария санскритски език – така ще го изучават.

Аз днес не говоря на учениците, обръщам се към външните хора, те ще ме разберат по-добре сега. Учениците не са в състояние да ме разберат, но външни-

те, светските хора този път те ще ме разберат; на тях говоря днес, а учениците са слушатели. Всяка дума съдържа вътре в себе си една благодат или една отрова, съдържа или киселина, или основа. Онези от вас, които изучават химията, знаят какво става, като се съединят киселина и основа. Това, което разяжда живота, са киселините. Някой момък се влюбил, казва: „Ох, изгори ме“; излиза, влиза, ходи, тропа из къщи. Какво има? – „Изгори ме тази мома.“ Ах, любов! То е известна киселина. Скача младият момък. Досега той се е учил отлично, пръв ученик е бил в университета, но сега, като седи, няма го. Не само със студентите е това. Разправят за един германски професор, човек на 80 години: влюбва се в една от своите студентки и става разсеян, не може да чете; гениален човек бил, а сега седи, не може да си чете лекциите и се налага да се откаже от четене. Като изнася лекциите си, тя е в ума му; разказва, прави движения, но употребява нейното име. Казват за него: „Мръднала му дъската“. Не му е мръднала дъската, но тази красива мома е вляла в професора си своята отрова, която хората наричат любов. Аз наричам това любов на отравяне. Така са заченати и родени много деца – и какво става? Това са все престъпни деца, с най-лоши наклонности, а хората говорят, че било наследственост, атавизъм. Не, всяка мисъл вие ще спрете пред вашата врата, ще снемете всичките ѝ външни дрехи, ще проверите надписа ѝ какъв е така, както в лабораторията по надписа опитват всичките шишенца, и най-после ще я пуснете да влезе вътре. В Духовния свят всички мисли си имат имена и ще проверите захар ли съдържат, основа ли съдържат, или киселина. Прочетете мисълта и тогава употребете тази или онази дума.

Сега често се случва следното: отива някой при един банкер, от когото иска пари назаем; след като си излезе, банкерът казва след него: „Вагабонт“. Е, какво иска да каже? Не минават 2–3 дни и се чува, че този

банкер се е споминал. Защо се е споминал? Аз ще ви кажа. Човекът, който искал от него пари, е отличен, добър човек, има жена и 3 деца, дошъл е до отчаяние, отива при банкера и му казва: „Господине, ще бъдете тъй добър да ми направите една услуга, ще ми заемете една сума, имам жена и 3 деца; аз съм честен човек, ще ви се издължа. Никаква гаранция не мога да ви дам, но ви давам честната си дума“. Понеже банкерът бърза, скъпо е времето му, казва: „Господине, моето време е скъпо, нямам, не мога да ви услужа“. Този човек си излиза навън, въздъхва си. — „А, вагабонт!“ След 3 дни банкерът умира — защо? Тази отрова, която е изхвърлил върху бедния човек, се връща върху него самия и го отравя — защо? Не дал 1000 лева на този беден човек и от Невидимия свят го осъдили или, по-право, той сам се осъдил.

Сега да ви покажа как действа този закон. Ще кажете: „Защо тъй?“. Добре, допуснете, че имате една верига, която се движи както асансьорите. Има две колички, едната се качва, другата слиза. Допуснете, че тези две колички дойдат успоредно; и едната, и другата не се спускат, имат да разказват свои лични грижи. Какво ще стане? Скъсва се веригата и тогава и двамата се сгромолясват надолу. Но допуснете, че едната има спирачка и единият остава да виси във въздуха, а другият се сгромолясва долу и умира. Следователно всичките спорове, които съществуват в домовете между мъжете и жените, са все такива. Започнат ли да се карат мъж и жена, брат и сестра, непременно един от тях ще умре; карат ли се гражданите на един народ, на този народ няма да му върви. Цялата история е пълна с факти, които показват, че когато Провидението ни доведе до изпити, в които не можем да спазим законите, идват нещастията и казват: „Не ни върви“.

Сега и българският народ иска да му върви, но кой е начинът да му се помогне? За 1000 години българският народ е направил 150 войни и толкова много

убийства! Хубаво, я ми кажете къде е Велика България тогава? Преди 500 години, като дойдоха богомилите, всичките ги разпръснаха, избиха ги. Какво стана с България? Духовенството имаше много хубаво желание – да спаси народа; спаси ли го – не го спаси.

Човек не се спасява със своите крайни резултати, той се спасява в самото начало. Не само при българите е това, покажете ми европейските народи – спасиха ли се? Спасиха ли се египтяните, вавилонците, асирийците? Испания след избиването на маврите спаси ли се? Не. Кой народ се е спасил чрез война – нито един! Войната е нещо случайно в живота. Трябва да се воюва при известни условия, но при нормалния живот войната е анахронизъм. Казва Мойсей: „Не убивай!“ и аз се чудя, като казват на известни места, че държавата имала право да издава присъда за убийство. Като убиете това същество, разбирате ли какъв е законът? След смъртта си то може да прави много по-големи пакости, отколкото по-рано. За предпочитане е да държим лошите хора тук, на Земята, отколкото да ги убиваме и да ги пратим на по-хубаво място. Чудни сте! Имам една запушена стъкленица с отровен газ. Докато е затворена, вие сте в безопасност, но казваме: „Да се освободим от този газ!“. Какво ще стане с вас, като се пусне газът в стаята, в която сте? Някои ще се спасят, а някои ще станат жертва. Такова нещо е и когато убием един човек.

Много такива газове има, от които съвременното човечество страда. С тази война се зародиха много болести, в цяла Европа настана една анархия и сега търсят къде е причината за това. Нека всички си признаят греха, който направиха – вие счупихте тези отровни грънци и сега цялата атмосфера е пропита от отровата на тия човешки мисли. Яви се испанската болест, отнесе 6000000 души, сега идва друга болест и после търсят другаде причините. Никому не е позволено да убива – такъв е законът в света; в кодекса, който ние

четом, не се позволява убийство. В живота се позволява убийство, но в Божествената книга – не. На никой цар не се позволява убийство. Който убие, ще го убият и кой каквото е вършил, непременно ще му се върне – това всички държавници, всички учени, професори трябва да го знаят, а не да си играят с думите, с Бога. Защото вие, с вашите престъпления, носите едно разрушение за самия народ. Който и народ да е, бил той английският, френският или какъвто и да е, върши ли убийство, носи разрушение; и те сега ще ни изпитат. Ще кажат: „Той проповядва против държавата“. Как, аз ли проповядвам против държавата? Аз проповядвам мир без насилие, а не учението на някакви комунисти, не учението на богатите, не учението на професорите, на учените. Не, аз проповядвам друго учение – Учението на онази Велика Абсолютна Истина, която засяга всички ни еднакво, без разлика; аз проповядвам онази Истина, приятели, на чийто пламък поставям вашия пръст – и като го сложите, няма да изгори.

Сега ще ми кажат някои, че са културни хора, че са християни. Да, мен може да изпитате доколко съм културен, но и аз мога да ви изпитам. И доколко любите също може да се изпита. Невидимият свят всеки ден може да ни изпита доколко сме честни, доколко можем да кажем: „Аз съм благороден човек“; да, смисълът на живота е да сме благородни. Всички може да се изпитаме. И какво може да се изисква от сегашните хора – нежното чувство, което ги спасява. Един момент е, когато човек може да съзнае и да си каже: „Не, моят живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Не, аз не съм толкова нежен“. Не говоря за обикновената нежност, както я разбират някои. Ето, тук имаме една сестра, ще я взема за пример. Аз я наблюдавам, човешкото и Божественото у нея са се слели и тя не може да ги различава. Сестрата иска да взема все първото място. Дойде на трапезата, иска масълце, това-онова, иска да се представи, че е Магдалена. Какво?

Ние сме сити на Магдалени. От такива Магдалени, от Йоан-Кръстителовци и подобни не се нуждаем. На Йоан Кръстител отсякоха главата. Първото нещо, което се проповядва, то е, че всеки един трябва да бъде човек. Много сестри има, които са тръгнали да се препоръчват за светици. Това няма нищо общо с моето Учение. Ако ти си Магдалена, дръж го за себе си; ако ти си Йоан Кръстител, мълчи си. Ще тръгнат за мен да говорят, че Христос съм бил! Дръж го за себе си! Аз не съм дал право никому да говори за мен. Аз съм това, което съм, и ти си това, което си – тъй седи великата философия.

Сега аз не говоря на учениците, аз говоря на светските хора. Вие сте умни, разбирате нещата: разбирате колко струва един наполеон, разбирате колко струва една къща и разбирате, като видите един човек, колко му струва пипето. И като дойде някой религиозен, казвате: „Този е един религиозен човек“. Хайде да не му казвам името. И прави сте, много религиозни манияци има в света. Аз не съм за тях. Аз съм за онази Велика Божествена мисъл, която внася радост, която внася братство в света. Не привидното богатство, не привидната мисъл, но това сърце да тупти вътре, а не да питаш по 400 пъти: „Обичаш ли ме?“. Когато аз ви обичам, където и да сте в света, моята обич ще я чувствате, всичко ще ви върви по мед и масло, ще ви помагам във всичко. В Любовта има култура; за нея има само един израз: *Тя е всесилна*. А от нашата любов хората умират.

И тъй, Христос ги изпита – и в Негово време имаше изпити. Аз нямам нищо против това кой как мисли; нека всеки си мисли каквото иска, аз съм за свободата на мисълта, но оставете и мен свободен. Не се нуждая от реклами и съм в състояние да рекламирам себе си. Ще запаля своята свещ и ще кажа: приятелю, на моята свещ можеш ли да четеш? Ако искам, мога и да лекувам. Ще науча хората на едно изкуство, но

трябва да разбирате от химия, от физика. Аз разбирам великото изкуство как да се подмладите, как да възстановите вашите сили и да знаете как да живеете. Ще ви покажа, приятели, това малко изкуство – да знаете как да живеете. Аз съм един пътник, посетих вашата страна, няма какво да ви оставя, затова ви оставям един спомен. Но да не мислите, че съм някакво величие – затова великите хора са дошли, а сега е останала само чорбата. Учените са дошли, пророците са дошли, апостолите са дошли, Христос е дошъл и сега от сегашния свят е останала само опашката; аз се държа за опашката. Казват ми: „Какво правиш там?“. Е, махам наоколо. – „Ами друга служба няма ли?“ Искам и аз да помогна на този мой приятел. – „Но то е ниско положение.“ Не, отлично изкуство е да знай как да помагам, как да махам опашката. Казват: „Е, то е животно“. Знаете ли какво нещо е животното? Не, животните с всичките свои движения могат да покажат своите настроения – и зли, и добри, и страх, и отвращение. Следователно ние трябва да бъдем много скромни – това е първото нещо; и в света слуги трябва да станем. Че слуги трябва да станем – това светските хора добре го знаят. Всеки иска изведнъж да стане богат; богат става, но и богат пада. Сега тази любов започва с едно много нежно чувство.

Като говоря за тази сестра, аз нямам за цел да я обиждам, ни най-малко, но казвам, че тя още не познава себе си; щом не познава коя е, говори, че е Магдалена. Ще ви приведа един анекдот за действителен случай. Руският цар, за да излекува злоупотребите в Русия, писал до всички манастири: „В който от манастирите се намира главата на Йоан Кръстител, да ми я донесат“. Като знаел, че ще му донесат от много места главата на Йоан Кръстител, определил 40–50 стаи, в които да поставят поотделно донесените глави. Свиква няколко старци от Светия синод и ги запитва:

– Колко глави има Йоан Кръстител?

– Една глава, Ваше царско величие!

– А, не, в моите последни изследвания аз намерих 40 глави.

– Как?

– Ще ви докажа.

Завежда старците по всички стаи и с документи по дати им показва получените 40 глави. Умен човек бил царят. И след това им казва: „Не говорете лъжа, защото тя не повдига никой народ!“.

Е, колко Магдалени има на света? Тук, в София, има много Магдалени. За мен важи човешката душа, която е излязла преди милиони години – този момент е важен за мен, а не важи тази Магдалена преди 2000 години, тя няма никаква историческа стойност. Но онзи момент, когато се родила първоначално човешката душа, е велик; Писанието го нарича *зазоряване на битието, създаване на един космос* и ако вие схванете този момент, това е едно възраждане. За всяка душа се създава един космос, това е най-важното. След милиони години вие ще разберете великата Истина. А сега мислите, че ще изчезнете; не, ще се разтворят умовете ви и всеки ще разбере своята душа, ще разберете, че във вас се крие нещо стаено – в това се крие един велик момент. Само така ще познаете, че това, което Бог е създал, не може да се изгуби.

Това казваше, защото искаше да ги изпита. Като какви? Изпита ни като богати и сиромаси, изпита ни като учени и прости, изпита ни като силни и слаби, изпита ни като здрави и болни – във всички положения ни изпита. И когато един човек се отнесе спрямо мен така или иначе, аз се спирам и казвам: такова е неговото разбиране.

И тъй, в българския език най-първо трябва да се научим, по възможност, да употребяваме думите на място. Да употребим всяка дума така, че в нея да се вложи искреност. Аз не искам да ви накарам да вярвате в бъдещия живот, не това е задачата ми; аз ис-

кам да се пробуди във вас съзнанието, да разберете, че тази Божия Любов е всичко и че няма друга сила като нея. Можете да го опитате още сега – когато това нежно чувство се зароди вътре във вас, ще разберете Любовта. Аз съм правил много опити. Някой път сте отчаяни, ще се пръснете, но има нещо, което отвътре ви заговаря тайно, и веднага цялата тежест се смъква, сякаш се отваря този капак, и ти казваш: „Е, слава Богу, има в живота смисъл“ – и започваш да мислиш. Току изведнъж, пак дойде едно малко изкушение – пак дойде капакът; отново заговори това чувство – и ти се отвориш. Тъй се отваряш и затваряш, отваряш и затваряш. Знаеш ли защо се затваряш? Вие разбирате това. Имате вкъщи капан за мишки, нали? Слагате в този капан малко пастърма, някоя мишка дойде, погледне, казва си: „Имам тук някакво благо“. Обикаля около пастърмата, после излезе навън, ходи, обикаля – и в нея има една стратегия. Направи си стратегията тя и казва: „Тази пастърма може да се вземе“; измерва: толкова и толкова сантиметра. Като отиде близо до дупката, казва: „А, мазно е то, имало тук пастърмичка, имало тук благо. Е, колко е добър Господ, едно голямо благословение е дал!“. Щрак – затвори се капанът. Седи вътре, обикаля, започне тогава да стърже, но онези железни пръчки не се прегризват. Дойде господарят, вземе я, тя трепне. „Мац, мац!“ – дойде котката, започне да я обикаля. Някой път и мацата не иска да яде мишки, господарят отвори капана и я пусне. Някой път и между котките има благородни, наричам ги котките на Новото учение. Това е факт, аз наблюдавах една котка: хвана мишка, изнесе я навън, каза: „Не ти е мястото тук“ – и я пусна. Друг факт: една котка хвана мишка отвън и я донесе вътре, като ѝ казва: „Ти си стояла много време вън, не знаеш закона, сега ще останеш вътре“. Една хване, друга хване – разправяше се с мишките. „А – казват, – тази котка!“ Хване една мишка отвън, внесе я вкъщи; хване някоя от вкъщи,

изнесе я вън и започва да мърка на господарката си. Тази котка е беля, тя от вътре изнася мишките вън, а от вън ги носи вътре; казвам: това е една котка, която е разбрала Новото учение, обмяна прави.

Защото си знаеше какво щеше да прави. И тъй, от човека се изисква едно нещо: да бъдем крайно внимателни към думите, които употребяваме, защото, казва Христос, от думите си ще се оправдаем и от думите си ще се обвиним. Това, което ни спъва, са думите, нашият лош език. Така е не само при българите, аз съм срещал и французи, и англичани, и руси, и румънци, които имат лош език. Слушал съм и русите – ех, какъв вулгарен език имат те... Това не е култура, трябва един език отличен! Сега трябва да дойдат поети, писатели, философи, да създадат красивия език; тяхната поезия трябва да диша живот. Всяка поезия, като я прочетеш, всяка песен, като я изпееш, трябва да почувстваш като балсам.

Аз бих желал да срещна хора с мек поглед. Знаете ли какво нещо е мекият поглед? Няма нищо по-хубаво от него; като срещна един човек тук, в обществото, да ме погледне с този мек поглед. Понякога говоря на светските хора, те ме разбират. Представете си, че вие сте една млада и красива жена. Изкушение са младите жени, нали? И като срещна една такава млада, красива жена, така да я погледна, че да не ѝ трепне сърцето, иначе тя може да си помисли: „Този човек може да ме изнасили“. Като ме срещне, да се зарадва и тази ѝ радост да се оправдае. И този мек поглед да не е само при един случай в живота ни, това наричам аз морал, това наричам аз възвишена Любов на човешката душа. Знаете ли колко сестри и братя в тези гори са продали своя живот сега? Едно време само жените развратничеха, а сега и мъжете развратничат; едно време само жените продаваха своите души, а сега и мъжете продават своите души; едно време само жените продаваха своите сърца, а сега и мъжете.

Аз взимам тия примери, ще ме извините, ако с това оскърбя онова ваше дълбоко чувство на Любовта. Ако го оскърбя, искам извинение, но ако моите думи внесат едно събуждане, не искам никакво извинение от вас. Мъже и жени, от тези два стълба зависи спасението на света – така трябва да се чувстват мъжете и жените. Мъжът, като се спре, да каже: „Аз съм един Божествен стълб“. Какво е предназначението на един стълб – да крепи. Не се слагат сламки на една къща, а такива греди, които при всички условия могат да изнасят цялата тежест – такива трябва да бъдат мъжете и жените. И всички вие сте сложени в това Божествено здание като тези велики стълбове. Какво се изисква сега от вас – да бъдете непоколебими.

Аз съм говорил толкова пъти за Любовта, но Любовта с думи не се изказва; наричам говора едно приятно забавление, един разказ. Това нежно чувство на Любовта определям така: когато ме види красивата жена, сърцето ѝ да не трепне и аз да не бъда намръщен, а да ѝ отправя един мек поглед и в моите очи да види, че пред себе си има една душа, един човек в пълния смисъл на думата, и да се зарадва; и нейната радост да се оправдае от всичките мои постъпки. Няма нищо по-благородно от това на света. Желая ви това да бъде ваш идеал и не само да ви бъде идеал, но да го приложите; ако го приложите, вашите домове ще се спасят, или, по-добре, вие ще подобрите вашето положение – нищо повече. Това значи да събудим в себе си Божественото. Когато човек помисли така, той се свързва с Бога и Бог му казва: „Ти оправда Моята Любов“. Само при такива условия един човек може да се спаси, само при такива условия един народ може да се спаси.

Говорят в България за свещениците, за владиците. Нека излезе духовенството да проповядва този идеал! Има ли такива свещеници в Англия, във Франция или където и да е? Това изисква днес съвременното чове-

чество – то изисква души, на които техните сестри в гората да се радват, а не да плачат; то изисква мъже, които да оправдаят, че са мъже. Мъжете днес оправдаха ли своето положение? Кой разплаква майките – мъжете ги разплакват, а жените насърчават мъжете в престъпления. Когато един мъж извърши престъпление, жена излиза с букет насреща му; не, тя трябва да му каже: „Слушай, за греха, който си направил, трябва да се разкаеш и да плачеш“. Трябва да отидеш в пустинята, за да изкупиш своите престъпления – така и Мойсей отиде в пустинята и прекара там 40 години, за да изкупи своето престъпление; тъй е било в старо време, но сега тези 40 години могат да се съкратят.

Да оставим това настрани, аз не искам да оставам във вас тази последна мисъл, понеже хубавото, което ви говорих, ще се изгуби. Забравете това и нека остане във вас образът на баба Стана, образът на Джон Рос, образът на благородния човек в гората и красивата жена! Само с тези образи може да се създаде благото на човешката душа, само така може да се създаде безсмъртието. Добие ли се безсмъртието, само тогава ще можем да се запознаем с Истината; докато умираме, Истината е недостъпна за нас. Истината е достъпна само за безсмъртните хора и ако някой, който и да е, ти каже, че Истината може да се добие от смъртните, този брат да ме извини, нека поне прочете Книгата на живота. Ще му посоча и други книги, ще му посоча самата Природа, да види, че този е единственият път, който може да ни изведе на добър край.

И тъй, аз ще ви срещна. Знаете ли как? Ще бъда тази красива жена в гората, а вие ще бъдете този мъж. Ще застана пред вас, за да ви изпитам, и след като ви изпитам, ще кажа: „Аз съм онзи проповедник, който говори там“. Ако вие постъпите съобразно себе си, ще ви дам една целувка и ще ви кажа: „Радвам се, братко!“, една свещена целувка ще ви дам. Но ако намеря, че не постъпвате както трябва, ще се изгубя; ще си кажете:

„Виждам или не виждам?“. Така ще бъде с вас, така ще ви изпитам. Сега ви говоря интимно и ви казвам: така ще ви изпита Господ. Една ваша приятелка или един ваш приятел, който ви обича, без да знаете това, ще ви срещне в гората, за да види дали го обичате, или мислите нещо друго.

И тъй, Христос ще ви изпита. Сега аз съм напълно уверен във вас, няма да хвърля съмнение, защото нямам противни доказателства. Зная, че като ме срещнете там, в гората, ще постъпите точно така, както баба Стана, точно така, както Джон Рос, точно така, както непознатия в гората, възвишен във всичките свои постъпки. И тогава ще кажа: ето бъдещият човек, ето бъдещата раса, ето бъдещата култура. Това е Царството Божие. То може да дойде вече на Земята.

16 декември 1923 г.

Скръб и радост

Скръбта ви ще се промени на радост.

Йоан, 16:20

Съвременната култура определяме като култура на скръбта и това е красивата ѝ страна. Отвън виждаме тия прекрасни здания, железници, къщи, столове, всякакви удобства, ядене, пиене, но при всичко това тя е култура на скръбта. Ще кажете: „Как може да бъде култура на скръбта?“. Нима мислите, че птичката, която е затворена в златен кафез, в това ограничено положение е щастлива? Тя си има храничка и водичка, но няма никаква свобода. Има пространство на движение само половин метър, седи и си пее. Казват: „Колко хубаво пее!“; да, но тази песен е песен на велика тъга. Нима мислите, че мишката, която се е хванала в онзи капан, в който си има пастърмица и обикаля около нея, е щастлива? Казвате: „Пастърмица си има!“; да, но този капан е капан на скръбта. Аз виждам онези хора в хубавите къщи и си казвам: това са кафези на затворени птички, пеят там вътре. Гледаш – някоя сестра си покаже главата от прозореца, погледне като някоя мишка, после пак се скрие и си каже: „Ще се живее тук, няма накъде!“.

Интересно е, че всички писатели, поети, философи искат да ни убедят, че по-хубаво нещо от кафеза няма; и всички музиканти ще ни пеят и също ще ни казват, че няма по-хубаво нещо. Какво показва това – че във външния свят има студ. И днес не само хората, а и птичките, и животните все тази култура носят, все така са убедени, все така мислят. Културният човек не се е освободил от това. Тогава идват по-напреднали, говорят ни за друга култура, говорят ни за друг морал, говорят ни за нравственост, за щедрост, за това, онова.

Можем ли да направим живота си щастлив при тези условия? Някои казват, че това е неизбежно. В математиката има един закон на вероятностите за разрешение и един закон на вероятностите за неразрешение; има възможности, аз ги наричам възможности и разрешения на една задача при избиране на само един път – при всички възможности само една е идеалната възможност, при която животът може да се реализира в своята пълнота.

И сега ние, съвременните хора, сме оставени да избираме тези възможности на свобода. На човека предстои да избира своята възможност. Оплакваме се от съдбата, оплакваме се от обществото, оплакваме се от Бога, от всичко се оплакваме, всеки индивид плаче и пъшка; питам тогава: кой е виновният? Някой път ще посочат еди-кой си министър. Не е виноват той. Чудни са тези хора – казват: „Еди-кой си съдия дошъл и осъдил някого“; да, но преди него бившият съдия също е осъждал. Преди този министър имаше друг, преди този генерал имаше друг и всички, които са дошли след тях, вървят по един и същ път. Кой е основният принцип? Казват: „Бацил влязъл, предизвикал тази болест“. Не, не, откъде дойдоха тези бацили, как се създадоха условия, за да се явят? Откъде са те, как се развиха? Ние се спираме и търсим близките причини, казваме: „Тия са причините“; не са там причините, в това близко явление. Хубаво, ако аз забия един железен клин в едно дърво, клинът ли е виновен? Не той е причината, той е един войник, който казва: „Забиха ме“. Излез навън! – „И да искам, не мога да изляза. Който ме е забил, той ще ме извади.“

И тъй, всичката хубост на съвременната култура седи в скръбта, всичкият ѝ капитал е само в скръбта. Казват: „Как, култура е това – колко удобства, колко учреждения, колко банки се създават!“. А, банки се създават. Ако в това седи културата... Преди 15 години в Америка имаше едно състезание между двама мили-

ардери. Скарали се, казали си по една обидна дума и започват война. И двамата имат акции, започват борсова война. Единият понижава акциите на другия и всички, които имат акции при него, започват да ги продават, за да не изгубят; и другият прави същото. Игрят си и двамата, но в тази борсова война повече от 5000 богаташи измряха: едни полудяха, други се издавиха, убиха. И после, не мина много време, те се помириха. Е, питайте ги защо се обидиха – за някаква малка думица пропаднала честта им. Те не искат да знаят, че заради тях пропаднаха толкова души, и то не болни хора, но хора със здрави умове.

И на всичко това казваме, че сме осигурени. Питам: вашите банки сигурни ли са? В Америка има едни спестовни банки, тъй ги наричат у нас, а у тях са наречени *спасителни банки* (буквален превод). След като си внесеш парите в тези спасителни банки, погледнеш, че след няколко години и банката се спасила, и ти си се спасил – действително, банката остава без пари, но и ти се спасяваш от грижи. Една американка, като била един ден на събрание, чула, че проповедникът говори за спасение. Тя си казала: „Е, аз преди 10 дни се спасих“. – „Как?“ – „Имах 15000 долара в една банка, но тази банка се спаси и аз се спасих – освободих се от скърби и неволи. Е, такава е волята Божия!“ И без пари може. Отиват парите, а тя казва: „Спасих се“.

И действително, всички велики Учители, които идват в света, проповядват на хората, че нищо не трябва да имат, т.е. всички трябва да се задоволяват само с насъщния хляб за деня, за утре не трябва да мислят – това учат те. Но техните ученици, синове и дъщери на този свят, бащи и майки, друго учение учат – как казват те? Всяка майка казва на дъщеря си: „Ти, дъще, слушай, трябва да се осигуриш!“ – майката дава уроци; бащата казва на сина си: „Ти трябва да се спасиш, не трябва да бъдеш толкова глупав човек“. Дойде

великият Учител, той обърне нещата по друг начин. Казвате: „Как! Майка ми и баща ми другояче учат“. Не, ти не трябва да се осигуряваш! Питам тогава: кой е на правата страна? Майката и бащата са прави. Аз ще ви обясня, че са прави, те искат да забогатеят. Майката казва: „Дъще, нашата култура е култура на скръбта. Ти ще станеш богата, ще имаш къща, за да разбереш скръбта, за да разбереш живота. Ще се ожениш, за да изпиташ скръбта“. Дойде някой велик Учител, казва: „Не, няма да се жениш“. Всички велики Учители казват, че не трябва да се жениш. И великият Учител е прав, ще ви кажа защо. Майката казва: „Ти ще се ожениш, скръбта ще трябва да учиш“. Ще ти сложат венец на главата, този венец е венец на скръбта – всеки един цвят е откъснат. Казват за момата, че ѝ слагали цветя. Откъснати рози, откъснати цветя – това са цветя на скръбта. И при това майката казва, че добре се е наредила дъщеря ѝ, работата ѝ е уредена. Не, не, не само че не се е уредила, но сега наставка часът на скръбта. И какво учат майките дъщерите си? Много хубаво учение, нека забогатяват! И аз казвам: нека забогатяват, с малко не може, с милион, два, три, десет и повече. Колкото повече забогатееш, толкова по-добре ще научиш скръбта – ще имаш и ще загубиш.

Лъжливостта в това учение е там, че майката мисли, че като има дъщеря ѝ къща, като взима един красив момък, ще е щастлива. Колкото момъкът е по-хубав, толкова по-нещастна ще бъде, толкова по-добре ще научи скръбта; колкото по-здрав е, толкова повече жени ще има – красивият момък с една жена не се задоволява. Ще ми говорите за морал. Аз ще бъда смел и решителен. Бих желал да видя един момък или една мома, които да са целомъдрени – не привидно целомъдрени, но принципно, вътре в душата си.

Аз не говоря за външността на нещата. Който и да е от нас, в себе си трябва да признае тази велика Истина. Ще кажете: „Толкова ниско да съм паднал! Аз

съм като другите хора, аз не виждам своята чернота“. Да, защото Слънцето не е огряло, всички съвременни хора се оглеждат в тъмнина. Чернота с тъмнина си приличат, но чакай да изгрее Слънцето, ще видиш на какво приличаш, ще видиш каква е твоята мутра. Какво подразбирам под думата *мутра*? Тя е малко непоетична, нали, но е изразителна. В съвременния наш език нямаме изразителни думи, езикът на поезията също не е изразителен. Език, който не предава идеите, не е изразителен. Виж грубият език е много изразителен. Когато някой ти каже обидна дума, ти подскочиш високо от земята, засегне те. Щом говоря за Любов, за обич, казваш: „С тези празни, детински работи нямам нищо общо“; щом ти кажа: „Лъжец, вагабонт!“, казваш: „А, защо ме обиждаш?“. Е, питам тогава: къде е смисълът на нашия език? Казвам: това не е правило за всички хора, има хора, които правят изключение.

„И скръбта ви – казва Христос – ще се превърне на радост.“ Ще примирим тези две противоречия. Нашата култура е култура на скръбта. Един брат във вестник *Лъч* се обръща към всички, прави цял поменик, казвайки: „Оставете сега вегетарианството, оставете вашите идеи, вижте сега – вашите страдащи братя искат помощ“. Че това е Христовото учение! Христос ще съди света – за какво? – „Болен бях – не Ме посетихте; гладен бях – не Ме нахранихте; жаден бях – не Ме напоихте.“ Прав е този брат – защо? Защото нашият свят е свят на скръбта. Не е лошо, скръбта е нещо хубаво, приятно, скръбта е приготвление. Сега, като ви говоря, че скръбта е приготвление, разбирам, че тя е подготвителна страна към истинския живот, който иде. Мислите ли, че за в бъдеще, когато ще градим къщите, ще има нужда да сечем дърветата? Не, трябва да престане сеченето на дървета, трябва да престане убиването на хората и затварянето им в затвори, трябва да престане убиването на животните! Всичката тази

култура със своите прийоми и методи е неприложима за истинския живот, методите ѝ са неприспособими.

Ние говорим за истинския живот. Вземете съвременните религиозни и нерелигиозни хора – едните говорят за Бога, другите Го отказват и спорят. Какви схващания имат за Бога? Едните казват, че има Господ, другите казват, че няма Господ, но и едните, и другите в своите действия имат един и същ корен. Онзи, който проповядва за Бога, по същия начин ще те заколи, по същия начин ще те одере, по същия начин ще те изтезава, както и онзи, който не вярва в Бога. Питам тогава: в какво седят разликите в тази култура, в която едни поддържат, че има Господ, а други – че няма. Не е вярно, че нямат Господ; и едните, и другите имат Господ. Едните имат един Господ, когото не виждат, а материалистите имат един Господ, когото виждат. Те казват: „Ето нашият Господ – върху него ходим, ядем и пием“; като вдигне едно шишенце, казва: „Ето нашият Господ“; в дърветата, в яденето, в пиенето – във всичко го виждат. Другите казват: „Това е пантеизъм“. Е, къде е вашият Господ? – „Нашият всичко е създал – и Небето, и Земята.“ Но всички имат едни и същи методи. „Е – казвате, – дайте на бедните!“ Че кога не се е давало на бедните? Но светът пак не се е оправил – защо? Ние още не сме научили онзи дълбок смисъл на скръбта. Ако знаехме какво нещо е скръбта, ако тази скръб би оставила всичките свои отпечатъци в нас, друго щеше да бъде.

Всички ние искаме при сегашните условия на Земята да бъдем щастливи. Най-голямото заблуждение, което съществува сега, е, че при днешните дадени условия ние искаме да бъдем щастливи – нещо, което е абсолютно невъзможно. Всеки щастлив момент е последван от една голяма скръб; четете Шопенхауер⁴⁸, вземете Толстой – всички прокарват тази нишка. И онзи философ, който говори, че на Земята има щастие, не говори истината. Трябва да знаете, че след

всеки момент на щастие идва един велик момент на скръб. Тъкмо отгледаш една красива мома, 21-годишна, завършила науките си, виж, зародила се отнякъде една епидемия от малария или чума, улови дъщеря ти и гледаш – в 5–10 дни очистила и дъщеря ти, и сина ти, а ти с такава мъка си ги отгледал! Викаш лекари, консилиуми и най-после те констатираат смъртта, казват, че е станал разрыв на сърцето. Лекарите, за утешение на майката и бащата, констатираат каква е болестта, а те остават сами като кукувица. Днес убият някого, ще дойдат лекарите, ще го разрежат, ще констатираат как е станала смъртта. Е, хубаво, каква философия има в това? Ще съставят един акт, ще го подпишат, ще кажат: „Намерихме как стана това“. Стане някое нещастие, война, всички вестникари ще дойдат, ще констатираат как стана тази война, а че толкова милиони хора са избити – нищо от това! – „Ние намерихме причината.“ Отвори се друга война, пак ще дойдат хората, ще констатираат как се отворила, кои са причините, ще имаме най-после една наука *история*, която показва пътя в развитието на човечеството. Пътят на човечеството! Това е смешна философия – да мислят, че историята показва пътя на човечеството; историята показва само безпътието на съвременното човечество.

Като вземете видовете идеалисти, всички разсъждават хубаво, но аз казвам: вие още учите науката на човешкото безпътие. Ще дойде някой велик проповедник, ще се качи там на амвона и като вдигне ръката си, като започне да проповядва, да описва как е страдал Христос, как са Го заковали, сълзи ще има, всички ще плачат. Всички хора от 2000 години насам все плачат – как така да разпнат любещия Христос, как да не Го познаят, толкова жестоки хора! А ние, съвременните, светии сме, благородни – у нас убийства, затвори, разпъвания няма. И аз се чудя на едно нещо – на това човешко коравосърдечие, което сега съществу-

ва. Седнали някои философи да ми разправят за Бога, за това, за онова. Оставете сега своите разсъждения, оставете тия заблуждения! – „Тогава остави и твоите.“ Ще оставя не само моите, но и твоите заблуждения. „Ама – казва – ти си набожен.“ А ти си от мене понабожен – защо? Понеже моите вярвания, моят Бог няма никаква тежест, а твоят е толкова тежък, че не можеш да го вдигнеш. Моят Господ на гости може да ми дойде, може да се смаява и разширява, а твоят е толкова голям, че не може да дойде. Това е игра на думи. Ако повикаш Земята на гости, ще ти дойде ли – няма; ако повикаш Слънцето на гости, ще ти дойде ли – няма.

И тъй, тази култура на скръбта ние искаме да направим култура на радостта. Че човечеството успявало, това-онова, не е важно. Има неща, в които успява човечеството, но аз виждам този успех на друго място – виждам го само в единици хора, в благородни хора. Ще ви дам един пример, да видите къде седи това благородство. Това е един мит или едно предание, не казвам, че е реалност. Говори се за един римлянин, който се наричал Сафио Бертручио, дълга история имал той. Сега тия от вас, които не са запознати с окултната философия, които вярват, че човек за пръв път идва на Земята, мислят, че той изведнъж, като някоя гъба, е излязъл от земята и всичките му способности, неговото щастие и нещастие зависят само от този му живот. Това е ваше схващане, но фактите не седят така. Късогледите хора виждат нещата отблизо, далекогледите – отдалеч. Кои са прави? И едните, и другите – едните виждат онова, което е близо до тях, а другите виждат онова, което е далеч. По този начин сегашният наш живот е едно звено от ред други съществувания. Аз няма какво да доказвам тия съществувания, у нас законът е такъв – казваме: „Ела и виж!“, но за да дойдеш и видиш, трябва да имаш очи. Ще ми кажете: „Ние имаме очи“. Е, вика

ви един съвременен лекар, един бактериолог, и казва: „Ела и виж!“, но този бактериолог има начин на гледане – той слага под леща едно стъкълце и казва:

– Тук има същества.

– Не виждам нищо.

– Не виждаш нищо?

– Аз не вярвам.

Казва този учен лекар:

– Аз искам да те накарам да гледаш по моему, но ще ме слушаш ли?

– Ще те слушам.

– Ще гледаш, както аз гледам. Сложи си едното око на лещата, като мен, а другото закрий!

– Ама ти искаш да се подиграваш с мен!

– После говори, сега ще гледаш, както аз гледам.

Поглеждам – цял свят се открива; поглеждам извън лещата – няма нищо.

– Ама ти да не ме хипнотизираш? Това да не е магия? – прост човек е той, а ученият казва:

– Това са бацили.

– Ти искаш да си играеш с мен ли?

– Аз искам да ти покажа, че това не е игра. Ще взема малко от тази капчица, ще я вкарам под кожата ти, да видиш дали има нещо в тази течност. След 24 часа ще видиш каква температура ще имаш.

– А, температура!

– Е, малко ще вкарам, готов ли си на това?

След като му вкарва, човекът казва: „Брей, не било илюзия това! Опасни неща са тия!“.

Сега ще дойде някой от този свят, ще каже: „Слушай, дали е вярно това, или не е вярно?“. Ние имаме много начини за доказване на нещата, само че ще имате търпение за тия доказателства. За нас не е въпрос дали тия доказателства са верни, или не, въпрос е, че имаме друг метод, чрез който тази скръб може да се превърне на радост.

Ще дойда сега до Сафио, за да обясня мисълта си. Той бил изпратен от своя Учител за 20 години на уединение – това е бил един голям изпит, като на ученик от една мистична школа. Дали вярвате в мистицизъм и окултизъм – това е друг въпрос. Съвременните хора вярват в реалното. Ще се спра на думата *реалност*, ето как я определям: реално е това, което свързва всички свои части в едно цяло; то свързва, прониква всичките свои части и никаква друга външна сила не може да измени съотношението на тези части. И когато ние говорим за Бога като принцип, като Любов, подразбираме Това, което свързва всички живи души в едно цяло, без То само да се измени и промени. Ще кажете: „Защо да не се променя?“. Има известни промени, които ние не одобряваме. Ако аз те сложа като едно живо дърво в печката, какво ще кажеш? Ще кажеш: „Искам да се променя“. В горенето промени и измени може да има, но в истинския живот има само растене, само придобиване на добродетели. И тогава аз определям друга максима. Съвременните хора казват: „Ние искаме да бъдем свободни“. Аз казвам: в света има само един случай, в който човек може да направи нещо без Бога – това са престъпленията. Следователно всичките наши престъпления, каквито и да са те, които вършим на този свят, ги вършим без Бога и Бог не е в тях. Бог не е в тези престъпления, но понеже Бог е Любов, Вечност, то в Неговото разположение Той чака и един ден, когато ни прекара през горивото на тези страдания до един милион, два милиона, три милиона, десет и повече милиона градуса огън, нашите глави ще узреят; до това време Той ще ни чака. На някои хора главите ще узреят в един ден, на други в два, на трети в година, а за някои трябва най-малко десет години, докато узреят. Ще узреят главите ви. И аз имам едно изражение: в десет години главите на хората ще узреят.

Следователно има едно нещо, което човек може да направи без Бога – то е грехът. Там, където има грях, където има страдания, скърби, мъчения, ние мислим, че е дяволът. Да оставим този дявол, но аз виждам съвременния дявол с цилиндри, с фракове; аз виждам съвременния дявол с щикове, с пушки; аз виждам съвременния дявол с отрови, с всички перифернилии. Ние търсим дявола, но кой ще те заколи – брат ти тегли нож, за отечеството ще те заколи; все за отечеството, за народа, за религията. А без клане не може ли? Може.

Да се върнем сега към Сафио. Изпраща го неговият Учител 20 години на уединение и му казва: „Ще научиш един велик закон и само тогава ще минеш към втория стадий на своето посвещение – да разбереш смисъла на истинския живот, да видиш как ще дойде радостта на този свят. Сега ти живееш в един свят от скърби, трябва да завършиш своя изпит – да опиташ най-големите скърби, и ако издържиш, ще минеш в по-високо положение“. Като християнин, изпраща го в пустинята, където 20 години отлично се подвизавал. Изпокъсал си дрехите, обувките, съвършено оголял. Той бил един от видните римски патриции, от висок произход. Един ден се заражда у него желание да се пооблече и си казва: „Е, хубаво е да има човек едно топло облекло, пък и едни здрави обувки, изпоядох ме тия животни“. Животните там, в пустинята, не го считали за постник, светия, използвали неговите крака, хапели го. „Толкова години вече, дотегна ми тази храна – все круши, ябълки, сливи“; дошла му тази мисъл в главата и започва да си разсъждава: „Имам такова желание (намирам, че е законно), най-после душата ми го иска. 20 години живея тук, моля се, моля се – никакъв глас; ни ангелите, никой не дохожда при мен – всеки дойде и си замине“.

Той имал много знания, затова идва един ден при него виден римски патриций, чийто син бил на уми-

ране; идва при Сафио като при прочут постник и му казва: „Дайте помощ на сина ми!“. Сафио отива при болния и с едно махане на ръцете премахва болестта. С едно махане на ръцете маха болестта, но своята скръб не може да премахне. Този патриций останал много доволен и като мислил какво да му даде от благодарност, направил му едни много хубави дрехи, обувки, шапка, приготвил му много хубаво ядене и всичко това му изпратил в златни и сребърни сервизи. Сафио, като видял тези неща, казал си: „Е, имало добри хора на света“. И тъкмо мислил да се облече, понахрани и понарадва, ето, идва един беден, казва му: „Гол съм, нямаш ли една дрешка?“. Той погледнал, погледнал, въздъхнал и си казал: „Няма да се носят дрехите“; взел ги и му ги дал. След него идва друг един, бос, казва: „Бос съм, обувки нямаш ли?“. – „Е, че отидоха гащите, отидоха; хубавата римска тога – и тя отиде, но и обувките ще отидат.“ Дава и тях, въздъхва си. Не минава много време, един гологлав идва, иска шапка; дава и шапката, казва си: „Е, поне яденето ми остава“. Не минава много време, идва една одърпана мома, гладна; дава ѝ яденето и въздъхва. Поглежда – едно парченце хляб му остава; мисли си: „Поне малко хлебец ще си хапна“. Остават още и сервизите, той ги гледа, но минава една римлянка, казва му: „Отче, помогни ми, моят възлюбен не иска да ме вземе, иска прикя, някакви златни съсьди, някакви чаши“. Въздъхва си Сафио, дава и тях, остава само с малкото парченце хляб. Но ето, гледа – идват отвън птички, накацват около него, започват да чуруликат, и те искат. Отделя и за тях, но оставя и за себе си едно малко парченце. Току изведнъж от дупката се явява малка мишка, казва: „За мен няма ли?“. Дава и на нея и остава без нищо.

„Тежък е животът – не е тежък“; той въздъхва дълбоко, намира се пред една дилема. Тогава се явява неговият Учител, Христос, но не тъй, както вие си мислите, че ще се яви. Явява се Той при него, поглежда

го, усмихва му се и казва: „Ти премина добре изпита, Аз Съм доволен от теб“. Знаете ли какво е станало в Сафио? Той веднага се намира в една прекрасна вила, в която всички дървета били окичени с хубави плодове; веднага се намира между своите приятели, които го обичат; за него била сложена хубава трапеза; вижда и дрехи, приготвени за него, много по-хубави, отколкото онзи римски патриций можеше да му приготви.

Има нещо тайно в Природата, което ще се разкрие в света. Казват: „Как ще се поправи светът?“. Има един начин, но вие искате този начин още сега. Как го искате – както съвременните момци искат някоя мома. Някой съвременен момък иска да се жени, но казва на момата: „Аз ще се ожения за теб, но ще ми броите тук 100000 лева“. Седят майката и бащата, казват: „Не може ли по-долу?“. – „Не може, 100000 златни лева искам.“ Той седи, погът до него, правят договор, а отвън седят кръстникът и други, чакат. – „Е, няма какво, ще се дава.“ Ще се дава и отатък ще минете, 100000 ще броите! Като дадат майката и бащата, казват: „Е, толкова взе“. Не само взе 100000 лева, но взе и вашата дъщеря, която струва милиарди. И чудното е как тези майки и бащи продават дъщерите си; не само дават толкова пари, но я дават отгоре и жертва на този момък, да я коли. Ние, съвременните хора, плащаме на този човек да я вземе, а отгоре и да я коли. Той ще вземе парите и ще ходи, ще пие, ще развратничи и на всичко това родителите казват: „Осигурихме я!“. Е, къде са тези осигурени семейства днес?

Не, не искам да кажа нещо лошо, може би това е една крайност, но е един горчив факт вътре в дълбочините на самия живот. При такива условия как може животът да бъде щастлив? Аз не съм против мъже и жени, законът е един и същ – и момъкът може да бъде продаден така, както момата. Продаване е, когато един човек изгуби в себе си най-възвишеното, най-благородното. Какво остава тогава в него – нищо не

остава. Какво, нима един момък, който влиза в един лош живот, не се продава? И за каква цена – той си знае. Казвам: не само се продава, но и много евтино се продава. И сега ние ще седим в Народното събрание, по амвоните на църквите и от там ще говорим за морал, за поправяне на България; от там всички се провикват: „Разсипаха нашето отечество!“. Разсипаха нашето отечество – че вие отечество не сте имали! Аз наричам отечество онзи дом, където брат брата не е убил, където братя и сестри живеят в Любов. Ако вие се намирате в едно отечество, както в дома на Давид, където братята постъпват малко по-другояче, как ще наречем този дом?

И скръбта ви ще се промени на радост – кога? Когато ние, като този Сафио, вътрешно се освободим, а не да дойде някой да ни налага нещата отвън. Всеки да действа според Любовта Христова и не само това; да се добереш до Любовта Христова, но да можеш свършено да се отречеш от себе си, да стане в ума, в сърцето и в душата ти такъв преврат, че да се почувстваш напълно свободен. Ние можем да го направим, ние сме способни да го направим и когато казваме, че чрез Бога всичко можем, това значи, че чрез Любовта можем. А Любовта е единственото наше стяжение, единственият наш капитал, единственото наше наследство, което можем да придобием; докато не придобием Любовта в света, всички наши усилия ще бъдат напразни.

Някои казват, че не познават Любовта. Човек, който умира, той не познава Любовта. Най-първо човек трябва да стане безсмъртен. Сега ще ми възразите: „Може ли човек да не умира?“. Нима когато ми вземат къщата, аз умирам? Мога да си изляза. Нима когато ми вземат дрехите, оставам гол? Не. Нима когато ми вземат тялото, умирам? Съвсем други понятия имаме ние. Вие виждали ли сте какво красиво нещо е човешката душа? Ако е за форма, за красота, формата на една

човешка душа не може да се сравни с нищо в света. Ако мога да изнеса пред вас един факт, той е следният: когато Бог погледне към формата на човешката душа, и Той ще се зарадва, толкова велика е тя; такава красота има в нея, каквато в никое друго същество в света. Тогава някои питат: „Защо Христос слезе от Небето?“. Той не слезе за хората, Той слезе да помогне на тази велика душа. Заслужава да се види тя. Следователно на нас проповядват един морал – да залюбим човешката душа. Да, но вие трябва да видите колко е красива, колко е велика! Като видиш у брата си душа страдаща, душа, подобна на теб, само тогава ще може да се проповядва милосърдие. А сега казваш: „А, той е един простак!“. Да, простак при сегашните условия, при тези разбирания, в които живеем; заблуждения и само заблуждения. Сега ще им говоря за какво? Ще им говоря за булчинските дрехи. Да, но булчинските дрехи не са същността на нещата.

И тъй, как ще се превърне вашата скръб в радост? Ако някой от вас е много нещастен, нека направи един опит. Ако постъпи подобно на Сафио, той ще опита. Не трябва да напуснете службата си. Някои мислят, че да напуснат службата си, да се отрекат от дома си е начинът за постигане щастиято. Ако е въпрос за отричане, аз не бих проповядвал в този дом. Истинското отричане е човек да се отрече от себе си. Знаете ли какво значи това? Това значи да се отрече от всички свои лъжливи и покварени мисли, чувства, желания и действия на миналото, за които е пожертвал хиляди и хиляди хора; да се отрече от стария живот на престъпления; да се откаже от низкото себе, себе на корист, себе на лъжа, на омраза. От това да се отречеш и тогава да познаеш в себе си какво – онова възвишеното, благородното, което въздига човека.

Сега някои от вас сте облечени в женска форма, някои – в мъжка. Казват: „Тя е жена“; какво е женска

форма, къде са онези писатели, които могат да опишат какво нещо е жената? Казват: „Той е мъж“; е, в какво седи мъжеството? Аз наричам мъж онзи, който може да застане на страната на слабите; аз наричам жена само онази, която може да превързва раните на страдащите. И тъй, мъжът всякога трябва да застане на страната на слабия, на онеправдания – това е мъж, това е благородство. А всички жени трябва да се заемат да превързват не само обикновените рани, но и необикновените. После, когато някой ме превързва, да не казвам: „Ти си длъжен“; не, като ме поглади една такава ръка, да ѝ благодаря. Този Сафио, след като дал всичко, се намерил в една борба и от очите му потичат две сълзи – това са сълзи! И когато ти превързваш някого, той трябва да почувства, че има една душа, която му служи, и от благодарност да му потекат две сълзи – това е заплатата, тия две сълзи имат смисъл. И когато силният застане пред слабия и го защитава, от очите на слабия да потекат две сълзи и да каже: „Братко, благодаря ти“ – това е човечество. Може ли да се установят между нас тези отношения, ще дойде и истинската философия на живота.

Красивият живот ще дойде само когато ние превърнем скръбта в радост. Скръбта и радостта вървят по един велик закон. Аз ви казах, че в света има същества, които знаят само какво е радост – това са ангелите; за тях скръбта е непонятна. Те знаят причините на човешката скръб, а ние знаем една малка радост и една малка скръб, но междините на тези две неща – не. Ангелите знаят една голяма радост и една малка радост; междините не знаят. Падналите духове, падналите ангели знаят една малка скръб и една голяма скръб. Човекът се отличава и от едните, и от другите по това, че в него тия две състояния, радост и скръб, са преплетени.

Някой казва: „Развали се настроението ми“. Има един музикален закон, според който между тоновете

винаги има един малък помеждутък. Някой път си много щастлив, имаш едно малко щастие, но вътре в него виждаш малка междина; казваш: „Чакай да слеза в това благо, тогава ще се кача в голямата радост“, но знаете ли на какво приличае тогава?

Един млад момък от древността натоварва своята камила с много скъпоценности и отива да посети своята възлюбена. Минава през пустинята. Вижда по пътя една много красива кожа, като руските самурени кожи, и си казва: „Е, и тази кожа ще взема“. Взима я, но не я носи сам, а я слага на гърба на камилата. От голямата тежест гърбът ѝ се счупва и младият момък остава наред пътя.

Ние сме от тези хора – за една кожа по пътя готови сме да счупим гърба на камилата. Но между една малка радост и една малка скръб винаги произтича едно малко нещастие; между тези две течения веднага се чувства скръб. Сега други, които са в скръбта, виждат една малка междина; казват: „Толкова съм страдал, и тук беля, и там беля, чакай поне в тази междина да вляза, по-голямо от скръбта не е!“. Гмурне се там, след малко излезе – и той се чуди, че се хванал за радостта; казва: „Слава Богу, че влязох“.

Тези неща постоянно стават, а ти мислиш, че са случайни. Тръгва един млад момък, обиден от другаря си, да му отмъсти. Носи револвер (по-рано носеха боздуган, а сега револвер), слага го в джоба си, върви и си мисли: „Какво ли ме очаква? Онзи, при когото отивам, също си има револвер, може той да сполучи и да ме убие“. Но по пътя го среща неговата възлюбена, преоблечена като бедна жена, с воал на лицето, и с преправен глас му казва: „За Бога, помогни ми!“. Той спира и си казва: „И тъй отивам на онзи свят, не зная дали ще се върна жив, поне да помогна“. Спира се пред жената, тя го хваща за ръка – нещо топло има в тези ръце. Поглежда в очите ѝ, тя сменя воала си; веднага той изважда револвера и го хвърля настрани,

казвайки: „Отказвам се от тези престъпления“. Защо стават престъпленията в света вие знаете, аз няма да обяснявам, всеки един от вас знае. Такова трябва да бъде вашето поведение и то е буквата на нещата.

Сега как мислите, как ще се яви Христос днес – тъй, както преди 2000 години ли? Аз ви питам: Христос, като се яви, мустаци и брада ще има ли? Жените идеализират Христа – със златни коси, с къдри, с хубава мантия, с това, онова, а мъжете по друг начин си Го представят. Кой Христос очаквате в света? Христос ще те срещне на пътя като си с револвер в ръка, ще те хване за ръцете, ще снесе булото Си, ще те погледне в очите и ще ти каже: „Преди толкова хиляди години те срещнах. Ти преди едно съществуване беше пръв министър еди-къде си и знаеш ли колко престъпления направи като такъв? Дадохме ти условия, но ти не ги използваш разумно“. Ще ти разправи цялата история и ще те пита: „Искаш ли да обърнеш колата и да вървиш по правия път, или искаш да вървиш още по пътя на страданията?“. Ти ще извадиш своя револвер и ще го захвърлиш. Друг револвер има в света – може да убие човек, без да го умъртвиш; може да го завладееш, без да го поробваш; може да вземеш парите му, без да го обереш. Нима онзи, който залюби някого, не му става роб? Но не, не е въпросът за тази ваша любов.

Момата, като залюби някого, прави се, че не го разбира. Той ходи след нея из градината, следи я навсякъде, а тя си прави забавление; след това се обърне малко, поусмихне се, а той продължава да ходи след нея – забавление си правят. Някои питат: „Какво правят младите?“, майката казва: „Играят си из градината“. Опасна е тази любов. Това не е възвишената Любов, това е човешката любов.

На онзи, който обича, през ума никога не трябва да мине една противна мисъл. Образът на този, когото обичаш, трябва да бъде тъй свещен, както твоят образ, и да не внесеш никакво петно върху него – така раз-

бирам да обичаш един човек, това е максима. Който може, комуто е дадено, така трябва да обича. Комуто не е дадено, ще седи в съвременния свят на страдания. Тogaва какво ще стане с вас? Ще орете нивите. Аз казвам, че няма млекопитаещи в съвременния свят. Какво представляват съвременните млекопитаещи? Те са някогашните видни философи, писатели и поети, които сега орят нивите на хората. Знаете ли това? Може да им наредите хиляди имена, но това са все философи, писатели, проповедници, архимандрити. От хиляди години Господ ги е поставил в това положение и им е казал: „Да знаете как трябва да се проповядва в света!“. Не само тях, но и сегашните ще постави на това място. Ако ме чуят, ще кажат: „Какво говори за нас, ние говеда ли сме?“. Да, аз бих желал съвременните хора да са като говедата – слава Богу, говедата не се избиват поне; ритат се, но не се убиват; съвременните говеда не развратничат, не блудстват, не пиянстват. Казват: „Говеда са те!“; нека видим добрата им страна – една кравица спокойно си дава млякото и никому зло не върши.

Днес трябва да спрем, защото сме пред една дилема. Ние сме пред прага на една велика пропаст и ако мръднем с още една стъпка, ще се окажем в тази пропаст. Намираме се пред крайния предел на възможностите за живот и ако, като онзи цигулар, не вземем камертона и не нагласим цигулката си по тона на основния камертон, а я опнем с половин тон нагоре, жицата веднага ще се скъса. Хората днес са обтегнали много своите струни и тази неврастения, това разстройство се дължи на факта, че хората са обтегнали струните си. Запитват: „Как ще се излекува тази неврастения?“. Ще развъртиш клечката, на която е завита струната; не е само в завъртането на клечката, но и в развъртането – ще я развърташ, докато дойде до онзи основен камертон. Ще развърташ, благородно е; развъртането е в полза на хората. Тази клечка се

е завъртяла повече, отколкото трябва, ще развъртиш назад до естествения тон; ще направиш едно представление и ще отстъпиш. И всички ние не се нуждаем от настъпване, ние сме завъртели добродетелите, а се нуждаем от отстъпване – ще отвъртаме клечката. Казват за някого: „Отвъртяла се клечката му“. Кое е по-опасно? Аз казвам: да се развърти клечката е по-добре, отколкото да се завърти. Кое състояние е по-хубаво? Щом отвърташ струната, тя е здрава, няма да се скъса, но щом я завърташ, ще се скъса. Някому дошло наум да си раздаде имането и казват: „Развъртяла се клечката, мръднала му е дъската!“. А на онзи, който задига имането на другите хора, неговата клечка била намясто, завъртяна била! „А, той е благороден човек – казват. – Едно време беше беден, но сега няма като него друг.“ Да, няма като него друг!

Питам: при тези условия как ще се оправи светът? Ако поиска човек да говори Истината, дойдат при нас богати, говорят ни по един начин; дойдат сиромаси, говорят ни по друг начин. Мислите ли, че Истината е при богатите? Не е. Мислите ли, че Истината е при сиромасите? Не е. Мислите ли, че Истината е при учениците? Не е. Мислите ли, че Истината е в Църквата? Не е. Ще ме извините, това е мое лично мнение. Мислите ли, че Истината е при окултистите? Не е. Никъде я няма Истината днес – защо? Този свят е свят на страдания и смърт, свят на разлагане, а там Истината не може да дойде. Съвременните хора говорят за Истина; не, можем само да изнесем един факт като истина, но за Истината ние, смъртните хора, не можем да говорим. И седнат сега хората от разните школи да ни говорят за Истината. Слушайте, приятели, аз зная тази Истина, зная я и не искам нито себе си да лъжа, нито вас. Вие можете само да изнесете един факт, но докато като Сафио не изпитате дълбочината на всичките страдания, докато не се откажете от всичките ваши минали животи, докато не достигнете възприемането

на тази висша Любов, не можете да бъдете свободни. Някой ще каже: „Има добри хора днес“. Добрите хора, които разбират този закон, навсякъде могат да си пробият път. – „А как ще живеят?“ Има хора, които, като снемете дрехите им и ги оставите без петаче, ще обиколят света и приятели ще си създадат. Ще кажете: „А, той има приятели от другия свят“. От кой свят? От света на безсмъртието.

Някой път аз говоря с Живата природа. Казвате: „Как може човек да говори с Живата природа?“. Как може? Като знай езика на българина, не мога ли да говоря с него? Мога, разбира се. Като знай езика на англичанина, не мога ли да се разговарям с него? Мога. Така мога да се разговарям с животните, така мога да разговарям и с растенията – всеки си има език. Аз ще се спра при растенията и ще поговоря с тях. Техният език не е като нашия. Всички същества си имат език, имат си начин на общение. В тази Жива природа ние сме дошли до една фаза, която трябва да преминем. Сега спорим за своите вярвания, но има една спънка, която спира умовете на хората, за да дойдат до правия път.

Скръбта ви ще се превърне в радост. И желая сега всички да направите един малък опит – не защото аз говоря това, но понеже всички вие сте обещали; желая всички да сте доблестни и да изпълните вашето обещание. Няма нито един от вас, който да е изпълнил своето обещание. Казвам и на мъжете, и на жените: вие сте обещали. Намирате се пред прага на един преходен живот. Да не мислите, че отсега нататък ще добиете нещо; нищо няма да добиете, отсега нататък клечките ви ще се развъртат. Отсега нататък ще дойде нещо по-лошо за хората. Понеже досега е имало изобилие, отсега нататък няма да има такова изобилие, ще дойде недоимък. Тогава какво ще правите? Ако сега не напълните вашите стомни, като тия, които туристите носят, как ще минете пустинята? Вие

ще минете през пустинята както еврейския народ и ще пътувате 40 години. Това е само като символ. Ще обикаляте из пустинята, ще се роди едно недоволство у вас, ще се яви желание за ядене, за пиене, за това, онова. И сега всички хора са като в пустинята – като се срещнат, все за ядене говорят; обикалят, месцето било скъпо, хлябът бил скъп, дрехите, шапките – навсякъде скъпотия. Като седнем вечер, казваме: „Какво ще се прави?“. А ако един ден българските пари достигнат до положението на германските марки⁴⁹, питам ви тогава: какъв ще ви бъде халът? Е, как се препитават сега германците? По-рано работиха и им плащаха десет лева, а сега работят, но им плащат милиарди.

Единственото нещо, което носим в себе си, това са чувствата, мислите и способностите и няма защо да се боим; ето къде е сигурността – докато човек ги носи със себе си, няма защо да се бои. И казвам: докато в света съществуват добри и разумни хора, няма защо да се боим. Като вляза в един дом на брата си, аз трябва да се радвам за това, което има вътре, а сега казват: „Да вземем богатството на богатите и да го раздадем на сиромасите“. Пак ще има караница. Не, по братски трябва да се споразумеят, между богати и сиромаси трябва да се възстановят братски отношения – и богатият да почувства бедния като свой брат, и бедният да почувства богатия като свой брат; това е, което трябва днес да се насажда между хората. Всички други методи са употребявани, употребявани от паметивека и са дали само един резултат. Това е, което трябва да се проповядва. Само тези разумни отношения на Любов могат да ни спасят от бъдещата катастрофа. Тя ще дойде, Разумният свят има една максима, няма да си поплюят. Вие още не познавате Бога, познавате Го само като Любов. Трябва да се върнем в онази култура, да питате атлантската раса какъв е Бог, те Го опитаха – затворени в дъното на Атлантическия океан, тези души още не са освободени, разбирате ли? Ще кажете:

„Тъй е“. Да, това е моето лично мнение. За тези работи сега има спорове. Някои разправят за онзи свят, какво видели там. Аз не говоря какво съм видял, в това отношение нищо не съм видял. Има едно важно виждане, но трябва да живееш в друг свят, да имаш отношения с тия Разумни същества и да постъпваш разумно.

Скърбите ви ще се променят на радост. Сега аз ви желая едно: вие, културните хора на скръбта, да преминете в културата на радостта, защото бъдещата култура е култура на Любов и радост. Следователно сегашната ви гама е минорна; нея вие научихте, специалисти сте, достатъчно е. Сега остава мажорната гама, гамата на Любовта, но не тази, която употребяват музикантите – тя е едно посмешище, нея само във войните я употребяват. В мажорната гама на Любовта, за която ви говоря, няма игри, няма кълчене, в нея има дълбочина и височина; и когато влезете в тази гама, тогава ще я разберете. А днес който и да е съвременен поет не може да пише за радостта, не я познава. Ние трябва да влезем в чувството на радостта, красиво е то. Когато светът влезе в радостта, знаете ли какво ще остане от този свят? Ще ви представя една картина. Тази обвивка, която ви обгръща, ви държи като в затвор. Представете си, че с хиляди години сте живели в този затворен замък и какво не са правили, за да ви освободят; много са идвали да ви освободят, но никой не е могъл. Идва най-после великият Учител, който казва: „Радостта ще ви освободи“. И като сложите в действие радостта, този замък постепенно ще започне да се топи, топи, изтънява, започват да капят капки и всичко, което е служило като преграда между вас, ще се махне и пред вас ще се отвори този свят на радост и веселие. Той се различава от света на скръбта. Светът на скръбта е свят на изкуство, създаден от човека, а светът на радостта е създаден от Бога; светът на скръбта го създадоха човеците и духовете, а светът

на радостта го създаде Бог. Следователно в сегашната епоха ние живеем в свят, създаден от хората, а в бъдещата епоха ще живеем в свят, създаден от Бога.

И казва Христос: „Аз ще ви видя, вие ще се зарадвате и радостта ви никой няма да я отнеме“. Кой ще ви види? Ще ви види вашият възлюбен или вашата възлюбена и когато ги видите, сърцето ви ще трепне. Аз взимам това в най-чистия, в най-красивия смисъл. Кой ще ви види? Ще ви срещне майка ви, ще ви срещне този ваш приятел, когото не сте виждали от хиляди години, и тогава не само вашето, но и неговото сърце ще заиграе. Аз бих желал сърцата на всички така да затрептят и това време е сега.

Скръбта ви ще се превърне в радост. Ще ми кажете: „Възможно ли е?“. Възможно е. – „След колко хиляди години?“ Никакви хиляди години, сега, днес започва тази Радост, но не по начина, който вие знаете. Вашата радост е само сянка на тази Радост, а сенките показват къде е реалността. И няма по-хубаво нещо от това да срещнеш в пустинята един свой приятел; няма по-хубаво нещо от това да срещнеш в този свят майка си; няма по-хубаво нещо от това да срещнеш в този свят баща си; няма по-хубаво нещо от това да срещнеш в този свят брат си, сестра си, възлюбената си, да срещнеш всички онези, които обичаш и които те обичат.

Няма по-хубаво нещо в света от това да срещнеш своя Учител!

Скръбта ви ще се промени на радост. Всички вие бъдете носители на културата на Радостта, бъдете носители на културата на Любовта!

23 декември 1923 г.

Нашите длъжници

*И прости ни дълговете наши, както
и ние прощаваме на нашите длъжници.*

Матей, 6:12

Има няколко начина да се започне една беседа. Да се държи беседа не е изкуство, не е и професия. Аз считам една беседа или една реч за работа, изразена по най-правилен начин.

Истината може да се познае само когато се приложи. В това има едно противоречие. За грешните хора Истината е недостъпна, следователно да говорим за Истината на тези, които живеят в греха, е същото, както един математик да говори на един прост човек за онези висши математически проблеми A^n . Какво е това A^n за него? A^n показва всичките възможности, които съществуват в него. A в даден случай не е само един символ, но означава величина; A^n означава онзи велик Божествен закон, който дава възможност на A -то да се прояви във всички свои възможности.

Сега, има човешки възможности, има и Божествени възможности; разликата е в това, че всички човешки възможности всякога започват добре и свършват зле – това е като общо правило. И мисля, че всякога на 100 случая има само едно изключение. Човек, който направи 100 погрешки, ще направи едно добро, едно изключение има. В Божествения свят всяко нещо започва навреме и свършва навреме, а краят му е великолепен. Някои ще кажат: „Да се изнесе известен факт!“. Добре: „Нашата кокошка снесе едно яйце между тръните и на полога“. Изнасям един факт – че кокошката снесла яйце. Ще започнат: „Тъй ли? Що е кокошка? Ами голямо ли е яйцето?“. Голямо, разбира се. И не е от обикновените ярки, но от големите, от

НАШИТЕ ДЛЪЖНИЦИ

породистите кокошки. Друг изнесе друг факт: „Нашата крава снощи се отели“. – „Тъй ли? Ами какво е телето?“ – „Шареничко.“ Друг факт – малкото дете казва: „Баща ми за Коледа ми купи нови дрехи, нов костюм“. И тъй се изнасят факти след факти. Да, но това е само встъпление, за да се научим да говорим истината.

Какво отношение имат дрехите към нас? И дрехите имат смисъл, но дотогава, докато носим дрехи, ние се намираме в едно преходно състояние на развитие. Значи сме хора, които грешат – дрехите, които се сменят, показват едно грешно състояние. Защо ги сменяме? Понеже човек греша, то Бог, като е предвидил всички тия мъчнотии, които ще си навлече, е надупчил тялото като решето. Казват онези физиолози: „Тези пори! Чрез всяка пора човек диша и всяка пора има по един косъм. Колко разумна е човешката природа!“. Аз казвам: човешкото тяло е направено на дармон. Питам сега: идеално ли е направено то с тия пори? Това, което учените казват за човешкото тяло, е един факт, а верен ли е той, или не, е друг въпрос. Тяхното твърдение, че човешкото тяло е идеално, и моето твърдение, че човешкото тяло е на дармон, имат еднаква стойност, все за Ал. Трябва да се докаже Ал, а за да се докаже, знаете ли колко милиона години трябва да работи човек? Някои казват: „Докажи ми!“ – те мислят, че е тъй лесно да се докаже: мислят, че като махнеш с камшика, тъй скоро ще се намери маймуната от долу на тоягата чак горе на върха. Има в света закон на мисълта, има закон на речта, има закон на човешката воля.

Сега ще се върна към стиха: „И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници“. Всички хора, които имат дават, всякога говорят за този стих: „Да ни се простят греховете“ – казват: „Знаете ли какво се говори в *Отче наш*? Трябва да се простят нашите грехове“. Но знаете ли защо искат да им простят? Те имат да дават на този една полица, на

онзи друга полица; които имат да дават, все за този стих говорят. А за онези, които имат право, които имат да взимат, този стих не съществува. Е, питаме сега: когато Христос сложи стиха в Писанието, кого имаше предвид – праведните или грешните? Тук се излага един закон – „И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници“. Защо трябва да простим? Вън от това, че трябва да бъдем милостиви, прощаването си има причини. Човек, за да бъде милостив, трябва да прости, тъй е казал Господ. Някой път не само на хората трябва да прости, но и на себе си, а знаете ли колко е мъчно? Аз слушах един път един свещеник, който казваше: „На хората прощавам, но на себе си не мога да простя“. Е, какво ще правиш? – „Ще се накажа.“ Как? – „Аз зная как.“ Един ден един евангелски проповедник се възбудил много от проповедта си към хората – да си прощават греховете; като се върнал вкъщи и минавал покрай едно голямо огледало в стаята си, забравил, че това е огледало, видял се в него и казал: „Слушай, ти трябва да се покаеш, не знаеш ли, че ако не се покаеш, ще погинеш?“. Ние сега ще се усмихнем, ще кажем: „Мръднала му дъската“. Не му е мръднала дъската, той е хванал себе си и си казва: „Слушай, ти казваш на всички, че трябва да се покаят; и ти трябва да направиш същото!“.

И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници. Всяка погрешка носи една зараза, едно гниене у нас. Дотогава, докато държим една отрицателна мисъл в душата си, тя носи гниене. Човек никога не може да мисли, докато държи в себе си нещо друго. Защо някои хора не могат да мислят? Една такава мисъл има в тях, която предизвиква гниене. Докато държим тия гниещи факти в себе си, не можем да мислим. Тогава ние се спираме върху фактите.

Разказват, че Учителят на един китайски владетел, който се занимавал с окултните науки, му дал задача

да се занимава с изучаване езика на животните. Цар бил той, но трябвало да се смири; понякога инкогнито ходел да изучава езика на животните. Един ден минава покрай две мравки – те си хванали една трошица и едната тегли, и другата тегли. Той казва:

– Какво правите?

– Това нещо – казва едната – падна от небето. Аз го хванах, но този мой другар иска да вземе половината.

– Е, разделете го. Ти работила ли си за него?

– Не, но аз го видях първа!

А то какво било? Един овчар си пасъл стадото и си ял хляба, но паднала трошица и заради тази трошица сега се карат тези две мравки.

Той бръква в джоба си и казва на мравките: „Спрете, сега аз ще заповядам на небето да паднат повече трошици“. Понеже мравките не могат да гледат нагоре, той им казва: „Внимавайте сега, гледайте надолу, да видите какво ще падне!“. Те гледат, пада нещо, взимат си и двете и престават да се карат. Справил се той с мравките.

Тръгнал по-нататък на път. Вижда две кучета, хванали една кост – и едното тегли, и другото тегли; едното казва: „Остави, тази кост е моя!“. Спира се той:

– Какво правите?

– Е, какво правим! Тази кост я хвърли един благородник от къщата си, а този мой ортак се прекомандирова, и той я иска.

– Е, не можете да я разделите ли?

– Как, тя е моя!

– Спрете, оставете костта и гледайте към земята.

Тогава той се обръща към онзи благородник и го пита:

– Още кости имате ли?

– Имаме, снощи имахме угощение, цял кош кости хвърлихме.

Хвърлят им кости, всяко куче си взема по една кост и спорът свършва.

Царят отива по-нататък. Двама земеделци спорят за синора на нивата – къде е. Единият казва:

– Не, той беше две педи навътре.

Другият:

– Не, той беше две педи навън.

И двамата спорят за двете педи. Пита ги той:

– Не можете ли да се помирите?

– Не може – казва единият, – баща ми казва, че този синор е стар и не трябва да се мести.

– Готови ли сте да ми повярвате?

– Че кой си ти?

– Аз ще ви дам един запис, и на единия, и на другия, и утре с този запис ще се явите в еди-кой си дом; въпросът ще се уреди.

– Искаш да ни залъгваш.

– Не, вземете тази книжка и ако утре не се разреша въпросът, пак се борете.

Взима той, поставя инициалите си на едната и на другата книжка и им ги дава. Те се карали за един декар земя, но и единият, и другият получават по 10 декара и въпросът се разрешава.

И тъй, ние поставяме в душата си един малък факт, една малка погрешка, и казваме: „Този ме обиди кръвно, онзи ме обиди кръвно, не мога да му простя“. Не е въпросът дали ще можеш да простиш, или не, но този факт вътре в теб започва да ферментира, образува гниене в душата ти, което ще спре всяка твоя мисъл, всяко твое благородно чувство и ще парализира волята ти. Не е въпросът да простим на другите. Те печелят, ако не им простим, но трябва да простим на себе си. Ние спъваме своето развитие и се образува едно гниене в нас; вследствие на това Христос е обяснявал дълго тази мисъл. Някои казват: „Е, на мен ми дотегна вече – прощавай, прощавай; да ме извини този, има 1000 лева да ми дава“. Не, ще простиш прегрешенията му заради самия себе си, заради твоя мир. Бог е много последователен. И всички същества, колкото

и да са малки те в даден момент, защото и малките, и големите имат свободна воля, някой път работят според Божия закон, някой път работят против Него. Няма душа, няма същество, което, като е изпълнило съзнателно Божия закон, да не е получило Божието благословение; онези, които проверяват този закон, са видели, че е така.

Сега няма да се спирате пред себе си, да се питате: „Защо трябва да му прощavam греховете?“; не, ще се запитате: „Какво трябва да направя?“ и ще си отговорите: „Аз трябва да изхвърля от душата си всичките нечистотии“. Иван, Драган, Петко – това е една мъртва кост, изхвърли парцалите им навън, нищо повече! Гледам – някой взел и пази грижливо роклята на баба си, с която се е венчала. Тя скъсана, изполяли я молците, но той взел тези малки парченца, пази ги като богатство. Настрани трябва да стои това нещо – вземи, изхвърли всички тия парцали навън!

Аз мисля, че ако вие изчистите вашите къщи и по буква, и по дух от всички тия парцали, ще се освободите от много нещастия. Зная мнозина, които плащат надници до около 500 лева за пренасянето на парцалите от едно място на друго, държат ги. Някои имат много книги, държат ги и най-после на ока ги продават; това, което държите толкова години, най-после отива без всякаква цена. И всички ние, съвременни хора, имаме един общ навик – събираме онова, което е за хвърляне. Тъй както окапват листата около дървото, така и ние събираме онези скъсани парцали, някое елече или друго нещо, и казваме: „Ще ни потрябва“. Кога? – „Не знаем.“ Някоя майка казва: „Дъщеря ми ще се ожени, за децата ѝ ще потрябват тия неща“. Ами че дъщеря ти я се ожени, я не. Нима ще покриеш това дете с тези окъсани парцали? Чудни са тези жени – мислят, че ще направят една услуга на детето! Не, като се роди твоето внуче, не трябва да го завиваш в тази окъсана рокля, но ще купиш нещо ново. А тя го увие в старата си рокля и казва: „Бабината рокля!“.

Това са сума факти, които аз съм наблюдавал. При такава философия какво очаквате? Но това не е само в обикновения живот, това е и в науката, и в религията – извадят някоя изтъркана теория, поставят я като един действителен факт. Не, не ти трябва всички тези глупости, хвърли ги навън! После, има някои поети, писали нещо в детския си живот, държат си го, казват: „Е, да се видим какви сме били на младини“. Хвърлете тези глупости, защото няма да направите нищо с тях! Забелязал съм, друг някой държи писмата си. Хвърли тези писма! Държи ги, но един ден се ядосва, хвърля ги в печката; като ги хвърли, написва едно хубаво писмо. Ти не разбираш Божествения закон, тези стари форми не трябва да се държат. В Природата има един закон: всичко старо трябва да се преработи. Хвърлете всички парцали, които имате! Този съгрешил, онзи съгрешил, Петко, Стоян, Драган съгрешили – всичко това в пещта; после ще седнеш със свободна душа и ще кажеш: „Аз съм свободен“. Всичките тези дрипели на баба си, на майка си аз хвърлям в пещта и поставям следното правило: в моята стая се окачват само нови дрехи, а старите – навън.

Сега вие, като хора на старата култура, ще кажете: „Тъй, ами все ново откъде ще се намери?“. Когато срещнеш, казва: „Не може да се живее чист живот. Човек е роден в плът и кръв, все ще сгреши нещо. После, това, старичкото, на баба, трябва!“. Там е цялата ни погрешка. Чудни сте вие! – „Не може без грях.“ Може, може. Слагате си в ума, че трябва да поправяте беневреците на вашите баби. Може, може и без тях, може и без да се греши. И сега ще вземат да цитират стиха: „В грях ме зачена майка ми“. Аз зная смисъла на Писанието. Когато човек работи, не греши, но опущения може да направи. Той е като математик, който е смятал много право, но е направил една грешка – пропуснал няколко цифри. Ще дойде някой, ще поправи тези цифри. Сега ние взимаме тези опущения и

ги поправяме, а вие казвате: „Без грях не може в света. Човек не трябва да прощава – на този простиш, на онзи простиш, но най-после оголееш“. Не е въпросът в прощаването. Всяко нещо, което те измъчва, ще го сложиш настрана.

Някои религиозни казват: „Мен Господ ме забрави“, други: „Майка ми ме забрави“, трети: „Мен баща ми ме забрави, брат ми ме забрави“ – всеки констатира, че са го забравили. Ще ви запитам: кога констатирахте този факт – че са ви забравили? Как констатирахте, че майка ви ви е забравила? Ако майка ви действително, в пълния смисъл на думата, ви е забравила, тя трябва да изчезне съвършено от ума ви, но дотогава, докато тя съществува във вашия ум, не може да ви забрави. Някой казва: „Бог ме е забравил“. Бог не ви е забравил, но понякога вие преставате да мислите за Него правилно. Някой път искате да се приближите до Бога и питате: „Какво нещо е Бог?“. Слушайте, има един въпрос, за който аз никога не мисля – това е въпросът какво нещо е Бог. Защо? Той е безграничен, без форма, Сам по Себе Си, Той е Нищо и това Нищо съдържа всичко в себе си, създава и никога не се изтощава, търпи всички прегрешения на хората. Бог е в състояние, като духне веднъж, всичките ваши грехове, страдания, нещастия в един момент да изчезнат.

Вече от 8000 години, откакто съществува тази култура, толкова учени и философи са написали толкова хиляди тонове и трактати – за морал, за наука, правила за живота, но отиват в Народното събрание, искат да ги приложат, нищо не излиза. Отиват тогава до Господа: „Какво трябва да правим, много лошо е положението ни“; Господ духне и всичко се оправя. Знаете ли какво нещо е духането? Под *духане* аз разбирам онази интензивна Божествена мисъл, която е в състояние да разтопи всичко замръзнало, да връзва и развързва и да ви направи свободни. Всички ние в света страдаме от беднотия, всички сме крайни егоис-

ти. Един твой приятел носи 5 лева, но ако му кажеш: „Дай ми 5 лева“, той малко ще се посвие и ще ти каже: „Трябват ми“. Дай ги и нищо повече, остани без тях – какво от това!

Фактите трябва добре да се изнасят, а това малцина в съвременното общество правят. От чисто Божествено гледище всеки, който даде една вехта дреха, се наказва – такъв е законът. Когато направиш една добрина или когато дадеш нещо в името Божие, ще дадеш най-хубавото, което имаш – както за себе си. Когато казвам, че обичам себе си, ще се облека най-хубаво и така ще отида при Бога. Когато дам някому нещо, имам или нямам пари, ще направя нещо хубаво, нещо ново. Ако пък си човек поплювко (тъй наречен), то е друго нещо. Поплювко е човек, който, като яде риба например, плюе, даже и не помисля, че насреща му има хора, че ще ги оплюе; толкова е зает със себе си, че не мисли. Ами погледни, пред теб има толкова хора! И чудно е, че този поплювко ще ти говори за философия. Неговата философия ще е като него такава – поплювко. Не е лош човекът. После, като изяде рибата, ще каже: „Извини, приятелю, аз не забелязах, пооплюх те малко“. Този, който е взимал рибата, не обърнал внимание, че има много кости. Е, хубаво, това оплюване какво показва? Че този човек иска да свърши работата си бързо; няма търпение, бърза да плюе.

И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници! Значи у Бога прощането е закон; Бог всякога прощава, Той никога не държи нечисто нещо в Себе Си. И какво е казал Христос за Бога? Че Отец никого не съди. Можеш да съдиш някого само тогава, когато го задържиш у себе си, а Бог никого не задържа и няма защо да го съди. Красивото в Бога е това, че Той помни само доброто, което сме направили, а не помни злото; и като отидеш при Него, нищо не говори за твоите прегрешения, те за Него не съществуват. Ако Бог имаше тази слабост –

да обръща погледа си към една твоя погрешка, Той нямаше да е Господ.

И сега ние, съвременните хора, не се молим на Господа да ни даде изобилна храна, да ни благослови, но всички се оплакваме, казваме: „Господи, този ни убива, онзи ни убива“. Не се обърнем към Господа да кажем: „Господи, имам нужда от 10000 лева, помогни!“, а се оплакваме, че този ни взел обувките, онзи – друго нещо. Кажете, че имаш нужда от пари, дрехи или друго нещо и въпросът ще се свърши.

Отиват двама приятели при един богаташ, който минава за голям скъперник. Скъперничеството е песеливост, една от най-добрите черти, но тази черта понякога става наследствена и се изражда. Този богаташ е един голям извор, но така се е затворил, че водата едва се процежда от него; за такъв човек казват: „И цял ден да седиш при него, нищо няма да вземеш“ – и цял ден да му се молиш, пет пари не дава, една капка не дава. Ами разбира се, тази чешма едва капе, трябва цял ден да чакаш, докато напълниш чашата си. Отиват тия двама приятели при него. И двамата имат дъщери, женени са. Единият иска да жени дъщеря си, моли богаташа за 100 лева, той не му дава; моли се ден, два, месец, едва сполучва да ги вземе. Отива другият при богаташа и му казва: „Ти имаш пари, богатство, къща, но няма кой да я управлява. Аз имам една красива дъщеря, да ти я дам“; веднага се отваря касата му, 5–10–15 хиляди лева дава, тежъкел става човекът. При богатия, който е пинтия, прати една красива жена; за нея той е в състояние да даде всичкото си богатство. Казват: „Пинтия е той!“; не, той пази тези пари за нея, това е факт. В Америка при някои богати хора отиват разни комисии от чиновници да събират пари за Коледа, за Нова година. Много малко успяват да съберат. Понякога при такива скъперници богаташи отиват богати аристократки, американки, за да събират пари, и току-виж – той изважда един чек от 50–100 долара и

го подписва; когато излязат, си казва: „Тези жени как ме омагьосаха?“.

И тъй, всичките пороци в света се зараждат само тогава, когато отсъства благородният елемент на Любавта; тогава се зараждат всички отрицателни качества. Следователно внесете хубавото, красивото в живота си, то е истинският живот. Сега, ако аз ви кажа: „Нека дойдат жените“, тази дума – *жена*, трябва да се замени с друга: трябва да дойдат онези чистите, красивите, неопорочените девизи, на които умовете са светли, сърцата – чисти, а волята – силна. Пратете такава жена и при най-големия скъперник, той веднага ще се отвори и за него ще кажат: „Ето, този човек е добър!“. Защо ще се отвори? Защото тази жена ще намери в характера му една благородна черта и ще я държи свято в душата си.

И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници. Откъде трябва да започнем своето възпитание? Целият сегашен строй, целият сегашен живот е едно училище, така казваме ние, но ученикът трябва да знае програмата на това училище. Ако вие седите там, където циркулират автомобилите, мислите ли, че като вдигате шум и не го чувате, той трябва да се отбие? Не, ти трябва да се отбиеш. Значи всички наши нещастия произлизат от факта, че ние седим там, където циркулират автомобилите.

Днес много хора имат много високо мнение за себе си. В какво седи високото мнение? Високо мнение имаме само за този човек, който знае в какво седи Волята Божия. Аз мога в пет минути да разгневя когото и да е от вас, колкото и да сте благородни. Представете си, че седите при печката, ръцете ви са измръзнали, топлите се; аз дойда, избутам ви и си слагам ръцете – вие веднага кипвате, отстранявате моите. Ту вие отстранявате моите, ту аз вашите. Вие казвате: „Знаете ли кой съм аз?“. – „Ами знаете ли кой съм аз?“ И тогава на какво ще приличаме?

Отива един запасен полковник в една кантора, иска някакви сведения. Служителят го поглежда, довършва си работата. Полковникът, ядосан, пита служителя: „Ти знаеш ли кой съм? Аз съм запасният полковник еди-кой си“. – „Ами ти знаеш ли кой съм аз? Аз съм запасен ефрейтор!“ Полковникът, като чул, започнал да се смее. Познали се. И ти си запасен, и аз съм запасен, братски ще се посрещнем; нито ти можеш да ми заповядваш, нито аз – сега можем да се разберем.

И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници. И в домовете се зараждат същите спорове. Мъжът е полковник, жената – ефрейтор. Мъжът казва:

– Знаеш ли кой съм аз?

– Кой?

– Полковникът.

Жената казва:

– Знаеш ли коя съм аз?

– Коя?

– Ефрейторът.

Да, но и двамата са в запас.

Изисква се едно вътрешно разбиране. В дадения момент умен е онзи, който схваща условията; той разбира кога едно същество се намира в лоши условия. Бъдете уверени, че ако направиш добро на едно животно, и то може да ти бъде признателно. Такъв пример има в една легенда от времето на Нерон.

Един християнин избягал в Африка и се скрил в една пещера. По едно време се задал един лъв, от когото той се много изплашил, но лъвът дошъл при него и си вдигнал лапата. Този християнин разбрал, че лъвът има нещо в лапата; хванал я, видял един трън в нея и го извадил. Лъвът му пооблизал ръката, погледнал го и си заминал. След години този християнин се връща в Рим, но тук го хващат и го слагат на арена-та да бъде изяден от лъвовете. Същевременно и този

лъв бил хванат, пускат и него на арената, но той, като вижда спасителя си, дохожда до него, спуска се пред краката му и започва да ближе ръката му – „Познавам те, ти извади моя трън“.

Сега, каква е лошата страна на непроставането? Защо трябва да си прощаваме? С всеки лош факт, който задържаме в себе си, ние създаваме големи пакости, не толкова на ближните си, колкото на възвишеното, благородното, Божественото в нас; може да кажем, че с това забиваме един трън в Божествения Дух, Който живее в нас. И Писанието често казва: „Не огорчавайте Божествения Дух, с Който сте запечатани“. Не е въпросът, че ме е обидил някой, но аз да не обидя онзи Велик Божествен Дух, Който събужда в мен всички благородни мисли, всички благородни чувства, Който развива волята ми. Всичко, което имам в себе си, е благодарение на Него. И какво ще стане с мен, ако Той ме напусне?

Аз мога да ви покажа какви са всички онези хора, които Духът напуска. Разказват за вавилонския цар, че когато го напуснал Духът, цели 7 години бил далеч от местожителството си и след 7 години се връща пак, като цар. Сега, като цар, вие можете да имате всички философски възгледи, но какво ще ви ползват те, ако не знаете как да ги приложите? Аз не казвам, че не трябва да имате страдания, но всичко, каквото имате, трябва да принесе своята полза. Нека нямаме нищо излишно, но да нямаме и недоимък. Ако вие четете един романист, красивото не е това, което е написал, то е в душата, която е вложил в написаното; като го четеш, ти ще влезеш в контакт с неговата душа. Четете някой философ, математик или слушате някой музикант; всичко това, което са написали, е външната страна, то е един малък повод, за да се свържете с душата им. Живите души, с които си в общение, ти предават сила. Писанието, Коего наричаме Слово Божие, е живо и като Го четем, ние сме в общение с тия

души, които са Го писали. Това, което е казал Христос, е живо. Някои питат: „Какво е казал Христос?“. Щом изречеш тези думи, ти влизаш във връзка с Христа.

Сега дойдат други тълкуватели, казват: „Ще можем ли с такива чисти души да влезем в общение?“. Това значи, като дойда до един чист извор, да питам: „Ще мога ли да пия вода от теб? Аз съм много грешен, ще мога ли да се измия от твоята вода?“. Този извор казва: „Приятелю, пий колкото искаш, само че помалко, защото съм студен“. Дойдеш до реката, питаш: „Мога ли да се измия?“; реката казва: „Влез, тези твои нечистотии аз ще измия. Не бой се!“. И когато дойдем до Великото, до Божественото, до Господа, казваме: „Аз съм грешен“. В това няма никакво външно благочестие. Аз бих желал да видя тези, които са толкова благочестиви. Когато взимат, те са много благочестиви, а когато плащат, са подли, тогава ги е страх, такива хора са много страхливи. Това е лицемерие. Докато взимат ножа, те са много силни, а после проливат слъзи. Не, като отивам да убия някого, ще свия ножа си и ще кажа: „Не, аз съм човек, аз ще считам, че това е низост за човешката душа!“ – такива хора са благородни. Благородният трябва да каже: „Този човек трябва да живее тъй, както и аз живея“; освен че няма да му направи никакво зло, да му причини нещастие, но ще му направи никакво добро и ще каже: „Ще му простя грешката заради Бога, ще му дам един пример“.

И прости нашите дългове, както и ние прощаваме на нашите длъжници – ето една формула, която вие може да приложите, без да станете мекушави. Ако мислите да прощавате на хората, непременно ще станете меки. Ако мислите, че Бог ще трябва да живее в душата ви, затова трябва да се чистите, прощаването в този случай има смисъл.

Днес е Нова година. Като се върнете у дома си, извадете от вашите долапи всички стари дрехи, чепичета и всичко навън! Започнете с новичко! Аз съм

за новото в света, не съм за старото. Ако питате мен, когато постъпвате по човешки, старичко можеш да дадеш, съдраничко можеш да дадеш, но когато постъпвате по Божественому, по Бога, старо – никога. И ако ние сега се молим и Господ някой път не отговаря на нашите молитви, то е защото днес няма условия да използваме разумно това, което искаме, и затова Той иска да каже: „Сега не мога да ти дам това, но ще почакаш, по-късно ще ти дам нещо по-хубаво, отколкото мислиш“. А ние не можем да търпим. Някой се моли, моли и като не получи отговор, казва: „Аз остарях вече“. Ожени се и после казва: „Аз се молих, молих и Господ най-после ми даде една такава грозотия жена, че ме измъчи“. Не, приятелю, ти не позна своята жена, ти не позна душата ѝ. Някоя жена казва: „Аз се молих на Господа да ми даде някой добър мъж, а Той ми даде такъв, че ме измъчи“. Не, ти не позна душата на своя мъж. Ами че ти всеки ден, след като той излезе на работа, започваш да изреждаш всичките му недостатъци! Не, ще забравиш всичко и ще кажеш: „Господи, много, много ти благодаря за всичко, което ми даде“.

Сега не говоря на един, говоря на всички ви. В дъното на душата си всички имате тази слабост – един е недоволен от едного, друг – от другото. И какво би било, ако всички бяхме свършени в своите постъпки? Аз забелязвам, дойде някой брат, другите казват: „Ето, идва този, сприхавият брат“. А този, който седи до печката, не бил сприхав! После: „А, идва тази, устата сестра“. Чудни сте – онзи бил сприхав, онази била устата, а вие не сте! Че кой няма уста? Всички са устати. Трябва да се радваме, че имат уста. Чудни са хората. По-добре да имаш една жена, която говори, отколкото да не ти говори. Че ти трябва да запалиш 100 свещи, когато говори жена ти. Какво би искал? Да имаш една жена, която да ти наговори, че няма нова рокля, нещо за Коледа, или да я видиш простряна и да

я погребваш? Хем пари нямаш рокля да ѝ купиш, хем пари нямаш да я погребваш. Ще кажеш: „Благодаря Богу, нека си живее!“. Това е поезия, всякога трябва да виждаме поезията в живота.

И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници – каква по-хубава философия от тази? Това е вътрешният смисъл на живота. Това е за нас, за да имаме мир. Съвременният живот е пълен само с мъчнотии, с хиляди спънки и внася такива отрови в нас, че изгубваме щастието и смисъла. – „Ние искаме да умрем.“ Не, приятели, никога не искайте да умрете! Искайте от Бога да живеете, а не да умираете. Ако някой от вас иска да умре, нека си зададе за цел в продължение на 40–50 дни да ходи на Орландовци, да придружава по някой умрял до гробищата; тръгнете след свещениците, отивайте на гробищата и ще видите, че ще научите нещо – ще кажете: „Слава Богу, че живея“. А сега някой казва: „Дотегна ми животът, искам да умра“; да умреш – няма по-голямо престъпление от това.

И които чуят гласа Ми, ще оживеят, казва Христос. Сега е време за оживяване, а не за смърт. Старите схващания са хубави, но те са за Стария завет на живота. Сега, в новия живот, всеки трябва да чувства хубавото, та който се приближи, да усети онзи хубав мирис и да поиска да дойде при нас. Да бъдем искрени! Някой казва: „Аз искам, като погледна човека, да го разгадая“. Няма да можеш. Аз още не съм се разгадал. Дълбочина има в човешката душа, тя седи извън нашия свят. Някой казва: „Искам да разгадая душата ти“. Не можеш да я разгадаеш. Това, което проявява, възприеми от нея, а не отивай да се занимаваш с неща, които са непостижими – това е първото престъпление. Цветето е цъфнало, кажеш: „Чакай да го взема за себе си“ – ти си извършил вече първото престъпление. Не го късай, остави го, ще мине един, друг брат или още 10–20–100-тина, нека и те да го помиришат.

Господ казва: „Е, откъснаха това цвете“. И всички ние разваляме тези работи. Знаете ли защо? За нищо. Аз зная защо.

Идва сега Нова година и Рождество. Как се разваля щастието на хората? Мъжът заръчал хубави лачени обувки на жена си и се радва, но жена му обича да го хока. (Не всички жени обичат да хокат, някои само.) И той, горкият, носи, но как ги е направил обувцарят, че левият станал малко по-тесен. Жената обува десния, после левия и казва: „Ти, такива обувки да ми направиш!“; и взима, че стоварва всичките грешки на обувцаря върху мъжа си. Мъжът се слисва. Не, не по този начин, това не е философия! Ще влезеш в положението на твоя мъж, той със свещени чувства е направил тия обувки. Ще му кажеш: „Няма нищо, Драганчо – тъй е името му, – обувцарят е направил едно опущение, една погрешка, ще бъдеш тъй добър да му кажеш да сложи лявата обувка на калъп, да се поразпусне малко, няма да се обидиш, нали?“ – така трябва всички да разрешават въпросите.

За всички погрешки, които правите, не сте отговорни, те са наследствени черти, които проявявате. Някой кипнал малко – нищо, сложете му малко вода отгоре. Аз често правя опити с един мой чайник. Кипне малко, водата прелива, казвам: сега ще изцера моя чайник. Взема една чаша, наляя малко вода от него в чашата, сия толкова студена вода в чайника и той си млъкне. Значи като отлея половин чаша от топлата вода и наляя половин чаша от студената, той си работи и аз си работя; но ако не отлея, а подклаждам огъня отдолу, какво ще стане? Вие сега се смеете. Нима такива чайници не са и хората? Ние се спираме и казваме: „Е, чайник!“; да, такива чайници сме и ние, нищо лошо. Аз съм виждал – някои хора толкова се нервират, че вземат чайника и хайде във от прозореца, изхвърли го; после поседи, поседи, мине половин час, отиде да го търси, намери го, слага го отново. Да е

слугинята или някой друг, ще го набие, ще каже: „Слушай, друг път да не слагаш чайника тъй пълен!“. Не, приятелю, този чайник показва, че ти, като чайник, не си изпълнил добре своята длъжност.

И прости ни дълговете наши, както ние прощаваме на нашите длъжници. Ако ние при тия времена, в които живеем, при всички тия блага, които Бог от толкова хиляди години е внесъл в нас, не внесем в душата си това свещено чувство на благодарност, че да настане в живота ни радост и веселие, не сме разбрали нищо. Не е въпросът за плачене. И боси, и гологлави, и които нямат дрехи, всички да кажат: „Няма нищо, все ще се намери някой добър човек да ми помогне“. Някому са скъсани обувките, да каже: „Е, толкова години съм ходил със здрави обувки, сега мога и така; все ще ми дойде отнякъде помощ. Ами мечката какво прави без обувки?“; и действително, не се мине много време, някой похлопа на вратата, дойде, донесе нещо. Сега у вас има един лош навик – да се оплаквате. Някои казват: „Знаете ли, ужасни страдания имам!“. Не, не, ние сме правили, правили тия неща, това е театър, представление, не чувстваме дълбоко. И след това се съберат стотина души, разпределят се на комисии, за бедните ще събират. Съберат 100000 лева, дадат на бедните 50000, а останалите 50000 хвъркнали и след всички тези благодеяния казват: „И прости нашите грехове, както ние прощаваме на нашите длъжници“. Нашите грехове се прощават, но никъде не се намират вече парите. В Русия, по време на малоруската война, цели тренове с припаси се загубваха някъде.

И прости нашите грехове, както и ние прощаваме на нашите длъжници! Да мисли човек – това е великото и благородното, което трябва да се зароди дълбоко в душата ни. Преди няколко дни идва при мен една позната, която ми казва: „Много съм нещастна. Искам да ми дадеш едно обяснение защо са тези страдания, които сега прекарвам? Аз не искам да

ми казваш, че това било Волята Божия. Едва започна нещо, стигам донякъде и веднага се разваля. Имам един мъж, не мога да живея с него, употребявам всичката си воля и вече съм решила да си работя, да си живея сама. Всичко внасям и пак не върви“. Казвам ѝ: искам да ти кажа, но има нещо, което ме спира. „Че какво е то?“ Има нещо, което ме спира. Защо? Гледа ме тя. Хайде, казвам, ще направя едно усилие, само един факт ще изнеса и той е следният. Във времето на богомилите ти си била дъщеря на знатен български велможа – баща ти е бил много богат и влиятелен. Ти си имала един брат, който се запознал с богомилите и поискал за тяхното учение да пожертва всичко, но ти, като влиятелна, чрез своя любовник си успяла да го разубедиш. Ти си обичала брат си много и си успяла да го отвърнеш от неговите свещени идеи и да го убедиш, че това учение е черно, от дявола. Как така той ще уронва твоя престиж? И си го върнала в света. От този ден започват твоите нещастия. Този брат е днешният ти мъж. Тя казва: „Разбрах, ще поправам грешката си“. И започва да ми изрежда факти – как у него се пораждало желание да стане свещеник, а тя и сега се противопоставяла и му казвала: „Не, ти всичко ще станеш, но не и проповедник“.

Сега, като ви разправам тия неща, вие ще си кажете: „Това са забавления за хората“. Това не е за забавление; когато аз говоря, не забавлявам. Мога да кажа факти, които съществуват и които не съществуват. Вашето нещастие, както в миналото, така и сега, се дължи на това велико престъпление. Тя спира своя брат, спира и своята еволюция.

От сегашното общество аз мога да изнеса факти, да докажа от какво произтичат противоречията в живота. В мнозина от обществото има желание да поправят българския народ, но не успяват; за това си има причини. Те кръшнаха някъде. Това си има своите дълбоки причини, но за поправянето се изисква знание – не

знание на книга, но живо, знание на Живата природа. Знанието седи в това да намерим онзи начин, по който да се свържем с живите души на хората и тогава да дойдем до връзка с кого? Да дойдем във връзка с Христа, но не Христос като историческа личност, не като един евреин, който се родил някъде и живял преди 2000 години; не и Христос като Син Божи, защото вие още не схващате думите *Син Божи*. Да дойдете във връзка с Христа като един Извор, Който постоянно блика. А ти, като дойдеш при Него, питаш: „Мога ли да се изменя?“. Може, може. Аз наричам Божествено това, което задоволява всички нужди в хората – няма рана, няма болка, няма друго нещо, което Божественото да не излекува.

Следователно ние сме дошли сега до неща, които не ни задоволяват, а трябва да дойдем до истинската наука. Например дойде някой много учен човек, много учен бактериолог, но за какво – за бактериите. Е, в какво седи тази наука? Този човек ред години е наблюдавал под микроскоп особените свойства на бактериите – как се размножават, с каква бързина, какви болести произвеждат; и след това казват: „Този бактериолог е отличен!“. Да, но съвременните бактериолози не знаят кога са се появили бактериите в света. Когато Бог създаде света, създаде ли и тях? От какво са се появили те? Всеки човек, ако не прощава греховете на другите, един ден ще се превърне в една отровна бактерия – това е то. Киселините могат да се превърнат в основи и основите – в киселини. Кога? Когато Божествените енергии се натрупват и не се използват, те могат да преминат от едно състояние в друго. И ако вие за дълго задържате прегрешенията и не прощавате, непременно ще се превърнете в една киселина, ще настъпят във вас разлагания и ще започнете да ставате недоволни духом. Има хора, които, като влязат в дома ти, носят проклятие – те са една бактерия. „Е – казвате, – какъв е церът за тази бактерия?“

И прости нашите дългове, които ние прощаваме на нашите длъжници! Ще се изчистиш от всички нечистотии. В света има един велик Божествен принцип. Първоначално той е служил да се създаде Вселената и е носил в себе си тези условия за окисление; това е силен принцип, тези отровни същества са съществували в целия Космос. Щом го привлечем, той прави хората силни, но това, което прави хората силни, същевременно ги и разрушава. Силните носят своето разрушение със себе си. Богатите носят своето нещастие със себе си, защото богатия всеки може да го отрови; аз зная колко богати бащи са отровени от своите синове и дъщери, колко царе има в света, снети от своите синове и дъщери – какви ли не заговори е имало против тях. Защо – заради положението им. Защото онзи цар не е внесъл в себе си принципа на Любовта.

Ние трябва да внесем този принцип в себе си, а не само да говорим за Любовта. Ние трябва да дадем един образец за Любов, но още го нямаме; имаме известни факти за проявлението на Любовта, но образци още нямаме и аз бих желал който от вас е срещнал образци, да ми ги покаже. Отделни факти имаме – например някой човек направил някое добро. Аз съм срещнал досега само един случай на Любов, той е следният.

Една жена гледала мъжа си 7 години болен и ми казваше: „Като умря мъжът ми, аз съжалявах за него, макар че го гледах 7 години болен“. Този факт слабо се приближаваше до Любовта, но в тази жена липсваше нещо – ако тя имаше Любов в пълния смисъл на думата, нямаше да го остави да лежи толкова време, щеше да го вдигне още на втория ден от леглото. Образецът на съвършената Любов вдига болните от леглото. Само един ден ще го гледа, на втория ще бъде здрав – това е образецът на Любовта; тогава и двамата

ще се разберат, и двамата ще отидат да шетат, а после и четиримата. Засега още не съществува образец на Любовта. Когато говорим за образец, казват: „Това е илюзия!“ – не вярват, защото боравят все със стари методи. Ние имаме нови методи – Божествени, и сме готови да ги дадем комуто и да е, но трябва да бъдете абсолютно чисти и безкористни. В нас има едно Божествено правило – човек трябва да бъде абсолютно безкористен.

И прости ни дълговете, както и ние прощаваме на нашите длъжници.

Да, сега трябва да имаме онова хубаво разположение на душата и когато говоря понякога за Любовта, трябва да знаете, че тя се проявява в много форми, ала това още не е Любов. Някои считат, че да целунеш някого е Любов; не, целувката не е Любов, тя е носителка на Любовта. Искаш да прегърнеш някого; прегръдката не е Любов, тя е носителка на Любовта. Цвете можеш да му дадеш, обувки можеш да му купиш, можеш да го нахраниш, но това не е Любовта, това са нейни връзки, с тях можеш само да привлечеш човека. Любовта е нещо велико в света и това, великото, ние трябва да разгадаем.

Седят някой път, дъщерята не познава майката и майката не познава дъщерята. Майката: „Миличката ми дъщеря, колко много ме обича!“; да, но тя е намислила да бяга – погледнеш един ден, намерила ключа, взела пари и забягнала със своя възлюбен. Майката казва: „Аз забелязвах една промяна“. Защо да бяга, защо да не каже: „Мамо, аз имам един възлюбен“? Е, питам: при такова положение на нещата как ще устроим нашия живот? Някой път казват: „Нашата дъщеря е много добра“. Казвам: не хвалете дъщеря си, не я и корете! Казват: „Отлична е“. Като майката. Дъщерята не може да седи на по-висок уровень от майка си, нито от баща си. Казват: „Майката е проста и бащата е прост“. Не, не, ако дъщерята е благородна, и у майката има това благородство. Аз гледам – дъщерята е благо-

родна, но и у майката има същото; от нищо нещо не се ражда, затова дъщерите трябва да любят своите майки и майките да любят своите дъщери. Според мен, ако между дъщерята и майката има една истинска любов, не може да се роди никакъв разрыв, никакъв спор – при истинската любов майката не може да стои по-долу от възлюбения на нейната дъщеря. Дъщерята трябва да постави възлюбения си наред с майка си, и той е син на някоя майка. Той не може да люби една дъщеря, която поставя своя възлюбен по-високо от своята майка; и ако поставя нея по-високо от своята майка, и тя не може да го люби – това трябва да знаете. А вие ще ми казвате: „Той е високоблагороден човек“. Не, не, той е благороден като мен.

Аз се радвам, като видя една благородна черта у някого, защото всяка благородна черта е Божествена, не човешка. Всяка дъщеря не може да седи по-високо от майка си, нито да поставя своя възлюбен по-високо от нея. – „Ама казва се в Писанието, че трябва да напуснеш майка си и баща си.“ За кого? За Бога – баща ти и майка ти не може да седят по-високо от Бога. Дъщерята ще каже на майка си: „Мамо, аз седях при вас 20 години, сега ще отида при Бога, а вас няма да напусна, напротив, ще ви обичам повече“. Някои казват: „Като станем религиозни, ще забравим близките си“. Не, не, не само че няма да ги забравиш, но ще се родят отлични, прекрасни отношения помежду ви.

И прости ни греховете, както и ние прощаваме на нашите длъжници. В дъното на тази прошка знаете ли какво лежи? Само Любовта може да прощава, т.е. аз ще се коригирам, Любовта не прощава, тя забравя. Тя дълго търпи, благосклонна е, не се превъзнася, не завижда, не мисли зло никому. Само тази велика Любов е в състояние да те изчисти. Сърцето ти ще бъде чисто и след това състояние вие ще имате една нова наука за живота.

НАШИТЕ ДЛЪЖНИЦИ

30 декември 1923 г.

ПРИЛОЖЕНИЯ

ОБЯСНИТЕЛНИ БЕЛЕЖКИ

¹ **Вселенски събори** – събрания на епископите от местните църкви за постигане на единство и съгласие по въпроси на вярата и християнското учение. Решенията на тези събори са абсолютни.

² **„...чрез борчетата Бог им казва...“** – най-вероятно става дума за боровите насаждения около салона на Изгрева, които са отделяли сградата от пътя за *Дървеница*. Сега се намират в двора на посолството на Руската федерация.

³ **„Сега свещениците са се опълчили против нас...“** – визира се организираната кампания на Българската православна църква, започнала през юли 1920 г., когато Архиепископски събор обявява Петър Дънов, Учителя, за самоотлъчил се от Църквата, а учението му – за еретическо.

⁴ **Брама** – върховният индуски бог на Сътворението, създател на Космоса и част от божествената троица (Тримурти), заедно с Вишну и Шива. Изобразяван е като мъж с четири лица и четири ръце, всяка от които държи част от Ведите.

⁵ **Славейков, Петко Рачов** (1827-1895) – български поет, публицист, фолклорист и политик. Културната му дейност е огромна по мащаб: работи като учител в редица села и градове; до 1847 г. събира 2263 български песни, пословици и поговорки и в 1852 г. издава книгите *Смесе-на китка*, *Песнопойка*, *Басненик*; в 1853 г. пише поемата *Бойка войвода*; издава сатиричния вестник *Гайда*; от 1864 г. участва в редакцията на българския превод на Библията в екип с Албърт Лонг, Илайъс Ригс и Христофур Сичан-Николов – това издание Учителя ползва при съставителството на *Завета на цветните лъчи на Светлината*; издава още вестник *Македония*, списание *Ружица*, списание *Пчелица*, списание *Читалище* и др. В 1873 г. издава известната поема *Изворът на белоногата*. Приносът на Славейков за развиването на българския език е огромен. Пишейки патристични исторически песни и поеми, любовна и пейзажна

лирика, журналистически статии, текстове за деца, учебници и мемоари, той остава в анализите на литературата ни и като преводач, филолог и един от най-уважаваните учени на Българското книжовно дружество (по-късно БАН).

⁶ „**Парице, парице...**” – Учителя визира Славейковото стихотворение *Песен на паричката ми*.

⁷ **Давид** (1035–965 г. пр. Хр.) – юдейски цар, баща на Соломон и приемник на Саул. На Давид се приписва авторството на библейския текст *Псалми Давидови*. Почитан като пророк и от юдаизма, и от християнството, и от исляма.

⁸ **Самсон** – според легендата трагичната съдба на Самсон била известна още преди да се роди: той трябвало да освободи Израил от филистимците, заради което щял да плати с живота си. Притежавал сила, с каквато не бил надарен никой друг човек, но бил предаден от любимата си Далила, която, подкупена от враговете, узнала къде се крие невероятната му сила и издала тайната на филистимците. След дълги години на горчиво пленничество Самсон възвърнал силата си и се освободил, но загинал в битка, както било предсказано.

⁹ **Камарата** – Визира се законодателния орган на някои държави (напр. Великобритания).

¹⁰ **Авраам** – според Стария завет един от патриарсите на еврейския народ. Първоначално името му е Аврам, което означава ‘Велик баща’, но Бог го кръщава Авраам – ‘Моят баща е възвишен’. Името му е символ на непоклатима вяра и преданост към Бог. Господ го изпитва, повелявайки му да принесе сина си Исаак като свещена жертва, и Авраам не се поколебава, но Всевишният оттегля желанието си преди смъртоносния миг. Авраам е почитан от трите най-разпространени религии – юдаизъм, християнство и ислям.

¹¹ **Ананий** – библейски персонаж, историята му е разказана в *Деяния на светите апостоли*, глава 5. В беседата *Ананий и Сапфира* (20.11.1921 г.) Учителя се спира по-подробно на характеристиката на този образ.

¹² **Луи Куне** – народен лечител от Лайпциг от края на XIX в., станал популярен в България с книгата *Нова лечебна наука*.

¹³ **Шекспир, Уилям** (1564-1616) – английски поет и драматург, един от най-значимите автори в световната литература. Написал е 38 пиеси, 154 сонета, множество поеми. Характерни за творчеството му са способността да улавя най-тънките нюанси на човешката природа, блестящият език, респектиращата ерудиция. Английският ренесанс е наречен в негова чест Шекспиров период. Някои от най-популярните му произведения са *Ромео и Жулиета*, *Крал Лир*, *Макбет*, *Отело*, *Антоний и Клеопатра*, *Сън в лятна нощ*, *Укротяване на опърничавата*, *Много шум за нищо* и др.

¹⁴ **Гьоте, Йохан Волфганг фон** (1749-1832) – немски писател, поет, драматург, учен, философ, политик. Основна фигура не само в немската, но и в световната литература със значими позиции в културните прозрения на неокласицизма и романтизма. Огромно е влиянието му върху изкуства като музика, драматургия, поезия, изобразително изкуство, върху антропологията (неговата *Теория на цветовете* и интересът му към еволюцията вдъхновяват Чарлз Дарвин), върху политиката (десет години е държавен министър във Ваймар) и др. Някои от най-популярните му произведения са *Фауст*, *Страданията на младия Вертер*, *Рибарят*, *Горски цар*, *Певецът*, *Вилхелм Майстер*, *Поезия и истина* и др. Характерни за творчеството му са чистотата и елегантността на стила, богатото художествено въображение, дълбоките философски прозрения. Животът му е считан за образец на хармонично развитие.

¹⁵ **Дарвиновата теория** – Учителя визира Теорията за еволюцията на Чарлз Дарвин, изложена в книгата му *Произход на видовете* (1859).

¹⁶ **Последната война на българите със сърбите** – Сръбско-българската война от 1885 г.

¹⁷ **Световната война** – подразбира се Първата световна война (1914-1918).

¹⁸ **Йосиф** – библейски персонаж от Стария завет, един от дванайсетте синове на патриарх Яков; животът му е описан в *Битие*, 37–50. Намразен от своите братя заради любо-

вта на баща им към него и заради ясновидските му дарби, Йосиф е продаден като роб в Египет, където благодарение на способностите си успява да се издигне до званието „пръв след фараона” и да придобие огромно влияние. По време на неплодородните години среща братята си, дошли в Египет за помощ, и се помирява с тях. Историята на Йосиф е катализатор за създаване на много художествени произведения в по-късни епохи (напр. четирилогията *Йосиф и неговите братя* на Томас Ман).

¹⁹ **Петковисти** – привърженици на политическата платформа на партията на Петко Каравелов (1843-1903), един от водачите на Либералната (по-късно Демократическата) партия, три пъти министър-председател на България.

²⁰ **Лойд Джордж, Дейвид** (1863-1945) – английски политик, либерал, министър-председател по времето на Първата световна война. Известен с пацифистките си убеждения и считащ войната за последно средство на политиката, Лойд Джордж участва в редица преговори за предотвратяване на военни конфликти. На Версайската мирна конференция единствен прокламира новата карта на Европа да бъде изготвена по начин, който да парира евентуални конфронтации, водещи към нова война.

²¹ **Содом и Гомор** – библейски градове, унищожени от Бог заради греховете на жителите си.

²² **Айнщайн, Албърт** (1879-1955) – немски физик, теоретик, философ и писател от еврейски произход, работил през по-голямата част от живота си в Швейцария и САЩ. Един от най-влиятелните учени на всички времена, той често е определян като баща на съвременната физика. През 1921 г. получава Нобелова награда за физика за приноса си към теоретичната физика и особено за откриването на фотоелектричния ефект. Известен с уравнението $E=mc^2$, със специалната теория за относителността, работи в областта на статистическата и квантовата теория, създавайки свое обяснение на теорията на елементарните частици и движението на молекулите. През 1917 г. използва общата теория за относителността, за да създаде цялостен модел на струк-

турата на Вселената, поставяйки началото на релативистичната космология. Публикува повече от 300 научни труда и над 150 други разработки, почетен доктор на най-престижните световни университети. Неговата изключителна интелигентност и оригиналност превръщат името му в синоним на *гений*.

²³ **Буда** (ок.563-483 г. пр. Хр.) – на санскрит Buddha означава ‘просветлен’ и е название (не име) на Сидхарта Гаутама, исторически основател на будизма и на всички негови по-късни представяния. Произхожда от владетелски род на някогашна държава, чиито земи са в днешен Непал. Преданието разказва, че женен за красива принцеса и баща на син, на 29 години той напуска двореца в търсене на екзистенциални отговори и заживява като аскет. Следва духовни практики, но те не го задоволяват и постепенно изоставя традиционните учения, тръгвайки по собствен път. На 35-годишна възраст достига просветление и се отдава на проповядване на своето учение, свързано с вътрешно освобождение и развиване на потенциала, с личната отговорност на индивида за собствената му съдба и преживяване на трайно щастие.

²⁴ **Нерон, Клавдий Цезар Август Германик** (37-68 г. сл. Хр.) – римски император, чието име е синоним на тирания, екстравагантност, прахосничество и популизъм и е свързано с редица убийства в епохата, включително това на собствената му майка и доведения му брат. Известен като „императорът, който свири, докато Рим изгаря”. По време на неговото управление започват първите гонения на християните, които са набедени и за причинители на големия пожар в Рим, изпепелил една четвърт от града. Самоубива се, когато Сенатът го обявява за враг на народа и издава смъртната му присъда.

²⁵ **Юго, Виктор** (1802-1885) – френски писател, поет, художник, общественик, един от теоретичите на културното направление романтизъм. Член на Френската академия. Сред най-известните му творби са *Човекът, който се смее*, *Клетниците*, *Парижката Света Богородица*, *Марион Де-*

лорм, Морски труженици, Лукреция Борджия и др. Творбите му имат огромно влияние върху десетки изтъкнати представители на изкуството: композиторите Берген, Верди, Берлиоз, Пуни, Шмид; писателите Дикенс, Достоевски, Толстой, Айн Ранд, Камю, Верлен, Бодлер, Кокто, Борхес; художниците Алфред Барбу, Емил Баяр, Лоран Марке и др.

²⁶ **Крум** (755-814) – български владетел, под чието управление България достига огромно политическо и военно могъщество. Известен като създател на първите писани закони и административен реформатор. В конкретния случай споменаването на неговото име се свързва със суровите закони, касаещи вътрешния ред и стабилността на държавата, в това число закона за изкореняване на лозята и забраната за производство на вино.

²⁷ **Някои държави сега също... изваждат това перо от своя бюджет** – визира се т. нар. Сух режим, който представлява частична или пълна забрана за производство и продажба на алкохолни напитки. Най-често това мероприятие се свързва със САЩ (в периода 1920-1933 г.), но други страни също въвеждат подобен закон – напр. Норвегия, Швеция, Русия.

²⁸ **Трудовата повинност е минала...** – има се предвид закон, въведен от БЗНС в 1920 г. Идеята на правителството е да се използва безплатно трудът на гражданите с цел по-бързо възстановяване на разрушената от Първата световна война икономика и ограничаване на щетите от Ньойския договор.

²⁹ **Солунският фронт** – един от театрите на военните действия на българската армия през Първата световна война. С пробива на фронта при Добро поле (15.09.1918) България фактически губи войната.

³⁰ **Талмуд** – сборник, който се счита за авторитетен запис на религиозни обсъждания на еврейски закони, етика, история и легенди. Той е основен източник за утвърждаване на законодателство, обичаи и морални ценности при юдаизма. В основата му е залегнал Старият завет (с особена почит към *Петокнижието* – Мойсеевият закон, или Тора-та). Състои се от две части – Мишна ришона и Гемара.

³¹ **Питагор** (570–495 г. пр. Хр.) – най-известният от гръцките философи преди Сократ. Посветен в гръцките и египетските мистерии, пътешественик във Финикия и Вавилон, ученик на Заратустра. Основава собствена школа в Южна Италия ок. 530 г. пр. Хр. В учението си акцентира върху чистия начин на живот (за тази цел въвежда правила), прераждането на душата, красотата и хармонията, мистичната сила на числата. Разработва теория на музиката. Въвежда в математиката т. нар. Питагорова теорема. Непосредствените последователи на Платон в Академията определят истинската философия като разгръщане на първоначалните прозрения на Питагор.

³² **Член четвърти** – Учителя визира *Постановление 4* на Министерския съвет от 1920 г., озаглавено *За прилагане в най-непродължително време Закона за преследване на незаконно обогатените чиновници*. Издаването му е наложено по време на правителствата на Радославов и Стамболийски като мярка срещу „нарушения на Конституцията и причиняване вреди на държавата за личен интерес“, но първото му приемане и прилагане е още в 1894 г. – това е един от първите антикорупционни закони след Освобождението.

³³ **Чамкория** – днес курортът Боровец.

³⁴ Йоан, 5:39.

³⁵ **Бенсън, Ричард** – вероятно става дума за Франк Бенсън (1862–1951) – популярен американски портретист и импресионист, възпитаник, а по-късно и дългогодишен ръководител на училището към Музея за изящни изкуства в Бостън, откъдето младият Петър Дънов би могъл да познава творчеството му.

³⁶ **1001 нощи** (ок. IX в.) – сборник с народни приказки от Близкия Изток и Южна Азия, съставен на арабски език през Златния век на исляма. В съвременния си вид произведението се формира в продължение на столетия с приноса на автори, преводачи и учени от Близкия Изток и Северна Африка, а генезисът на самите приказки може да се проследи до древните арабски, персийски, индийски, египетски и месопотамски литератури и фолклор.

³⁷ **Бетовен, Лудвиг ван** (1770-1827) – немски композитор, диригент и пианист, един от тримата виенски класици (заедно с Хайдн и Моцарт) и ключова фигура в музикалното изкуство в периода между класицизма и романтизма. Твори във всички съществуващи по това време жанрове – балет, музика за драматични спектакли, симфония, тържествена меса, вокален цикъл, соната, струнен концерт, обработка на народни песни, създава и една опера (*Фиделио*). Смятан за един от най-великите композитори в историята на музиката.

³⁸ **Бах, Йохан Себастиан** (1685-1750) – немски бароков композитор и клавирен майстор, музикален виртуоз. Уважаван като гениален изпълнител на орган и клавесин, майстор на полифонията, съчетава блестящо и преосмисля традициите на италианската, австрийската, немската и френската музикални школи. Известни са над 1000 негови произведения, в които са представени всички по-значими тогавашни жанрове (без опера), създава и педагогически произведения, чиято актуалност не е изчерпана и днес.

³⁹ **Моцарт, Волфганг Амадеус** (1755-1791) – австрийски композитор, един от класическата виенска тройка. Остава огромно по обем творчество във всички жанрове на класическата музика – над 600 композиции. Проявява забележителни способности от най-ранна детска възраст, притежава феноменални музикален слух и памет и невероятни изпълнителски, композиторски и импровизаторски дарби. Създава опери като *Дон Жуан*, *Вълшебната флейта*, *Отвлечане от сарая*, също и 41 симфонии, 27 концерта за пиано и оркестър, камерна музика, клавирни творби, арии, серенади и др.

⁴⁰ Лука, 24:45

⁴¹ **Сократ** (469-399 г. пр. Хр.) – древногръцки философ, създал нов клон на философията – *етика* (гр. *ethike*), разглеждащ характеристиките на индивида и ключови морални концепции като Добро и Правда. За най-важен негов принос към западната философия е считан диалектическият му метод, познат като Сократов, или метод на оборване-

то, заради който Сократ е смятан за баща на политическата философия. С името му са номинирани редица философски термини: сократическа ирония, сократически интелектуализъм, сократически парадокси, сократически стоицизъм и др.

⁴² **Ей, ей** – *ей* е стара форма на утвърдителната частица *да*.

⁴³ **Тази афера за Панамския канал...** – Учителя визира т. нар. Панамски скандал (1892 г.) – най-големия корупционен, финансов и борсов скандал на XIX в., свързан с изграждането на Панамския канал. Избухва във Франция и в него се оказват замесени видни френски политици, журналисти и индустриалци. Аферата изплаща инвеститорът Фердинан дьо Лесепс, който отклонява средства за проекта, а по-късно пренасочва доброволните дарения на гражданите за довършване на изкопните работи към определени фигури в политическия елит с цел застъпничество и прикриване на злоупотребите му.

⁴⁴ **Паганини, Николо** (1782–1840) – италиански композитор, виртуозен изпълнител на цигулка и китара. Една от най-ярките личности в музиката, автор на многобройни сонати, капризи, концерти за цигулка, струнни квартети, акорди и др. Композира първата си соната на седем години. Учи в Парма, но там преподавателите му считат, че няма на какво повече да го научат, и той продължава развитието си самостоятелно. Концертната му дейност е поредица от триумфи в Париж, Виена, Лондон, в десетки градове на Германия, Чехия, Полша, Шотландия. От неговите творби се вдъхновяват и повлияват Брамс, Рахманинов, Лист, Шуман и др.

⁴⁵ **Толстой, Лев Николаевич** (1828–1910) – руски писател, философ, религиозен реформатор, есеист и публицист, един от великите автори на световната литература. Пише *Война и мир*, *Ана Каренина*, *Възкресение*, *Севастополски разкази* и др., както и религиозните съчинения *Моята вяра*, *Царството Божие е вътре във вас* и др. Реформира теоретично християнството, утвърждава християнската нравственост, която е лично дело на всекиго и не е свърза-

на с обредите и тайнствата на никоя Църква. Създава философското учение *толстоизъм*, в което са застъпени идеите за непротивене на злото чрез насилие, за вегетарианство, за природосъобразен начин на живот. На 82 години напуска имението си, планирайки пътуване до България и среща с Учителя, но умира на малката гара Астапово.

⁴⁶ **Хугеноти** – название на френските протестанти, чието вяра е силно повлияна от Жан Калвин. Преследвани най-вече през XVI-XVII в., около 250000 от тях се преселват в съседни на Франция държави. Гоненията срещу тях са официално преустановени през 1791 г. с влизането в сила на новата френска конституция.

⁴⁷ **Fait accompli** (по-популярно като цяла фраза – *c'est un fait accompli*) – буквално преведено означава 'свършен факт' (в скобите – 'това е един свършен факт').

⁴⁸ **Шопенхауер, Артур** (1788-1860) – изтъкнат немски философ, защитава докторската си теза през 1813 г. в Йена. Дисертацията му *За четирите корена на принципа за достатъчното основание* поставя основите на цялата му философска работа. Светът на представите (тъждествен с Кантовия свят на явленията) се ръководи от *принципа на достатъчното основание*: „Всеки възможен обект (...) е в необходима връзка с други обекти – от една страна, като определен, а от друга – като определящ”. Един от основните постулати на Шопенхауеровата система е, че фундаменталната действителност е *воля*, която отъждествява с Кантовото *нещо само по себе си*, но за разлика от Кант твърди, че нещото само по себе си е спонтанно познаваемо чрез вътрешната волева реалност в тялото на субекта. От идеите му се повлияват Ницше, Вагнер, Витгенщайн, Фройд и др.

⁴⁹ **Положението на германските марки...** – Учителя визира инфлацията след Първата световна война.

РЕЧНИК НА РЕДКИ, ОСТАРЕЛИ И ЧУЖДИ ДУМИ

аберация (лат. aberratio – ‘отклонение’) – 1. *астр.* Видимото отклонение на небесно тяло от постоянното му място, дължащо се на скоростта на светлината, идваща от него, и движението на Земята. 2. *физ.* Отклонение на лъчите от фокуса на леща. 3. *прен.* Отклонение от истината, заблуда, грешка.

ага (тур. aga) 1. Господин, господар (феодално почетно звание у ислямските народи). 2. Турски административен чиновник.

архиерей (от гр.) *църк.* Обща титла на висшите санове в Православната църква; владика.

аутодафе (порт. auto da fe ‘акт на вярата’) 1. Публично изгаряне на еретици през Средновековието. 2. Публично изгаряне на книги, картини и др., обявени за опасни. 3. *прен.* Изгаряне на нещо, унищожаване.

афекция, или афект (лат. affectis) Силно и бурно протичаща емоционална възбуда, която не може да се контролира от съзнанието.

бамбашка (тур. bambaska) *разг.* Съвсем особен, необикновен, различен.

беневреци (от нем. Beine ‘крака’ и лат. brasa ‘гащи’) *диал.* Вид тесни бели вълнени панталони от народна носия в Западна България.

благоугоден *остар.* Добре приет, напълно приемлив.

борч (тур. borç) Паричен дълг.

вощеница *остар.* Восъчна свещ.

въззрения (рус. воззрение) Възгледи, виждания по даден въпрос.

дармон (от гр. dremyni) Решето с едри дупки.

долап (тур. dolap от перс.) 1. Шкаф за дрехи, обикновено вграден в стена. 2. Уред с колело за вадене на вода. 3. Уред за точене на коприна и др.

дюкян *остар.* (от ар.-тур.) **1.** Магазин за продажба на стоки. **2.** Занаятчийска работилница.

живеница *остар. диал.* **1.** Болест скрофулоза. **2.** Изобщо тежка, неизлечима болест.

забатачва се (тур. *batak* 'мочурище') Обърква сметките си, обърква първоначалните си представи, намерения и не може да продължи.

калесвам (от гр. *kaleo*) *разг.* Каня, поканвам на тържество (сватба, празник и др.).

клосен *остар.* Сакат.

краска (от рус.) Цвят, боя, багра.

лоб *остар.* **1.** Човешки череп. **2.** Чело.

мазгал (тур. *mazgal*) Тесен отвор на крепостна стена, предназначен за стреляне през него; бойница.

малджия (от тур. *mal* 'имот') **1.** Който търси имот, зестра. **2.** Иманяр.

мукалит (от рум.) Селянин.

мющерия (тур. *musteri* от ар.) *разг.* Редовен купувач, клиент.

назлъндисва се (тур. *nazlanmak* от перс.) Колебае се, не се съгласява, дърпа се от нещо.

наполеон (фр. *napoleon d'or* от собс.) **1.** Златна монета, обикновено от 20 франка, на която има образ на Наполеон I или Наполеон III. **2. прен.** Златна монета.

нежели *остар.* Отколкото, вместо.

ока (тур. *okka*) *остар.* Мярка за тежина = 1.225 кг или 1.282 кг.

опущение (от рус.) *остар.* Пропуск от недоглеждане; грешка.

палиативен (фр. *palliatif* от лат.) Който дава само временно облекчение или разрешение.

повидимому *остар.* На пръв поглед.

прикя (гр. *proikeia* 'за въщи') *остар.* Зестра, чеиз.

прогимназия (от гр.) *остар.* Среден трикласен или четирикласен курс на общообразователното училище.

прокопсал (от нгр.) Обикновено се употребява в отрицание – няма прокопсия, тоест няма полза, облага, успех, нещата протичат зле за мен.

реторта (лат. *retorta* – ‘обърната назад’) **1.** *хим.* Областъкленница с дълъг и прегънат отвор; служи за химически опити, дестилация и др. **2.** Наименование на различни уреди и апарати, служещи за нагряване и дестилиране на вещества.

самун (гр. *psomion* през тур.) Хляб, обикновено кръгъл.

секвестира (от лат.) Поставя под възбрана; запира, налага заповед.

скрижали *библ.* **1.** Каменни плочи, на които според Библията Мойсей записал Десетте Божии заповеди. **2.** Реално или въображаемо място, хранилище на записани паметни събития, свети завети и висши човешки ценности.

стяжение (рус. *стяжание*) Имот, богатство.

схуми, или схуви *диал.* Намаление на обема и теглото си вследствие на някакъв вид лишаване; придобива постнически, изстрадал вид.

съизволение (от рус.) Позволение, съгласие, благоволение.

тарга (рум. *targa* от нем. *Trage* ‘носилка’) **1.** Малка дъсчена носилка с дръжки за пренасяне на строителни материали, тор и др. от двама души. **2.** Сандъче за бутилки с разпределения.

тевекел (ар.-тур. *tevekkeli*) *остар.* Случайно, току-така.

тифус (гр. *tiphos* ‘вцепеняване’) *мед.* Всяко от група остри заразни заболявания, придружени от треска и замъгляване на съзнанието.

требник *остар.* Книга с религиозни текстове, която свещениците използват в своята дейност. Произхожда от *треба* – *молитва*.

тулумбаджии (от тур. *tulumbas*) **1.** Хора, които удрят върху вид тъпан за произвеждане на музика. **2.** *прен.* Хора, които вдигат огромен шум, най-често без повод или за да обърнат внимание върху себе си.

уровен (от рус.) *остар.* Равнище, ниво.

филоксера (гр. phyllon ‘лист’ и хегос ‘изсърнал’) Вид дървесна въшка с хобот, която яде листа и корени на дърветата и растения; особено поражават лозите.

финик *остар.* Финикова палма.

хомот *остар.* 1. Ярем. 2. *прен.* Тегло, бремене, игло.

хром *остар.* Куц.

чекмаклия (от тур. sakmak) Кремъклия пушка.

чепичета *остар.* Кожени обувки.

чертог *остар. поет.* Дворец, замък.

чибук (тур. subuk) Вид лула с дълга дръжка.

чоджум (от тур.) *остар.* Свойско обръщение – дете мое, мой човек, приятелю.

ПРИТЧИ

- Младият мечтател – стр. 8
Изпитите на Учителя – стр. 20
Горделивият бог – стр. 34
Вяра – стр. 47
Христовият образ – стр. 62
Преувеличение – стр. 70
Обущарите – стр. 80
Сляпото човешко естество – стр. 82
Снегът и Слънцето – стр. 83
Камъкът на Любовта – стр. 84
Цветята и сливата – стр. 99
Картината – стр. 102
Котката и мишката – стр. 105
Лъжата – стр. 119
Съмнението – стр. 123
Колибата на Стоян – стр. 138
Законът на Зевс – стр. 140
За вода – стр. 151
Философия за живота – стр. 160
Градинарят – стр. 163
Турчинът и черешите – стр. 164
Дъб или тиква – стр. 168
Неочаквана печалба – стр. 171
Закон в Природата – стр. 187
Неочаквана помощ – стр. 188
Принцесата и тримата ангели – стр. 190
Провидението – стр. 197
Изкуство – стр. 205
Принцесата и тримата ангели (продължение) – стр. 210
Високо положение – стр. 223
Разрешили въпроса – стр. 224
Магарето и църковната утвар – стр. 257
Слизането на човешката душа – стр. 264

Двамата силни адепти – стр. 291
 Идеалът на Хелвий – стр. 307
 Заплата – стр. 316
 Любов от картофки – стр. 343
 Жертва – стр. 363
 Художникът и просякинята – стр. 369
 Житните зрънца на адепта – стр. 370
 Обядът на царя – стр. 396
 Приказка без край – стр. 420
 Къде е пъкълът – стр. 422
 Моралът на светията – стр. 434
 Паганини – стр. 435
 Условия – стр. 436
 Хладнокръвие – стр. 437
 Цветята на Лилита – стр. 439
 Говедарят и наследството – стр. 440
 Волята Божия – стр. 455
 Вярата на царя – стр. 462
 Разбрал работите – стр. 465
 Какво се изисква – стр. 475
 Необходимо – стр. 487
 Незнайното добро – стр. 489
 Скачане – стр. 495
 Непреодолимо желание – стр. 502
 Дневникът на англичанина – стр. 503
 Главата на Йоан Кръстител – стр. 514
 Великият закон – стр. 531
 Гърбът на камилата – стр. 537
 Задачата на китайския владетел – стр. 547
 Полковник и ефрейтор – стр. 556
 Благодарност – стр. 556

АЗБУЧЕН ПОКАЗАТЕЛ

- Абсолютен живот** 34
- Авраам** 78
- Ад** 34
- Азът** 388
- Ангели** 34, 36, 150, 289, 298, 301, 536
- Безкористие** 60, 196
- Бели братя** 189, 236
- благодарност** 482
- благородство** 366, 536
- Бог** 48, 91, 109, 114, 130, 143, 172, 180, 250, 268, 313, 370, 471, 483, 507, 530, 552
- Божествена мисъл 552
- Божествена светлина 122
- Божествен закон 88, 504
- Божествено правило 566
- Божии Дух 128
- Божие Име 150
- Божии закони 179, 216, 281, 282
- Божии решения 386
- Божия Любов 18, 39
- връзка с Бога 46, 164, 169
- доказателство за
- съществуването на Бога 132
- закон за проявяване на Божията Любов 174
- Любов към Бога 131
- подкрепата на Бога 491
- понятие за Бога 417
- привличане 271
- принцип 124, 127
- Слово Божие 458
- съприкосновение с Бога 399
- характерът на Бога 492
- Царство Божие 16, 83, 111, 186, 219, 249, 320
- що е Бог 250, 453
- будност** 176
- българи** 73, 386
- Бяло Братство** 219, 236
- закон 195
- вегетарианство** 126
- виделина** 477
- воля** 324
- време** 389
- връзка** 76
- пет вида връзки 77
- възкресение** 22, 36, 203
- въображение** 8
- Вяра** 16, 101, 107, 108, 113, 128, 135, 282, 296, 337
- гордост** 119
- даване 38, 39, 51
- добродетели** 235, 272, 430
- доброта** 229, 290
- Добро** 234, 326, 504
- думи** 500, 508, 509, 517
- дух** 41, 58
- Дух** 48, 170, 331, 359, 458
- духовен човек** 53
- душа** 85, 145, 153, 170, 178, 180, 185, 240, 318, 360, 367, 375, 382, 389, 435, 515, 534, 560
- място на душата 396
- повдигане на човешката душа 165
- пробуждане 7

същественото за човешката
душа 39
човешки души 65
еволюция 36
Жена 89, 90, 93, 94, 95, 112, 536
женитба 17, 24, 137, 222
живот 97, 101, 104, 109, 129, 135,
144, 167, 204, 324, 479, 486
задача на живота 222, 227
закон 183, 186
истински живот 110
начини за решаване на задачите
на живота 220
Новият живот 115
основни начала 161
правило в живота 311, 319
правило за живота 143
противоречия 125
смисъл на живота 107, 109, 140,
149, 150, 227, 255, 273, 275,
278, 295, 409, 498, 512, 560
съществено в живота 23
цел на живота 448
Живот 96, 97, 98, 101, 255
Вечен живот 115
огънят на Живота 132
знание 564
идеал 498
изпитания 145, 147
иллюзия 7
интелигентност 229, 231, 234
Истина 13, 29, 116, 122, 261, 299,
348, 358, 519, 540
закон 194
карма 21
култура 96, 411
култура на ангелите и
херувимите 293

мярка за култура 288
сегашната култура 288, 521
Лазар 78
лечение 23, 108, 121, 165, 192,
207, 395, 420, 441, 539
причина за болестите 224
причини за болестите 398, 461
лъжа 235
Любов 14, 17, 29, 67, 87, 92, 104,
105, 116, 137, 146, 148, 171, 172,
181, 192, 226, 245, 261, 282, 286,
309, 393, 401, 460, 477, 516
език на Любовта 448
закон 193
качество на Любовта 464, 469
ключът на Любовта 492
момент на Любовта 177
признаци на Любовта 415
приложение 89, 386
Принцип на Любовта 111
резултати на Любовта 468
съвършената Любов 565
съприкосновение 394
цвят на Любовта 471
методи 167, 278, 286, 449, 474, 499
на Любовта 192
опити 168
работа 168
четене и прилагане 167
милост 469
мисли и желания 247
мисъл 163, 247, 410, 454, 500
мозък 25, 166, 292
Мойсей 76
Мойсеевият закон 84, 89, 90
Мойсеевото учение 82
морал 112, 131, 189, 216, 226,
228, 290, 433, 434, 444, 461, 479,
492, 517

- музика** 66, 488
 бъдещата музика 383
Мъдрост 29, 116
 закон 193
 качество на Мъдростта 465
мъж 536
набожност 310
народ 145
настроения 24
наука 273, 283
начало и край 170
Новата култура 28, 30, 95, 111, 112, 115, 142, 198, 200, 543
 нова епоха 117
 нова философия 125
 нови условия 116
 нов тип човек 130
 хората на Новата култура 490
Новото учение 22, 28, 36, 43, 44, 70, 110, 151, 155, 159, 169, 195, 233, 243, 275, 313, 343, 383, 512
обещания 46, 71, 182
обида 392
обич 143, 410, 483
окултен закон 404, 454, 466, 479, 511
окултизъм 40
окултно правило 406, 418, 465, 468
памет 230
пари 480
повторението 284
прераждане 41
приложение 441
Природа 63
 сили на Природата 305
приятелство 110
пророците 76
пространство 389
противоречия 118
прошка 567
радост 277, 544
раждане 12
разум 289, 290, 297
 разумният живот 296, 325, 348
 разумният човек 290, 293, 299, 301
Разумни същества 30, 40, 41
Рай 34
реалност 13
религия 27, 33, 100, 101, 120, 185, 226, 249, 281, 327, 375
светлина 186, 269, 278, 285, 329, 408, 457
Светове 173
 Божествен свят 9, 16, 41, 204, 375, 382, 432, 482, 545
 Духовен свят 11, 38, 133, 150, 289, 290, 482, 509
 духовният живот 344
 физически свят 9, 38, 41, 179, 194, 221, 479
Свобода 107, 164, 346, 351
сетива 76
символ 321, 426
скръб 525, 527
служене 65, 107, 229, 319
смирение 218, 368
смърт 409, 414
страдание 87, 138, 141, 144, 146, 148, 149, 150, 151, 253, 277, 280, 371, 427, 432
страх 118, 119
стремеж 118
съблазън 306

съвпадения 106
съвременни движения 38
съзнание 329
съмнение 9, 123, 290, 306, 332, 446
сърце 11, 173, 228, 258, 382, 400
 ново сърце 259
тела
 астрално 17
 духовно 43
 ментално 17
 причинно 17
 физическо тяло 43
теософия 17
точност 46, 47
труд 320
търпение 280, 437
тяло 414
ум 10, 289, 290, 327, 359, 382, 400, 437
ученик 261, 267, 269, 274, 275
Учител 16
Учителя за себе си 59, 60, 62, 92, 102, 114, 127, 151, 155, 167, 179, 301, 352, 374, 376, 379, 385, 415, 421, 441, 490, 513
Физиогномия 54
Френология 65
Хармония 111
хранене 45
Христос 19, 22, 110, 122, 175, 213, 230, 236, 253, 377, 436, 458
 връзка с Христос 256
 задача на Христос 334
 Закон на Христа 89
 присъединяване 10
 Христово име 171
 Христово учение 162, 199, 342
 Христов ум 10
Цветове 452
 всички цветове 453
 жълт 439
 зелен 22
 червен 440, 452, 453, 455
Църквата 17, 18, 27, 122, 189, 219, 300, 459
Църквите 56, 62
честност 225, 226, 229, 233, 234
числа 75
 числото 2 182
 числото 3 174, 175
 числото 7 175
чистота 39, 296, 298, 312, 366
човешко съзнание 277
чувства 68, 76
чувствителност 222
Шеста раса 16, 29, 30, 117
школи в света 234
щастие 67, 75, 135, 136, 172, 181, 335, 388

Учителя Петър Дънов

СИЛА И ЖИВОТ
том VII

Съставителство и редакция
ДИМИТЪР КАЛЕВ

Графичен дизайн и корица
ПЕТЪР ДОБРЕВ

Коректор
СТЕЛА РУСКОВА

Предпечатна подготовка
ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Формат 32/84/108
Печатни коли 37

Издателство „Захарий Стоянов“
office@zstoyanov.com
www.zstoyanov.com

Издателство „Бяло Братство“
izdatelstvo@bialobratstvo.info
www.bialobratstvo.info

Печат
УИ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“